
POLIROM
Kathleen Grissom
Bucătăria sclavilor
BIBLIOTECA POLIROM

KATHLEEN GRISSOM

Bucătăria sclavilor

Kathleen Grissom, *The Kitchen House*
© 2014 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

www.polirom.ro
Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
Bucureşti, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, se. 1, et. 1;
sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

ISBN print: 978-973-46-4203-8

Coperta: Radu Răileanu
Pe copertă: © korobkova Depositphotos.com;

CUPRINS

PROLOG 1810 Lavinia
CAPITOLUL UNU 1791 Lavinia
CAPITOLUL DOI Belle
CAPITOLUL TREI Lavinia
CAPITOLUL PATRU Belle
CAPITOLUL CINCI Lavinia
CAPITOLUL ŞASE Belle
CAPITOLUL ŞAPTE Lavinia
CAPITOLUL OPT Belle
CAPITOLUL NOUĂ Lavinia
CAPITOLUL ZECE Belle
CAPITOLUL UNSPREZECE Lavinia
CAPITOLUL DOISPREZECE Belle
CAPITOLUL TREISPREZECE Lavinia
CAPITOLUL PAISPREZECE Belle
CAPITOLUL CINCISPREZECE Lavinia
CAPITOLUL ŞAISPREZECE Belle
CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE Lavinia
CAPITOLUL OPTSPREZECE Belle
CAPITOLUL NOUĂSPREZECE Lavinia
CAPITOLUL DOUĂZECI Belle
CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU Lavinia
CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI Belle
CAPITOLUL DOUZECI ŞI TREI 1796 Lavinia
CAPITOULUL DOUĂZECI ŞI PATRU Belle
CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI CINCI Lavinia
CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞASE Belle
CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞAPTE Lavinia
CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI OPT Belle
CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI NOUĂ Lavinia
CAPITOLUL TREIZECI Belle
CAPITOLUL TREIZECI ŞI UNU Lavinia
CAPITOLUL TREIZECI ŞI DOI Belle
CAPITOLUL TREIZECI ŞI TREI Lavinia
CAPITOLUL TREIZECI ŞI PATRU Belle
CAPITOLUL TREIZECI ŞI CINCI Lavinia
CAPITOLUL TREIZECI ŞI ŞASE Belle
CAPITOLUL TREIZECI ŞI ŞAPTE Lavinia
CAPITOLUL TREIZECI ŞI OPT Belle
CAPITOLUL TREIZECI ŞI NOUĂ Lavinia
CAPITOLUL PATRUZECI Belle

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI UNU Lavinia
CAPITOLUL PATRUZECI ŞI DOI Belle
CAPITOLUL PATRUZECI ŞI TREI Lavinia
CAPITOLUL PATRUZECI ŞI PATRU Belle
CAPITOLUL PATRUZECI ŞI CINCI Lavinia
CAPITOLUL PATRUZECI ŞI ŞASE Belle
CAPITOLUL PATRUZECI ŞI ŞAPTE Lavinia
CAPITOLUL PATRUZECI ŞI OPT Belle
CAPITOLUL PATRUZECI ŞI NOUĂ Lavinia
CAPITOLUL CINCIZECI 1810 Belle
CAPITOLUL CINCIZECI ŞI UNU 1810 Lavinia
CAPITOLUL CINCIZECI ŞI DOI Belle
CAPITOLUL CINCIZECI ŞI TREI Lavinia
CAPITOLUL CINCIZECI ŞI PATRU Belle
CAPITOLUL CINCIZECI ŞI CINCI Lavinia
NOTA AUTOAREI
MULŢUMIRI

Născută şi crescută în unul dintre cele mai mari oraşe canadiene, Saskatchewan, KATHLEEN GRISSOM a absolvit tot aici liceul şi o şcoală de infirmiere. Pleacă la Montreal şi se angajează la Royal Victoria Hospital. Se mută apoi în SUA, unde lucrează la o companie de producţie grafică şi participă la cursuri de *creative writing*. Se va stabili până la urmă în Virginia, unde locuieşte alături de soţul său în conacul unei plantaţii. *Bucătăria sclavilor* este primul ei roman.

Pentru părinţii mei iubiţi, Ted şi Catherine Doepker, şi pentru dragul meu mentor, Eleanor Drewry Dolan

PROLOG

1810
Lavinia

Mirosea puternic a fum şi o teamă pe care n-o mai încercasem mă împingea de la spate. Eram deja pe drumul ştiut şi goneam înainte, fără să-mi dau seama că fiica mea mă urma, încercând să ţină pasul. Picioarele îmi amorţiseră, neînvăţate cu asemenea ritm, iar plămânii îmi ardeau. Mi-am interzis să mă gândesc că era prea târziu şi mi-am adunat forţele ca să ajung acasă.

Din greşeală, încercând să scurtez drumul către pârâu, am ieşit de pe potecă şi am luat-o la fugă prin pădure. Spre groaza mea, m-am împotmolit.

Am tras de fustele lungi şi albastre ca să mi le desprind din rugii de mure în care se agăţaseră. În timp ce încercam să mă eliberez, Elly m-a ajuns din urmă. Mi s-a agăţat de braţ plângând în hohote şi încercând să mă oprească. Şi chiar dacă un copil de şapte ani nu-şi poate măsura puterile cu o femeie în toată firea, s-a luptat cu disperare, cu o forţă născută din groază. În delirul meu, am îmbrmcit-o şi ea a căzut. M-a privit ca şi cum nu-i venea să creadă.

— Stai aici, am implorat-o, apoi am luat-o la fugă pe potecă până am ajuns la pârâu.

Voiam să-l traversez păşind pe pietrele care ieşeau din apa mică, dar nu mi-am scos pantofii, ceea ce s-a dovedit a fi o greşeală. Când eram pe la jumătate, am alunecat pe o piatră şi am căzut cu zgomot. Răceala apei m-a încremenit şi am rămas locului o clipă, năucită, cu pârâul curgând zgomotos în jurul meu, până când am privit în sus şi am recunoscut afumătoarea noastră pe malul celălalt. Clădirea gri mi-a amintit că mă aflam aproape de casă. M-am ridicat, cu fustele ude şi grele, şi m-am grăbit să ajung la mal agăţându-mă de pietrele care ieşeau din apă.

La poalele dealului m-am oprit gâfâind şi m-am îndoit de mijloc, încercând să-mi recapăt suflarea. Elly m-a prins cumva din urmă din nou şi de data asta s-a agăţat ca un pisoi de fustele mele ude. Mi-era groază de ce ar fi putut să vadă, dar deja era prea târziu, aşa că am luat-o de mână şi, împreună, am urcat până în vârf. Ajunsă acolo, am înmărmurit. Elly a văzut şi ea şi a scâncit; şi-a desprins mina dintr-a mea şi s-a aşezat pe jos. Am înaintat încet, ca într-un vis.

Stejarul nostru uriaş se înălţa în vârful dealului, iar frunzişul bogat umbrea creanga de care atârna trupul. N-am mai vrut să privesc din nou în sus după ce am recunoscut basmaua verde şi pantofii lucraţi de mână, cu vârfurile îndreptate în jos.

CAPITOLUL UNU

1791
Lavinia

În acea primăvară, în anul 1791, nu înţelegeam că uitasem tot din pricina nenorocirii aduse de pierderea pe care o suferisem. Singurul lucru de care eram conştientă, când m-am trezit înghesuită între lăzi şi bagaje, era groaza pe care am simţit-o dându-mi seama că nu ştiam unde mă aflu şi nu-mi aminteam nici măcar numele meu. Eram slăbită după luni de călătorie grea şi când acel bărbat m-a ridicat din căruţă, m-am agăţat de umerii lui laţi. N-avea de gând să mă lase, aşa că mi-a desprins cu uşurinţă braţele ca să mă aşeze jos. Am început să plâng şi m-am întins după el, dar m-a îmbrâncit către bătrânul negru care se apropia de noi în grabă.

— Jacob, ia-o, spuse omul. Dă-i-o lui Belle. E pentru ea, s-o ajute în bucătărie.

— Da, Căpitane.

Bătrânul privea în jos.

— James, James, te-ai întors!

O voce de femeie! Am privit plină de speranţă către casa uriaşă din faţa mea. Era construită din lemn şi vopsită în alb, cu o prispă lată pe toată latura din faţă. De-o parte şi de cealaltă a treptelor late se ridicau coloane învăluite de lăstari de glicină verde şi violet, iar aerul acelei dimineţi de aprilie era îmbibat de parfumul lor puternic.

— James, de ce n-ai trimis vorbă că vii? strigă femeia.

Bărbatul s-a lăsat pe spate ca să vadă mai bine, cu mâinile în şolduri:

— Bagă de seamă, nevastă. M-am întors acasă după tine. Mai bine cobori până nu urc eu.

La etaj, la o fereastră deschisă care părea sa ajungă până la nivelul podelei, femeia a râs, o siluetă de spumă albă cu un vârf de păr roşcat, voluminos.

— O, nu, James. Ţine-te departe până te speli.

— Doamnă Pyke. Pregăteşte-te, strigă el şi sări pragul.

Odată intrat în casă, a continuat să ţipe:

— Da’ unde sunteţi toţi? l-am auzit strigând. Am ajuns acasă!

Am pornit repede după el, dar bătrânul negru m-a prins de braţ şi m-a ţinut în loc. Când am încercat să mă împotrivesc, m-a ridicat în braţe şi eu am început să ţip, îngrozită. Imediat m-a dus pe sus până în spatele casei. Ne aflam în vârful unui deal, iar de jur împrejur, în depărtare, se întindeau alte dealuri mai joase. Deodată se auzi sunetul unui corn, care mă sperie şi mai tare, aşa că am început să-l lovesc pe

bărbatul care mă ţinea prizonieră. Acesta mă scutură cu putere:

— Da' stai locului odată!

M-am holbat la acel om cu pielea lui neobişnuită, întunecată, care contrasta atât de mult cu părul alb şi care vorbea un dialect aşa de ciudat, că abia reuşeam să înţeleg câte ceva.

— Dă ce te lupţi cu mine? a întrebat.

Toate cele întâmplate mă epuizaseră, aşa că mi-am lăsat capul să cadă pe umărul slab al bărbatului. El îşi continuă drumul către bucătărie.

— Belle? strigă bătrânul. Belle?

— Unchiu' Jacob? Intră, se auzi o voce de femeie, iar uşa de lemn a scârţâit când omul a împins-o cu piciorul.

Pe când Unchiul Jacob mă aşeza, o femeie tânără a coborât încet scările, apoi a făcut câţiva paşi înainte în timp ce, cu o mişcare rapidă, îşi lega părul negru şi lucios, împletit cu o fâşie de pânză verde. M-a privit cu ochii mari şi verzi larg deschişi, nevenindu-i să creadă ce vedea. M-am liniştit când am observat că ea nu arăta atât de ciudat ca omul care mă adusese, fiindcă, chiar dacă pielea ei maronie era altfel decât a mea, trăsăturile îi semănau mai bine cu ale mele.

Unchiul Jacob a spus:

— Căpitanu' ţi-a trimis copchilu' ăsta. Zice că-i pentru bucătărie.

— Da' ce-are-n cap? Nu vede că-i albă?

Femeia s-a lăsat pe vine lângă mine şi m-a întors cu faţa spre ea.

— Ai vărsat? strâmbă ea din nas. Trebuie să pun pe foc hainele astea. Eşti numai piele şi os. Vrei ceva de mâncat?

Mi-a smuls degetul din gură şi m-a întrebat dacă ştiu să vorbesc. N-am izbutit să-mi găsesc cuvintele, aşa că am privit în jur, încercând să-mi dau seama unde mă aflu.

Belle s-a îndreptat spre o sobă uriaşă care ocupa întreaga latură a încăperii şi a turnat nişte lapte fierbinte într-o cană de lemn. Când mi-a pus cana la gură, m-am înecat cu laptele şi am început să tremur fără să mă pot controla. Am vomat, apoi am leşinat.

M-am trezit pe o saltea într-o cameră de la etaj, prea speriată ca să pot face vreo mişcare, când mi-am dat seama că încă nu-mi revenise memoria. Mă durea capul, dar când am încercat să mi-l masez, mi-am retras mâna, înspăimântată. Părul meu lung fusese tuns.

Mă spălaseră până devenisem roz, iar pielea mă ustura pe sub cămaşa maro, aspră care mă acoperea. Stomacul mi s-a strâns când am simţit mirosul neobişnuit de mâncare ce venea din bucătăria de jos. Îmi sugeam degetul ca să mă liniştesc în timp ce cercetam încăperea. Nişte haine erau agăţate în cuiere prinse în perete, iar într-un capăt se afla un pat de lemn cu un mic cufăr simplu alături. Lumina soarelui intra pe o fereastră deschisă şi fără perdele, iar de afară se auzi deodată hohotul de râs al unui copil. Era un sunet cunoscut aşa că,

uitând de tot, am fugit la geam. Lumina era atât de puternică, încât a trebuit să-mi acopăr ochii cu amândouă mâinile. La început n-am văzut decât o întindere verde, dar am observat că în dreptul ferestrei era o potecă. Trecea pe lângă o grădina împrejmuită şi ducea spre o colibă din lemn pe ale cărei trepte se aflau două fetiţe cu pielea ciocolatie. Se uitau atente la o scenă care se desfăşura undeva lângă conac. M-am aplecat mai mult la fereastră şi am văzut un stejar înalt. Dintr-un leagăn agăţat de o creangă groasă şi joasă, o fetiţă ţipa la un băiat aflat în spatele ei.

Când el împingea leagănul, fetiţa blondă cu ochi albaştri ţipa ascuţit. Băiatul cel înalt râdea. Asta era! Un râs pe care-l recunoşteam. Mânată de speranţă, am coborât în viteză scările de lemn, am ieşit pe uşa deschisă a bucătăriei şi am urcat în fugă dealul până la ei. Băiatul a oprit leagănul şi cei doi m-au privit cu băgare de seamă. Amândoi aveau ochi de un albastru adânc şi radiau de sănătate.

— Cine eşti? De unde vii? m-a întrebat băiatul, al cărui păr blond strălucea în lumina puternică.

N-am putut decât să mă holbez la ei, amuţită de dezamăgire. Nu-l recunoşteam.

— Eu sunt Marshall, a încercat din nou băiatul, iar ea e sora mea, Sally.

— Am patru ani, a spus Sally, tu câţi ani ai?

A lovit aerul cu pantofii ei albaştri şi m-a privit pe sub borul moale al bonetei albe.

N-am avut glas să-i răspund, aşa că i-am fost recunoscătoare lui Marshall când i-a distras atenţia de la mine zgâlţâind leagănul.

— Eu câţi ani am? a întrebat-o pe sora lui.

— Doi, a răspuns Sally încercând să-l înghiontească cu vârful pantofului.

— Nu, am doisprezece, a spus Marshall, râzând.

— Ba nu, ai doi, l-a necăjit Sally, încântată de jocul lor.

Deodată am fost înşfăcată de braţele lui Belle.

— Treci înapoi, mi-a spus ea pe un ton tăios, tu stai cu mine.

În bucătărie, Belle m-a aşezat pe un prici aflat într-un colţ, faţă în faţă cu o femeie cu pielea închisă la culoare, la al cărei sân sugea un prunc. I-am privit stăruitor, tânjind după intimitatea lor. Mama s-a uitat la mine şi, chiar dacă faţa îi părea tânără, avea riduri adânci în jurul ochilor.

— Cum te cheamă? m-a întrebat şi, neprimind niciun răspuns: Ăsta-i pruncu' meu, Henry, şi io-s mă-sa, Dory.

Copilul s-a desprins deodată de la sânul ei şi a scos un ţipăt ascuţit. Eu mi-am îndesat degetul în gură şi m-am tras înapoi.

Neştiind ce aşteptau de la mine, am rămas pe salteaua de la bucătărie. În primele zile am studiat toate mişcările lui Belle. Nu-mi

era foame şi de câte ori insista să mănânc, stomacul mi se golea violent. De câte ori vărsam, trebuia să cureţe. Pe măsură ce Belle devenea tot mai frustrată din cauza mea, mi se făcea din ce în ce mai teamă să n-o supăr. Noaptea dormeam pe o saltea într-un colţ al dormitorului lui Belle, la etaj. În cea de-a doua noapte, neputând să adorm, m-am dus lângă patul lui Belle să ascult cum respiră în somn, ca să mă liniştesc.

Se poate că am speriat-o, fiindcă atunci când s-a trezit, a ţipat la mine să mă duc înapoi să mă culc. M-am întors degrabă, mai speriată ca oricând.

Întunericul mă chinuia şi, cu fiecare noapte ce trecea, mă simţeam mai pierdută. Capul îmi zvâcnea din cauza efortului de a-mi aminti ceva despre mine. M-am simţit uşurată, din fericire, când, chiar înainte de răsărit, cocoşii şi cornul i-au anunţat pe toţi că e timpul să se trezească. Apoi o altă femeie, Mama Mae, i s-a alăturat lui Belle în bucătărie. Cele două femei lucrau cu uşurinţă împreună, dar nu mi-a luat mult să-mi dau seama că, deşi Belle era responsabilă în bucătărie, Mama Mae era şefa lui Belle. Mama Mae era o femeie masivă, dar nimic din ea nu era moale. Era sobră şi se mişca iute ca apa unui râu, iar repeziciunea ei era o dovadă limpede că nu suporta lenea. Ţinea strâns între dinţii pătaţi de tutun o pipă făcută dintr-un ştiulete de porumb. Era rareori aprinsă, dar îi ronţăia mereu capătul şi după un timp m-am gândit că avea asupra ei acelaşi efect pe care suptul degetului îl avea asupra mea. Probabil că mi-ar fi fost mai teamă de ea dacă nu m-ar fi binecuvântat cu un zâmbet chiar de la început. Atunci faţa ei închisă la culoare, cu trăsături turtite şi ochii ei negri s-au încreţit arătând bunătate.

În zilele care au urmat n-am mai încercat să mănânc şi am dormit mai tot timpul. În dimineaţa când Mama Mae m-a studiat, Belle privea din cealaltă parte a încăperii:

— E doar căpoasă. Când reuşesc s-o conving să mănânce, varsă, aşa că acum îi dau doar apă. O s-o apuce foamea cât de curând, a spus Belle.

Mama Mae mi-a apucat faţa în mâna ei puternică:

— Belle, a spus ea pe un ton tăios, copchilu' ăsta nu ţi să-mpotriveşte. E prea bolnavă. Dacă nu reuşeşti s-o faci să mănânce, o pierzi.

— Nu ştiu de ce mi-a adus-o Căpitanu'. Şi-aşa am destulă treabă.

— Belle, ţi-a dat pân cap că poate prima oară când am auzit că te-aduc pă tine la bucătărie, tot aşa m-am gândit şi io?

— Io măcar nu făceam mizerie, numi vărsam maţele pe tine.

— Nu, da' aveai tot vreo şase-şapte ani la vremea aia. Şi tu te-ai născut şi-ai crescut aici, da' tot ai ţinut-o p-a ta, a certat-o Mama Mae.

Belle nu i-a răspuns, dar după aceea nu s-a mai răstit aşa de mult la

mine.

Mai târziu în acea zi, Mama Mae a tăiat un pui. Mi-a făcut o supă şi, pentru prima dată, stomacul meu a reuşit să suporte altceva decât apa. După câteva zile în care am băut lichidul acela tămăduitor, am început să mănânc şi să îngădui hrana solidă. Când am devenit mai vioaie, Belle a început să mă ia la-ntrebări. În cele din urmă, adunându-mi curajul, am izbutit să îi spun că îmi pierdusem memoria. Nu ştiu dacă din cauza accentului meu străin sau a surprizei, dar Belle a căscat ochii la mine, nevenindu-i să creadă. Spre uşurarea mea, nu mi-a mai pus alte întrebări. Apoi, chiar când lucrurile începuseră să se liniştească, ne-au chemat pe mine şi pe Belle la casa mare.

Belle avea emoţii. M-a tot sâcâit cu un pieptene până când, frustrată, mi-a acoperit părul ciopârţit cu o eşarfă. Eram îmbrăcată cu o cămaşă maro curată, care-mi ajungea până sub genunchi, peste care Belle mi-a legat un şorţ alb, pe care-l însăilase în grabă dintr-o arpă de bucătărie.

— Nu-ţi suge deştu'.

Belle mi-a smuls degetul umflat din gură. S-a lăsat pe vine până la înălţimea mea şi m-a silit s-o privesc în ochi.

— Când te-ntreabă ceva, tu spui „Da, Doamna“. Pricepi?

Înţelegeam mult mai puţin decât credea ea, dar am dat din cap că da, căci voiam s-o liniştesc.

Am urmat-o îndeaproape pe Belle pe cărarea pavată cu cărămidă care ducea la prispa din partea din spate a casei. Unchiul Jacob ne salută serios cu o mişcare a capului în timp ce ţinea uşa deschisă ca să intrăm.

— Şterge-ţi picioarele, a spus.

M-am oprit ca să-mi curăţ praful fin şi nisipul de pe picioarele desculţe, apoi, când am intrat, am simţit sub tălpi cât de netedă era podeaua de lemn şlefuit. Ceva mai departe, uşa din faţă era deschisă, iar un curent uşor de aer mătura culoarul lung, apoi ieşea pe uşa din spate. În prima dimineaţă n-am observat nici scrinul de mahon care stătea parcă de pază în încăpere şi nici vasul ornamental din ceramică albastru cu alb, expus cu mândrie ca ultima achiziţie de peste mări. Îmi amintesc însă cât de îngrozită eram când mă conduceau în sufragerie.

— Ei bine, iată-i! tună vocea căpitanului.

Când m-a văzut, Sally a strigat:

— Uite, Marshall, e fetiţa de la bucătărie. Pot să mă joc cu ea, Mama?

— Nu te-apropia de ea, a spus femeia, pare bolnavă. James! Ce naiba…

— Stai blândă, Martha. N-am avut de ales. Părinţii i-au murit şi-mi datorau banii pe călătorie. Nu puteam decât s-o aduc cu mine sau s-o

vând. Era bolnavă, n-aş fi luat nimic pe ea.

— Era singură?

— Nu, avea un frate, dar pe el mi-a fost destul de uşor să-l plasez.

— De ce-ai trimis-o la bucătărie? a întrebat Marshall.

— Ce puteam să fac? răspunse tatăl său, trebuie să înveţe să facă ceva.

— Dar de ce cu ea? arătă Marshall cu capul spre Belle.

— Ajunge, fiule, spuse căpitanul şi-mi făcu semn cu mâna să mă apropii. Vino, vino.

Deşi se spălase şi se bărbierise şi era îmbrăcat ca un gentleman, l-am recunoscut în el pe bărbatul care mă ridicase în braţe din căruţă. Nu era prea înalt, dar era destul de trupeş, ceea ce, împreună cu vocea puternică, îl făcea să pară impozant. Avea părul cărunt legat la spate, iar ochii albaştri ne priveau pe deasupra ochelarilor.

Căpitanul privi dincolo de mine:

— Ce faci, Belle? a întrebat el.

— Bine, Căpitane, a spus ea, cu voce slabă.

— Arăţi bine, spuse el şi-i zâmbi din priviri.

— Sigur că-i bine, James, de ce n-ar fi bine? Uită-te la ea. O fată aşa de frumoasă. Nu-i lipseşte nimic, aşa de tânără, şi e şefă peste bucătărie şi practic are propria ei casă. Ai o grămadă de pretendenţi, nu, Belle? Femeia vorbea repezit, cu o voce ascuţită, sprijinindu-şi cotul pe masă în timp ce tot trăgea de o şuviţă de păr roşu rămasă liberă. Nu-i aşa, Belle? Nu-i aşa că vin şi pleacă? insistă ea.

— Da, Doamna, a răspuns Belle cu o voce chinuită.

— Vino, vino, le întrerupse căpitanul şi-mi făcu din nou semn cu mâna să mă apropii. Când am ajuns lângă el, am privit atent încreţiturile care-i brăzdau faţa arsă de soare atunci când zâmbea. Eşti de vreun ajutor în bucătărie? m-a întrebat el.

— Da, Doamna, am răspuns răguşit, dorind să urmez instrucţiunile lui Belle.

Toată camera a răsunat de râsete, dar am observat că băiatul, Marshall, nu râdea.

— Tati, ţi-a zis „Da, Doamna“, chicoti Sally.

Căpitanul a râs pe înfundate.

— Ţi se pare că arăt ca o doamnă? Neştiind ce să răspund fiindcă nu înţelegeam acel fel de adresare nemaiauzit, am dat din cap că da. Au râs toţi din nou.

Dintr-odată, căpitanul se întoarse şi vocea-i puternică tună:

— Fanny! Beattie! Potoliţi-vă până nu zburăm cu toţii din camera asta.

Abia atunci le-am observat pe cele două fetiţe cu pielea de culoare închisă şi mi-am amintit că le văzusem în prima zi când stăteau aşezate pe scările colibei. Din discuţiile din bucătărie, înţelesesem că

erau gemenele de şase ani ale lui Mama Mae. Acum stăteau de cealaltă parte a mesei şi fiecare trăgea de un cordon. Cordoanele erau legate de un ventilator mare suspendat de tavan, iar când erau acţionate, ventilatorul se punea în mişcare şi, ca o aripă de fluture gigantic, stârnea o adiere de vânt pe deasupra mesei. Fiind agitate din pricina râsului, fetiţele trăseseră prea tare de cordoane dar, după ce căpitanul a strigat la ele, ochii lor întunecaţi au devenit serioşi iar mişcările le-au încetinit.

Căpitanul se întoarse.

— Belle, spuse, te-ai descurcat bine. Ai ţinut-o în viaţă. A aruncat o privire la nişte hârtii pe care le avea dinainte apoi mi s-a adresat direct după ce s-a uitat pe o foaie. Să vedem. În curând împlineşti şapte ani. Aşa-i?

N-aveam idee.

În liniştea care se lăsase, Sally a ciripit:

— Eu am patru ani.

— Ajunge, Sally, a spus domniţa Martha.

Oftă, iar căpitanul îi făcu cu ochiul soţiei sale.

— Nu ştii câţi ani ai? Tatăl tău a fost profesor şi nu te-a învăţat numerele?

„Tatăl meu“, m-am gândit. Aveam un tată?

— Când îţi mai revii, vreau să lucrezi în bucătărie, spuse el. Eşti în stare?

Mă durea pieptul şi nu reuşeam să respir, dar am dat din cap că da.

— Bine, spuse, atunci te vom ţine aici până creşti.

Apoi, după o pauză:

— Ai să mă întrebi ceva?

Nevoia de a şti a fost mai puternică decât spaima. M-am apropiat de el:

— Numele meu? reuşii să îngaim.

— Ce? Cum adică numele tău? mă întrebă.

Belle spuse repede:

— Nu ştie cum o cheamă.

Căpitanul se uită la Belle ca şi cum aştepta o explicaţie. Cum aceasta nu veni, se uită din nou la hârtiile pe care le avea în faţă. Tuşi înainte sa spună:

— Aici scrie că te cheamă Lavinia. Lavinia Mecarten.

M-am agăţat de acea informaţie ca de un colac de salvare. Nu-mi amintesc cum am plecat de acolo, dar când mi-am venit în fire eram pe un prici în bucătărie, unde auzeam ce vorbeau Unchiul şi Belle despre căpitan. Trebuia să plece din nou în dimineaţa următoare, zicea Belle, şi aştepta o vizită de la el în seara aceea.

— Ai de gând să-i ceri hârtiile-alea? a întrebat-o Unchiul Jacob.

Belle n-a răspuns.

— Zi-i că-ţi trebe-acu'. Domniţa Martha a pus ochii pă tine. Căpitanu' ştie că ia picăturile negre, da' nu ştie că bea şi rachiu' de piersici cu ele. Tu te faci din ce în ce mai frumoasă şi domniţa Martha, la cât bea, când pune mina pă oglindă, vede că pare mai bătrână dă treij ' dă ani, cât are. Vrea să pună mina pă tine şi timpu' trece şi e tot mai rău.

Vocea lui Belle, de obicei foarte hotărâtă, era acum slabă:

— Dar Unchiule, nu vreau să plec. Aicea-i casa mea. Voi sunteţi familia mea.

— Belle, ştii bine că tre' să pleci, spuse el.

Conversaţia lor s-a încheiat când Unchiul Jacob a observat că aveam ochii deschişi.

— Ei, ei, ei, micuţa Abinya s-a trezit, spuse el.

Belle se apropie de mine.

— Lavinia, spuse în timp ce-mi dădea părul de pe frunte. Ţi se potriveşte numele ăsta.

M-am uitat la ea, apoi mi-am întors privirea. Mă simţeam mai pierdută ca oricând, căci nu mă ştiam în niciun fel legată de acel nume.

În seara următoare am fost trimisă acasă cu Mama Mae. Nu voiam să plec din bucătărie, dar Belle a insistat. Mama mi-a spus că cele două fetiţe, Fanny şi Beattie, pe care le văzusem minuind ventilatorul, vor fi şi ele acolo. Pe drum, Mama Mae m-a ţinut de mină şi mi-a arătat cât de aproape era coliba ei de clădirea bucătăriei.

Fanny şi Beattie ne-au întâmpinat. Eu m-am retras, vrând să rămân lângă Mama Mae, dar fetele erau încântate de o nouă tovarăşă de joacă. M-au dus într-un colţ al micii colibe, până la un raft cioplit într-unul dintre buştenii din care era făcută construcţia, unde îşi ţineau comorile.

Cea mai înaltă dintre ele, Fanny, era şefa. Moştenea ochii vioi şi modul de a vorbi direct ale mamei sale şi avea braţele şi picioarele ca de mânz. Beattie era scundă şi grăsuţă, deja frumuşică, cu un zâmbet larg accentuat de cele două gropiţe adânci din obraji.

— Uite, îmi arătă Fanny în timp ce lua jucării de pe raft. Aşează jos o măsuţă şi două scaune pentru păpuşi, toate făcute din crenguţe legate între ele cu tendoane de animal. Beattie mi-a arătat păpuşa ei, apoi mi-a dat-o s-o ţin eu. Am înşfăcat-o cu asemenea pasiune, că Beattie a avut un moment de ezitare, dar natura ei generoasă a învins şi i-a dat drumul păpuşii.

— Mama mi-a făcut-o, spuse mândră, privind spre Mama Mae.

Strângeam cu putere premiul de la Beattie, iar inima mi se strângea de dor. Păpuşa era făcută dintr-o ţesătură aspră, maro; ochii erau nişte cusături făcute cu aţă neagră, iar părul era făcut din lână neagră, împletită. Am pipăit cămaşa păpuşii, asemănătoare celor pe care le

purtam eu şi gemenele. Avea un şorţ roşu şi mi-am dat seama că era făcut din aceeaşi pânză ca şi basmaua lui Mama Mae.

Pe înserat ni s-au alăturat Dory cu pruncul ei, Henry. Treceau des pe la bucătărie şi aşa aflasem că Dory era fiica mai mare a lui Mama Mae. Îmi plăcea destul de mult de Dory fiindcă mă lăsa în pace, dar nu sufeream bebeluşul cu ţipătul lui ascuţit.

Deşi fetele reuşiseră să-mi câştige atenţia cu jocul lor, continuam să trag cu ochiul spre Mama Mae ca să mă asigur că e acolo. Când uşa s-a deschis brusc, un om masiv ca un urs a apărut în pragul ei, aproape la fel de negru ca noaptea de-afară. Am fugit lângă Mama. Fanny şi Beattie au sărit în picioare şi au alergat spre bărbatul care le-a ridicat în braţe.

— Papa! ţipau ele. După ce le-a dat drumul, s-au întors la joacă şi, încurajată de Mama, m-am dus şi eu lângă ele.

— Seara bună, Dory. Vocea îi era atât de gravă, că părea să vină de sub pământ, şi când s-a oprit lângă mama lui Henry, mina lui uriaşă i-a acoperit acesteia tot capul. Ce face ăsta micu'?

— Nu-i prea bine, Papa, răspunse Dory de pe banca unde-şi hrănea pruncul, fără să-şi ridice privirea.

Copilul se agită puţin când îi apucă mâinile umflate, ca să i le arate tatălui ei. Când i se fac mâinile-aşa, plânge tot timpu', zise ea.

Tatăl ei s-a aplecat şi a mângâiat obrazul copilului cu degetul. S-a îndreptat de spate cu un oftat, apoi a făcut câţiva paşi uriaşi către Mama Mae. Fetiţele au chicotit şi şi-au ascuns ochii cu mâinile când tatăl lor a tras-o pe Mama spre sine şi a început să-şi frece nasul de gâtul ei, în joacă.

— George! râse Mama, apoi îl împinse. Când a făcut un pas în spate, a dat cu ochii de mine şi m-a salutat cu o mişcare a capului. M-am întors repede.

Belle trebuia să primească un vizitator, i-a explicat Mama Mae bărbatului, ca şi cum ar fi vrut să-mi justifice prezenţa acolo şi cei doi au schimbat o privire înainte ca Mama Mae să se îndrepte din nou către sobă. Scotea tocăniţă cu lingura dintr-o oală neagră aflată direct pe flacără, iar Papa aşeza castroanele de lemn pline pe masa îngustă. Apoi femeia a curăţat cărbunii de pe capacul altei oale negre de fier care stătea în cenuşa fierbinte şi a scos de acolo o mămăligă aburindă, rumenită şi cu marginile arămii şi sfărâmicioase.

Cei trei adulţi au adus la masă nişte scăunele, iar Fanny şi Beattie m-au aşezat între ele şi s-au apucat să mănânce. Dar mie totul îmi părea străin şi îmi doream să fiu în bucătăria cunoscută. Nu-mi era foame, mă uitam la mâncare şi când Mama mi-a zis să mănânc, am început să plâng.

— Vino-ncoace, Abinia, mi-a zis, şi când m-am apropiat de ea m-a ridicat în braţe. Copchile, tre' să mănânci. Tre' să pui ceva carne pă

tine. Uite, io înmoi asta-n sos şi tu o s-o mănânci ca să te faci puternică ca Mama.

Gemenele au început să râdă:

— Te porţi cu ea de parc-ar fi un bebeluş, Mama, spuse Fanny.

— Păi, zise Mama, poate că-i nou' meu bebeluş şi tre' să-i dau să mănânce. Acu' deschide gura, copilaş.

Îmi doream aşa de mult să se poarte cu mine ca o mamă, încât am mâncat mămăliga înmuiată în sosul gros cu şuncă. Ea a continuat să mă hrănească în timp ce vorbea despre plecarea Căpitanului şi despre cum domniţa Martha nu stătea tocmai bine cu nervii.

Dory a spus că trebuia să se întoarcă la casa mare, neştiind ce-o să facă domniţa Martha când Căpitanul avea să plece în dimineaţa următoare. Mama Mae a zis că ar vrea tare mult să stea ea cu domniţa Martha, ca Dory să poată să stea cu bebeluşul.

Dory răspunse cu un oftat adânc:

— Ştii că pă mine-o să mă vrea. Mama era de acord.

Aproape terminaserăm de mâncat când am auzit voci înăbuşite afară. Papa George dădu să se ridice, iar mie mi se strânse stomacul când Mama Mae mă dădu la o parte.

— Nu, George! spuse ea ridicându-se în picioare. Merg io cu Dory. N-ajută la nimic să mai arunci un om în oala asta.

Am auzit zgomotul unor paşi care se apropiau în fugă şi când uşa s-a deschis a apărut Belle, cu răsuflarea tăiată. Nu mai avea basmaua ei verde, iar părul împletit pentru noapte i se desfăcuse. Mama Mae a tras-o pe Belle înăuntru înainte ca ea şi Dory să iasă în grabă. Belle s-a sprijinit de perete, gâfâind, apoi şi-a îndreptat spatele şi a pornit-o spre masă, unde s-a aşezat faţă în faţă cu Papa.

— A venit după el de data asta, spuse Belle. Niciodată n-a făcut aşa. Şi Marshall a venit cu ea. Când a văzut pieptănu' nou şi cartea pă care mi le-a dat, ea le-a luat şi-a aruncat cu ele după mine. Dup-aia Marshall a-nceput să mă-mpingă şi să dea-n mine. Căpitanu l-a-nşfăcat şi l-a dat afară pă uşă, da' după aia domniţa Martha a-nceput să plângă şi să dea-n el. I-a zis „Martha, Martha, vino-ţi în fire", da' ea era aşa dă agitată, că el mi-a zis să mă duc după Mama".

Belle îşi puse coatele pe masă şi-şi sprijini capul în mâini.

Papa clătină din cap.

— Ai cerut hârtiile de eliberare?

— A zis că la vară, rosti Belle fără să ridice capul.

Furia lui Papa se simţea în aer, iar când s-a ridicat brusc a împins masa cu asemenea forţă, încât două dintre castroanele de lemn au căzut pe jos.

— La anu'! La anu'! Mereu data viitoare! O să se-ntâmple ceva nasol aici dacă nu-ţi dă hârtiile-alea!

După ce uşa s-a trântit în urma lui, am dat afară pe neaşteptate tot

ce mâncasem la cină, ceea ce m-a surprins chiar mai mult decât pe ceilalţi. Dar m-am simţit uşurată, pentru că Belle a părut să se liniştească deîndată ce s-a apucat să mă cureţe.

Gemenele priveau de pe patul lor, iar Henry dormea alături. Când Belle a terminat, m-a aşezat lângă ele apoi s-a apucat să strângă prin cameră. Când totul a fost în ordine, l-a luat pe Henry în braţe şi mi-a făcut semn cu capul s-o urmez. Am tresărit toate când de afară sa auzit o pocnitură puternică, dar când a continuat, Fanny şi-a dat seama de unde provenea:

— Papa iar taie lemne, a spus ea în şoaptă.

Când am plecat spre casa lui Belle, lumina albă a lunii arunca o umbră pe locul de lângă colibă unde muncea Papa.

— Papa? Îl chemă Belle încet.

Papa?

Zgomotul încetă.

— Papa, nu-ţi fă griji. O să fac rost de hârtiile alea, spuse ea în liniştea nopţii.

CAPITOLUL DOI

Belle

Mama a zis:

— Iar a venit Căpitanu' p-acasă doar cât să-ntoarcă toate cele cu susu-n jos.

Şi are dreptate, ca-ntotdeauna. Ce-o vrea, la ce mi-o fi adus copilul ăsta bolnav? În timpul zilei nu e-n stare să mănânce fără să-şi verse maţele şi noaptea mă sperie când stă şi se uită-n gol.

Sigur, Căpitanu' face lucruri de-astea, vine şi pleacă, nu spune nimic nimănui. Aşa a fost mereu, zice Mama. Şi are dreptate, fiincă ştiu ce ştie ea. Când eram mică şi stăteam încă la conac, îl aşteptam să apară în trăsură la intrarea din faţă şi el sigur că apărea la intrarea din spate, călare pe un cal. Data următoare mă aşteptam să îl văd sosind pe cal şi el apărea trăgând de un căruţ încărcat.

Nu ştiam niciodată când sau cum o să se întoarcă. Dar de întors, se întorcea în mod sigur, într-un fel sau altul.

Pe vremea aia, în locul ăsta comanda bunica mea cea albă, doamna Pyke. Tatăl căpitanului murise cu ceva timp înainte. Căzuse de pe cal, zicea bunica. Căpitanu' era doar un copil, avea nouă ani şi a fost foarte afectat, aşa că anul următor bunica l-a trimis la şcoală, la Londra, sperând să-l facă avocat, dar când s-a întors, la nouăsprezece ani, tot ce-şi dorea era să plece pe mare.

— De ce nu rămâne? o întrebam de fiecare dată când pleca, iar ea îmi spunea că avea afacerile lui pe vapor şi că în felul acela se îngrijea el de casă.

Când venea, ea îi spunea mereu că lucrurile merg bine. Nu-i spunea niciodată să rămână ca s-o ajute pe-acasă.

Doamna Pyke m-a crescut în casa cea mare şi m-a învăţat de toate, la fel ca pe o fată albă. M-a învăţat chiar şi să scriu şi să citesc. Zicea că nu trebuie să mă prefac mai proastă decât sunt doar pentru că-s pe jumătate neagră. Stăteam amândouă la masă şi Mama Mae ne aducea mmcarea. Doamna Pyke mi-a arătat cum să folosesc un şervet şi cum să-mi ţin spatele drept. Mă lua cu ea călare pe cal când mergea să vadă dacă pământul era lucrat cum trebuie. Apoi, într-o zi ca toate celelalte, m-am dus s-o trezesc. Era acolo, murise fără să-şi ia rămas-bun. Am ţipat şi am plâns pânăn-am mai putut. Timp de şapte ani femeia aia fusese totul pentru mine.

După ce s-a dus, Căpitanu', deja bătrân, chiar dacă nu fusese niciodată însurat, s-a hotărât să-şi ia o nevastă tânără, de douăzeci de ani când el avea patruzeci. M-au dat afară de la conac, pentru că nu voia ca domniţa Martha să afle cine sunt.

La bucătărie, lui Mama Mae nu i-a păsat că eram copilul căpitanului. Mi-a zis că nu ajută la nimic, ba chiar e mai rău dacă le spun şi altora.

— Învaţă să găteşti, îmi spunea, aşa n-o să te alunge d-aci.

Timpul a trecut, iar eu am făcut cum mi-a zis Mama Mae, dar asta nu înseamnă că l-am considerat pe căpitan corect faţă de mine.

De data asta Dory şi Mama zic că o să dureze destul până se linişteşte domniţa Martha. Dar ea e mereu supărată când Căpitanu' pleacă. Sigur, de fiecare dată când se întoarce acasă, ea rămâne gravidă. Problema e că pruncii nu trăiesc prea mult. Deja a-ngropat doi. De fiecare dată când se naşte şi moare unul, ia tot mai mult din picăturile alea. Imediat ce Căpitanu' pleacă, domniţa Martha se-nchide-n casă şi începe să umble de colo-colo prin toate camerele. Şi Marshall, imediat ce pleacă taică-su, se-apucă să mă sâcâie, s-arunce cu pietre-n mine când muncesc în grădină. E şmecher. Face aşa numai când nu-l vede nimeni. Ştiu că el crede că din cauza mea are mama lui probleme. Uneori mă-ntreb ce s-ar întâmpla dacă l-aş opri şi i-aş zice:

— Băiete, ştii că arunci cu pietre după soră-ta mai mare?

Dar bănuiesc că asta e treaba Căpitanului.

Ceea ce nu e-n regulă e că trebuie să gătesc pentru domniţa Martha, pentru fratele şi sora mea care se află în casa cea mare şi uneori, mai ales cân Căpitanu' e plecat, chiar mă gândesc cât de anapoda e lucrul ăsta. Şi apoi, păzea! Încep să zboare oalele.

Acum am optsprezece ani şi-s destul de mare să ştiu ce vreau. Bucătăria asta e casa mea şi, orice-ar fi, nu plec de-aici pentru nimeni. Nu-mi pasă ce zic. N-am nevoie de hârtiile de eliberare. Ele nu-s decât o ocazie pentru Căpitan să scape de mine.

CAPITOLUL TREI

Lavinia

Când Belle a descoperit sub patul meu păpuşa pe care o furasem de la Beattie, s-a înfuriat şi mi-a cerut s-o duc imediat în bucătărie.

— De ce-ai furat-o? M-a întrebat Mama Mae când i-am dat-o.

M-am făcut mică şi mi-am băgat degetul în gură.

— Ţi-am zis că-i şme… începu Belle.

— Belle! o opri Mama. Ăsta-i lucrul la care Beattie ţine cel mai mult, m-a mustrat ea.

Neputând să-i suport furia, am ieşit în fugă pe uşa din spate a bucătăriei şi m-am ascuns după grămada de lemne toată dimineaţa. Mai târziu m-am strecurat înapoi înăuntru şi am urcat la etaj, unde am adormit aşteptând să plece Mama Mae.

N-am coborât până a doua zi dimineaţă, când Mama Mae m-a chemat pe un ton care nu accepta refuzul. Am coborât scările încet şi le-am găsit pe gemene aşteptându-mă alături de mama lor. Beattie a făcut un pas înainte şi mi-a întins un pachet înfăşurat într-o cârpă de bucătărie. Înăuntru era o păpuşă care avea codiţe roşcate şi corpul făcut din pânză albă; avea o rochie maro şi un şorţ făcut din aceeaşi pânză de bumbac ca basmaua lui Belle.

— Mama ţi-a făcut-o ţie, a spus Fanny.

Am luat păpuşa temându-mă s-o cred pe Fanny şi am privit către Mama Mae.

— Acu' ai şi tu ceva al tău, a spus ea.

Prin iulie în acelaşi an mă însănătoşisem, dar memoria nu-mi revenise. Eram tăcută, dar mă încurajau să vorbesc fiindcă găseau accentul meu irlandez amuzant. Vorbeau mereu despre cum arăt. Fanny spera că pistruii de pe nasul meu se vor uni şi aşa voi căpăta mai multă culoare. Beattie încerca mereu să-mi ciufulească părul de deasupra urechilor ascuţite şi chiar Belle a avut ceva de spus despre ochii mei ciudaţi, de culoarea chihlimbarului. Când Mama Mae le-a auzit, mi-a zis să nu-mi fac griji, asigurându-mă că într-o bună zi o să mă regăsesc. Deja îi eram credincioasă lui Mama Mae pe atunci şi trăiam doar pentru ea. Păstram distanţa faţă de Belle şi chiar dacă împărţeam camera, eram cu ochii pe ea; avea grijă de mine, dar nu se simţea în largul ei în preajma mea şi nici eu pe lângă ea.

În timpul zilei, Mama mă încuraja să mă joc cu fetele. Mergeam deseori la grajduri, unde muncea Papa George, şi acolo l-am cunoscut pe fratele lor mai mare, Ben. Avea optsprezece ani, ca şi Belle, şi era chiar mai înalt decât taică-său. Statura lui ar fi putut să mă sperie cu uşurinţă, dar m-am îndrăgostit de el pe loc.

Ben era sociabil şi râdea cu poftă, iar eu priveam cu invidie cum le tachina pe surorile lui mai mici. Probabil că i sa făcut milă de mine, fiindcă m-a primit repede în jocul lor, spunându-mi „păsărică”. „Cum aveam de gând să zbor cu degetul în gură?“ îmi cerea să-i spun. După ce mi-a spus asta, am avut grijă să-mi ţin mâinile departe de faţă în prezenţa lui. După ce mi l-au prezentat, singura mea cerere pentru gemene, în fiecare dimineaţă, era să mă ducă să-l văd pe Ben. Fetele mă necăjeau, iar când Belle le-a auzit, m-a întrebat:

— Îţi place de Ben?

Deşi mi-era jenă, am făcut semn din cap că da. Mi-a zâmbit, pentru prima dată:

— Măcar ai gusturi, a zis.

Am început să pun deoparte câte puţin din cina mea, iar a doua zi dimineaţă abia aşteptam să-i dau lui Ben cadoul meu. Întotdeauna s-a arătat surprins şi a a pretins că mănâncă cu mare poftă ce-i aduceam. Într-o zi mi-a făcut şi el un cadou, un cuib de pasăre pe care-l găsise. Nu mi l-ar fi putut cumpăra nimeni, pentru toate bogăţiile din lume; avea să fie primul din colecţia mea de cuiburi de păsări abandonate. L-am aşezat cu grijă lângă patul meu, alături de păpuşa mult iubită.

În după-amiaza când Jimmy, un tânăr de la colibe, a furat scândura, eu mă jucam cu gemenele la pârâu. Nu ştiam să înotăm, aşa că ne bălăceam în apă până la genunchi aproape de malul acoperit cu muşchi, stropind în jur şi învârtindu-ne până la epuizare. Ne odihneam pe mal când Fanny a dus degetul la buze făcându-ne semn să tăcem. Am urmărit-o când a pornit-o târâş printre tufişuri şi a dat frunzele la o parte ca să vedem un tânăr negru, puţin mai jos de locul unde ne aflam noi, stând ghemuit la umbra cămării. În clădirea aceea, ştiam eu, erau unt răcit şi brânză şi de multe ori budincă, iar primul meu gând, când am văzut pieptul dezgolit şi slab al bărbatului, a fost că părea înfometat.

A privit în toate părţile şi, nevăzând pe nimeni, a fugit până la următoarea clădire, afumătoarea, unde era ţinută toată rezerva de carne pentru un an. Un miros înţepător de fum de hicori se strecura afară din clădire, unde era folosit pentru a impregna bucăţile de carne de porc şi de vită sărate, care stăteau agăţate de grinzi. Fanny şi Beattie şi-au ţinut respiraţia când omul a deschis uşa şi a intrat. Beattie a şoptit că ar fi trebuit să fie încuiat şi că Papa George avea cheile.

Ne-am uitat într-acolo până când l-am văzut din nou. A plecat, dar nu cu carne. Căra, în schimb, o scândură sub braţ. Părea să fie o scândură de duşumea de aproape un metru lungime. S-a adăpostit din nou după clădirea cămării, apoi, după o scurtă pauză, a luat-o la fugă prin pădure, la vale, către colibe.

Am alergat în urma fetelor când s-au dus după Papa George. L-am

găsit în ţarcul găinilor, împreună cu Mama Mae, ajutând-o să prindă o găină. Tocmai când apăream noi de după colţ, a reuşit să prindă una şi a apucat-o de picioare, iar pasărea a început să cârâie.

— Papa, ţipă Fanny în timp ce ne apropiam, Papa, Jimmy de la colibe a mai luat o scândură de la afumătoare.

Mama Mae a luat găina din mina lui Papa şi s-a îndreptat spre partea din spate a ţarcului. Toate trei am pornit în urma lor, în timp ce ei se certau.

— Trebuie să-nceteze cu asta, sâsâi Mama Mae.

— Le trebe sarea, a spus Papa şi a plecat.

Mama Mae a trântit găina pe blocul de lemn. S-a uitat apoi la noi:

— N-aţi văzut nimic, a spus înainte să apuce un topor mic cu care, dintr-o lovitură, a retezat capul găinii.

A aruncat trupul găinii pe jos, în timp ce sângele îi ţâşnea din gâtul tăiat. Capul zăcea acolo, retezat, în timp ce trupul stătea încă în picioare, îngrozindu-mă cu acel dans morbid. M-am întors şi am luat-o la fugă înspre bucătărie, trecând pe lângă Papa George, care se ducea la afumătoare să înlocuiască scândura. Belle se afla în curtea bucătăriei, îngrijindu-se de un ceaun imens în care fierbea apă pe un foc aprins afară. Am fost amândouă surprinse când am fugit şi m-am adăpostit printre fustele ei.

Când a venit şi Mama Mae am fost uşurată să constat că găina, pe care o ţinea de picioare, nu mai mişca. Am rămas lângă Belle şi m-am uitat cum Mama a scufundat găina în apa clocotită. Când a scos-o, n-a aşteptat să se răcească şi s-a apucat să-i jumulească penele. Credeam că e nervoasă dar, după ce a scos măruntaiele păsării, m-a chemat să-mi arate că înăuntru era un ou perfect format.

— Vezi, n-ai niciun motiv să te sperii, a spus, Mama doar a omorât o găină.

Apoi mi-a dat oul să-l mănânc la cină. Era călduţ încă.

Peste câteva săptămâni am mers cu fetele să le facem o vizită copiilor de la colibe. Gemenele nu aveau voie să meargă acolo fără mama lor, dar Fanny, deja rebelă, ne-a convins pe mine şi pe Beattie s-o însoţim.

Colibele se aflau destul de departe, în vale, de-a lungul pârâului. Am sosit dinspre pădure şi ne-am apropiat de barăci prin spate, unde se aflau şoproanele care adăposteau stive de lemne. Barăcile erau construite din buşteni nefinisaţi şi tencuiţi cu pământ. Fiecare avea două uşi şi un perete despărţitor în mijloc, care împărţea baraca în două locuinţe separate. Când am aruncat o privire într-una din ele, camera părea să fie mică. Într-un colţ erau stivuite saltele, iar lângă sobă era o oală de fier mare şi neagră. Pe pereţi erau cuie de care erau atârnate linguri de lemn, iar nişte cârpe zdrenţuite erau agăţate pe o sfoară care se întindea pe toată lungimea încăperii. Sub o ferestruică

deschisă nişte muşte bâzâiau şi încercau fără succes să găsească firimituri pe masa de lemn cioplit sau în castroanele de lemn de pe ea.

Fanny a zis că acolo locuia Jimmy împreună cu mulţii lui fraţi. Numărând pe degete, l-a numit pe fiecare în parte:

— Ida e maică-sa şi are atâţia băieţi. A zâmbit, ţinând ridicate şase degete. Am auzit voci de copii şi ne-am luat după ele. Am trecut pe lângă o serie de barăci duble şi pe lângă câteva grădini micuţe. Când am trecut şi de ultima baracă, am ajuns într-o curte mare cu pământ pe jos. Ceva mai încolo era o casă din lemn iar Beattie a spus în şoaptă că acolo locuia supraveghetorul, separat de ceilalţi.

— E alb, mi-a spus la ureche.

Din mijlocul curţii, o femeie ne-a salutat strigând:

— Ei, ei, iote-le pe Fanny şi Beattie. Şi-a îndreptat spinarea slabă şi cocoşată şi a continuat să amestece într-o oală neagră care clocotea pe foc. Aţi venit să mâncaţi?

Câţiva copii stăteau la oarecare depărtare de ea, privind cu interes.

— Nu, mătuşică. Tre' să ne întoarcem degrabă, spuse Fanny.

— Şi-asta cine-i? mă privi bătrâna cu ochi întunecaţi.

— Asta-i Abinia, mătuşică. Belle e mămica ei nouă, a răspuns Fanny. M-am uitat la Fanny, minunându-mă de noul titlu pe care i-l acordase lui Belle.

— Îhî, răspunse bătrâna cercetându-mă cu privirea din cap până-n picioare, înainte să se întoarcă la treburile ei.

A chemat doi băieţi să o ajute să ia oala de pe foc şi s-o aşeze alături, să se răcească.

Când a luat o paletă de lemn şi a început să amestece din nou în mămăligă, a ajuns la mine un miros plăcut de carne de porc sărată, dar am fost surprinsă să văd că scoate de pe fundul oalei o bucată de scândură. A privit în jur cu atenţie înainte să o scoată şi să o arunce în foc. Nu ştiu cum mi-am dat seama, dar eram sigură că era o bucată din scândura furată de Jimmy din afumătoare.

Ajutată de băieţi, a turnat mămăliga într-o copaie de lemn foarte asemănătoare cu cea în care Papa George le dădea de mâncare porcilor. O fată înaltă a turnat lapte bătut dintr-o găletuşă de lemn peste terciul care începea să se întărească, iar bătrâna le-a amestecat cu paleta ei de lemn. Le-a făcut semn din cap copiilor, iar aceştia s-au repezit la mâncare. Câţiva dintre cei mai mici au tot tras de fraţii mai mari până când au fost ridicaţi în braţe sau aşezaţi lângă copaie, apoi au început toţi să mănânce. Unii aveau nişte bucăţele de lemn cu care luau mâncarea, dar cei mai mulţi mâncau direct cu mâinile murdare, aşa că în scurt timp terciul galben a început să devină maroniu. Când am văzut cât erau de înfometaţi, am avut brusc senzaţia a ceva binecunoscut şi m-am întors cu spatele, mintea mea nefiind încă pregătită pentru unele amintiri.

Ne-am întors chiar la timp pentru cină. În ziua aceea ne puseseră în castroanele de lemn un cartof dulce copt, o bucată zdravănă de şuncă fiartă şi un ştiulete de porumb. M-am simţit vinovată când am început să mănânc, gândindu-mă la copiii pe care îi văzusem, dar foarte repede am început să mă simt vinovată din cu totul alt motiv, când am auzit-o pe Fanny minţind-o pe Mama Mae în legătură cu programul nostru din după-amiaza aceea.

Pe măsură ce se apropia iarna, aveam tot mai multe responsabilităţi. Fetele au fost duse în casa mare să înveţe de la Mama, iar eu am rămas cu Belle. Când Fanny nu voia să muncească, Mama Mae o punea să se aşeze în bucătărie şi apoi îi ţinea o prelegere, astfel încât să o auzim şi eu şi Beattie:

— Ce e-n capu' tău, Fanny? Uiţi că eşti sclavă? Nu te-ai prins că dacă are chef, Căpitanu' poa' să te vândă oricând? Sau dacă domniţa Martha vrea să te cari, te cari?

— Io le-aş zice pur şi simplu că rămân, răspunse Fanny cu neruşinare.

Vocea lui Mama Mae tremură:

— Ascultă, fato. O să-ţi zic ce se-ntâmplă când îi zici „nu“ unui alb. Io am văzut cum tata a fost împuşcat în spate când s-a urcat pe catâr ca să plece după ajutor pentru mama când era bolnavă. Era în durerile facerii şi ţipa după ajutor. Eram chiar acolo când stăpânu' i-a spus lu' tata să se dea jos de pe catâr. Când tata i-a spus: „Nu, mă duc după ajutor“, stăpânu' ăl bătrân l-a împuşcat în spate. Tot ce m-am priceput să fac în noaptea aia a fost să ţin muştele la distanţă, în timp ce priveam cum moare mama. Când stăpânu' ăla m-a vândut, a zis că nu-s bună decât să muncesc la câmp. Şi acolo am crescut, muncind din greu lângă Ida, până când bătrâna doamnă Pyke m-a adus la casa mare ca s-o hrănesc pe Belle. Nu mi-a luat mult să-mi dau seama ce trebuie să fac ca să rămân acolo. Am muncit pentru doamna Pyke fără pauză. Nu era nimic ce n-aş fi făcut. „Da, doamna Pyke, aveţi dreptate, doamna Pyke“, tot aşa, dă dimineaţa până seara. Voi să fiţi atente la mine, fetelor. Mă port dă parcă tot ce-aş vrea e să-i fac fericiţi p-ăştia, la conac. Pentru că vreau să rămân acolo şi mă chinui să vă ţin şi pă voi lângă mine. Nu trece o zi să nu spun „Mulţumesc, Doamne, că m-ai trimis la conac şi că mi l-ai dat pă Căpitan dă stăpân. Ştiu că nu-i bine să fii sclav, da' cui să-i spun una ca asta?“. Acu', Fanny, dacă tot mai ai chef să sfârşeşti vândută, du-te şi-l întreabă pă Papa cum a ajuns aici. Da' pregăteşte-te, pentru că o să înceapă să plângă când o să-ţi povestească şi până la sfârşit o să plângi şi tu.

Am rămas toate trei cu ochii căscaţi când Mama a terminat de vorbit şi n-am mai spus niciun cuvânt.

Ceva mai târziu, în aceeaşi lună, gemenele mi-au spus că mai sosise cineva, un adult, venit să se alăture familiei. Mi-au spus că venea din

Anglia, era profesor şi Căpitanul îl trimisese ca să-i înveţe pe copii. Când Fanny a declarat că nu-i plăcea de el, nu-mi amintesc s-o fi întrebat de ce.

Eram într-adevăr curioasă în legătură cu conacul şi cu copiii care locuiau acolo, dar fetele mi-au zis că nu îi vedeau prea des. Chiar dacă îi vedeau, fuseseră instruite să nu le vorbească, să îi salute doar din cap şi să-şi vadă de treabă. Când Beattie a spus şi ea că Fanny are dreptate şi munca lor în casă e plictisitoare şi neinteresantă, nu m-a mai deranjat că eu eram ţinută la bucătărie.

Belle începuse să devină mai blândă cu mine, iar eu eram din ce în ce mai dornică să-i fac pe plac. Era deja sarcina mea să dau porumbul şi grâul la găini, aşa că m-am simţit tare mândră în ziua când a avut destulă încredere în mine cât să mă trimită în ţarcul găinilor să adun ouăle. Când Papa George m-a văzut ieşind din curtea găinilor, a venit înspre mine. Dornică să-mi fac treaba fără cusur, am aşezat cu mare grijă coşul cu ouă jos, înainte să închid poarta în urma mea.

— Te descurci bine cu găinile, Abinia, a spus, eşti o fată bună.

Zâmbetul lui mi-a încălzit sufletul singuratic şi brusc am întrezărit o nouă posibilitate:

— Papa, am întrebat, Dory e fata ta?

— Da, este, spuse el.

— Fanny şi Beattie sunt tot fetele tale? am întrebat.

— Sigur că sunt, spuse.

— Papa, am întrebat eu, Belle e fata ta?

— De ce mă tot întrebi de-astea, copile? a spus el.

— Mă întrebam, Papa… am spus, apoi m-am oprit şi m-am uitat la degetul de la picior în timp ce trăgeam cu el o linie în praf.

— Zi, copile, ce te-ntrebai? m-a încurajat el.

— Pot să fiu şi eu fata ta? am întrebat repede.

Bărbatul înalt, cu umeri laţi, şi-a întors puţin faţa de la mine înainte să-mi răspundă.

— Păi, spuse ca şi cum s-ar fi gândit bine la asta, sigur că mi-ar plăcea.

— Dar, am spus, îngrijorată că nu observase asta, eu nu arăt ca celelalte fete ale tale.

— Pen’ că eşti albă, vrei să zici?

Am dat din cap că da.

— Abinia, spuse el arătând spre curtea găinilor, uită-te la păsările-astea. Unele-s maro şi altele-s albe sau negre. Când sunt toţi puişori, crezi că mamelor şi taţilor le pasă de asta?

I-am zâmbit, iar el mi-a pus mâna imensă pe cap.

— Cred că tocmai mi-am făcut rost de încă o fată, a spus, ciufulindu-mi părul, şi o să-i zic Abinia. Ei, ce zici de asta? O să zic: „Mulţumesc, Doamne, sunt cel mai norocos om!“.

M-am întors ţopăind la bucătărie.

Belle m-a certat când a găsit un ou spart, iar eu i-am promis că voi fi mai atentă data viitoare, dar în sufletul meu fericit nu era loc pentru niciun fel de regrete.

Într-o noapte pe la începutul lui decembrie, pe o ninsoare uşoară, Mama Mae a venit la bucătărie cu pruncul Henry, care ţipa. Gemenele au urmat-o şi ne-am aşezat toate trei să privim cum Belle şi Mama Mae îi puneau copilului comprese calde pe picioarele şi mâinile umflate. Dar el continua să ţipe sfâşietor.

— Fanny, du-te s-o aduci pe Dory. Domniţa Martha a luat toată ziua din picăturile negre şi sigur doarme acuma. Unchiu' Jacob o să aibă grijă de ea până se-ntoarce Dory.

Fanny a dat s-o ia la fugă, iar Mama Mae a strigat după ea:

— Spune-i s-aducă şi picăturile cu ea.

Când a sosit, Dory a încercat să-şi liniştească copilul alăptându-l. Dar, din cauza durerii, el a refuzat, începând să-şi legene capul înainte şi înapoi. Dory a început să plângă.

— Mama, ce pot să fac?

— Nu-i e bine copilului, îi spuse Mama Mae fiicei ei mai mari. Am mai văzut asta, la colibe. Îi dăm picături să-l liniştim.

Mama a luat sticluţa maronie pe care Dory o adusese din casă şi a amestecat câteva picături în apă călduţă. Dory ţinea copilul în braţe, iar Belle i-a deschis gura şi Mama a turnat cu grijă amestecul. Copilaşul a tuşit când l-a înghiţit, dar spre uşurarea noastră în curând a adormit adânc. Mai târziu s-a auzit un ciocănit la uşă şi a intrat Unchiul Jacob.

— Domniţa Martha te cheamă, Dory, a spus el, vrea să te duci acuma.

Mama Mae a luat copilul din braţele lui Dory, care a încercat să se împotrivească.

— Du-te, i-a spus ea, o să doarmă de-acuma.

După ce Dory a ieşit, Mama Mae i-a arătat Unchiului Jacob manile şi picioarele umflate ale copilului, iar el a clătinat din cap.

— N-o mai duce mult, a spus.

— O să-i fie greu lui Dory, a zis Mama Mae.

— Şi lui Jimmy, a adăugat Belle, nu uitaţi, el e tatăl lui. Tot ce vrea e să îi vadă pe Dory şi pe pruncul lui, dar nu poate să se-apropie. Supraveghetorul i-a spus lui Jimmy că dacă se mai apropie de Dory, o să-l vândă. El lucrează pe plantaţie şi ar trebui să-şi găsească o femeie printre cele de pe plantaţie, n-ar trebui să se-ncurce cu o fată care lucrează în casă.

— Nu l-a întrebat nimeni pă Căpitan dacă Dory poa' să se mărite cu Jimmy?

— Rankin zice că el e supraveghetoru'. Adică şefu', deci el zice cine

cu cine se mărită, răspunse Mama Mae. Rankin ăsta vrea neapărat să fie nesuferit.

Când Mama Mae a observat că eram încă acolo, gemenele au fost trimise acasă, iar eu a trebuit să mă duc la culcare, la etaj. După ce Unchiul a plecat, Mama Mae a rămas să aibă grijă de copil şi s-a aşezat lângă foc să stea de vorbă cu Belle. Am adormit, liniştită de sunetul vocilor lor joase şi calde.

Pruncul Henry a murit în noaptea aceea. A doua zi, devreme, Papa George a adus o scândură pe care Mama Mae şi Belle au aranjat un fel de saltea. Dory stătea lângă uşă, ţinând în braţe copilul, liniştit acum. Mama se duse până la ea:

— Dă-mi-l, spuse ea încet, întinzând mina după copil.

— Mama, nu. Dory se întoarse cu spatele la ea, ţinând copilul.

Papa George s-a apropiat şi a cuprins-o pe fiica sa cea mai mare pe după umerii osoşi.

— Dory, el e bine acum, e cu Domnu'. Dă-i-l lu' Mama.

Încet, Dory îi întinse copilul lui Mama.

— Mama, poţi să-l faci bine? Ai fost mereu aşa bună cu el, imploră ea.

Belle a luat-o pe Dory de braţ şi a dus-o afară. Le-am privit cum trec pe lângă hambar şi intră în pădure. Ningea, iar zăpada acoperea totul cu un văl alb. Mama Mae le-a aşteptat să plece, apoi s-a întors către Papa George. L-a aşezat pe Henry pe saltea şi apoi au fixat corpul micuţ pe scândură cu o fâşie lungă de pânză maro. Când au terminat, Mama Mae s-a uitat la Papa. Lacrimile îi curgeau pe faţa rotundă.

— Ştiu că-i mai bine că s-a dus, a spus, dar mi-e teamă că asta i-a frânt inima lu' Dory.

— O să fie bine fata noastră, a spus Papa şi i-a şters lacrimile cu mâna.

Gemenele erau acolo şi plângeau şi ele. Eu nu. Mă simţeam goală pe dinăuntru şi, când toţi au plecat la înmormântare, eu am rămas în urmă până and, îngrozită de singurătate, am fugit după ei până la cimitirul de lângă colibe.

Am stat la adăpostul copacilor şi am privit. Ben stătea lângă micul mormânt pe care-l săpase lângă altele la fel de mici, marcate cu pietre în relief. Când l-au coborât pe micul Henry în mormânt, Dory a început să jelească lung, sfâşietor. Mişcată de durerea ei, mintea mea parcă mă purtă în altă lume. Era ca şi cum aş fi ieşit din lumea asta cu toată tristeţea ei şi aş fi intrat într-una mai adâncă, una în care se afla cealaltă „eu“, care se pierduse până în ziua aceea. Eram din nou pe vapor, neputând să fac faţă tangajului cumplit la cât de rău îmi era.

Trupul înfăşurat în giulgiu era acum cel al mamei mele. Am privit din nou cum îl coborau, departe, în apa învolburată. Cu câteva zile în urmă, tatăl meu se săvârşise la fel; şi el tot în apă ajunsese. M-am uitat

în jurul meu, prin zăpadă, după fratele meu, Cardigan. Am pornit să-l caut, sigură că l-am auzit strigându-mă.

Jimmy, tatăl lui Henry, m-a găsit şi m-a adus la bucătărie. Lipsisem toată ziua. Seara, după ce s-a lăsat întunericul, Jimmy se dusese singur la cimitir să-şi jelească copilul şi a dat peste mine în pădure.

Mi-au spus că timp de două zile m-am legănat fără să scot un cuvânt. Până la urmă a venit Mama Mae. S-a aşezat lângă mine pe saltea şi le-a spus gemenelor şi lui Belle să plece.

— Abinia, a spus hotărât, ce te legeni aşa?

Am început să mă legăn şi mai tare, agăţându-mă de amintirea durerii, a mamei mele. Nu puteam să mă depărtez de ea, ar fi fost ca şi cum aş pierde-o din nou.

— Abinia, spuse încercând să mă ţină nemişcată, spune-i lu' Mama Mae de ce te legeni aşa. Mi-a cuprins faţa cu mâinile şi m-a silit s-o privesc în ochi. Spune-i lu' Mama. Abinia, tre' să vorbeşti. Nu te feri aşa. Spune-i lu' Mama. Spune-i care-i baiu'.

Am încercat să mă eliberez, având nevoie să mă mişc ca să-mi liniştesc greaţa, dar Mama m-a luat în braţe. Strângându-mă la piept, mi-a încetinit mişcările, astfel încât să se armonizeze cu ale ei.

— Mama o să-ţi ia durerea asta, a spus.

S-a aplecat în spate, inspirând adânc şi strângându-mă în braţe, apoi, când neam legănat în faţă a expirat, cu gemete joase, guturale, toată durerea pe care o aveam în mine.

A continuat să se legene înainte şi înapoi, aducând la suprafaţă toată suferinţa care mă măcinase, tot acel coşmar pe care îl ţinusem ascuns. Am încercat să respir în acelaşi ritm cu ea, dar n-am putut să scot decât nişte hârâituri scurte şi mă simţeam de parcă m-aş fi înecat.

— Acu', zise ea, spune-i lu' Mama.

— Pruncul Henry e în apă, am spus în şoaptă, îngrozită.

— Nu e în apă, a spus ea, pruncul Henry e cu Domnu'. E într-un loc bun. Acuma râde şi se joacă cu ceilalţi copii ai lu' Domnu'. Nu-l mai doare nimica. E într-un loc bun.

— Mami a mea e în apă, am şoptit din nou.

— Abinia, mama ta e cu Domnu', ca şi Henry. De fapt, chiar acum îl ţine în braţe şi se joacă împreună. Ascultă, aproape că poţi să auzi cum râd. Lumea asta nu e singura. E doar ca să ne pregătim pentru cealaltă, să ştim cum se fac lucrurile. Uneori, Domnul zice: „Nu, mama aia şi pruncu' Henry sunt mult prea buni ca să stea departe de mine. Îi chem acasă.“ Ştiu eu asta, Abinia, a spus, iar braţele-i puternice şi cuvintele de încurajare m-au susţinut.

Mama zice că în vremuri dintr-astea trebuie s-avem încredere în Domnul.

Cumva am reuşit să înţeleg ce mi-a spus Mama Mae, iar inima mea a crezut-o. Regăsindu-mi trecutul, acum mă agăţam de această mamă

nouă, care putea să-mi ofere viitorul.

— Mami! M-am tânguit, mami! Iar lacrimile pe care le strânsesem încă de când ajunsesem acolo au început în sfârşit să curgă.

Mama e aci, m-a liniştit, mama e aci.

CAPITOLUL PATRU

Belle

Ca să spun adevărul, când s-a dus, pruncul Henry suferea aşa de tare, că-i mai bine că a murit. Biata Dory voia să-l salveze, dar Mama a zis c-a mai văzut asta la colibe şi mereu se termină prost. Acum ochii lui Dory sunt la fel ca ai domniţei Martha când pierde câte un copil.

Lavinia a luat-o razna când a văzut cum îl băgau în pământ pe pruncul Henry. Când a adus-o Jimmy înapoi, n-am putut să scot nimic de la ea, dar Mama a ştiut ce-are de făcut. Apoi Lavinia şi-a amintit că era pe vapor şi i-a văzut pe mama şi pe tatăl ei cum au murit şi au fost aruncaţi în apă. Ce-o fi fost în capul lor să lase un copil să vadă aşa ceva?

Acum ştie de unde e, din Irlanda, dar zice că mama şi tatăl ei nu aveau nimic acolo şi veneau aici ca să-şi caute de muncă. Zice că are şi-un frate, Cardigan.

Ciudat nume, Cardigan. Dar n-o întreb mai multe, văd că încă-i e greu să vorbească despre el.

E greu de crezut ce schimbată e din ziua când i-a revenit memoria, chiar dacă-i ca un şoricel încă, sfioasă şi cu frică de tot. E foarte important pentru ea să-şi facă treburile şi, când termină, mereu mă cheamă să văd. Când îi zic „Bravo!“, zâmbeşte de luminează toată bucătăria.

Trebuie să recunosc, când gemenele mi-au zis că-i duce de mâncare lui Ben, m-am topit de dragul ei. Nu ştie că-i dau mai mult ca să-i ducă şi lui, dar îmi vine să râd când mă gândesc c-am pus amândouă ochii pe acelaşi băiat.

CAPITOLUL CINCI

Lavinia

După ce mi-am amintit de moartea părinţilor mei, alte amintiri au început să iasă la iveală. La vârsta aceea nu aveam, desigur, prea mulţi ani în care să adun amintiri, dar când simţeam vreun miros sau auzeam vreun sunet care mă ducea cu gândul la ceva cunoscut, era de ajuns să mă distrugă. Durerea mă copleşise şi tot ce puteam face era să jelesc. Părinţii mei fuseseră buni, chiar dacă în momentul când ne-am îmbarcat pe vapor aveau probleme. Mami nu voia să plece din Castlebar, oraşul din Irlanda unde trăiau părinţii ei, dar tati, care nu-mi amintesc să fi avut rude, era hotărât să ne ofere o viaţă mai bună. Mi-am amintit că se certau destul de des, dar n-am putut să uit cât de mult a suferit mami când tati a murit. Şi apoi am pierdut-o pe ea. Pentru tot restul călătoriei, m-am agăţat cu disperare de fratele meu. Ultima mea amintire despre Cardigan e neputinţa lui de a mă ajuta când Căpitanul m-a luat de lângă el, iar eu ţipam cu disperare.

Am încercat să-mi uşurez suferinţa făcându-mi o promisiune: într-o zi aveam să-l găsesc pe fratele meu.

Îmi revenisem aproape în întregime şi, chiar dacă îi eram devotată lui Mama Mae, începusem să caut alinare şi la Belle. De la moartea lui Henry, purtarea ei faţă de mine se schimbase atât de mult, încât într-o noapte, când m-a auzit plângând, m-a adus în patul ei. M-a luat în braţe şi m-a mângâiat pe spate până am adormit. Din acea noapte, mi-a dat de multe ori voie să vin în pat cu ea.

Când Căpitanul s-a întors să-şi petreacă Crăciunul acasă, am aflat şi noi, la bucătărie, că domniţa Martha revenise la viaţă. În ultimele luni, cât timp Căpitanul fusese plecat, mesele stăpânei fuseseră servite în salonul de la etaj, de lângă dormitorul ei. Copiii luau cina acolo împreună cu ea, dar în rest, mâncau cu profesorul în camera de studiu. Dar de la revenirea căpitanului şi pentru că se apropiau sărbătorile, mesele căpătaseră un aer festiv şi erau din nou servite în sufragerie.

Spre bucuria mea, au adus-o pe Beattie la bucătărie, fiind nevoie de ajutor, iar Fanny a rămas să lucreze în continuare în casă împreună cu Dory. Toată lumea era ocupată cu pregătirea mâncărurilor pentru sărbători şi până şi Ben a venit de la grajduri să ne ajute. El trebuia să taie lemne, care ţineau aprinse focurile din bucătărie şi şemineurile de la conac. Eu şi Beattie am fost foarte încântate când ni s-a spus că trebuie să-l ajutăm pe Ben să care lemnele. Am ieşit în fugă să-l salutăm, dornice să îl mulţumim.

— Sunteţi prea mici să munciţi, ne-a tachinat el.

— Nu-i adevărat, l-am asigurat.

Ne-a dat fiecăreia câte un mănunchi de vreascuri, iar noi l-am implorat:

— Mai mult, mai mult.

Ne-a umplut braţele iar noi am plecat clătinându-ne, hotărâte să demonstrăm cât eram de puternice. Dar, când am ajuns la bucătărie, Mama Mae la strigat:

— Ben! Ben, ia vino-ncoace!

Ben era aşa de înalt, încât a trebuit să se aplece când a intrat pe uşă. Apoi s-a îndreptat şi a întrebat zâmbind:

— M-ai chemat, Mama?

Belle s-a întors să arunce o privire, iar Ben a salutat-o cu o mişcare a capului. Ea i-a întors salutul roşind uşor, apoi s-a întors rapid cu spatele şi s-a apucat din nou să cântărească zahăr. Belle era subţirică, dar am remarcat că atunci când se apleca să taie din bolovanul de zahăr, oferea privirii un piept generos, care îi dădea un aer graţios. Când m-am uitat la Ben, am observat că şi el remarcase asta.

— Ben, a spus Mama, ce le faci fetelor ăstora, de ce le pui să care aşa de multe lemne?

— Mama, ele sunt ajutoarele mele, sunt mari şi puternice, a zis el, făcându-ne cu ochiul.

— Îl ajutăm, Mama, am spus şi noi cu mândrie şi dornice de treabă, în timp ce ne-am apropiat de el.

— Ben, râse Mama, chiar că te pricepi la femei.

— Chiar crezi asta, Mama? chicoti el şi o privi direct pe Belle.

Aceasta se întoarse cu spatele la el, dar hotărârea cu care măcina zahărul era un răspuns destul de clar.

— Abinia, să-nţeleg că Belle are grijă de tine ca o adevărată mamă? m-a întrebat Ben.

M-am uitat la Belle, care a zâmbit când mi-a întâlnit privirea, apoi m-am întors către Ben şi am făcut semn din cap că da.

— În cazul ăsta, Belle şi-a făcut rost de-o fetiţă la fel de frumoasă ca ea. Un tătic nu-ţi trebuie? Întrebă el.

— Nu, am răspuns sigură pe mine, îl am pe Papa George.

Toţi au început să râdă.

— Păi el e şi tăticul meu, m-a tachinat Ben.

— Ştiu, am spus cu mândrie, e şi tăticul lui Dory, al lui Fanny, al lui Beattie şi al lui Belle.

— Bine-atunci, dacă Belle e mămica ta şi Papa George e tăticul, atunci Mama Mae cine mai e?

— Ea e mama cea mare, am spus, surprinsă că nu ştia asta.

M-am simţit primită între ei când au început din nou să râdă şi, chiar dacă numi ştiam exact locul în familie, am început să simt că era şi pentru mine ceva acolo.

— Ben, a spus Mama, ai grijă cât le munceşti pe fetele-astea, nu-s decât nişte copilaşi.

— Atunci, copilaşi, hai să mergem, a spus el, luându-ne de mmă, avem o grămadă de lemne de cărat.

— Ben, se întoarse Belle spre noi, să ai grijă de fetiţa mea.

M-a străbătut un fior de plăcere când i-am auzit cuvintele, iar Ben, fără o vorbă, ne-a dus pe sus până afară, unde a început să ne legene pe braţe, pe rând, până când am început să ţipăm de bucurie.

În dimineaţa de Crăciun, Fanny a venit de la conac cu ochii strălucind.

— Marshall a primit două cărţi noi de poveşti, a spus, şi amândoi copiii au primit borcănaşe cu vopsele şi pensule pentru pictat. Marshall a primit soldăţei şi Sally o păpuşă care seamănă cu ea şi alte şi alte lucruri. Stăpâna a primit un şirag lung de mărgele lucioase, le zice perle.

Îşi desfăcu larg braţele şi rosti dramatic, privind în sus:

— Parcă murisem!

— O să mori de-adevăratelea dacă nu te mişti încoace să ne-ajuţi, i-a spus Mama, dar zâmbea în timp ce vorbea.

Am avut parte de mai multă agitaţie la prânz, când au sosit oaspeţii. Nu mai văzusem atâta bucurie din ziua în care ajunsesem acolo. Am privit de la colţul casei, împreună cu Fanny şi Beattie, cum au venit caii pe alee. Căpitanul stătea la uşă, dar stăpâna a plecat de lângă el şi a luat-o la fugă pe scări. A alergat spre trăsură, forţându-l pe vizitiu să tragă brusc de hăţuri ca să oprească caii. Uşa trăsurii s-a deschis larg şi, cu un ţipăt, o femeie a sărit direct în braţele Doamnei Martha. Au rămas strâns îmbrăţişate mult timp.

— Sunt surori, mi-a şoptit Fanny.

Căpitanul a coborât treptele ca să-l întâmpine pe bărbatul scund şi chel care a coborât mai apoi din trăsură. Cu el era o fetiţă cam de-o seamă cu mine, care purta o haină de un roşu aprins şi o pălărie cu margini albe. Marshall a privit de pe scări, iar Sally a alergat s-o întâmpine pe verişoara ei, Meg.

Oaspeţii au intrat şi au fost conduşi în camerele lor ca să se odihnească. Noi am privit cum Ben, Papa George şi Unchiul Jacob l-au ajutat pe vizitiu să descarce toate cuferele. La sfârşit, când trăsura plină de noroi şi caii acoperiţi de spume au fost duşi la grajduri, ne-am îndreptat şi noi spre bucătărie. Belle şi Mama Mae munciseră zile în şir ca să pregătească ospăţul, iar noi trebuia să le ajutăm.

După-amiază am început să ducem mmcarea de la bucătărie la conac.

Întram în sufragerie pe o uşă lăturalnică, ferindu-ne astfel să trecem prin salonul unde Căpitanul şi domniţa Martha îşi întreţineau oaspeţii. Uşile glisante mari, care despărţeau coridorul de sufragerie, erau

închise, aşa că şi noi eram separate de cei de la conac.

Era doar a doua oară când intram în sufragerie şi mă minunam de ceea ce vedeam. Dory, Unchiul Jacob şi Fanny decoraseră încăperea cu plante verzi şi vâsc. Ferestrele erau împodobite cu crenguţe de ilice pline de bobiţe care se asortau minunat cu elegantele draperii roşii. Pe fiecare dintre pervazurile late se afla câte un bol nu foarte adânc umplut cu amestecul cu miros dulceag, la prepararea căruia o ajutasem pe Belle în toamnă punând alături petale uscate de trandafir, levănţică, rozmarin şi feliuţe de măr, peste care presăraserăm scorţişoară şi nucşoară. Mirosul lor se amesteca plăcut cu parfumul ramurilor de pin proaspăt tăiate, care împodobeau poliţa de deasupra căminului.

Două feţe de masă albe din damasc, pe care Mama Mae le călcase cu câteva zile înainte, fuseseră aşezate pe masă. Cea de deasupra părea groasă şi densă, ca smântma. Tacâmurile de argint şi paharele luceau alături de vasele pe care erau pictate păsări în culori vii. Belle mi-a spus că se numesc păuni şi Căpitanul chiar avusese unul pe plantaţie.

— Zgomotos păsăroi, a bombănit Unchiul Jacob.

— Da, Unchiule, ai dreptate, i-a răspuns Belle. Dar nu-i aşa că era frumos şi mândru?

— Asta până l-a prins vulpoiul ăla bătrân.

Unchiul a început să râdă şi a mai pus un buştean pe focul care trosnea. Apoi a început să aprindă lumânările.

Noi am adus mâncărurile preparate de la bucătărie, iar Mama Mae şi Belle au început să le aranjeze pe masă urmând o strategie precisă, astfel încât totul să fie echilibrat. La un capăt se afla un jambon afumat uriaş, învelit într-un şervet şi garnisit cu prune murate şi piersici în coniac. Belle a aşezat frunze de magnolie de un verde închis în jurul platoului, iar lângă zaharniţa de argint a pus un vas de cristal plin cu un sos iute de muştar şi miere.

A fost nevoie ca Belle şi Mama să aducă împreună platoul imens pe care se afla o bucată suculentă de carne de vită.

Timp de mai multe ore carnea se rumenise pe o frigare, sub care fusese pusă o tavă cu cartofi în care se scurgea sucul de la friptură. Patru platouri mai mici, şi ele cu păuni pictaţi, fuseseră umplute cu legume şi aşezate fiecare pe câte un colţ al mesei. Mazărea verde plutea într-un sos alb dens, bulbii mititei de sfeclă roşie luceau de la untul topit peste ei, de pe cartofii dulci se scurgea mierea, iar păstârnacul alb presărat cu pătrunjel verde avea un aer festiv. În dreptul locului stăpânei, Mama a aşezat o supieră aburindă umplută cu supă de stridii, aromată şi garnisită cu rămurele de cimbru verde.

Desertul, o budincă de prune consistentă, se afla încă în bucătărie, la încălzit, dar pe un bufet, aşteptându-şi rândul, se afla o tavă cu jeleuri şi lichioruri dulci. Lângă ea se aflau patru caleşti de argint în

miniatură, trase de patru capre minuscule, şi ele tot din argint. Belle îmi acordase privilegiul de a le încărca pe toate cu prăjiturele şi stafide.

Dory s-a apropiat de uşă în timp ce noi admiram rezultatul muncii noastre. Fusese în salonaşul unde se aflau stăpâna şi Căpitanul să servească vin de Xeres şi, deşi eu o invidiam pentru ce avusese ocazia să vadă acolo, ea părea obosită şi dezinteresată. Deodată, Sally a intrat pe lângă Dory.

— Fanny, Fanny, ţipă fericită şi veni în fugă spre noi, ţinând în mină păpuşa ei cea nouă de porţelan. Meg, vino-ncoace!

Îi făcu semn verişoarei ei, care aştepta la uşă. Fetiţa s-a apropiat încetişor, în timp ce gemenele studiau atent păpuşa lui Sally. Meg şchiopăta puţin, dar ceea ce mi-a atras mai mult atenţia au fost ochelarii micuţi pe care îi purta. Părul şaten îi fusese prins cu o panglică mov, dar unii cârlionţi se eliberaseră din strânsoare, pufoşi, încadrându-i chipul şi îndulcindu-i astfel trăsăturile ascuţite. Mi-a plăcut imediat de ea, în ciuda firii ei serioase.

— Tu ai o păpuşă? a întrebat-o Fanny pe Meg.

— Mie nu-mi plac păpuşile, răspunse aceasta.

— Ţie-ţi plac păsările, nu-i aşa, Meggie? o întrebă Sally.

— Da, îmi plac, recunoscu.

— Are una care vorbeşte, dar a trebuit s-o lase acasă, ne-a spus Sally.

— Una care vorbeşte? întrebă Fanny.

Meg devenise timidă din cauza atenţiei de care avea parte, dar a făcut semn din cap că da.

— Şi mie îmi plac păsările, am spus, vrând să-i vin în ajutor.

Mă privi cu atenţie prin ochelari.

— Ce fel de păsări?

— Găinile, i-am spus.

— Şi ai vreuna?

Am făcut semn că da.

— O grămadă. Sunt lângă grajduri. Le dau de mâncare în fiecare zi şi le adun ouăle. Papa zice că o să aibă pui când s-o încălzi vremea.

— Ah, spuse ea cu jind.

Dory ne întrerupse:

— Domniţa Sally, du păpuşa asta de-aici înainte să vă aşezaţi la masă.

Când fetele ieşeau, Dory i-a şoptit destul de tare lui Mama:

— Vine domniţa Martha cu domniţa Sarah.

Când acestea au intrat pe uşă, am rămas cu ochii căscaţi, amuţită de surprindere. Cele două femei erau atât de diferite, că îmi venea greu să cred că erau surori. Domniţa Martha, zveltă şi înaltă, purta o rochie de brocart albastru cu o croială simplă dar frumoasă, iar domniţa

Sarah era la polul opus, scundă şi grăsuţă, îmbrăcată într-o rochie de mătase de un roşu viu, toată numai volănaşe de la talie până-n pământ Aveau şi firi opuse. Domniţa Martha, tăcută şi supusă, avea un aer elegant, pe când domniţa Sarah, plină de entuziasm şi volubilă, părea capricioasă şi agitată.

Imediat ce a văzut decoraţiunile de Crăciun, domniţa Sarah a început să chicotească sunete de încântare, dar apoi m-a observat pe mine, lângă Mama Mae şi gemene, şi a căscat ochii de surprindere. Nefăcându-mi plăcere să fiu studiată în felul acela, m-am ascuns după Mama.

Dar Martha, dragă! Cine… ce…?

— Ştiu, ştiu, n-am avut timp să. Era pe vapor. James a adus-o cu el astă-primăvară.

— Draga mea, dar trebuie să-i daţi o şansă! S-o ţineţi cu.

— Sarah, putem să vorbim despre asta mai târziu?

— Da, sigur, sigur. Dar trebuie să înţelegi că sunt uimită.

Domniţa Martha a pus capăt discuţiei întorcându-se spre Mama Mae şi mulţumindu-i pentru treaba pe care o făcuse. Apoi ne-a spus să plecăm, dar lui Belle i-a cerut să rămână. Am ascultat la uşă cum domniţa Martha a întrebat-o pe un ton sever pe Belle de ce nu îşi acoperise capul. Belle a încercat să-i explice că-şi scosese basmaua din cauza căldurii din bucătărie, dar a fost redusă la tăcere.

— Mereu trebuie să fii în centrul atenţiei, a spus domniţa Martha cu asprime, apoi a dat-o repede afară pe Belle când Căpitanul şi ceilalţi au început să intre în sufragerie.

A trecut ceva timp până când Belle ni s-a alăturat la masa de Crăciun, acasă la Mama şi Papa. A rămas tristă până când Ben, în braţele căruia stăteam eu, a reuşit să-i redea buna-dispoziţie glumind cu ea cu blândeţe.

După masă fiecare dintre noi a primit câteva stafide şi un măr proaspăt din butoiul în care erau păstrate. Papa a spart câteva nuci şi Ben s-a ajutat de caielele pe care le avea mereu în buzunar ca să scoată miezul.

Unchiul a trebuit să plece pentru că era din nou nevoie de el la conac, iar cineva a scos o sticlă de rachiu de piersici, primită în dar de la Căpitan. Mama le-a turnat în pahare celor mari, inclusiv lui Ben, Dory şi Belle. După al doilea pahar conversaţia s-a însufleţit, mă distram şi eu, apoi am aflat că în seara aceea urma să mergem la o petrecere la colibe. Papa George şi Ben au plecat la puţin timp după aceea, nerăbdători să îşi termine treburile.

După ce a terminat de spălat vasele, Belle ne-a dus înapoi la bucătărie pe mine şi pe gemene. A urcat la etaj şi când a coborât am recunoscut-o cu greu. Pe sub şalul călduros purta o bluză albă pe care n-o mai văzusem. Volănaşul din jurul gulerului se asorta perfect cu cel

de la marginea juponului care se zărea pe sub marginea fustei lungi. Părul lung şi ondulat îi încadra chipul. Eu şi gemenele am ţinut toate să-i atingem buclele lungi şi moi. Belle a zâmbit şi ne-a zis să încetăm, dar ochii ei verzi străluceau.

Ne-a dat pieptănul şi oglinda ei de argint şi nişte panglică albastră şi ne-a spus să le ducem acasă la Mama. Ea şi Beattie duceau câte o bucată mare de turtă dulce, care fusese făcută mai devreme. Înainte să plecăm, mi-a spus că noi nu trebuia să mâncăm din ea la petrecere.

— De ce? am întrebat.

— Pentru că noi am mâncat deja dulciuri, mi-a răspuns Belle.

Când am ajuns, Mama încerca să o convingă pe Dory să vină la petrecere.

— Vino, puiule, tre' să mergi înainte. Plus că ştiu pe cineva care o să se uite după tine p-acolo, i-a spus.

— Chiar nu pot, Mama, a răspuns ea şi s-a întors cu spatele.

— Bine, atunci stau aici cu tine, i-a zis Mama şi şi-a scos şorţul.

— Nu, Mama, nu vreau să pierzi distracţia, a spus Dory.

— Atunci hai cu noi. Stai cu mine şi ne uităm la dansuri, i-a răspuns Mama.

Belle a aşezat-o pe Dory pe un scăunel.

Hai, i-a zis, lasă-mă să-ţi aranjez părul.

I-a scos basmaua lui Dory şi i-a prins o panglică albastră în părul împletit. Când a terminat, i-a ţinut oglinda să se vadă. Dory şi-a privit chipul în ea, apoi faţa i s-a încreţit şi a izbucnit în plâns. Belle s-a aplecat şi a îmbrăţişat-o.

— Pruncul Henry e fericit acolo unde e şi ştiu c-ar vrea să fii şi tu fericită, i-a spus.

Mama privea scena şi, când am văzut-o ştergându-şi ochii cu colţul şorţului, am început să plângem şi noi. Şi aşa ne-au găsit Ben şi Papa George când au intrat.

— Ei, da, a zis Papa, femeile-astea chiar că-s gata de petrecere, nu-i aşa, Ben?

— Îhî, chiar că cântă frumos, a zis şi Ben.

— Cu care-ai dă gând să dansezi, Ben?

— Cu Mama, ea chiuie cel mai bine. S-aude dă la grajduri, i-a răspuns Ben.

Mama a început să râdă şi şi-a şters ochii.

— Potoliţi-vă, băieţi, le-a spus.

— Eu cred că o s-o aleg pe Dory, a continuat Papa să le necăjească, în timp ce-i cuprindea fiicei sale umerii cu braţul şi îi privea chipul. Are ochii aşa de umflaţi, că toată lumea o să creadă că mi-am găsit o femeie nouă.

Am râs toţi, până şi Dory a zâmbit. Apoi am plecat la petrecere. Era întuneric şi frig. Nu mai ninsese de când îl îngropaseră pe Henry, dar

pământul era îngheţat, iar frunzele uscate făceau zgomot sub paşii noştri. Mă dureau picioarele din cauza pantofilor grei, care mă băteau la glezne, dar nu era cazul să mă plâng fiindcă se plângea Fanny destul pentru amândouă.

Mama a certat-o:

— La colibe-ar da orice să aibă aşa pantofi, i-a spus, iar eu m-am bucurat că îmi ţinusem gura.

Când am ajuns în vârful dealului, am văzut că la colibe aprinseseră focul. Pe măsură ce ne apropiam, am recunoscut sunetul unei viori şi am auzit oameni care râdeau şi cântau. În timp ce mergeam prin pădurea întunecată către locul de unde se auzeau sunetele petrecerii, mă simţeam în siguranţă între Belle şi Ben, îi ţineam pe amândoi de mină, ca o verigă care îi unea, care-i făcea fericiţi.

Micul nostru grup a fost întâmpinat cu strigăte de bucurie. Prăjiturile lui Belle au fost primite cu recunoştinţă, iar femeile au adus îndată o bancă şi le-au invitat pe Mama, Belle şi Dory să se aşeze lângă ele. În jurul focului, o suprafaţă întinsă de pământ fusese curăţată şi măturată şi deja câţiva petrecăreţi dansau acolo. Într-un colţ mai îndepărtat, câţiva bărbaţi cântau muzică veselă la instrumente lucrate de ei: doi cântau la viori făcute din tărtăcuţe, alţi doi la flaute din trestie şi altul bătea ritmul în oale şi capace cu beţe şi oase.

Am rămas lângă Belle până când Fanny şi Beattie au venit după mine. Neam apropiat de un grup de copii, dar ei s-au tras înapoi, şovăielnici. Erau câteva fetiţe de vârstă cu noi, dar nu ne vorbeau. Hainele noastre erau diferite, cu siguranţă mai călduroase, iar ele ne studiau picioarele ca şi cum nu mai văzuseră niciodată pantofi.

În curând ne-am întors lângă Mama Mae, Belle şi Dory. Belle ne-a dat voie să luăm câte o înghiţitură din rachiul de piersici pe care îl beau femeile, un dar rar, trimis de la conac cu ocazia sărbătorilor. Nişte mese din lemn neşlefuit erau aşezate una lângă alta şi la un capăt bărbaţii împărţeau bucuroşi două ulcioare de whiskey, un alt dar din partea celor de la conac.

Au devenit toţi atenţi când femeile au anunţat că puii care se rumeneau pe o frigare deasupra cărbunilor încinşi erau gata. Imediat, un bărbat a înfipt o ţepuşă în cele două jamboane care fierbeau şi le-a scos din apă, apoi le-a aşezat pe două funduri mari de lemn, aflate de o parte şi de cealaltă a unui cazan negru, imens, plin cu fasole pestriţă aburindă. Femeile au adus oale cu legume târzii care sfârâiau şi au răsturnat pe masă mămăligă fierbinte, cu pojghiţă arămie şi sfărâmicioasă. Alţii au scos din cenuşa fierbinte cartofi dulci copţi, ajutându-se de beţe ascuţite la un capăt. În cele din urmă, au anunţat că totul era pregătit.

Femeile i-au servit întâi pe bărbaţi, apoi i-au ajutat pe copii. Au

insistat ca noi, cei de la conac, să mâncăm cu ei şi am fost surprinsă să îi văd pe ai mei făcând întocmai. Şi-au pus porţii mici, dar am observat că femeile au zâmbit când Belle, Mama şi Dory le-au lăudat bucatele. Când mi-am pus castronul înapoi pe masă, îmi rămăsese o bucăţică de jambon în el.

— Mănâncă tot, mi-a spus Belle în şoaptă, aplecându-se către mine. Ceva din tonul vocii ei mi-a spus că nu era cazul să protestez.

După ce au mâncat şi femeile, i-au chemat înapoi pe copii să termine ce mai rămăsese. Când am văzut cât erau de bucuroşi, mi-am dat seama că li se întâmpla foarte rar aşa ceva şi mi-a fost ruşine că Belle trebuise să îmi facă observaţie ca să termin tot de mâncat.

Vioara a început apoi să cânte o melodie veselă, iar celelalte instrumente i s-au alăturat imediat. Câteva perechi tinere au chiuit şi s-au ridicat să danseze. Cei mai în vârstă au început să bată din palme, iar cercul din jurul focului s-a animat repede cu oameni veseli care dansau. După câteva melodii, scripcarul a strigat:

— Cine-are dă gând să ne-arate cum să dansează? George, Mae, hai, arătaţi-ne voi!

— Hai, arătaţi-ne, au strigat şi cei de pe margine, începând să bată din palme în ritmul muzicii.

Papa George s-a apropiat de Mama.

— Mae, i-a spus făcând o plecăciune, hai să le-arătăm tinerilor că încă mai suntem în stare să dansăm.

Ea a şovăit puţin, apoi s-a ridicat în picioare, iar când au ajuns pe ringul de dans, toţi au început să-i aclame. Papa a făcut o plecăciune adâncă şi Mama o mică reverenţă când a început muzica vioaie. Papa urma fiecare pas al lui Mama şi am văzut că se distra încercând să-i ghicească mişcările.

După Mama şi Papa au dansat alte perechi, dar nimeni nu s-a bucurat de succesul lor până când nu le-a venit rândul lui Ben şi Belle. Ea părea timidă când a făcut o plecăciune, dar, când şi-a ridicat privirea şi a întâlnit-o pe a lui Ben, acesta i-a făcut cu ochiul. Ea i-a răspuns bătând puternic din picior şi dând astfel startul unui dans dezlănţuit.

Le-am auzit pe câteva femei vorbind, undeva în spatele meu:

— Chiar că-i fie-sa, spunea una dintre ele, se vede după culoare.

Dory, care stătea lângă Mama Mae, a auzit şi ea. S-a întors cu faţa la ele şi le-a zis:

— Belle e o femeie de treabă, nu l-a ales ea pe tac-su.

— Ştim că-i de treabă, i-a răspuns femeia, ziceam doar c-ar putea să scape de-aici.

— Şi un' să plece? a întrebat-o Dory pe un ton aspru. Aici e familia ei, s-a născut şi-a crescut aici.

Auzind tonul lui Dory, Mama se pregătea să spună şi ea ceva, când

i-a atras atenţia o siluetă slabă şi întunecată care stătea la ceva distanţă, la umbră. Era Jimmy, tatăl lui Henry. I-a făcut lui Dory semn să se apropie şi ea aproape că s-a împiedicat de Beattie, atât a fost de grăbită să-l urmeze.

— Aveţi grijă, i-a şoptit Mama lui Dory când aceasta s-a ridicat să plece.

Când cei doi s-au făcut nevăzuţi, o femeie foarte slabă, cu pielea neobişnuit de închisă la culoare, s-a apropiat de Mama. Îşi freca burta proeminentă cu mişcări agitate. Fanny mi-s spus că era Ida, mama lui Jimmy.

— Ce ne facem, Mae? a întrebat ea, aruncând o privire peste umăr. Rankin a zis că-l omoară pe Jimmy dacă se mai apropie de Dory.

— O să vorbesc cu Căpitanu' înainte să plece iar, i-a spus Mama, o să-i cer să-i lase să sară mătura.

— Ştii că nu vor să se-amestece băieţii de pe plantaţie cu fetele de la conac. Ştii bine, Mae, a spus Ida.

— Ştiu doar că ăştia doi n-au de gând să se despartă, a spus Mama. O să-i spun că Jimmy e bărbatu' potrivit pentru Dory. Lu' Căpitan mereu i-a plăcut de Dory.

— Dacă e de-acord Căpitanu', lu' Rankin n'o să-i placă.

— Ăluia nu-i place nici de el, cum o să-i placă altceva? a întrebat-o Mama.

Conversaţia lor s-a încheiat în momentul când, ca şi cum l-ar fi chemat cineva, Căpitanul s-a arătat la lumina focului, însoţit de cumnatul cel trupeş. În urma lor veneau Marshall şi încă un bărbat înalt. Muzica a încetat.

— Nu vă opriţi! a strigat căpitanul. A ridicat deasupra capului încă două ulcioare de whiskey. Mai doreşte careva dintre voi?

L-au aclamat toţi şi muzica a început din nou.

— Ăla-i Domnu' Waters, profesoru', mi-a şoptit Fanny arătând cu degetul spre bărbatul cel înalt care stătea în spatele lui Marshall.

Omul avea un aspect straniu şi mi-a atras atenţia. Îşi aşezase ferm o mână pe umărul lui Marshall şi privea cu un aer arogant la oamenii de la colibe şi la locul unde se afla. Din când în când se apleca să-i şoptească ceva lui Marshall şi am fost impresionată de cât de necăjit părea Marshall, chiar dacă nu făcea nicio încercare să se îndepărteze de bărbat. Acum realizez că, în ciuda faptului că eram doar un copil, mi-am dat seama că profesorul era un om rău şi, chiar dacă nu am înţeles asta, am simţit că Marshall era prins în capcană.

— Du-te şi-adu-i pe Dory şi Jimmy, i-a spus Mama lui Ben, iar el a luat-o la fugă în pădure.

Căpitanul a privit în jur până când a dat cu ochii de Belle. Imediat s-a apropiat de ea.

— Belle, a întâmpinat-o el, eşti foarte drăguţă.

— Mulţumesc, a spus ea încet, privind în jos.

Căpitanul se uită la Mama Mae, care stătuse lângă Belle, dar se ridicase în picioare.

— Mae, i-a spus el, tu şi ai tăi ne-aţi pregătit un ospăţ minunat azi.

— Da, Căpitane, a răspuns Mama Mae.

— Aveţi tot ce vă trebuie ca să sărbătoriţi cum se cuvine?

— Avem de-ajuns, Căpitane, a spus Mama.

— Bun, bun, a zis el şi, ca şi cum nu-şi mai găsea cuvintele, s-a întors din nou să-i privească pe cei ce dansau.

— Căpitane? am auzit-o pe Mama din nou.

— Da, Mae, a spus el întorcându-se.

— Căpitane, tre' să vă zic ceva. Despre Dory.

— Mae, a spus el, am aflat despre bebeluş, mi-a părut tare rău.

— Nu asta-i problema, Căpitane, a spus ea, Dory vrea să se mărite cu Jimmy, care stă aci, la colibe. El e tăticu' copilului.

— Păi, Mae, nu ştiu ce să zic despre asta. Rankin îmi zicea că voia să îl însoare pe Jimmy cu altă fată. Am impresia că i se pare că Dory nu-i potrivită pentru Jimmy.

— Cre' că se-nşală, a spus Mama.

— Aşa crezi, Mae? a întrebat Căpitanul.

— Cred că-i bine să sară mătura, a spus Mama. Şi George crede la fel.

— Păi, Mae, tu şi George sunteţi ca o familie pentru mine, iar Dory e totul pentru domniţa Martha. Cred c-am putea să fim îngăduitori în cazul ăsta. Dar Jimmy va trebui să rămână pe plantaţie, iar Dory la conac.

— Nicio problemă, a spus Mama.

— Şi când vor s-o facă? a întrebat el.

— Cât mai repede, când ziceţi dumneavoastră, a spus Mama.

— Ştii ceva, Mae? Dacă tu zici că e o idee bună, ar putea să se căsătorească chiar aici, în seara asta. E bine aşa? a râs el.

— E bine pentru toţi aşa, a spus Mama, dar domnu' Rankin n-o să se supere?

— Se-ntoarce peste câteva zile. O să vorbesc eu cu el atunci. Nu-ţi face griji, Mae, rezolv eu. Şi-acum, a spus el privind în jur, unde-i perechea cea tânără?

Din fericire, Ben dăduse de ei. Stăteau amândoi lângă Papa George. Mama le-a făcut semn să se apropie şi ei au venit, urmându-l pe Papa George.

— Dory, mama ta zice că vrei să te măriţi cu junele ăsta, a spus căpitanul.

Dory plânsese iar. Avea ochii aşa de umflaţi, că abia îi mai putea deschide, dar a dat din cap că da.

— Şi tu, Jimmy, vrei să sari mătura împreună cu Dory? a întrebat

Căpitanul.

— Da, Căpitane, a zis Jimmy, sigur că vreau.

— Cineva să aducă o mătură, a strigat căpitanul, ne pregătim de-o nuntă.

Muzica a încetat şi s-au adunat toţi. S-a auzit murmur de voci şi cineva a adus o mătură.

— Acum, voi ţineţi-vă de mână, i-a instruit căpitanul, iar eu voi oficia ceremonia.

Mătura a fost aşezată în faţa celor doi; Căpitanul i-a întrebat dacă se vor purta bine unul cu celălalt, îşi vor fi credincioşi şi vor avea mulţi copii. Amândoi au zis că da, apoi Căpitanul le-a zis să sară peste mătură. Au sărit ţinându-se de mână şi, când Jimmy s-a împiedicat, au izbucnit toţi în râs, chiar Căpitanul.

— Ei bine, Jimmy, e clar pentru toată lumea care o să fie şeful în familia voastră, a spus el.

Asta a fost totul. Belle mi-a spus că erau căsătoriţi.

— Acum să petrecem! A strigat Căpitanul şi apoi l-a trimis pe Ben la conac să-l găsească pe Unchiul Jacob şi să-i mai ceară băutură.

Muzica s-a pornit din nou şi am fost foarte surprinsă când Căpitanul a venit la Belle şi i-a întins mina.

— Belle, dansezi cu mine? a întrebat-o el.

Belle s-a ridicat. Când au ajuns la ringul de dans, celelalte perechi s-au dat la o parte, iar Belle şi Căpitanul au rămas singurii dansatori. S-a făcut linişte, iar cei doi se mişcau în ring după acordurile tulburătoare ale unei singure viori. Când Belle l-a privit, am văzut că avea chipul îmbujorat de la rachiu. Căpitanul s-a uitat la ea cu mândrie în privire şi, din felul cum o conducea în pas de dans în jurul focului, era evident cât de mult o iubea.

M-am uitat după Ben, dar nu l-am văzut. Apoi l-am văzut pe Marshall. Profesorul plecase şi Marshall rămăsese singur, privind cum dansau cei doi. M-a străbătut un fior când am observat ura care i se citea pe chip.

CAPITOLUL ŞASE

Belle

Dacă domniţa Martha continuă să mă certe, tot am să-i trântesc adevărul în faţă într-o zi. Problema e că, dacă fac asta, mai mult ca sigur Căpitanu' o să mă trimită de-aici.

De Crăciun e mereu cel mai rău pentru mine. De asta-mi amintesc cel mai bine de pe vremea când trăiam acolo, la conac. Şi-acum Marshall doarme în fosta mea cameră.

Unchiu' Jacob ştie toată povestea despre mama mea cea adevărată. Spune că odată, Căpitanu', care avea 34 de ani şi încă nu se-nsurase, era la Richmond, la târgul de sclavi. Căpitanu' i-a văzut pe toţi necăjind o femeie care stătea în picioare pe o ladă, privind în depărtare ca şi cum ea era un copac şi ceilalţi pământul. Căpitanu' a zis:

— Pe ea o cumpăr.

Au început toţi să râdă.

— Ai grijă, e dintre ăia care te omoară-n somn.

Când a adus-o aici, mama căpitanului, Doamna Pyke, era foarte bolnavă. Dar mama mea, ca o negresă ce era, ştia să folosească plantele de leac, aşa că a pus-o îndată pe picioare. Căpitanu' a rămas aici tot timpul ăla şi, ca să vezi, tot cam pe-atunci am apărut şi eu. Dar când m-am născut, mama s-a îmbolnăvit de friguri şi a murit. Toţi spun despre Căpitan că s-a purtat ca şi cum ar fi fost albă.

Ben s-a născut în acelaşi an cu mine, în 1773, aşa că Doamna Pyke, când a văzut că Mama Mae avea un copil de ţâţă, a adus-o la conac ca să mă hrănească şi pe mine. Mama Mae era o femeie harnică şi în curând îl ajuta pe Unchiu' Jacob la treburile casei şi apoi a început să se ocupe de bucătărie. E-adevărat că şi Papa George lucra deja la grajduri.

Unchiu' zice că Doamna Pyke mă iubea ca pe ochii din cap. Bunica mi-a arătat că mereu avem ceva de învăţat, că toată lumea are ceva să ne spună. L-a pus pe Unchiu' Jacob să ne înveţe să scriem în arabă şi l-am ascultat povestindu-ne despre tribul lui, Foulah, şi despre Allah al lui.

După ce a murit Doamna Pyke, totul s-a schimbat. Cât a trăit ea, conacul a fost casa mea.

Dory zice mereu că domniţa Martha se schimbă foarte mult când Căpitanu' e acasă, dar cel mai mult o surprinde cât e de schimbată domniţa Martha când e în vizită sora ei, parcă e cu totul alt om. Na văzut-o nicicând aşa de fericită.

Lui Dory încă-i e dor de Henry, dar se simte mai bine de când a sărit

mătura cu Jimmy. Mama tot zice „Mulţumesc Domnului, îmi făceam mereu griji c-o să-i prindă“. Mama m-a luat prin surprindere când m-a întrebat despre Ben.

— V-am văzut cum dansaţi, mi-a zis, şi asta spune multe.

— Şi tu şi Papa? Aveţi peste patruj ’ de ani şi tot aşa dansaţi. Şi mie-mi spune ceva asta.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, Belle, mi-a zis Mama fără să zâmbească.

— Poate că Ben e bărbatu’ potrivit pentru mine, i-am răspuns şi m-am ridicat ca să mă apuc de gătit.

— Belle, ai grijă. Ştii că Căpitanu’ vrea să-ţi dea hârtiile, să te elibereze şi-apoi să te ducă de-aici, mi-a zis Mama.

Nu i-am zis că eu şi Ben ne-am sărutat deja. Când eram copii, Ben era cel mai bun prieten al meu, dar anul ăsta e mai tăcut şi se uită la mine în alt fel. Îmi vine să zâmbesc, pentru că şi eu mă uit la el aşa. Odată, când eram în spatele coteţului găinilor, m-a prins şi m-a strâns în braţe ca să mă sărute. I-am zis:

— Nu, Ben.

A părut aşa de supărat, ca şi cum ar fi crezut că nu-l plac. După aia i-am luat chipul ăla drăguţ în mâini şi l-am sărutat eu, aşa de apăsat că m-a împins la o parte. M-a întrebat:

— N-ai idee ce-mi faci, nu?

— Ce, nu-ţi place cum sărut? i-am zis eu ca să-l necăjesc.

— Belle, ştii bine că te vreau.

Şi a-nceput să vorbească despre sărit mătura, dar atunci am luat-o la fugă spre bucătărie. Ştim amândoi că încă de când eram copil Căpitanu’ spune căîntr-o bună zi o să mă ducă la Philadelphia.

Şi-acum, de câte ori vine acasă, Căpitanu’ tot zice să facem planuri. Dar eu plâng şi-i zic:

— Mai aşteaptă, te rog, nu mă trimite de-acasă.

El nu ştie ce să răspundă când plâng, aşa că pleacă, iar eu rămân aici. Dar mereu mă face să promit că n-o să mă încurc cu niciun bărbat, iar eu mă ţin de cuvânt. Până acum.

CAPITOLUL ŞAPTE

Lavinia

Chiar dacă oaspeţii au mai stat încă două săptămmi, eu şi Belle am avut mereu treabă la bucătărie, aşa că n-am mai avut ocazia să ne întâlnim cu ei.Într-o seară, chiar înainte de plecarea lor, am auzit fără să vreau o discuţie între Unchiul Jacob şi Belle. Vorbeau despre domniţa Martha.

— Nu ştiu ce-o să se facă după sărbătorile-astea, a zis Unchiul Jacob. Sor-sa pleacă, Căpitanu' pleacă şi el. O să stea numa-n pat domniţa Martha, sigur. Nu ştiu ce-o fi-n capu' lui s-o lase singură.

După spusele lui, Căpitanul procedase aşa dintotdeauna, încă de când o adusese acasă ca tânără mireasă, crezând că ea o să preia frâiele şi o să se ocupe de plantaţie aşa cum o făcuse mama lui.

— Are treburi la Philadelphia şi la Williamsburg, i-a luat Belle apărarea Căpitanului.

— Ştiu, Belle. Da' ar cam fi cazu' să stea mai mult p-aici. Domniţa Martha habar n-are cum să aibă grijă de locu' ăsta. De câte ori pleacă el, Dory zice că o vede luând din ce în ce mai multe picături d-alea. Şi n-o scapă din ochi pe mititica de Sally. N-are încredere s-o lase decât cu Dory, a zis Unchiul.

— Îi e frică rău să nu mai piardă încă unu'. Mama spune că nu mai e în apele ei de când a pierdut ultima sarcină, a zis Belle.

— Tot ce zic e că ar fi vremea să mai stea p-aici Căpitanu' şi să vadă ce se-ntâmplă. Rankin ăla nu face deloc treabă bună la colibe şi nici cu profesoru' nu mi-e ruşine.

— Care-i problema cu profesoru'? a întrebat Belle.

— Ceva nu e-n regulă cu el, a spus Unchiul.

— Ce vrei să zici? L-a întrebat Belle.

— De ce tre' să-ncuie uşa când îi dă lecţii conaşului? Nu ştiu ce se-ntâmplă, da' l-am auzit de mai multe ori plângând când am trecut p-acolo. I-am spus Căpitanului, da' a zis că are nevoie de ceva disciplină conaşu', că e vremea să-nveţe ceva socoteli, ca să se ocupe de locu' ăsta când o fi mare.

Belle a oftat.

— Şi-ar cam fi timpu' să se ocupe şi de tine Căpitanu'.

— Ei bine, io m-am hotărât că nu vreau să plec, a spus Belle. O să trebuiască să-i spună adevăru' domniţei Martha. De ce tot vrea să mă ducă d-aici, nu ştiu.

— Belle, te-ai făcut prea mare să mai stai. Domniţa Martha a crezut mereu că eşti fata lui Mae, a spus Unchiul. Acuma, când Căpitanu' tot vine la bucătărie şi-ţi aduce cadou piepteni şi panglici, ea se-ntreabă

ce se-ntâmplă. E vremea să-ţi dea hârtiile-alea şi să te lase liberă. Are dreptate, Belle. E timpu' să te ducă d-aici.

— Toţi îmi zic că tre' să plec. Da' voi uitaţi toţi că asta-i casa mea. O să-i zic Căpitanului că rămân, poate mă şi mărit cu Ben.

— Cu Ben! Ai grijă! a spus Unchiul Jacob pe un ton aspru. Ştii că încă de când erai copil Căpitanu' a avut cu totu' alte planuri pentru tine.

— Ar fi bine să m-apuc să închid pentru noapte, a răspuns Belle, punând astfel capăt conversaţiei.

Când Belle s-a băgat în pat, m-am strecurat lângă ea. Se întorsese cu spatele la mine, dar mi-am dat seama că plângea, aşa că am început s-o mângâi pe spate, aşa cum făcuse şi ea cu mine de atâtea ori. Nu eram prea sigură, totuşi, fiindcă eforturile mele de-a o linişti au părut s-o facă să plângă şi mai tare.

Când au plecat oaspeţii, stăpâna i-a surprins pe toţi prin starea ei de veselie. Căpitanul a rămas acasă până pe la jumătatea lui februarie, dar de data asta, spre surprinderea tuturor, domniţa Martha a rămas bine-dispusă chiar şi după plecarea lui. Înainte să plece, căpitanul i-a permis lui Papa să-l aducă pe Jimmy să lucreze cu el la grajduri, iar lui Dory i-a revenit zâmbetul. Domniţa Martha a început s-o lase pe Fanny din ce în ce mai des să se ocupe de domniţa Sally, şi astfel Dory petrecea mai mult timp cu stăpâna.

Am fost siguri de venirea primăverii când găinile au clocit ouă şi au scos pui. Eram foarte încântată. Fanny, forţată să stea în casă să aibă grijă de Sally, şi-a pierdut răbdarea.

— Sally aia e doar o răsfăţată mică, ne-a spus ea, dar n-a reuşit să ne convingă, fiindcă ştiam toţi cât de multţinea la fetiţa cu păr auriu.

Spre uimirea noastră, Fanny a apărut într-o dimineaţă caldă de primăvară la uşa bucătăriei ţinând-o pe Sally de mână.

— Domniţa Martha ne-a dat voie să venim să vedem puii, ne-a spus ea.

Belle şi Mama au schimbat o privire rapidă.

— Şi conaşu' Marshall unde-i? a întrebat Mama.

— Învaţă, i-a răspuns fetiţa.

— Ce-nvaţă, domniţa Sally?

— Socoteli, a spus ea. Are un profesor, Domnul Waters, dar mie şi lui Marshall nu ne place de el. Ţie-ţi place, Fanny? a întrebat, privind în sus către ea.

Fanny s-a uitat la Mama, surprinsă.

— Ce-ar fi să mergem să vedem puii ăia? a spus Mama Mae repede.

Încântată la culme, fetiţa ne-a luat-o înainte. Boneta cea albă, atât de mare că abia îi ieşeau din ea câţiva cârlionţi blonzi la ceafă, îi tot cădea pe faţă, aşa că trebuia s-o ţină ridicată cu braţele grăsuţe când alerga. Jupoanele albe i se vedeau pe sub marginea rochiei roz, iar

cataramele aurii ale pantofilor roz străluceau de parcă luaseră foc.

Am prins-o repede din urmă, iar când am ajuns la coteţul găinilor, Fanny a dus-o pe un petic de iarbă şi a pus-o să se aşeze. Apoi Fanny a intrat în ţarc şi, chiar dacă ar fi putut fi ciupită de cloşcă, a înhăţat un pui. Sally a aşteptat răbdătoare până când Fanny a venit şi i-a pus pasărea galbenă în mâinile întinse.

— Nu-l strânge prea tare, a avertizat-o Fanny, poţi să-l omori foarte uşor aşa.

Fetiţa parcă nici nu mai respira.

— O, Fanny, e aşa de pufos, a şoptit ea.

— Fi'n'că-i pui, d-aia, i-a explicat Fanny.

— Ca şi mine, a spus Sally. Mama a zis că eu sunt încă puiul ei. A zis că şi când o să vină bebeluşul cel nou, eu tot puiul ei o să rămân.

— Mama ta o să aibă alt bebeluş? a întrebat-o Beattie.

— Da, dădu fetiţa din cap, unul adevărat. Şi o să am voie să-l ţin în braţe, aşa mi-a zis Mama. Şi tu o să ai voie, Fanny, s-a oferit ea cu generozitate.

Am mai rămas puţin acolo, dar Mama ne-a tot privit neliniştită până când Fanny a condus-o pe Sally înapoi la conac.

— O să mai vin, ne-a strigat fetiţa peste umăr, pe când îi făceam cu mâna din curtea bucătăriei.

Şi s-a ţinut de cuvânt. Din acea zi, dacă vremea era bună, Fanny ne aducea fetiţa, pe care o avea de-acum în grijă. Leagănul era bucuria cea mai mare a domniţei Sally, iar noi toate o împingeam cu rândul. Marshall nu venea prea des. Îl vedeam doar când surioara lui reuşea să-l convingă s-o dea în leagăn. Fetiţa îl adora şi era vădit că şi el îi era cu adevărat devotat.

În primăvara şi vara aceea ne-am îndrăgostit cu toţii de domniţa Sally. Era un copil generos, voios şi deloc prefăcut. A insistat să aducă cu ea de la conac păpuşile şi vasele de jucărie din porţelan şi era întotdeauna încântată să le împartă cu noi. Belle era singura care păstra distanţa faţă de ea.

— Nu-ţi place de mine? a întrebat-o Sally într-o zi.

Belle s-a uitat la ea şi Sally i-a întors privirea cu ochi mari, întrebători. O clipă am crezut că Belle o să înceapă să plângă. Apoi a zis:

— Ei, sigur că-mi place, domniţa Sally.

E bine, i-a răspuns fetiţa, că uneori nu pare deloc aşa.

— Probabil că atunci când mă doare capul, a spus Belle.

— Şi pe tine te doare capul? a întrebat Sally. Mama are mereu dureri de cap. Sper să n-am niciodată dureri de cap când mă fac mare.

— Sigur că n-o să ai, a spus Belle. Apoi i-a oferit copilului câteva stafide. Belle a privit-o cum a trecut pe la fiecare dintre noi cu mina deschisă, împărţindu-le cu generozitate, şi am observat că fetiţa o

câştigase deja de partea ei.

În vara aceea nu s-a întâmplat prea des ca eu şi gemenele să avem timp liber, dar am avut o astfel de după-amiază pe la sfârşitul lui august. Ne-am aşezat la umbră, în pădure, pe un strat gros de ace de pin şi ne-am apucat să discutăm noutăţile interesante: urma ca atât Dory cât şi domniţa Martha să nască.

— Cum s-a întâmplat asta? m-am întrebat cu voce tare.

Fanny a-nceput să spună o poveste care m-a uimit. După ce Beattie a confirmat că lucrurile chiar aşa stăteau, am rămas toate trei să medităm în tăcere. Deodată, Fanny s-a ridicat în capul oaselor şi a întors capul ca să poată auzi mai bine. Imediat după aceea, am auzit şi eu şi Beattie. Am recunoscut toate trei vocea lui Marshall, implorând. Când a început să vorbească mai tare, am auzit o voce de adult spunându-i să tacă.

— Vrei să te-nlocuiesc cu surioara ta data viitoare?

— Nu, nu, las-o-n pace. O să fiu cuminte, o să fiu cuminte, a spus Marshall.

Nu ştiu care dintre noi a fost mai surprins când Marshall a fost împins în luminişul unde stăteam. A părut uşurat şi în acelaşi timp înspăimântat să dea de noi acolo. În ochii îngustaţi ai profesorului s-a citit imediat că era neplăcut surprins de prezenţa noastră.

— Ei bine, a zis el ştergându-şi colţurile gurii umede, s-ar părea că avem companie.

— Căraţi-vă de-aici, ne-a sâsâit Marshall.

Fetele au fugit, dar eu am rămas pe loc, impresionată de suferinţa lui Marshall.

— Vino cu noi, i-am spus, trăgându-l de braţ, dar parcă prinsese rădăcini acolo.

Domnul Waters s-a apropiat, zâmbind.

— Ei, pe cine-avem noi aici?

Mi-a înşfăcat braţul şi l-a ţinut strâns, dar Marshall, într-un acces de furie, l-a tras la o parte pe profesor şi a ţipat la mine să plec. Eram aşa de speriată, că am fugit.

Fetele îl găsiseră deja pe Papa George la grajduri. Când i-au explicat de ce veniseră la el, nu le-a mai aşteptat să termine, a apucat o furcă şi a plecat înspre pădure. Totuşi, înainte să apuce să traverseze pârâul, profesorul şi Marshall au apărut. Marshall l-a privit rugător pe Papa când acesta se apropia de ei. N-am idee ce a spus Papa, dar faţa profesorului s-a făcut stacojie.

— Băiatul ăsta e-n grija mea, a ţipat el. Tu nu eşti altceva decât un cioroi de la grajduri. Dacă n-ai grijă, o s-ajungi să munceşti pe plantaţie.

— Papa, ai nevoie de-ajutor?

Era Ben, care se apropia cu pas iute dinspre grajduri. Lucrase la

forjă, la căldură, într-o zi deja toridă. Un şorţ de piele de culoare închisă îi acoperea partea din faţă, ca să îl protejeze de scânteile care săreau când lovea metalul înroşit cu ciocanul. Avea urme negre de cărbune pe faţa întunecată şi adusese cu el barosul cu care bătea metalul ca să îi dea formă. Cu umerii lui laţi şi spatele drept, Ben avea un aer de războinic.

— E-n regulă, Ben. Tocmai îi spuneam omului ăstuia că noi avem grijă de Conaşu' Marshall, i-a spus Papa întorcându-se spre el.

Domnul Waters l-a văzut pe Ben apropiindu-se şi a luat-o spre conac, trăgându-l pe Marshall după el. Ben a dat să-l urmeze, dar Papa l-a prins de braţ şi i-a şoptit cu blândeţe:

— Ben! Aşteaptă!

Eu am rămas uitându-mă la ei, neputând să-mi iau ochii de la Ben, care îl urmărea pe profesor cu privirea, în timp ce acesta intra în casă. Omul blând pe care îl cunoşteam eu era complet schimbat de furie. Ben avea muşchii gâtului încordaţi. Vorbea printre dinţii strânşi şi vocea îi era de nerecunoscut.

— Lasă-mă să mă duc după el, Papa! Lasă-mă s-aranjez treaba asta, a spus Ben.

— Nu, Ben! Asta şi aşteaptă. Dup-aia ţi-l aduce pă Rankin. Rankin o să te-omoare sau o să te vândă şi dup-aia o săi spună cine ştie ce poveste Căpitanului. Domniţa Martha tre' să nască zilele-astea şi Căpitanu' a zis c-o să vină acasă pentru asta. Pân-atunci, mai bine-aşteptăm şi-avem grijă şi noi cum putem.

După ce Papa l-a convins pe Ben să se întoarcă la grajduri, am alergat la bucătărie, unde mă simţeam în siguranţă alături de Belle. I-am înconjurat talia cu braţele şi am rămas lipită de ea. În noaptea aceea mi-a fost din nou frică de tot. Am rămas trează lângă Belle, încercând să înţeleg ce se întâmplase. Nu aveam cuvinte cu care să-mi descriu teama şi aveam o senzaţie copleşitoare că avea să se întâmple ceva rău.

Am fost foarte bucuroasă de o schimbare pentru un scurt răstimp când, la sfârşitul lui septembrie, Dory a născut o fetiţă. Pentru câteva săptămmi, a avut parte de luxul de a lucra la bucătărie, iar mie mi-au dat voie să le ajut cu bebeluşul.

Au numit-o Sukey şi era cu totul altfel decât fusese Henry. Copilul cu pielea întunecată şi chipul rotund era ca o păpuşă pentru mine şi-mi aducea numai bucurie. Mama îi ţinea locul lui Dory la conac şi în fiecare zi ne povestea cât e de chinuitor să aibă grijă de domniţa Martha, care deja îşi petrecea toată ziua întinsă în pat.

— Încă vreo două săptămâni şi o să vină bebeluşu', i-a amintit Belle.

— Şi mulţumesc lu' Dumnezeu, Căpitanu' i-a promis domniţei Martha că o să vin-acasă înainte să se-ntâmple asta, a spus Mama.

Fanny era deja singura care o avea în grijă pe domniţa Sally.

Aproape în fiecare după-amiază o aducea la bucătărie, unde noi ne jucam cu ea. Fetiţa se îndrăgostise de bebeluşul lui Dory şi era foarte încântată când i se dădea voie să-l ţină în braţe. Într-o dimineaţă ne-a luat pe toate prin surprindere când şi-a făcut apariţia în curtea bucătăriei, urmată de Marshall. Când l-a tras de mină, i-am văzut brăţara lucind în lumina soarelui. Fanny stătea stingheră în spatele lor.

Ben venise de la grajduri ca să taie lemne pentru focul pe care Belle îl aprinsese afară. Beattie şi cu mine îl ajutam din nou bucuroase, cărând lemnele pentru Belle, în timp ce ea amesteca şi pregătea prima peltea de mere din acea toamnă.

— Poate şi Marshall să vadă babaluşul? a întrebat-o Sally pe Belle.

— Intraţi, i-a spus Belle, Dory e-n bucătărie.

Marshall părea ruşinat, dar s-a arătat doritor să vadă pruncul atunci când Dory l-a adus la uşa bucătăriei ca să i-l arate.

— E drăguţă, a spus, părând sincer.

— Mulţumesc, conaşu' Marshall, i-a răspuns Dory.

— Aşa o să fie şi bebeluşul nostru? L-a întrebat Sally pe Marshall.

După un moment de tăcere, Marshall a scuturat din cap.

— Nu, a spus.

— De ce? a întrebat Sally, surprinsă.

— Că n-o să fie aşa şi gata, i-a răspuns el, înroşindu-se.

— Dar eu vreau un bebeluş exact ca ăsta.

— Ei bine, nu poţi avea unul exact ca ăsta, i-a tăiat-o Marshall scurt.

Sally a început să plângă.

— Vreau un bebeluş ca ăsta!

Belle a pus deoparte lingura cu care amesteca şi a venit lângă Sally, aşezându-se pe vine.

— De unde ai frumuseţea asta pe care-o porţi la mină? A întrebat-o, încercând să-i distragă atenţia.

Strategia a funcţionat.

— Tăticu' mi-a făcut-o cadou de Crăciun. Uite, a spus Sally, e chiar el.

A întors miniatura pictată astfel încât Belle să vadă mai bine. Era montată în aur şi prinsă la încheietura fetiţei cu o panglică de catifea roz.

— E aşa de frumoasă, i-a spus Belle încet.

— Hai, Sally, să mergem.

Marshall era nerăbdător şi o trăgea pe Sally de braţ.

— Mama ta o să aibă un bebeluş foarte drăguţ, la fel de frumos ca ăsta, a liniştit-o Belle.

— Eşti sigură, Belle? a întrebat Sally.

— Aşa o să fie, i-a confirmat Belle.

— Vezi, a spus Sally, vezi? Belle zice că o să fie exact ca ăsta.

Marshall a privit-o lung pe Belle şi apoi a plecat. Fetiţa, ghicind că fratele ei nu era prea fericit, l-a urmat îndată. Fanny a plecat după ei, dar eu şi Beattie am rămas cu Ben lângă stiva de lemne, privindu-i cum se îndreptau către conac. Sally a ajuns la stejar şi s-a cocoţat în leagăn.

— Marshall! Împinge-mă… a strigat ea, lovind aerul cu picioarele.

Marshall nu i-a dat atenţie şi şi-a continuat drumul. Fanny s-a dus la ea, dar fetiţa a insistat că voia s-o dea în leagăn fratele ei.

— Marshall! Vino! Împinge leagănul! l-a strigat ea.

El s-a făcut că n-o aude. Apoi fetiţa l-a observat pe profesor stând în picioare la intrarea din spate a conacului şi a schimbat tactica.

— Domnule Waters, domnule Waters, a strigat ea, spuneţi-i lui Marshall să mă dea în leagăn.

Marshall s-a oprit şi s-a uitat înspre casă. L-a văzut pe profesor venind spre el şi s-a întors cu iuţeală către Sally. Când a ajuns înapoi la leagăn, l-a împins cu putere şi fetiţa aproape că a căzut.

— Marshall, a strigat ea, mai încet.

A împins-o din nou, mai tare. Speriată, Sally a început să-l lovească cu picioarele şi a ţipat la el să se oprească, dar el a împins leagănul din nou, ca şi cum strigătele surorii lui l-ar fi întărâtat. Când Sally a scos un ţipăt ascuţit, Belle a luat-o la fugă spre ei. Ben a venit şi el, alergând în urma ei. Belle a strigat la Marshall să se oprească. Fanny s-a apropiat de el şi l-a împins la pământ cu toată forţa, dar nu înainte ca el să mai apuce să împingă leagănul o dată. Leagănul a ajuns sus şi s-a oprit pentru o clipă cu o smucitură înainte să înceapă iar să coboare.

Nimeni nu şi-a dat seama dacă fetiţa căzuse sau sărise din leagăn. Când s-a lovit de pământ s-a auzit limpede o pocnitură; a rămas inertă, cu capul dat pe spate şi cu braţele deschise, de parcă ar fi vrut să îmbrăţişeze cerurile.

Până şi păsările amuţiseră.

CAPITOLUL OPT

Belle

Prima dată când am văzut-o pe Sally nu mi-a plăcut de ea doar pentru că era cine era. Era sora mea, dar nu puteam să-i spun asta. Şi doar pentru că era albă, pe ea n-avea s-o mute nimeni la bucătărie, ca pe mine. Dar astă-vară, după ce-am ajuns s-o cunosc pe copilă, am văzut că-i la fel ca Beattie, zâmbitoare şi dornică să împartă tot ce are. După câtva timp, a-nceput să-mi placă de ea şi m-am gândit că poate, când o fi mai mare, o să-i spun chiar eu că suntem surori. Şi-apoi s-a dus aşa, pur şi simplu. După ce-a murit, înainte s-ajungă doctorul, Mama mi-a zis s-o spăl şi s-o îmbrac în hainele cele mai bune.

— Nu, Mama, te rog, pune-o pe Dory, i-am spus, dar ea mi-a zis:

— Belle, ştii cât ţine Dory la copilu' ăla. Şi-apoi, ar putea să rămână fără lapte de la asta.

Apoi Mama s-a uitat bine la mine şi a zis:

Da' tu tot vrei s-o facă Dory.

Bine, o aduc acum.

— Nu, Mama, ai dreptate. Doar că nu vreau s-ating un corp care nu mai are viaţă-n el.

— Nimeni nu vrea aşa ceva, a zis Mama.

Când îi făceam baie, era toată moale ca un puişor. Nu-i drept s-o bage-n pământ Când i-am spălat braţul, i-am dat jos brăţara cu chipul Căpitanului. Am băgat-o în buzunar, gândindu-mă că acum era a mea, dar am început să plâng şi am scos-o, fiindcă ştiam bine că n-o să fie niciodată a mea, aşa cum traiul la conac n-o să fie niciodată pentru mine. Când a intrat Unchiul, plângeam aşa de tare că m-am speriat când mi-a pus mina pe umăr.

— Hai, Belle, mi-a zis, toţi murim mai devreme sau mai târziu.

Dar şi el avea ochii în lacrimi când am terminat.

— Era un copil tare bun, a zis el de câteva ori. La sfârşit, i-am dat brăţara. Sa uitat la ea, apoi la mine. A dat din cap cu tristeţe, ca şi cum înţelegea tot ce-mi trecea prin cap, apoi a pus-o în buzunar.

CAPITOLUL NOUĂ

Lavinia

Au zis că ţipetele domniţei Martha, când i s-a spus despre fiica ei, s-au auzit tocmai de pe plantaţie. Imediat ce Mama i-a dat vestea cea groaznică, au apucat-o durerile.

Fanny, convinsă că moartea lui Sally era numai vina ei, nu se putea opri din tremurat şi nu-i dădea drumul lui Beattie. Mama a pus-o pe Dory să le ducă la bucătărie şi să-i dea lui Fanny o înghiţitură de rachiu şi apoi să rămână cu ea. Papa a dus-o pe domniţa Sally înăuntru, în timp ce profesorul l-a condus pe Marshall, şocat, în camera lui. Unchiul Jacob şi Belle au rămas lângă trupul fără viaţă al copilei şi au aşteptat, în timp ce Ben s-a dus după doctor. Nu mai eram decât eu s-o ajut pe Mama când s-a născut Campbell.

Rămăsesem la uşă, tremurând, neştiind dacă domniţa Martha ţipa după Sally sau din cauza spasmelor care-i chinuiau burta umflată. Mama m-a chemat lângă ea, dar când domniţa

Martha a scos un alt ţipăt ascuţit, am înlemnit şi mi-am acoperit automat urechile cu palmele. Mama a venit la mine şi m-a apucat de braţ. Mi-a şoptit la ureche:

— Domniţa Martha tocmai a pierdut un copil, vrei să-l piardă şi p-ăsta? Eşti aici ca să m-ajuţi, da-n felu' ăsta n-ajuţi pă nimeni.

Faptul că reuşisem s-o înfurii pe Mama m-a speriat mai tare decât ţipetele domniţei Martha, aşa că am apucat imediat cârpa umedă pe care mi-o întinsese.

— Du-te şi şterge-i fruntea, Abinia.

Încetişor acum, domniţa Martha. Nu împingeţi tare, nu tare… aşa.

Din câte am aflat după aceea, fusese o naştere uşoară, dar în după-amiaza aceea mie mi s-a părut că domniţa Martha s-a chinuit la nesfârşit. În cele din urmă, bebeluşul a venit.

— Abinia, dă-mi aţa şi-acum ia foarfeca şi taie-aici. Nu-ţi fă griji, nu-i faci niciun rău. Bine, acu' dă-mi pătura.

Îmi tremurau mâinile, dar am făcut tot ce mi-a cerut.

Pruncul a tuşit şi s-a înecat când Mama s-a apucat să-l cureţe, apoi a început să plângă. Mi-au dat lacrimile de uşurare şi de mirare şi, nereuşind să mă opresc, mi le tot ştergeam cu dosul mâinii. Mama a înfăşurat pruncul într-o pătură şi i l-a dus mamei lui.

— E băiat, domniţa Martha. Un băiat mare şi puternic, a spus ea.

— Nu!

Domniţa Martha a împins-o la o parte pe Mama cu bebeluşul care plângea cu tot. A întors capul şi a închis ochii.

— Abinia, vino-ncoa', ţine-l.

Mi-a făcut semn cu capul să mă aşez pe un scaun. Mi-am tras nasul cu zgomot şi ea mi-a poruncit, în şoaptă:

— Abinia, nu-i momentu' să plângi. Tre' să ţii copilu' ăsta. Hai. Am nevoie de tine.

Am hohotit iar. Hotărâtă să-i fac pe plac lui Mama, am întins braţele să primesc copilul.

— Pot să-l ţin, Mama, am zis.

Din instinct, am început să-l legăn înainte şi înapoi până când s-a liniştit. În timp ce Mama se ocupa de domniţa Martha, eu priveam pruncul pe care îl aveam în grijă. Fiindcă îşi tot agita mâinile prin aer, am putut să văd cum unghiile minuscule devin din vinete, roz. Nu-mi venea să cred că trăsăturile în miniatură erau adevărate, iar când a deschis ochii m-a privit fix. Guriţa i se mişca de parcă ar fi încercat să vorbească, iar eu m-am simţit dintr-odată copleşită de iubire pentru el.

Mama a tot încercat s-o convingă pe domniţa Martha să-şi ia copilul; de fiecare dată când îl respingea, eu de-abia aşteptam să-l ţin din nou în braţe. Mama a fost uşurată când trăsura doctorului s-a auzit. S-a oprit întâi în camera copiilor s-o vadă pe domniţa Sally, apoi a venit, palid la faţă, la domniţa Martha. A examinat-o, dar în tot acel timp ea nu i-a răspuns la întrebări. După aceea, doctorul a luat-o pe Mama deoparte. A scos din geantă o sticlă maronie plină cu un lichid închis la culoare şi a instruit-o pe Mama:

— Ştii cum se folosesc picăturile, Mae, i-a spus, dă-i cât să doarmă până… şi a făcut un gest cu capul către camera copiilor.

Bebeluşul a început să se agite şi doctorul a venit către noi.

— Va trebui să aduci pe cineva de la colibe să-l alăpteze. Ştii pe cine? a întrebat-o pe Mama.

— Fi-mea, Dory, abia a născut, i-a răspuns Mama repede, o să-i dea şi ăstuia.

Doctorul a examinat nou-născutul. Ia ciufulit părul blond şi eu m-am întrebat dacă domniţei Sally o să i se pară la fel de drăguţ ca al lui Dory. Apoi, şocată, mi-am amintit că domniţa Sally murise.

— Tre' să-l vedeţi şi pe conaşu' Marshall, i-a spus Mama doctorului.

L-a condus de partea cealaltă a coridorului şi a ciocănit la uşă până când profesorul a deschis. Domnul Waters l-a invitat înăuntru pe doctor, dar apoi a închis uşa, lăsând-o pe Mama Mae pe-afară. S-a întors cu un aer morocănos. La puţin timp după aceea, i-am auzit pe doctor şi pe profesor vorbind în timp ce coborau scările. După ce au închis uşile bibliotecii în urma lor, Mama s-a dus să vadă ce făcea Marshall, dar s-a întors şi a spus că doarme. Apoi mi-a luat copilul din braţe şi m-a trimis s-o aduc pe Dory.

Nu ştiu de ce nu am ieşit prin spate şi am luat-o pe uşa din faţă. Poate pentru că rămăsese deschisă; cu siguranţă eram şi dezorientată din pricina traumei suferite în ziua aceea. M-am oprit puţin pe prispa

din faţă, mirată de cât de obişnuit arăta apusul în acea zi. Am coborât treptele şi am făcut câţiva paşi, apoi am rămas locului, îngrozită de ideea de a trece de colţul casei. Ştiam că acolo se afla stejarul, cu leagănul atârnând de el şi nu voiam să-l văd. M-am oprit sub fereastra deschisă a bibliotecii. Arbuştii ornamentali de sub geam crescuseră înalţi şi, dacă nimeni din cei aflaţi înăuntru nu avea cum să mă vadă, eu puteam să aud foarte bine ce spunea domnul Waters.

— A fost Ben, ăla de la grajduri, a spus el. El n-ar trebui să aibă nicio treabă cu copiii, dar se pare că nu-l poate controla nimeni. El face legea aici; şi să nu mai spun că de nu ştiu câte ori l-am văzut dormind în spatele stivei de lemne. Nu ştiu de ce s-a apucat s-o dea în leagăn pe copilă şi să-l şi împingă în felul ăla. Nu cred c-a vrut s-o omoare dar, la cum împingea leagănul ăla, chiar că nu ştiu ce-a fost în mintea lui.

Am fugit la bucătărie, cu intenţia de a-i spune lui Dory despre conversaţia profesorului cu doctorul dar, când am intrat, am găsit-o pe Dory încă în stare de şoc după moartea fetiţei, iar ea mi-a spus să tac. Mi-am amintit de ce mă aflam, de fapt, acolo.

— Dory, te-a chemat Mama, am spus repede.

Dory se chinuia să prepare cina în timp ce Sukey, copilul ei, dădea semne de nelinişte pentru că avea nevoie să fie hrănită şi ea.

— Ce e? Ce vrea? Ştie că am şi-aşa prea multe pe cap aici.

Am insistat, spunându-i că Mama o chemase la conac să hrănească nou-născutul. Dory s-a holbat la mine, a trântit un castron apoi şi-a luat în braţe copilul şi a pornit spre conac, iar eu am urmat-o îndeaproape.

Ne-a întâmpinat plânsetul copilului domniţei Martha. Mama îl ţinea în braţe când ne-a deschis uşa salonaşuluialbastru, care era lipit de dormitorul stăpânei. Chiar acolo, la cererea lui Mama, Dory a pus, fără entuziasm, copilul domniţei Martha la sân. M-am apropiat, dornică să-l văd minând. În timp ce pruncul sugea cu poftă, Sukey a început să se agite în braţele lui Mama Mae.

— Mama, a spus Dory, cum se poate-aşa ceva? Henry al meu s-a dus, micuţa Sally s-a dus şi ea şi acum ăsta.

Şi a privit spre copilul ei, care plângea în braţele bunicii. Apoi s-a uitat furioasă la pruncul pe care-l avea la sân.

— Şi ăsta are dreptu' să sugă aşa.

Nu vreau să fac asta, Mama, a spus ea printre hohote de plâns.

Mama şi-a tras un scaun lângă ea. I-a vorbit încet, dar ferm:

— Hai, fata mea. Nu uita, treaba asta te-ajută şi pe tine. În felu' ăsta o să tot aibă nevoie de tine aici, la conac. Gata, nu mai plânge. Are şi el dreptu' să trăiască, la fel ca mine şi ca tine. Nu-i face bine să plângi când îi dai să mănânce. Nu vrei să-ţi iasă vorbe că n-ai lapte bun. C-apoi imediat aduc pe alta-n locu' tău. Hai, cântă-i un cântec, aşa-i

prieşte laptele.

Mama a legănat-o pe Sukey până s-a liniştit.

— Îi dai întâi să mănânce ăstuia, că are nevoie. După aia îi dai şi minunii ăsteia mici a ta, a spus ea, îmbrăţişând copilul lui Dory. Ai destul lapte pentru amândoi. Trebe doar să mănânci mai mult.

Dory şi-a tras nasul cu zgomot.

— O să-ncerc, Mama, a spus ea.

Eu abia aşteptam să termine Dory cu copilul domniţei Martha ca să-l pot lua în braţe din nou.

Mama Mae m-a lăudat pentru treaba bună pe care o făcusem şi a zis că a fost foarte bine pentru cineva de vârsta mea. I-am amintit că deja aveam opt ani. A dat din cap şi s-a întrebat cu voce tare cum oare putuse să uite aşa ceva. A zis că mă descurcam aşa de bine cu nounăscutul, încât credea că aş putea să stau eu cu el în ziua următoare. Am asigurat-o, plină de entuziasm, că puteam şi am luat copilul în braţe cu mare grijă, în timp ce ea îi pregătea camera chiar în salonaşul cel albastru.

Supraveghetorul i-a scris lui Ben un permis şi el a plecat călare să-i dea căpitanului vestea despre moartea lui Sally. A doua zi dimineaţă au venit un preot şi câţiva vecini în trăsuri sau în căruţe. Au adus mâncare, iar Mama a fost ocupată să alerge când la bucătărie, când să vadă ce mai făcea domniţa Martha. Până la urmă, Mama m-a întrebat dacă eram în stare să-i dau medicamentul domniţei Martha când se trezea. Deşi îmi era cam teamă să fac asta, voiam ca Mama să mă laude în continuare, aşa că am fost de acord. Mama a potrivit doza şi mi-a lăsat-o, dându-mi instrucţiuni precise şi asigurându-mă că nu o să rămân singură pentru mult timp, fiindcă Dory urma să vină în curând să hrănească bebeluşul.

Pruncul dormea în pătuţul lui, aşa că eu am aruncat o privire în dormitor. Când am văzut-o pe domniţa Martha mişcându-se şi apoi deschizând ochii, n-am avut nicio ezitare şi i-am dus băutura la pat. A părut că-şi dădea seama ce îi dădeam şi a băut-o pe toată, cu nesaţ.

Apoi şi-a sprijinit din nou capul pe perne şi, oftând, şi-a lăsat braţele să cadă în lături, de-o parte şi de cealaltă a trupului slab. I se vedeau încheieturile, unde venele albastre pulsau sub pielea albă. În clipa aceea părea la fel de fragilă ca şi copilul ei nou-născut. Nu purta bonetă, iar părul roşcat şi bogat îi încadra chipul delicat. Ochii, verzi ca iarba, s-au fixat asupra mea.

— Isabelle? a întrebat. Şi-a întins mina ca s-o apuce pe a mea, iar eu i-am dat voie.

Când a închis ochii şi eu am dat să plec, m-a chemat înapoi.

— Isabelle.

— Eu sunt Lavinia, am spus.

— Nu pleca, a spus ea.

Dându-mi seama cât era de neajutorată, mi-a pierit orice teamă şi am rămas acolo s-o ţin de mâna uscată şi fierbinte. Nu mi-a mai zis nimic, s-a uitat în gol, undeva dincolo de mine, până când ochii i s-au închis şi a adormit adânc.

N-am fost la slujba care s-a ţinut pentru domniţa Sally şi n-am mers nici la înmormântare dar, după ceva vreme, Belle m-a dus la micul cimitir. Nu era foarte departe de conac, doar la celălalt capăt al livezii. Zidul de piatră care-l împrejmuia avea o poartă neagră de fier, pe unde am intrat pentru ca apoi să ne aşezăm pe o bancă de lemn. M-a surprins cât era de liniştit totul.

— De ce nu l-au îngropat aici şi pe pruncul Henry?

— Aici e numai pentru cei de la conac, mi-a explicat Belle. Bunica mea e aici.

S-a apropiat de o piatră funerară mare. A atins-o cu mâna.

— Şi mama ta unde e? am întrebat.

— Unde e şi pruncul Henry, a spus ea.

— Când o să mori tu, au să te aducă aici?

— Nu, a răspuns ea tăios. Ţi-am spus, doar pe cei de la conac îi aduc aici. Apoi a adăugat, ca să-şi îndulcească cuvintele: nu ştiu ce-au să facă cu mine, Lavinia. Poate c-au să mă îngroape sub bucătărie.

S-a aplecat ca să privească piatra de pe mormântul domniţei Sally.

— Ce scrie? am întrebat, uimită şi dornică să schimb subiectul.

— Sally Pyke, a citit Belle şi, trecându-şi degetele peste litere, lacrimile au început să-i curgă: Sally Pyke, fiica mult-iubită a lui James şi Martha Pyke.

În zilele următoare, doctorul a vizitat-o pe domniţa Martha de mai multe ori şi a dat instrucţiuni să i se dea în continuare opium până la întoarcerea căpitanului.

— Las-o să doarmă, a sfătuit-o el pe Mama Mae.

— Dar băutura asta o zăpăceşte de cap, i-a spus Mama.

— O să treacă, a liniştit-o doctorul, tu dă-i-l în continuare.

După ce domniţa Martha îşi sorbea băutura, trebuia de multe ori să treacă puţin timp până să adoarmă la loc. Când era trează se întorcea în vremurile copilăriei şi pentru ea deveneam sora mai mică, Isabelle. În timp ce medicamentul îşi făcea efectul, de multe ori mă ruga să mă aşez pe pat, lângă ea. Îmi desfăcea cozile împletite şi, cu gesturi nervoase, îmi descurca părul şi îl netezea până când se liniştea şi adormea.

Dory hrănea şi spăla copilul, dar cea care îl iubea eram eu. Îl luam în braţe de câte ori aveam ocazia şi, când eram singură cu el, îl îmbrăţişam şi îmi lipeam nasul de gâtul lui ca să îi simt parfumul dulce.

A doua zi după înmormântare stăteam în salonaşul albastru, cu el în braţe. Era treaz şi mă privea când, deodată, mi-am amintit de un frate

de-al meu, nou-născut, în Irlanda. Unul care murise.

— Am să-ţi spun Campbell, i-am şoptit, pierdută în amintiri. Campbell, am spus din nou. Eşti băieţelul meu iubit, am gângurit.

Am tresărit când o voce m-a întrerupt.

— Trebuie s-o văd pe mama.

Marshall stătea în uşa deschisă.

— Doarme, am spus.

Nu-l mai văzusem pe Marshall de când Sally căzuse din leagăn. Suferinţa i se citea pe chipul palid, iar mie mi s-a făcut milă de el.

— Hai să vezi copilul, i-am spus.

Spre surprinderea mea, a venit.

— Vezi ce grăsuţ e?

Am dat deoparte păturile ca să poată să îi vadă braţele şi picioarele puternice. Marshall şi-a învins şovăiala şi a îngenunchiat lângă scaun.

— Cum îl cheamă? a întrebat.

— Campbell, i-am spus, ca să văd cum sună numele. I-am ridicat un picior: Uită-te la degeţelele astea.

Marshall a apucat piciorul copilului cu delicateţe.

— Poţi să-l săruţi, i-am spus.

— Nu!

Şi-a retras mâna ca şi cum ar fi atins o bucată de metal încins. Şi-a aplecat capul şi am crezut că o să izbucnească în plâns.

— Marshall, n-ai vrut să îi faci rău lui Sally, i-am spus, încercând să-l liniştesc.

Umerii i-au căzut şi m-a privit neajutorat. Dădea să spună ceva când mama lui a strigat din dormitor:

— Isabelle. Isabelle.

Marshall a sărit în picioare.

— Pe cine strigă? A întrebat.

— Pe mine.

— Aşa te cheamă?

— Nu, am spus, mă cheamă Lavinia, dar mama ta crede că sunt Isabelle.

Mama Mae crede că e sora ei.

Faţa i-a devenit şi mai palidă, deşi aş fi crezut că aşa ceva nu era cu putinţă.

— Aşa e, a spus, apoi a adăugat, dezgustat: E moartă!

A ieşit, trântind uşa în urma lui.

Căpitanul a sosit a doua zi, după-amiaza. Dory era în camera albastră, hrănea copilul, iar eu stăteam pe marginea patului, lângă domniţa Martha. Era gata să adoarmă, iar eu îi ţineam mâna în poală.

— Martha, a spus Căpitanul din uşă.

Prezenţa impunătoare m-a speriat şi nu ştiam cum să plec mai repede, dar domniţa Martha mi-a strâns mina.

— Martha, a spus el din nou cu o voce spartă, iar eu m-am dat la o parte când s-a îndreptat spre noi.

Mirosea a nespălat şi a cai dar, când s-a aşezat şi a îmbrăţişat-o, ea şi-a lipit faţa de gâtul lui.

— James, a şoptit şi, când a început să-şi strige fiica, a părut că suferă din nou la fel de tare ca în prima zi.

Pe când el încerca să o liniştească, am simţit cum lacrimile mă sufocă.

În seara următoare, Marshall li s-a alăturat părinţilor în dormitor, pentru o cină uşoară. Domniţa Martha a rămas în pat, dar au sprijinit-o de perne ca să poată mânca. Mama le-a servit mâncarea, în timp ce eu şi Dory am rămas în camera alăturată să avem grijă de copil. Unchiul Jacob făcea focul în cămin când Belle a dat buzna în salonaşul cel albastru.

— Mama, a strigat, Mama, l-au luat pe Ben! Cheamă-l pe Căpitan!

Mama a venit în fugă împreună cu Căpitanul, urmaţi de Marshall.

— Belle, a spus căpitanul, mai încet. Martha a…

— L-au luat pe Ben! a spus ea.

— Ce?

Căpitanul a privit către camera soţiei sale cu un aer protector.

— L-au luat pe Ben! a ţipat Belle. Rankin şi caraliii sunt cu el chiar acum. Sunt beţi toţi. Zic că Ben a omorât-o pe Sally.

Şocată, Mama s-a aşezat pe scaunul de mătase albastră.

— L-au legat şi vor să-l ia, a spus Belle, trebuie să-l salvaţi, au să-l omoare!

— Belle, linişteşte-te, a spus Căpitanul. Ce tot zici? De ce ar crede că Ben…

Marshall a făcut un pas înapoi când profesorul a intrat în cameră. Belle s-a întors către domnul Waters:

— Tu! a spus. Zic că tu le-ai spus că Ben a omorât-o pe Sally.

Profesorul s-a încruntat, neîncrezător.

— Ce se-ntâmplă aici? Să-mi spună cineva ce se întâmplă, a strigat Căpitanul.

Profesorul i se adresă lui Belle:

— N-am vorbit cu nimeni despre iubitul tău. Nici măcar n-am fost martor la accident. Nu pot decât să repet ce mi a povestit conaşul Marshall, iar el mi-a spus că Ben a dat-o în leagăn pe domniţa Sally.

L-am privit toţi pe Marshall. Aveau de gând să-i facă rău lui Ben. Eu ştiam că profesorul minţea. De ce nu a spus nimic Marshall?

— Marshall? a tunat tatăl lui.

Marshall şi-a mutat privirea speriată de la tatăl lui la profesor.

— Spune adevărul, Marshall, i-a spus domnul Waters.

Ochii lui Marshall au continuat să-l fixeze pe profesor.

— O să-l omoare pe Ben! Belle era înnebunită. Marshall, te rog.

Spune-i Căpitanului. Spune-i că tu ai împins-o pe Sally.

Am început să simt şi eu spaima pe care o simţea Belle pentru Ben.

— Cine împingea leagănul? a urlat Căpitanul.

— Marshall, mi-a scăpat. L-am văzut cu toţii. Dar n-a vrut să-i facă rău.

Am fugit lângă Mama.

— Belle? a întrebat căpitanul. Belle?

— Marshall a fost, a spus ea. Vă rog, fugiţi acolo, au să-l omoare!

Cuvintele ei l-au pus pe Căpitan în mişcare. L-am privit cum a ieşit din cameră şi a coborât în bibliotecă, unde a descuiat dulapul cu arme. După ce i-a dat lui Papa George o puşcă, au încălecat şi au dispărut în noaptea pe care luna plină o făcea să pară albastră.

Căpitanul s-a întors la soţia lui adormită aproape de zorii zilei. M-a trezit când a trecut prin salonaşul albastru, unde dormeam lângă pătuţul lui Campbell. Am vrut să mă iau după el şi să-l întreb despre Ben, dar n-am îndrăznit. În schimb am rămas să-l privesc cum merge până la patul cu baldachin, care avea draperiile date la o parte. S-a aplecat s-o sărute pe domniţa Martha, apoi i-a scuturat cu delicateţe braţul, dar ea dormea adânc din cauza opiumului. Când a văzut că nu îi răspunde, s-a ridicat. A privit-o lung, apoi s-a îndreptat către măsuţa de toaletă. A ridicat sticla, a scuturat-o şi a oftat adânc, aşezându-se pe taburetul de lângă măsuţă. A lăsat sticla din mină dar, când am auzit cum inspiră cu zgomot, mi-am dat imediat seama ce a văzut. În ziua înmormântării lui Sally, în timp ce stăpâna dormea, Unchiul pusese cu grijă pe masă obiectul pe care Căpitanul îl lua acum în mină. Era miniatura care îl reprezenta pe el, iar cineva o desprinsese de la încheietura fetiţei.

Căpitanul a strâns brăţara la piept. Ca şi cum panglica roz i-ar fi străpuns inima, a scos un geamăt şi s-a aplecat. Când s-a îndreptat din nou, a dus brăţara la buze.

Campbell a început să se agite şi să plângă. L-am luat în braţe şi am început să merg cu el prin cameră până s-a liniştit. Când mi-am ridicat privirea, Căpitanul se afla în pragul uşii.

— Ben e bine? am întrebat, nemaiputând să mă abţin.

Căpitanul m-a privit ca şi cum era surprins că mă interesa aşa ceva.

— O să-şi revină, a spus.

S-a apropiat şi, cu mişcări stângace, mi-a luat copilul din braţe.

— Cine-l hrăneşte? a întrebat.

— Dory, am răspuns. Trebuie s-apară.

— Bine, a spus. Cum îl cheamă?

— Campbell, am răspuns.

— Campbell. Campbell? A repetat el.

Înainte să apuc să spun ceva, să-i explic că eu îi dădusem numele copilului, a apărut Dory.

— Ce face Ben? a întrebat căpitanul. Au reuşit să oprească sângerarea?

— Da, a spus Dory, dar tot ţipă de durere.

Când a luat copilul de la Căpitan, mâinile îi tremurau.

Căpitanul a întrat din nou în dormitorul soţiei şi s-a întors cu sticla de opium.

— Du-i asta lui Mae, mi-a spus. Spune-i să-i dea lui Ben.

Am luat sticla şi am fugit, dornică să îl văd pe Ben cu ochii mei. Se lumina de ziuă şi Unchiul Jacob se întorcea de la Mama. M-a salutat cu o mişcare a capului când ne-am întâlnit pe prispă. Un răsărit strălucitor pe un cer fără urmă de nor inunda lumea noastră cea mică cu o lumină aurie. Fumul se ridica liniştitor din hornul bucătăriei lui Belle, iar eu am oftat, uşurată că urma să înceapă o nouă zi, cu toate activităţile de rutină.

— E bine Ben, Unchiule? am întrebat.

Unchiul Jacob a privit în depărtare.

— Asta depinde de Ben, a spus. Acuma-i e frică. Dacă ţine frica asta-n el, nimic n-o să-l mai facă fericit. Dacă trimite frica înapoi în lumea largă, va avea din nou motiv să lupte.

A inspirat adânc şi şi-a ridicat braţele.

— Tu şi cu mine să-i spunem asta lui Allah, a zis. Să spunem „Allah, scapă-l pe Ben de frica asta“.

Şi-a aplecat capul, apoi l-a ridicat din nou. A continuat să îşi ţină braţele ridicate în timp ce privea în jurul lui.

— Vedem soarele, vedem copacii, vedem ziua cea nouă. Spunem: „Mulţumim, Allah, mulţumim că ne-ai salvat băiatul“.

A mai făcut o plecăciune, în timp ce lacrimile îi curgeau. Apoi şi-a coborât braţele şi şi-a şters ochii.

Vrând să-i fiu pe plac Unchiului, am făcut şi eu o plecăciune către soare.

— Mulţumesc, Allah, am spus, şi ai grijă să-l asculţi pe Unchiul Jacob.

— Eşti o binecuvântare, Abinia, mi-a spus şi, înainte s-o iau la fugă către casa lui Mama, mi-a dăruit un zâmbet.

Când am ajuns la coliba lui Mama, l-am auzit pe Ben ţipând de durere. Mi-era aşa de teamă, că abia am reuşit să bat la uşă şi m-am simţit uşurată când Mama a deschis şi nu mi-a dat voie să intru. I-am dat sticla cu picături şi am fugit într-un suflet la Belle în bucătărie, unde mă simţeam în siguranţă. Belle avea ochii umflaţi de plâns, dar mi-a dat nişte lapte şi mămăligă, apoi mi-a aranjat părul şi m-a pus să mă spăl. În timp ce făcea lucrurile astea, am întrebat-o despre Ben, dar ea a refuzat să-mi răspundă, spunând că o să fie bine în curând. Fiind sigură că Ben nu mai era în pericol, mă simţeam uşurată şi eram entuziasmată. Am continuat să vorbesc vrute şi nevrute, i-am povestit

despre conversaţia mea cu Unchiul Jacob, ceea ce m-a făcut s-o întreb cine e Allah. Ea mi-a spus că Allah era Dumnezeul Unchiului, aşa cum Domnul era al lui Mama.

— Şi al tău care e? am întrebat-o eu.

— Amândoi, a spus, apoi m-a privit uimită: N-ai vorbit atât de când eşti aici.

Am zâmbit, dar nu i-am răspuns. Nu puteam să îi explic în cuvinte fericirea mea. Ben era în siguranţă, iar la conac aveam un bebeluş pe care să-l iubesc şi care avea nevoie de mine.

CAPITOLUL ZECE

Belle

Se-ntâmplă numai rele, una după alta. Mai întâi micuţa Sally ne-a părăsit, apoi l-au luat pe Ben.

Azi-noapte, de niciunde, au apărut să-l ia pe Ben. Şi cine era-n fruntea lor dacă nu supraveghetoru', jegosu' de Rankin?! Patru bărbaţi au sărit pe Ben când a ieşit de la porci. L-au legat şi au plecat cu caii înainte să aibă timp Papa sau Jimmy să-i oprească. N-am mai stat pe gânduri. Am fugit după Căpitan. L-a luat pe Papa cu el şi au plecat pe cai. Au ajuns la Ben după ce îi luaseră toate hainele, doar aşa, ca să-şi bată joc de el.

— Cioară, mărturiseşte sau te omorâm, i-au zis, dar Ben le-a spus că ştia că o să-l omoare oricum, orice-ar zice. I-a întrebat:

— Ce-am făcut? Ce-am făcut?

— Ai omorât-o pe fetiţa aia albă, iau răspuns ei.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi, a spus Ben, dar ei l-au pus la pământ, au început să dea cu picioarele-n el şi i-au spus să recunoască că era vina lui.

— Uite, a zis unul din ei, foloseşte asta. Şi a luat una dintre caielele pe care Ben le avea în buzunar: Foloseşte asta să-i tai urechea. Asta o să-l facă să vorbească.

Toată lumea ştie că la tribunal, când un negru face o faptă rea, înainte să-i taie urechea i-o bat într-un cui de un copac. Aşa că asta i-au făcut lui Ben. Iau tăiat o ureche şi se pregăteau să treacă la a doua, dar Căpitanu' a ajuns acolo şi a tras cu puşca în vârful copacului.

— Daţi-i drumul omului ăluia, a spus Căpitanu', e proprietatea mea.

Erau toţi beţi şi nu voiau să se oprească, dar Papa George a ridicat puşca şi se pregătea să tragă. Căpitanu' a zis:

— Uşurel, George, tu doar ţine puşca aia cât s-o vadă. Lasă-mă pe mine să mă ocup.

Căpitanu' s-a dat jos de pe cal şi s-a dus la ei. Îi cunoştea destul de bine cât să le spună numele.

Rankin a făcut un pas înainte:

— Căpitane, doar îmi fac datoria cu băiatul ăsta.

— Rankin, domnilor, a spus Căpitanu', mă tem că e o neînţelegere. Omul meu n-a făcut nimic rău.

Nu voiau să îi dea drumul lui Ben, dar ştiau că e proprietatea Căpitanului. Rankin e destul de deştept cât să ştie că trebuie să fie de partea Căpitanului, aşa că le-a spus să se oprească. A spus că o să-l ajute pe Căpitan să rezolve problema acasă.

Lui Ben îi şiroia sângele de unde îi tăiaseră urechea, aşa că Papa şi-s sfâşiat cămaşa ca s-o înfăşoare strâns peste rană. „Ben nu era-n apele

lui“, a spus Papa „se tot învârtea în cerc şi întreba unde-i sunt hainele“.

Ben n-a vrut să se urce pe cal până când n-a fost din nou îmbrăcat. Căpitanu’ a luat calul lui Rankin pentru Ben şi i-a zis supraveghetorului să se întoarcă pe jos. Toată lumea ştia că o să se răzbune pe cineva pentru asta.

Ben al meu n-a vrut să mă lase să-l văd, dar eu tot m-am dus. N-a vrut să se uite la mine şi să deschidă ochii. Am ajutat-o pe Mama să-i oprească sângerarea, dar când m-am întors în bucătărie n-am putut decât să plâng, gândindu-mă la cum arată acum. E tot Benny al meu, dar nu mai e aşa de frumos. De ce i-au făcut aşa ceva?

A doua zi, când pregăteam cina, Căpitanu’ a venit aici şi a dat uşa de perete.

— Ce-a vrut Waters să spună când a zis că ai un iubit?

— Nu ştiu, i-am răspuns speriată.

Nu l-am mai văzut pe Căpitan aşa de supărat pe mine până acum.

— Vbrbea cumva de băiatul lui Mae? Vbrbea de Ben?

— Nu ştiu despre ce vorbeşte profesoru’, am spus scuturând din cap.

— L-aş vinde imediat dacă mi s-ar părea c-a pus mâna pe tine.

— Nu mi-a făcut nimic Ben, am spus.

— Belle, am amânat prea mult treaba asta. Îţi fac actele. În vară o să pleci în nord. O să-ţi găsesc un soţ potrivit. N-o să te las să-ţi distrugi viaţa aici.

— Dar vreau să stau aici! Asta-i casa mea! Aici îi am pe Mama şi pe Papa. Dory şi fetele îmi sunt ca nişte surori.

— Sunt sclavii mei!

M-am înfuriat.

— Uiţi de mama mea? Şi ea era sclava ta. Tu aduci sclavi pe vapor. Îi vinzi!

— *Nu,* niciodată pe vapor, nu i-am adus eu niciodată.

— Dar i-ai cumpărat! Sunt ai tăi. În afară de Rankin, toţi de la colibe sunt sclavi.

— Tatăl meu i-a cumpărat pe toţi, a spus Căpitanu’, avea nevoie de ei ca să pună locul ăsta pe picioare. Şi ştii bine că acum am eu nevoie de ei ca să continui să am grijă de plantaţie.

Am tras aer în piept de câteva ori, încercând să-mi mai ţin gura.

— Mai întâi mi-ai zis că nu pot să stau la conac. Acum îmi spui că nici la bucătărie nu pot să stau. De ce tre’ să mă tot muţi de colo-colo?

— Belle, mi-a spus cu o voce blândă, vreau să ai o viaţă bună. Eşti fata mea.

Ah! Zice că-s fata lui, da’ tot timpu’ ăsta am lucrat la bucătărie.

— Şi dacă mor mă-ngropi lângă domniţa Sally sau jos, la colibe?

— Întinzi coarda prea mult! Până la vară o să am grijă să pleci de-aici. Între timp, ţine-te departe de omul ăla.

— Ben e un om bun, Căpitane, am încercat din nou.

— Ascultă, Belle. I-am dat instrucţiuni lui Rankin să fie cu ochii pe el. O să treacă la fapte dacă e nevoie. Belle, te avertizez, n-o să fie deloc plăcut.

— Te rog, am spus.

— Belle! Ajunge! Abia mi-am pierdut… Mâine dimineaţă trebuie să plec şi vreau să ştiu că am rezolvat daravera asta.

Pentru prima dată mi s-a părut că arată mai bătrân decât cei cincizeci şi ceva de ani pe care-i are.

— Iar pleci? Aşa de repede? am întrebat.

— N-am de-ales, Belle, dar ştiu că e timpul să vin şi să am grijă de locul ăsta.

Martha nu poate s-o mai ţină aşa şi Marshall…

— Profesorul ăla nu se poartă cum trebuie cu Marshall, am spus.

— Nu vreau să mai aud nimic de Marshall, a spus, ridicând mina. Are nevoie de disciplină mai mult decât de orice.

— Dar…

— Belle, m-a oprit el, gata! Acum promite-mi că n-o să-i dai voie acelui băiat să se-apropie de tine.

Şi eu i-am promis.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Lavinia

În după-amiaza zilei când s-a întors Ben, am fost din nou trimisă la conac să am grijă de Campbell. Era liniște deplină în casă, iar eu moțăiam lângă copil când am fost trezită de vocea Căpitanului, la etaj.

— Unde te duci?

— Date fiind împrejurările, consider că ar fi mai bine să îmi caut de lucru în altă parte, am recunoscut vocea profesorului.

— Ascultă, Waters, a spus căpitanul, lucrurile nu stau tocmai bine acum. Nu pot să-mi permit alte probleme în casă. Mâine trebuie să plec din nou, am un echipaj întreg cu care trebuie să mă înțeleg, un vapor de descărcat și reparații de făcut. Mă întorc în mai puțin de două luni, cu siguranță înainte de Crăciun. Ți-aș fi foarte recunoscător dacă ai rămâne măcar până atunci. Fiul meu are cu siguranță nevoie de o mână fermă. Martha nu poate să aibă grijă de el acum. Mai mult, cred că faptul că e așa de indulgentă a creat mare parte din probleme.

— Mă simt vinovat pentru felul greșit în care a interpretat moartea lui… a început să spună profesorul.

— Aia e treaba fiului meu, l-a întrerupt Căpitanul, trebuie să învețe ce înseamnă să fie responsabil.

— Da, a spus Waters. Mă simt obligat să vă spun că, încă de la sosirea mea aici, a fost evidentă pentru mine nevoia conașului Marshall de a fi ghidat de o mână puternică. Sclavii din casă și cei de la grajduri îi țin partea băiatului și, îmi pare rău că trebuie să spun asta, de mai multe ori au încercat să intervină.

— O să vorbesc eu cu ei. Cu studiile cum stă? A întrebat Căpitanul.

— Nu prea bine, mă tem, a răspuns profesorul. Nu este obișnuit cu disciplina, așa că nu reușește să se concentreze pentru mult timp.

— Dacă ești dispus să rămâi, îți dau voie să folosești orice măsuri crezi de cuviință ca să-l disciplinezi.

Profesorul a răspuns după o pauză:

— Căpitane, în aceste condiții simt că e datoria mea să continui să lucrez aici. Voi face tot ce-mi stă în putință să-l ajut pe conașul Marshall.

— Bine. Bine, a răspuns căpitanul, e timpul să se ocupe cineva de el.

Apoi l-a strigat pe Jacob și, când Unchiul a venit, Căpitanul i-a spus să ducă bagajele profesorului înapoi în cameră și să despacheteze.

— Da, Căpitane, l-am auzit pe Unchiul Jacob răspunzând încet.

În dimineața când urma să plece, Căpitanul a venit să vorbească cu Dory și Mama în salonașul albastru.

— Nu vreau să-i mai dați laudanum domniței Martha, le-a spus el,

n-o să-şi revină niciodată dacă continuă să doarmă aşa.

— Doctorul zice că are nevoie de picăturile-alea, a răspuns Mama.

— Nu mă interesează ce-a spus doctorul. Eu spun că nu trebuie să le mai ia.

— Da, Căpitane, a spus Mama.

— Mae, a spus el, mă bazez pe tine. Domnul Waters o să aibă grijă de Marshall. Pe tine te las să ai grijă de domniţa Martha şi de Campbell, a spus, făcând un semn cu capul către leagăn.

— Căpitane, spus Mama Mae, trebuie să vorbesc despre Marshall şi domnul Wat… Căpitanul a întrerupt-o.

— Waters a fost de acord să rămână. Marshall e treaba lui. Am nevoie ca tu şi ceilalţi să-l lăsaţi să-şi facă treaba.

— Dar, Căpitane… a încercat Mama să spună, însă Căpitanul a întrerupt-o din nou.

— Mae, nu acum. Mi-a spus că deja aţi intervenit şi voi şi nu sunt de acord cu asta! Lucrurile vor rămâne aşa cum sunt până când mă voi întoarce acasă, de Crăciun.

S-a dus grăbit în dormitor şi şi-a privit soţia adormită înainte să plece.

După ce a ieşit, Mama a întrebat-o pe Dory:

— Cum i-a zis Căpitanu' copilului?

Dory a ridicat din umeri.

— Campbell, am zis eu.

Mama şi-a încreţit faţa.

— De unde-a scos numele ăsta?

Dory i-a răspuns printr-o grimasă.

Eu am tăcut.

În curând lucrurile s-au statornicit. În fiecare dimineaţă, imediat ce mă trezeam, eram trimisă să o ajut pe Dory cu copiii în salonaşul albastru. Când domniţa Martha se trezea şi se aşeza pe scaun pentru micul dejun, Mama îi schimba aşternuturile, iar eu trebuia să o ajut pe domniţa Martha să-şi facă toaleta. Deşi eram mândră de noile mele sarcini, de multe ori nu eram sigură de ce trebuia să fac şi o căutam mereu pe Mama ca să îmi spună. În acele prime săptămâni domniţa Martha era teribil de nefericită. Cerea mereu picăturile şi, deşi Mama pretindea că îi dă doze mari, sunt sigură că era hotărâtă să asculte ordinele Căpitanului. Încetul cu încetul, pe măsură ce dozele deveneau mai mici, o nouă domniţa Martha a început să se arate. Când se plimba prin cameră, de multe ori se oprea să se uite pe fereastră. Prima dată când am văzut-o că s-a oprit acolo, mai degrabă am simţit că plânge decât am auzit-o. Gândindu-mă că îi e dor de Sally, m-am dus lângă ea, fără să mai cer instrucţiuni. M-a privit şi m-a mmgâiat pe cap.

— Draga de Isabelle, a spus.

Cu fiecare zi care trecea, îmi era tot mai milă de ea, dar, în acelaşi timp, simţeam că o trădez pe Belle. N-am înţeles niciodată pe deplin motivele pentru care Belle era furioasă pe domniţa Martha şi într-o zi am întrebat-o.

— O să înţelegi totul când o să fii mai mare, mi-a spus Belle. Când eşti la conac, fă ce-ţi spune Mama.

Cuvintele ei mi-au fost de ajutor căci, până la urmă, Mama Mae era persoana pe care ţineam cel mai mult s-o mulţumesc.

Domniţa Martha tot nu se arăta interesată de Campbell, deşi i-l aduceau de cel puţin două ori pe zi. Când era forţată, îl lua în braţe, dar în clipa în care începea să se agite, îl dădea înapoi şi cerea să fie scos din cameră.

Nu a adus vorba despre Marshall până într-o dimineaţă din noiembrie, când el a apărut în pragul uşii dormitorului. Eu îi scoteam agrafele din păr domniţei Martha, iar Mama făcea patul.

— Bună, Marshall, l-a salutat mama lui, părând sincer fericită să îl vadă. O, doamne, a adăugat mai serioasă, te-ai făcut aşa de înalt.

La treisprezece ani era deja deşirat, iar braţele îi erau mai lungi decât mânecile. Dar în jurul ochilor de un albastru intens avea cearcăne întunecate, iar părul îi era tuns scurt şi inegal, de parcă şi-l tăiase singur, fără ajutorul unei oglinzi. A închis uşa repede.

— Mamă, a spus, apropiindu-se repede de ea, nu mai vreau.

— Ce nu mai vrei, dragul meu? a întrebat ea.

— Să studiez.

A aruncat o privire înspre uşă.

— O, Marshall, a spus ea, dar ştii că trebuie să studiezi. Tatăl tău l-a adus pe domnul… ăăă…

— Waters! a şoptit Marshall cu ură, îl cheamă Waters.

— Sigur, a spus domniţa Martha.

— Te rog, mamă, a început Marshall s-o implore, trimite-mă la şcoală.

— De ce-ai vrea aşa ceva, Marshall? Unde e domnul Waters? A întrebat domniţa Martha. Vrei să vorbesc eu cu el? Îţi cere prea mult?

— Nu, a spus Marshall, privind către uşă. Nu-i zice că am venit să vorbesc cu tine.

— Unde-i acum? A întrebat Mama Mae, în timp ce scutura cuvertura albă.

— A ieşit, a spus Marshall.

— Cu Rankin? l-a întrebat Mama Mae pe Marshall, dar privind-o fix pe domniţa Martha.

— Asta nu-i treaba ta! i-a răspuns Marshall înfuriat.

— Marshall! a spus mama lui sever, cere-ţi scuze.

— De ce? Oricum, ce poate ea să facă? Nu-i decât o cioară.

S-a înroşit la faţă şi, dintr-odată, a apucat paharul mamei lui şi a

aruncat cu el în Mama. Ea s-a ferit, iar paharul a trecut pe lângă ea şi s-a lovit de perete. Domniţa Martha s-a ridicat iute şi i-a prins braţul lui Marshall. El a împins-o furios, iar ea s-a lovit de măsuţa de toaletă. În încercarea de a se agăţa de ceva, mâna i-a alunecat pe marginea mesei şi a dărâmat o oglindă de argint, iar obiectele din sticlă şi porţelan au căzut cu zgomot pe podea. Cumva a reuşit să se ţină şi a rămas în picioare.

Marshall s-a calmat în liniştea care a urmat. Când mama sa i-a rostit numele, nevenindu-i să creadă, părea pierdut. Apoi a ieşit din cameră, cu un aer de om înfrânt.

În seara aceea, după ce ne-am ocupat de domniţa Martha, am mers cu Mama la bucătărie să luăm tocăniţa pe care Belle o pregătise pentru cină.

— Hai să mănânci cu noi în seara asta, a invitat-o Mama pe Belle.

— Mulţumesc, Mama, da' cred că o să rămân aici în seara asta, a spus Belle.

— Te simţi bine? a întrebat Mama.

— Î-hî, a spus Belle în timp ce freca o pată de pe şorţ. Vine Unchiu' Jacob mai încolo.

Mama a privit-o atent pe Belle.

— Te superi dacă o iau pe Abinia să mănânce cu noi?

— Sigur că nu, Mama.

— O aduce Ben înapoi după ce mâncăm.

— E destul de mare să vină fuga înapoi şi singură.

Belle evita privirile întrebătoare ale lui Mama.

— E-n regulă, Belle, a spus Mama în cele din urmă, făcându-mi semn din cap să o urmez.

Le-am văzut pe gemene aşteptând pe treptele colibei când mă apropiam cu Mama. Familia aceasta părea să aparţină unei cu totul alte lumi faţă de cei de la conac, aşa că, de îndată ce m-am alăturat lor, am lăsat în urmă grijile acelei zile. Papa George se întorcea de la grajduri, iar eu şi gemenele am luat-o la fugă să-l salutăm. S-a lăsat pe vine ca Beattie să i se urce în spate, apoi ne-a întins braţele mie şi lui Fanny ca să îl tragem la deal. Odată ajunşi, ne-a lăsat jos şi s-a îndreptat de spate.

— Nu eşti decât un copil mare şi tu, l-a certat Mama. Acu' du-te şi te spală.

— Mai întâi vreau un sărut dă la femeia mea, a spus el, întinzându-se spre Mama.

Ea l-a împins la o parte, dar ne-a zâmbit când el a strâns-o în braţe.

Când am intrat, am fost bucuroasă să le ajut pe gemene să ia jucăriile de pe raft. Papa s-a aşezat la masă şi stătea de vorbă cu Mama, care pregătea pâinea de porumb pentru cină.

— Marshall zice că Waters ăla iar sa văzut cu Rankin azi, a spus

Mama.

— Păi iau mâncarea care-ar trebui să ajungă la ciorile alea amărâte şi o vând, aia fac, a spus Papa.

— De unde ştii tu? a întrebat Mama.

— Am vorbit cu ei, a spus Papa, nu primesc tot ce zice Căpitanu' că ar trebui să primească. Au început să se ia şi de femeile de la…

Mama a privit înspre noi şi i-a făcut semn lui Papa să tacă chiar când Ben intra pe uşă. Nu-l văzusem de când îl prinseseră şi nu eram pregătită pentru şocul pe care l-am avut când am văzut că era mutilat.

O rană întunecată şi oribilă luase locul urechii dar, mai mult decât atât, avea gâtul şi faţa atât de umflate pe partea aceea, încât mi-a fost greu să-l recunosc. Mă holbam la el, îngrozită.

— Abinia! a spus el, bucuros de surpriză, înainte să observe cât eram de şocată.

S-a dus la băncuţa de lângă masă şi s-a aşezat, apoi m-a chemat la el. Eu mi-am băgat degetul în gură şi am refuzat cu o mişcare a capului.

— Hai încoa', păsărică, a spus el şi mi-a întins braţul.

M-a apropiat, împotriva voinţei mele. El m-a tras mai aproape cu blândeţe şi şi-a întors capul, astfel încât să nu văd partea rănită.

— Uite, a spus el, sunt tot io, Ben.

Atunci l-am recunoscut. Când am izbucnit în plâns, m-a luat în braţe, iar eu m-am ghemuit la pieptul lui lat. Mi-a acoperit capul cu mina lui cea mare şi m-a ţinut la adăpost cât am plâns pentru ceea ce îi făcuseră.

— O să arăt mai bine cu timpul, m-a liniştit el şi, până când Mama a servit cina, reuşise deja să mă calmeze.

Am mâncat toţi în tăcere până când Ben a întrebat de Belle.

— A rămas la bucătărie, i-a răspuns Mama. A zis că vine Jacob mai încolo.

— După masă o duc pe Abinia înapoi, a spus Ben, uitându-se la Mama.

— Nu ştiu ce să zic, Ben, a spus Mama, ceva nu e-n regulă cu Belle de când a plecat Căpitanu'.

Era o noapte întunecoasă, fără lună, dar eu mă simţeam în siguranţă în timp ce mergeam de mână cu Ben, după cină.

— Te doare capul, Ben? l-am întrebat.

— Mă mai doare, da' acu' deja e mai bine, a spus.

— Vrei să-ţi mai aduc picături? am întrebat eu.

— Cum o să faci? a râs el.

O să-i cer domniţei Martha, am spus.

— Păsărică, îţi mulţumesc că ai grijă dă mine, da' cre' că o să mă fac bine, mi-a spus, strângându-mi mâna.

Când am ajuns la bucătărie, Belle a ieşit şi, evitându-l pe Ben, m-a

tras brusc înăuntru.

— Ce, acu-s prea urât pentru tine? A întrebat el, apoi s-a întors şi a plecat, înainte ca ea să apuce să-i răspundă.

Şocată, Belle a strigat după el, dar el nu s-a întors. M-a trimis la culcare dar, mai târziu, când am auzit-o plângând, am coborât din nou.

— Ce-ai păţit, Belle? am întrebat-o.

— Du-te înapoi sus, a ţipat ea, du-te şi te culcă.

Am ezitat, apoi i-am spus ceva ce ştiam că o s-o intereseze.

— Astăzi Marshall a îmbrâncit-o pe domniţa Martha şi ea a căzut.

A funcţionat. Belle s-a oprit din plâns.

— Ce? a întrebat ea.

Am repetat ceea ce spusesem. Belle şi-a suflat nasul, apoi mi-a făcut semn să mă aşez lângă ea.

— Vino-aici, mi-a spus. Aşa, ce ziceai?

M-am simţit uşurată că puteam să povestesc tot. Belle m-a luat de mină în tăcere, împletindu-şi degetele cu ale mele.

— Ai făcut bine să-mi povesteşti asta, mi-a spus, privindu-mă, eşti de mare ajutor.

— Deja am opt ani, i-am amintit.

— Eşti prea mare să te ţin în braţe? a întrebat ea.

Am scuturat din cap, încântată.

— Hai, mi-a zis.

Crescusem de când ajunsesem acolo, dar eram tot foarte slabă, aşa că i-a fost uşor să mă ridice. Mi-am pus capul pe umărul ei şi am rămas amândouă ghemuite una într-alta în faţa focului pentru mult timp.

Stăteam împreună cu Dory în salonaşul albastru şi, în timp ce Dory îl hrănea pe Campbell, eu o ţineam în braţe pe Sukey. Era începutul lui decembrie, prima zi de tăiat porcii. Am întrebat-o pe Dory de ce se agitau aşa de mult toţi din cauza asta.

Era liber pentru cei de la colibe, mia spus ea, şi aşteptau cu nerăbdare să-şi termine treburile ca să poată să petreacă după aceea. Mai mult, în acea săptămână li se adăuga şi puţină carne la porţia de mălai care li se cuvenea.

— Şi în restul timpului mănâncă numai mălai? Am întrebat eu.

Mi-a spus că nu, aveau şi o raţie săptămânală de carne de porc sărată. Aproape toţi la colibe aveau şi o mică grădină, unde cultivau zarzavat, cartofi dulci, mazăre, iar unii dintre ei, mi-a spus ea, aveau chiar şi câteva găini.

— De ce nu primesc de mâncare de la conac? Am întrebat.

Fusesem destul de des cu Belle în cămări şi ştiam cât de multă mâncare era depozitată acolo.

— D-aia, a spus oftând. Are dreptate Belle, chiar că pui o grămadă

dă întrebări.

Aşa a luat sfârşit conversaţia noastră. Începusem să observ că întrebările despre sclavii de la colibe nu erau încurajate şi, chiar dacă un adult ne răspundea la ele, nu se simţea tocmai în largul lui când o făcea.

Când bebeluşii erau gata pentru somn, Dory mi-a spus să merg la bucătărie să le ajut pe Mama şi pe Belle, care deja se apucaseră de treabă. Eram nerăbdătoare să mă duc, dar înainte de asta trebuia să golesc oala de noapte a domniţei Martha. Cu vasul de porţelan cu capac în braţe, am ieşit prin spate, îndreptându-mă spre cea mai apropiată latrină. Erau două toalete. Cea pentru sclavii care lucrau în casă era în spatele colibei lui Mama. Cea spre care mă îndreptam eu, pe care o foloseau cei de la conac, se afla într-o parte mai retrasă, în spate, lângă livadă.

Aerul din zorii zilei era proaspăt şi rece, iar eu eram mulţumită că eram afară. Mergeam încet, făcând frunzele uscate să foşnească sub paşii mei. Când eram destul de aproape cât să văd latrina, oala de noapte a început să mi se pară grea, aşa că am aşezat-o jos ca să mă odihnesc puţin. Sub un copac din apropiere am văzut un măr roşu pe care probabil nu-l observase nimeni, cuibărit în frunzele maronii. Îmi lăsa gura apă, dar m-am hotărât să îl iau când aveam să mă întorc, ca să îl împart apoi cu gemenele. Deodată, am auzit nişte sunete necunoscute venind dinspre latrină.

Mi s-a părut că recunosc vocea lui Marshall, dar sunetele pe care le scotea mă speriau. Din instinct, m-am ascuns după gardul grădinii. M-am aşezat pe vine şi am privit printr-o crăpătură dintre scânduri. Uşa s-a deschis, iar în prag a apărut profesorul. Apoi s-a întors cu spatele, a lovit cu piciorul ceva ce se afla pe podea şi i-a spus să se ridice. Într-un fel sau altul, ştiam că era Marshall. M-am ascuns când bărbatul s-a uitat de jur împrejur şi nu am avut curaj să mai arunc vreo privire până când nu a ajuns la conac. Am aşteptat să intre în casă, apoi am alergat cu grijă până la latrină. Când m-am uitat înăuntru, am dat de Marshall, pe jumătate dezbrăcat, aşezat pe jos, într-un colţ. Părea confuz şi, când i-am rostit numele, a părut că nu mă aude. Nu ştiu din ce motiv, am fugit afară să aduc mărul, pe care i l-am oferit.

— Uite, Marshall, ia-l, am spus.

Părea că nu mă aude. I-am luat mâna şi am încercat să-i pun mărul în ea, dar degetele lui refuzau să îl apuce.

— Ia-l, Marshall, mănâncă-l, iar eu mă duc să-l aduc pe Papa, am spus.

Văzând că tot nu răspunde, am muşcat o bucată din măr şi i-am băgat-o în gură.

— Mestecă, i-am zis şi, când am văzut că mă ascultă, i-am pus din nou mărul în mână. O să vin înapoi cu Papa, i-am spus şi l-am lăsat

acolo.

Am gonit prin livadă, am trecut pe lângă grădini şi prin spatele bucătăriei. După ce am dat ocol hambarului pentru porumb, m-am oprit. Eram atât de îngrozită, încât nu mă mai puteam mişca. Ajunsesem în curtea unde se tăiau porcii. Am rămas privind fix la unul, deja mort, agăţat de un picior deasupra unui vas cu apa clocotită. Mai încolo era încă unul, legat de o prăjină, cu burta despicată. Când am văzut încă unul, căruia i se scurgea sângele din gât într-o oală aşezată dedesubt, am simţit că mă clatin.

— Abinia! Ce cauţi aici?

beea furioasă a lui Ben m-a trezit.

M-a scuturat de umeri până când am reuşit să mă concentrez la ce-mi spunea el.

— Du-te înapoi în casă, nu-i pentru tine locu' ăsta, mi-a spus.

— Papa? am zis eu.

— Ce s-a-ntâmplat, Abinia?

— Papa? am spus. Unde-i Papa?

— E cu Rankin.

Ben m-a tras în spatele hambarului. S-a lăsat pe vine ca să poată să-mi întâlnească privirea.

— Ce-ai păţit, Abinia? m-a întrebat. De ce vrei să vorbeşti cu Papa?

— Marshall, am spus. Nu se simte bine. E la latrină şi nu poate să se ridice. Nu spune niciun cuvânt

— Ce? a întrebat Ben.

— Profesorul, am spus. Îi trăgea şuturi acolo.

Expresia lui Ben m-a speriat şi mi-a amintit de ziua când venise de la grajduri cu barosul în mină. A privit în jurul lui.

— Nu te duce după Papa, e cu Rankin. O sa am io grijă de Marshall. Du-te şi cheam-o pe Mama, e-n bucătărie. Trimite-o la mine.

Când Ben a luat-o la fugă, am pornit şi eu spre bucătărie. Când am intrat în curte, am văzut din nou bucăţi de carne din porcii tăiaţi. Dar aici priveliştea nu era atât de înspăimântătoare. Femeile de la colibe tăiau bucăţi de carne proaspătă şi le pregăteau pentru afumat pe nişte scânduri lungi care serveau drept mese de lucru. Am văzut-o pe Mama Mae la una dintre mese, muncind şi râzând alături de celelalte femei. S-a întors puţin nervoasă când am tras-o de braţ dar, când mi-a văzut expresia, s-a aplecat către mine.

— Te cheamă Ben, am şoptit tare.

— Ben? a părut nedumerită, apoi alarmată.

— E cu Marshall la latrină, am spus.

Profesorul l-a rănit.

Mama Mae a lăsat ferăstrăul cu care lucra, s-a dus până la Belle şi i-a şoptit ceva, apoi a luat-o la fugă.

Era trecut de ora zece când s-a întors Mama, iar pe chip nu mai

avea nicio urmă din veselia de dinainte. A tras-o pe Belle deoparte şi i-a spus ceva înainte să se întoarcă în grabă la lucru alături de celelalte femei, iar după aceea a devenit şi Belle serioasă.

— E bine Marshall? am întrebat.

— Ben stă cu el, a spus ea.

M-am simţit uşurată să aflu că Marshall era în siguranţă cu Ben, deşi îmi era clar că lucrurile încă nu stăteau bine. Totuşi, curând după aceea, Fanny mi-a distras atenţia. Îşi revenise complet şi ne făcea din nou pe mine şi pe Beattie să râdem de poznele ei. Mai întâi a luat o limbă de porc dintr-o găleată şi s-a strecurat prin spatele nostru, delectându-se cu strigătele noastre de dezgust. Apoi a găsit două urechi de porc şi şi le-a înfipt între codiţele împletite. A durat ceva până când am observat urechile de porc atârnând peste ale ei în timp ce stătea în cadrul uşii.

— Fanny, eşti dă groază, a spus Belle scuturând din cap, dar am văzut că zâmbea fără să vrea.

— Eee, nu-i aşa că-i frumos când toată lumea să distrează?

Rankin, supraveghetorul, se uita la noi din cadrul uşii, dar în privirea răutăcioasă i se citea cu totul altceva decât amuzamentul. Şuviţele lipicioase de păr cărunt îi atârnau pe umeri, iar hainele maro îi erau pline de sânge de la tăiatul porcilor. Îşi ţinea degetele mari înfipte în talia pantalonilor şi am putut să văd foarte clar mizeria pe care o avea sub unghiile lungi. A privit-o pe Belle din cap până-n picioare, apoi a început să meargă de colo-colo prin bucătărie.

— Îl caut pe Ben ăla. Mă bucur să văd că nu se-ascunde-n bucătărie, a spus.

— Domnule Rankin, pot să vă servesc cu ceva? A întrebat Belle.

— Unde-a-nvăţat o cioară ca tine să vorbească aşa de frumos? a spus el. Vbrbeşti aproape ca o femeie albă. La dracu', de fapt aproape că arăţi ca o femeie albă. Acum înţeleg de ce vrea Căpitanul să te ţină pentru el.

Belle l-a privit de parcă ar fi fost un gândac. Când a trecut pe lângă el în drum spre uşă, el a prins-o de braţ.

— Ei, n-am vrut să te sperii, a spus.

Belle i-a fixat cu privirea mina care îi ţinea braţul până când el i-a dat drumul.

— Am o grămadă dă treabă, a spus ea.

— Speram că vrei să bem ceva împreună diseară. Poate după petrecere? a spus el, făcându-i cu ochiul.

Ea a ieşit.

— Ei, da, e o cioară cu pretenţii. Sar putea să fie nevoie s-o aduc eu cu picioarele pe pământ puţin. Nu credeţi?

A dat cu pumnul în masă şi a strigat din nou:

— Nu credeţi?

Noi am tresărit, iar el a izbucnit în râs.

— Da, aşa trebuie să fie femeile, să ştie cine-i şeful.

Mama Mae a intrat şi a părut surprinsă că îl găseşte acolo, deşi eu o văzusem tot dând târcoale pe lângă uşă.

— Ooo, domnu' Rankin, mă bucur să vă văd aci-n bucătărie la noi.

— Îl caut pe fi-tu. Unde-i Ben? Nici urmă de el n-am văzut de ceva vreme, a spus el.

— Domnu' Rankin, nu mă mir dăloc că nu găsiţi oamenii dă-i căutaţi. Aveţi atâtea pă cap, că nu ştiu cum apucaţi să le faceţi pă toate. Tre' să vi să pară tare lungă ziua.

— Chiar că e lungă, a aprobat el.

— Foarte bun supraveghetor sunteţi, să ştiţi, a spus Mama. Căpitanu' a făcut treabă tare bună când v-a adus aci. George îi zice tot timpu' că tare bine vă descurcaţi.

— Ei bine, Mae, mă bucur să aud asta.

Mama s-a apropiat de ulcioarele cu rachiu pe care Unchiul le adusese pentru petrecerea din seara aceea. A deschis una, a turnat din lichidul de culoarea chihlimbarului într-o cană şi i-a oferit-o lui Rankin.

— Munciţi aşa dă mult, că cred că nu v-ar prinde rău nişte d-ăsta, a spus.

A acceptat băutura cu un zâmbet, a băut-o dintr-o înghiţitură, apoi i-a întins cana lui Mama Mae ca să i-o umple din nou.

— Mae, tu chiar că ştii cum să faci fericit un bărbat, a spus el.

După ce a terminat şi a doua cană, sa îndreptat de spate şi a oftat.

— Ei, acum trebuie să mă-ntorc acolo, a spus. Ştii cum sunt ciorile astea. Îi laşi singuri un minut şi nu fac altceva decât să stea degeaba.

— Aveţi dreptate, domnu' Rankin, a spus Mama.

A aşteptat până când a fost sigură că a plecat, apoi a pus-o pe Fanny să stea de pază la uşă, a găsit o băncuţă şi s-a aşezat pe ea cu un gest exagerat.

— N-am vreme pentru aşa ceva, a spus, da' o să stau jos pentru toţi ăia d-afară. Sper că Domnu' n-o să-mi facă ce i-aş face io ăluia.

Mai târziu în acea după-amiază, Belle ne-a adus să gustăm ceva bun, jumări crocante, pe care le adunase în timp ce topea slănina de la porcii tăiaţi. Le-am mâncat cu poftă. Ne-a spus că avea să ne mai aducă la cină, când avea de gând să prepare mămăligă cu jumări pentru toţi cei de la colibe.

— Mămăligă cu jumări?

Îmi plăcea cum sună.

— E cea mai bună, a spus Beattie.

— Amestecă jumările cu mămăliga, a terminat Fanny de explicat.

— Mmmm, au spus ele în cor.

Când a început să se însereze şi treburile din curte erau pe sfârşite,

eu şi Beattie am fost trimise la conac să o ajutăm pe Dory. Toată după-amiaza, bucăţi de carne proaspătă de porc se rumeniseră deasupra focului. Cartofii dulci fuseseră copţi în cărbuni, iar Belle, ajutată de Ida, prepara cantităţi uriaşe de mămăligă cu jumări pe focul din bucătărie.

Mama a venit la noi înainte să plecăm.

— Unchiu' Jacob stă cu conaşu' Marshall. Ben stă p-aproape, în caz că Dory sau Unchiu' au nevoie dă el. După ce termin aci, vin să stau io cu copiii şi cu domniţa Martha, ş-atunci o să puteţi să veniţi şi voi cu Dory la cină şi la petrecere.

Aşa că am plecat cu Beattie, ţinându-ne de mină, fericite că aveam să ne întoarcem repede.

Conacul era umbrit, din ce în ce mai întunecat în lumina care se împuţina, iar când am intrat ni s-a părut totul de o linişte înfricoşătoare. Unchiul Jacob aprinsese o lampă pe coridorul cel lung, dar pâlpâia şi arunca nişte umbre lungi, negre; am ezitat, încă ţinându-ne de mână.

— S-o luăm la fugă, am şoptit eu.

— Mama a zis să nu alergăm când suntem aici, mi-a răspuns Beattie tot în şoaptă, aşa că am pornit încet, dar am grăbit pasul pe măsură ce treceam pe lângă camerele goale şi întunecoase, ale căror uşi se căscau înspre coridor.

După ce am urcat primul rând de trepte, am auzit vocea fermă a Unchiului Jacob.

— Am zis că stau aici cu băiatu', spunea el.

Am continuat să urcăm, dar mai încet.

— Eu răspund de el, aşa că tot eu o să-i port de grijă.

Era domnul Waters. Părea atât de furios, că mi-a venit să mă întorc din drum de frică, dar Beattie m-a tras de mână. Când am ajuns la ultimul etaj, profesorul tocmai încerca să îl împingă pe Unchiul Jacob la o parte dar, chiar atunci, Ben a apărut din camera lui Marshall şi s-a oprit în cadrul uşii.

— Aşa cum zice şi Jacob, o să stăm aci cu conaşu' Marshall până se-ntoarce Căpitanu'.

— În casa asta conduc cioroii? Aţi înnebunit de tot? a spus profesorul, făcând un pas înapoi.

Ben nu i-a răspuns, dar, în ciuda luminii foarte slabe, am văzut că ochii îi scânteiau.

— Tu chiar nu te-nveţi minte, nu? A spus domnul Waters pe un ton tăios. Mă întreb ce părere o să aibă domnul Rankin despre treaba asta.

S-a întors cu spatele şi, de îndată ce a coborât scările, Ben ne-a şoptit tare:

— Duceţi-vă după Dory! Spuneţi-i s-o aducă pe Mama.

Când am deschis uşa salonaşului albastru, parcă am păşit într-o altă

lume. Începerea era liniştită, dar nu cufundată în tăcere, cum era restul casei. Şi aici erau lămpi aprinse, dar lumina lor era caldă şi uniformă. Obiectele din cameră, de culoarea fildeşului şi albastre, reflectau lumina focului din cămin şi toată camera mirosea a levănţică şi a nou-născut. Copiii dormeau, Campbell în pătuţul lui, iar Sukey pe o saltea aşezată pe podea. Muzica de la petrecerea de afară se auzea încet, iar prin fereastra închisă am văzut un foc de tabără care lumina ca o baliză în curtea bucătăriei.

— A adormit în sfârşit, ne-a şoptit Dory, care tocmai ieşea din dormitorul domniţei Martha. A avut o zi grea, a tot auzit porcii ăia guiţând şi…

— Dory, Dory, a spus Beattie, alergând către ea.

— Şşşş, ai s-o trezeşti. Ce-ai păţit?

Înainte ca Beattie să termine de explicat, Dory ajunsese deja la uşă.

— Mă-ntorc repede. Luaţi copiii în braţe dacă-ncep să plângă, a spus ea.

Chiar când a ieşit, Campbell a început să se agite. Eu şi Beattie ne-am apropiat în grabă de pătuţul lui şi, când am văzut că avea scutecele ude, mi-am dat seama că trebuia schimbat. Sigură pe mine, l-am dezbrăcat de pijama şi, mândră de noile mele cunoştinţe, i-am scos întâi scutecul din lână de deasupra, apoi i l-am desfăcut şi i l-am dat deoparte şi pe cel de dedesubt. Cu o mână l-am ridicat de glezne şi cu cealaltă am strecurat sub el un scutec curat. Chiar dacă în cameră era destul de frig, îşi agita picioruşele în aerul rece şi părea să se bucure de libertate. Eu şi Beattie am chicotit, cercetând împreună lucrurile care făceau ca fetele să fie altfel decât băieţii.

— N-aş vrea să am lucrul ăla, a spus Beattie cu seriozitate.

— Nici eu, am răspuns, strâmbându-mă.

— Arată de-a dreptu' caraghios, a spus ea, iar eu am încuviinţat.

Ne-am apropiat mai mult, să privim cu atenţie.

Ca şi cum atât ar fi aşteptat, partea masculină atât de diferită s-a îndreptat deodată şi a trimis în aer un jet ca o fântână, direct în feţele noastre. Am sărit amândouă în spate, cu un icnet. Când privirile ni s-au întâlnit, am izbucnit în râs şi apoi ne-am chinuit să ne stăpânim hohotele care au urmat. De fiecare dată când reuşeam să ne liniştim, una dintre noi făcea un gest menit să amintească ce se întâmplase şi urmau alte hohote de râs. Ne-am revenit când am auzit-o pe domniţa Martha strigându-mă.

— Du-te tu la ea, a spus Beattie, io o să-l îmbrac pe Campbell.

— Isabelle! m-a întâmpinat domniţa Martha în timp ce se ridica. Ascultă, a spus, ţinându-şi mina pâlnie la urechea îndreptată către fereastră. Cineva ţipă.

— Nu-i nimic, am repetat eu cuvintele pe care Mama i le spunea mereu. E o petrecere în curtea bucătăriei.

— Aha, a zis ea, apoi mi-a spus să îi torn un pahar de vin de Xeres din carafa de pe măsuţa de toaletă.

A golit paharul dintr-o răsuflare, apoi a început să bea din al doilea, cu înghiţituri mici.

— Ascultă, a spus din nou. Nu auzi?

Ţipă cineva.

Mi-a stat inima când am auzit şi eu ţipetele. Imediat mi-am dat seama că era vocea lui Dory. Am ieşit din cameră pe tăcute, am trecut pe lângă Beattie, care îl ţinea în braţe pe Campbell, şi am ajuns în partea cealaltă a holului, unde am început să bat cu putere la uşa camerei lui Marshall.

— Ben! Ben! am strigat, iar uşa s-a deschis imediat. Dory e afară şi strigă după tine.

Fără să ezite, Ben s-a îndreptat în grabă către scări, nu înainte să apuce un ciocan.

— Tu du-te înapoi la copii, mi-a ordonat. Şi rămâi acolo.

Când m-am întors în camera ei, domniţa Martha o chema pe Mama Mae.

— Unde-a plecat? a întrebat, nervoasă.

Am liniştit-o spunându-i că era pe drum, sperând din tot sufletul să fie adevărat. Domniţa Martha a pus jos paharul de vin gol şi, dând păturile la o parte, m-a anunţat că trebuia să se uşureze. Am scos oala de noapte de sub pat, am ajutat-o să se ridice, apoi m-am întors cu spatele în timp ce o folosea.

Când a terminat, am acoperit oala şi am împins-o la loc sub pat, întrebându-mă cine oare o adusese din livadă, unde o lăsasem eu în acea dimineaţă. Când am ajutat-o să se întoarcă în pat, am văzut că domniţa Martha mergea cu paşi nesiguri. S-a aşezat pe perne şi a privit în jurul ei în cameră.

— Vrei să-i spui lui Jacob să mai pună un buştean pe foc?

— Pot să îl pun eu, am spus şi m-am dus repede la şemineu.

— Mulţumesc, Isabelle. Vino să stai cu mine, m-a invitat, făcându-mi semn să mă aşez pe pat, lângă ea. Sunt bine copiii? a întrebat cu o voce care părea deja obosită.

— Da.

— S-a întors James?

— Încă nu.

— Nu pleca, a murmurat.

Ochii i s-au închis în timp ce încă spunea ceva nedesluşit.

Am rămas până când am fost sigură că a adormit, apoi am ieşit din nou în salonaşul albastru. Am luat-o prin surprindere pe Beattie, care se legăna pe scaunul de mătase albastră. M-a privit vinovat.

— E aşa de fin, a spus, netezind mătasea cu mina.

N-am apucat să îi răspund pentru că Dory a dat năvală în cameră.

Avea o privire îngrozită şi gâfâia. Nasul îi sângera, pătându-i bluza sfâşiată pe care şi-o ţinea strânsă peste piept.

— Duce-ţi-vă după Mama, ne-a şoptit în grabă. Duceţi-vă după Papa, duceţi-vă, duceţi-vă!

Am luat-o la fugă pe scări. Pe întuneric, aproape că ne-am împiedicat de Ben, care stătea pe treptele prispei din spate. O clipă am crezut că problema se rezolvase dar, după felul în care ne-a zorit să îl aducem pe Papa, mi-am dat seama că lucrurile nu stăteau bine.

Oamenii erau încă la masă, dar muzicienii începuseră deja să cânte şi câţiva copii, printre care şi Fanny, dansau. Papa era în capul unei mese lungi, turnând în pahare din carafa de rachiu. Ne-am îndreptat spre el, dar l-am văzut pe Rankin aşezat chiar alături, pe o bancă. Am schimbat direcţia şi am alergat la bucătărie, unde le-am găsit pe Mama Mae, Belle şi Ida, care se pregăteau să ducă la masă turta dulce.

Beattie a început să bolborosească ceva, dar Mama a înţeles destul cât să treacă imediat la fapte.

— VOi două rămâneţi aici, ne-a ordonat, apoi s-a dus la debaraua de sub scări, unde erau toate uneltele pe care le folosiseră la tăiatul porcilor.

A luat un cuţit ascuţit, pe care şi l-a ascuns sub şorţ. Ida a spus:

— Mae! Mai bine l-ai trimite pe George!

Mama a dat din cap.

— Rankin e cu el.

Apoi a plecat, trecând prin curtea bucătăriei cu paşi liniştiţi. Belle ne-a poruncit să rămânem în bucătărie, apoi ea şi Ida au dus repede turta dulce.

Belle se întorsese în bucătărie la mine şi la Beattie când Mama Mae s-a întors. Mama respira greu, dar a trecut imediat la fapte. Mai întâi i-a spus lui Beattie să stea de pază la uşă şi să înceapă să cânte tare dacă se apropia cineva. Apoi Mama a luat-o pe Belle într-un colţ şi i-a şoptit ceva. Belle a icnit şi s-a dat înapoi ca să o poată privi pe Mama în ochi, dar Mama nu a pierdut vremea cu alte explicaţii. A scos de sub şorţ o sticlă plină cu whiskey de-al Căpitanului şi a aşezat-o pe o măsuţă aşezată la perete. Apoi a băgat mâna în buzunarul adânc al fustei, de unde a scos sticla cea maro a domniţei Martha.

Belle a făcut ochii mari când Mama a desfăcut sticla de whiskey şi a turnat o doză destul de mare de laudanum. Mama a pus dopul înapoi, a scuturat sticla, apoi i-a dat-o lui Belle.

— Tre' să-l faci să bea asta. Destul cât să doarmă până dimineaţă. Cum adoarme, îl trimiţi pe Papa la conac.

S-a dus din nou la debara, de unde a scos un mic ferăstrău pentru măcelărie, pe care şi l-a ascuns sub fuste.

Deodată, Beattie a început să cânte. Bătea din palme şi din picioare în timp ce cânta despre un râu cât o ţinea gura.

Mama s-a îndreptat spre uşă, iar Belle şi-a făcut de lucru lângă foc.

— Încetează cu ţipetele alea, i-a spus Rankin lui Beattie în timp ce trecea pe lângă ea.

Când a văzut-o pe Mama, a privit-o dezaprobator:

— Mae, credeam c-o să fii afară să ajuţi cu mâncarea.

— Domnu' Rankin, îmi pare-aşa dă rău că nu po' să mai stau, da' tre' să mă duc la conac. Domniţa Martha nu-i prea bine, a spus Mama, îndreptându-se din nou spre uşă.

Rankin a oprit-o.

— Ia zi, unde ţi-e băiatul? Nu prea l-am văzut azi.

— Numa' ce-a plecat, a spus Mama cu o voce ciudată. E la grajduri, are treabă p-acolo.

Când Rankin s-a uitat urât la Mama, Belle a venit de la foc. Avea chipul îmbujorat de căldură şi părea mai frumoasă ca oricând.

— Mama, sunt sigură că domnul Rankin nu se supără dacă te duci la treaba ta. Ştie că domniţa Martha te aşteaptă. Domnule Rankin, a spus, apropiindu-se mai mult, aţi gustat din turta dulce făcută de mine?

— Da, sigur, a spus el, privind-o surprins. Şi mi-a plăcut foarte mult. Acum am ceva treabă cu domnul Waters, dar n-ai vrea ca mai târziu să-mi acorzi un dans? Am auzit că dansezi chiar foarte bine.

Mama a ieşit.

— Domnule Rankin, i-a răspuns Belle, mi-ar face mare plăcere.

S-a dus la măsuţa pe care se afla sticla de whiskey şi a ridicat-o.

— Înainte de a pleca, nu vreţi să gustaţi din asta? Căpitanu' mi-a făcut-o cadou, a adus-o special pentru mine de pe vapor.

— Vai, mulţumesc, a spus el, ridicând cana pe care o ţinea în mână, dar am ceva de băut aici.

A privit sticla de whiskey şi a spus:

— Dar o să beau şi din aia mai încolo, dacă oferta e încă valabilă.

Belle a râs încet.

— Sunt sigură că un bărbat ca dumneavoastră poate să termine repede ce i-a mai rămas în cană ca să-i pot turna din nou.

Rankin s-a umflat în pene:

— Mi se pare că-ţi face tare bine o zi de muncă grea.

— Şi aia şi un pic din asta, a zâmbit Belle, strmgând sticla la piept.

El a dat pe gât tot ce-i mai rămăsese, s-a şters la gură cu dosul palmei şi i-a întins cana lui Belle.

— Cred că până la urmă o să gust din asta, a spus, privind-o atent în timp ce ea a înclinat sticla şi i-a turnat destul de mult în cană.

— Nu vreţi să luaţi loc? A întrebat Belle. Fetelor, ne-a spus mie şi lui Beattie, e vremea să vă duceţi afară să dansaţi.

Eu am ezitat, dar Belle m-a privit în aşa fel, încât mi-am dat seama că trebuia s-o ascult. Ne-am alăturat lui Fanny, dar eu am tot privit

spre bucătărie, sperând s-o zăresc pe Belle. Când l-am văzut pe Rankin închizându-se în bucătărie cu Belle, mi-a fost foarte greu să mă stăpânesc şi să nu alerg înapoi la ea.

M-am tot uitat într-acolo şi mi s-a părut că a trecut o veşnicie până când uşa bucătăriei s-a deschis din nou. Iar când s-a deschis, Belle a ieşit, ţinându-l pe Rankin de mina murdară.

— Hai înapoi în casă, s-a văitat el.

Mergea împleticit, iar Belle îl îndemna la dans.

— Doar un dans şi-apoi intrăm înapoi, i-a promis ea.

Când el a început să protesteze, Belle şi-a ridicat marginile fustelor şi a început să se legene în pas de dans. Ceilalţi dansatori s-au dat la o parte când Rankin s-a apropiat de ea cu pas nesigur. Belle a făcut o piruetă şi s-a îndepărtat de el. Saliva i se scurgea din gură pe când se chinuia să ajungă la ea, împleticindu-se, dar de fiecare dată ea reuşea să se îndepărteze. A luat o ultimă înghiţitură din băutură, apoi a scăpat cana din mână şi s-a prăbuşit la pământ, cu faţa în jos. În clipa aceea, Papa a pornit către conac.

Muzica se oprise, dar Belle părea că nu se mai putea opri din făcut piruete. Sa tot învârtit până când Ida s-a dus la ea şi a luat-o în braţe. Ida era o femeie înaltă, iar Belle părea un copil când şi-a lipit faţa de pieptul osos al Idei. Spinarea lui Belle se zdruncina în timp ce Ida îi şoptea la ureche:

— A adormit, iubito, a adormit. Nu mai poa' să-ţi facă nimic.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Belle

O singură noapte şi nenorociri cât într-o viaţă-ntreagă. Abia am scăpat din ghearele lui Rankin, că Mama m-a chemat la conac. Lucrurile s-au întâmplat cam aşa: Waters s-a dat la Dory şi acum e mort. S-a ocupat Ben de asta. În latrina din spatele casei lui Mama e ceva despre care nimeni n-o să scoată o vorbă. Mama, Unchiu' Jacob şi cu mine ne-am mişcat repede, am golit imediat camera profesorului. Nu ştiu cui îi e mai frică. Dacă află cineva ce s-a întâmplat, suntem morţi toţi. Am muncit toată noaptea, apoi, chiar înaintea zorilor, înainte să mă întorc la bucătărie, Mama mi-a spus să îi scriu o scrisoare Căpitanului. Trebuia să fac în aşa fel încât să pară scrisă de Waters, care spune că a trebuit să plece. Am folosit dicţionarul şi, la sfârşit, i-am scris numele aşa cum l-am găsit scris pe o foaie din camera lui.

Apoi i-am spus că trebuia să o sigilăm, aşa cum face Căpitanu'. I-am arătat lui Mama cum să ţină luminarea aprinsă ca să topească ceara pe care o ţineam deasupra hârtiei, dar era aşa de obosită şi speriată şi manile îi tremurau aşa de tare, că m-a fript la deget.

— Au! am spus, ţii prea aproape luminarea aia.

— Te mişti tu, a spus Mama.

— Ba nu, tu te mişti, am spus.

— Stai locului, a spus Mama dar, când am văzut că iar apropie luminarea aprinsă şi mina încă îi tremura, mi-am dat seama că o să mă frigă iar şi am început să râd.

— Că nu te-oi apuca să râzi tocma' acu', a spus Mama, apoi am început amândouă să râdem.

Mama râdea aşa de tare, că a trebuit să lase luminarea din mină, dar nici eu nu eram mai prejos.

Atunci a intrat Unchiu' Jacob.

— S-a-ntors Jimmy, a spus el. Jimmy zice că şi calu' ăla-i la fel de diliu ca Waters. A zis că n-a avut nevoie de niciun bici ca să-l facă s-o ia la sănătoasa. A zis c-o să treacă ceva vreme până îi găsesc calu' profesorului.

— Dory şi-a ales un bărbat ca lumea, a spus Mama, încercând să nu izbucnească în râs, pentru că Unchiu' se uita ciudat la noi.

Mama s-a ridicat şi i-a întins luminarea unchiului Jacob.

— Tu ajut-o pe Belle să termine aici, a spus ea. Io mă duc să mai arunc o privire în camera aia, să fiu sigură că am curăţat tot. După aia o să am grijă ca Ben şi Papa să cureţe unde-a fost focu'. Papa zice că dacă mai rămâne ceva, o să arunce-n latrină.

— Şi cum o să facă să nu iasă la suprafaţă? am întrebat-o, apoi am izbucnit în râs şi Mama a trebuie să se aşeze din nou, aşa de tare râdea. Cu cât Unchiu' se holba mai tare la noi, cu atât râdeam mai mult.

— Muieri, a zis el dătinând din cap.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Lavinia

Belle era aşa de încordată şi de distrată în dimineaţa de după tăierea porcilor mat, dacă nu-i aduceam eu aminte, uita să îmi dea ceva să mănânc înainte să mă trimită la conac. Şi Dory a tresărit când am deschis uşa salonaşului albastru, dar şi eu, la rândul meu, am fost şocată când am văzut-o. Ochiul drept îi era umflat şi vânăt, iar buza de sus era şi ea umflată şi vânătă. Şi-a întors faţa când a văzut că o studiam şi mi-a spus pe un ton aspru să mă duc în dormitorul domniţei Martha.

În clipa când am intrat, Mama şi-a cerut scuze şi a zis că o să se întoarcă în mai puţin de-o oră. După toaleta de dimineaţă, domniţa Martha stătea în pat, sprijinită pe perne. Când eram singură cu ea, deveneam timidă. Rămăsesem la distanţă de patul ei, în timp ce ea mă studia cu atenţie.

— Bună, Isabelle, a spus ea, apoi, pe neaşteptate, a adăugat: Vrei s-o chemi pe Sally?

M-am uitat după Mama, deşi ştiam bine că plecase deja. Mi s-au înmuiat picioarele de teamă, dar, negăsind nicio soluţie, m-am apropiat de pat. M-am uitat în ochii domniţei Martha, am tras aer în piept şi am şoptit tare:

— Nu pot. A căzut din leagăn.

Femeia, palidă, a inspirat adânc şi şi-a acoperit faţa cu manile. Mă pregăteam să fug după Mama, când domniţa Martha m-a privit din nou, cu ochii ei verzi întunecaţi de suferinţă.

— Tot sper că e un vis, a spus ea, un coşmar groaznic.

— Nu mă cheamă Isabelle, am spus, sperând să-i distrag atenţia.

Când a privit în altă direcţie, mi-a fost teamă că spusesem ceva greşit dar, când s-a uitat din nou la mine, a zâmbit.

— Ştiu, draga mea, dar ai răbdare cu mine, te rog. Îmi aminteşti de sora mea şi mă linişteşte aşa de mult să-i spun numele.

Înţelegeam foarte bine, doar îi dădusem numele lui Campbell din acelaşi motiv.

— Puteţi să-mi spuneţi Isabelle, am spus.

M-a luat de mână.

— Ştiu că trebuie să-mi revin, să ies din camera asta, dar totul e aşa de lipsit de sens, a spus căutmdu-mi privirea. Nu ştiu ce să fac.

Mi-am amintit de vorbele înţelepte ale unchiului Jacob.

— Puteţi să-i spuneţi totul lui Allah, am spus.

— Allah? A întrebat. Cine-i Allah?

— E un alt nume pentru Domnu', am spus. Mama spune că domniţa

Sally se joacă acum cu mămica mea şi că Domnu' are grijă de amândouă.

Domniţa Martha m-a privit curios şi mi-a făcut semn să vin lângă ea.

— Vino şi aşază-te lângă mine, m-a poftit ea, iar eu am ascultat-o. Cum de-ai devenit aşa de înţeleaptă?

Eu am ridicat din umeri.

Mi-a pipăit codiţele împletite.

— Ce face bebeluşul? m-a întrebat.

— Vreţi să-l aduc? am întrebat, plină de speranţă.

A dat din cap.

— Nu acum, a spus dar, simţind că eram dezamăgită, a adăugat: Poate mai târziu.

Am încuviinţat din cap, apoi am rămas amândouă aşezate pe pat, în tăcere.

— Vrei să îmi citeşti? a întrebat în cele din urmă.

— Nu ştiu să citesc, i-am spus.

A părut şocată.

— Atunci va trebui să te învăţ.

Tocmai deschisese o carte, când am auzit-o pe Mama vorbind tare în salonaşul albastru.

— Intru io la ea mai întâi. E o doamnă şi niciun bărbat n-are ce căuta în camera ei dacă nu îi dă chiar ea voie mai întâi!

— Fă bine şi spune-i că am venit s-o văd şi că am treabă cu ea.

Când i-am auzit vocea lui Rankin, a început să mă înţepe gâtul.

Mama a intrat în dormitor şi a închis uşa în urma ei. S-a apropiat de domniţa Martha, s-a aplecat până la ea şi i-a şoptit că venise supraveghetorul.

— Se crede stăpân aci, după cum umblă prin toată casa. Zice că sunteţi doar o femeie bolnavă demnă dă toată mila şi că el e şefu' aci până se-ntoarce Căpitanu'.

Domniţa Martha a ridicat sprâncenele şi obrajii i s-au colorat.

— Umblă prin casa mea? A zis că-s demnă de milă? Cum îndrăzneşte?!

— Ăla crede că el conduce-n casa dumneavoastră. Îl primiţi?

— Da, cu siguranţă!

Mama s-a îndreptat spre camera albastră, dar domniţa Martha a chemat-o înapoi.

— Mae, n-avem nicio grabă. Poţi să-mi dai oglinda?

Mama s-a întors să-i facă pe voie.

Domniţa Martha şi-a scos boneta şi i-a dat-o lui Mama.

— Acum dă-mi peria, i-a spus, iar pe mine m-a pus să îi ţin oglinda în timp ce ea îşi aranja buclele roşcate pe umeri. S-a ciupit de obraji, a clipit de câteva ori, deschizând larg ochii, apoi sa uitat către mine şi

m-a surprins că mă holbam la ea, mirată de transformare. M-am îmbujorat când mi-a zâmbit.

Mama a aruncat o privire neliniştită către uşă.

— Mae, tu aşază-te pe scaun, a spus domniţa Martha. Isabelle, vrei, te rog, să îi deschizi uşa domnului Rankin?

M-am dus către uşă, dar, când mă pregăteam să o deschid, Mama m-a strigat şi mi-a zis să aştept. S-a dus şi a ascuns oala de noapte sub pat, apoi a luat un obiect de lenjerie de pe un scaun şi l-a pus la locul lui. Între timp, prin uşa întredeschisă, eu mă uitam la Rankin care se afla în salonaşul albastru cu Dory.

— Cine te-a lovit? a întrebat el.

— Nimeni. Am căzut, a răspuns Dory repede.

— Ai căzut? a spus el, studiind-o cu atenţie. Eşti sigură că ai căzut?

Văzând că Dory, împietrită de spaimă, nu răspunde, el a continuat:

— Eşti chiar drăguţă. A râs: mi se pare că ai destul lapte pentru copiii ăştia doi. Cum ziceai că ţi se spune? A întrebat după o pauză.

— Domnişoara Dora, a spus Dory sfidătoare.

— Domnişoara Dora! Vai de mine! Suntem pretenţioşi rău în casa asta, nu-i aşa?

Când Mama mi-a făcut semn, am deschis uşa şi l-am invitat pe Rankin înăuntru. Înainte să plece de lângă ea, s-a aplecat la urechea lui Dory:

— Ştii că domnului Rankin îi plac fetele drăguţe.

A intrat în dormitor, păşind sigur pe sine. Nu arăta deloc mai bine şi lăsa în urma lui un miros de nespălat. Avea în mină un document.

— Domnule Rankin?

Tonul stăpânei l-a împiedicat să se apropie mai mult. A părut surprins să o vadă pe Mama Mae stând pe scaun.

— Ei, domniţa Martha, i s-a adresat el după o scurtă ezitare, mă bucur să văd că arătaţi aşa de bine.

— Da, a spus ea. După cum vezi, mă simt destul de bine.

Degetele-i murdare se jucau nervos cu hârtia pe care o ţinea.

— Cu ce vă pot fi de folos? a întrebat stăpâna.

— Hârtia asta zice că Waters a plecat.

S-a apropiat de ea şi i-a întins documentul.

Ea l-a luat şi a studiat sigiliul rupt.

— Îi e adresată Căpitanului, a spus ea.

— Păi da, dar cum lucrurile stau… cum dumneavoastră sunteţi…

I-a făcut semn cu mina să tacă în timp ce citea documentul.

— Deci domnul Waters a plecat? a întrebat ea, împăturind la loc hârtia.

— Da, da. Lucrurile lui nu mai sunt şi s-ar părea că şi-a luat şi calul, deşi eu nu sunt sigur.

— De ce anume nu sunteţi sigur, domnule Rankin?

— Ei bine, nu mi-a spus că ar avea de gând să plece, a spus Rankin.

— Şi de ce v-ar fi spus? a întrebat ea.

El a părut să nu-şi găsească cuvintele.

— Aşa cum văd eu lucrurile, domnule Rankin, asta e treaba soţului meu. Trebuie să se întoarcă zilele astea. O să las lucrurile aşa cum sunt până la întoarcerea lui. Vă mulţumesc pentru grijă, dar, după cum vedeţi, sunt perfect capabilă să mă ocup de casă şi de neajunsurile care se ivesc.

— Eu încerc doar să îmi fac treaba, a spus Rankin. Când a plecat, Căpitanul mi-a cerut să mă ocup de locul ăsta. Nu mi-a spus că trebuie să-i dau socoteală soţiei sale, dar cred că…

— Domnule Rankin, nu vreau să vă reţin de la celelalte treburi ale dumneavoastră, a spus domniţa Martha cu răceală.

Bărbatul a făcut o plecăciune ridicolă înainte să se îndrepte către uşă. Când a trecut prin camera albastră, s-a oprit lângă Dory, care îl hrănise deja pe Campbell şi acum o hrănea pe Sukey. Când s-a apropiat, şi-a acoperit iute sânul. A rămas în picioare lângă ea timp de un minut, apoi s-a aplecat şi a ciupit copilul de obraz. Sukey a ţipat şi, când Dory i-a dat mâna la o parte, el a prins-o de încheietură şi a strâns-o ca în menghină în timp ce a privit-o în ochi. În cele din urmă i-a dat drumul, râzând grosolan, apoi a ieşit, lăsând-o pe Dory singură să se liniştească alături de Sukey.

În spatele meu am auzit cum domniţa Martha îi spunea lui Mama că din ziua aceea avea să facă mai multă mişcare.

Mai târziu, după masa de prânz, domniţa Martha se odihnea, eu stăteam cu Campbell, iar Dory se dusese să mănânce. Copilul era treaz, aşa că îl luasem în braţe şi îl alintam în timp ce fredonam un cântec de-al lui Mama. Marshall a băgat capul pe uşă. Avea ochii cârpiţi şi părea pe jumătate adormit de la opiumul pe care i-l dăduse Mama cu o seară înainte.

— De ce e goală camera lui Waters? Ştii unde e? mi-a şoptit.

— A plecat, i-am spus.

— Waters? Unde-a plecat? a întrebat el.

— Nu ştiu. A fost domnul Rankin aici mai devreme şi i-a spus mamei tale că domnul Waters a plecat.

— Nu cred, a spus Marshall furios, uitându-se iar înspre coridor.

— E adevărat, am spus. Mama a spus că s-a dus la dragu'.

— Unde?

— La dragu', am repetat.

— La dracu'? m-a corectat el.

— Cred că da, am spus.

— Nu-ncepe să vorbeşti aşa. Tu nu eşti una de-a lor.

— Ce vrei să zici?

— Ei nu-s ca noi, a spus el. Sunt proşti.

— Cine-i prost?

— Cioroii.

— Belle nu e, i-am spus, gata să-l pun la curent cu faptul că ea ştia să citească.

— Belle! i-a spus el numele, de parcă ar fi scuipat. Ea e doar o curvă mulatră.

Am tăcut, neştiind ce însemnă acele cuvinte.

— Să n-ai încredere în niciunul din ei, a spus. O să te atace imediat ce le întorci spatele.

— Chiar şi Ben şi Papa? am întrebat.

— Ăştia sunt cei mai răi, a spus. Cei care-ţi sunt cel mai aproape. O să te omoare-n somn.

— Cine-a spus aşa ceva? am întrebat.

— Waters şi Rankin, a spus el. Se întâmplă tot timpul. Mi-au povestit despre o grămadă de sclavi care şi-au omorât stăpânii. Trebuie să înveţi să-i ţii sub control înainte să ne omoare pe toţi.

M-am holbat la el. Marshall vorbea cu o asemenea convingere mat, împotriva voinţei mele, am început să mă întreb dacă nu aveam un motiv întemeiat să mă tem.

— Dar nu-ţi face griji, a spus. O să am eu grijă de tine.

Campbell a început să se agite, aşa că i-am desfăcut puţin pătura în care era înfăşurat. Când mi-am ridicat din nou privirea, Marshall plecase. Mă neliniştiseră cuvintele lui şi în acea seară am întrebat-o pe Belle ce vrusese să spună. Belle mi-a spus că erau numai prostii şi că i se părea că Marshall petrecuse prea mult timp cu Rankin.

Domniţa Martha se înzdrăvenea tot mai mult la minte şi la trup, pe măsură ce doza de laudanum pe care o lua scădea. Acum mă ţinea alături de ea dimineaţa târziu. Ceruse să i se aducă tăbliţe de scris şi începuse să îmi dea lecţii de citire şi scriere. Eram o elevă silitoare şi mă bucuram foarte mult de atenţia pe care mi-o acorda, dar nu puteam să nu mă întreb de ce nu avea mai multă grijă de propriii copii. Nu întreba niciodată de Marshall şi, când a început să coboare la parter, era mulţumită să vadă că Dory avea grijă de Campbell, dar nu cerea niciodată să îl ia în braţe. Am observat şi că atunci când urcam scările şi treceam pe lângă camera lui Sally, ea privea în altă parte.

La parter erau patru camere imense.

Holul, cu pereţii vopsiţi într-un albastru viu, se afla în mijlocul clădirii şi era destul de mare cât să fie mobilat, dar punctul de interes îl reprezenta scara cea lată. Pe partea dinspre vest, înspre partea din spate a casei, era sufrageria, cu pereţii acoperiţi de fresce reprezentând ape albastre pe care pluteau vapoare şi dealuri verzi unde alergau cai. Lângă această cameră splendidă era un salon foarte formal.

De cealaltă parte a holului, pe latura estică, era alt salon şi, în spatele acestuia, biblioteca, pe care o numeau şi birou. Acel salon era cea mai primitoare încăpere dintre toate şi acolo părea domniţa Martha că se simte cel mai în largul ei.

Ca toate camerele de la parter, salonul avea tavanul înalt de patru metri. Cele trei ferestre mari aveau obloane de lemn care, atunci când lumina soarelui era binevenită, puteau fi deschise şi împinse în intrânduri special create în perete. Pereţii erau vopsiţi în verde deschis, iar podelele din lemn de pin erau acoperite cu covoare de diverse dimensiuni, fiecare având modele complicate şi culori variate. Pereţii erau împodobiţi cu portrete cu rame aurite şi, chiar dacă intenţionam să întreb pe cine reprezentau, nu mi s-a ivit niciodată ocazia în acei ani.

Într-un colţ, pe partea opusă şemineului în care unchiul Jacob întotdeauna aprindea un foc strălucitor, se afla un clavecin; în celălalt colţ era o pendulă înaltă din lemn de nuc întunecat. Între ele se afla o masă de citit pe care erau două cărţi şi alături o pereche de ochelari care, am bănuit eu, erau ai Căpitanului. În centrul încăperii era o măsuţă pentru servit ceaiul înconjurată de o canapea şi trei scaune comode. Când mă aşezam acolo cu domniţa Martha, îmi povestea despre ea şi copilăria ei, iar în acele zile vorbea mult despre trecut, bucuroasă să îşi amintească nişte vremuri când se simţise în siguranţă şi iubită.

Avusese două surori. Cea mai mare, Sarah, era cea care venise de la Williamsburgh să o viziteze. Cea mai mică, Isabelle, murise când avea doisprezece ani.

— A fost o pierdere îngrozitoare, a spus domniţa Martha, apoi a început repede să povestească despre mama ei.

Era din Anglia, severă şi riguroasă, hotărâtă să-şi educe fiicele ca pe nişte adevărate englezoaice. Tatăl ei era exact opusul. Venise din Irlanda în tinereţe. Devenise un negustor bogat muncind din greu, fiind ajutat şi de noroc. Îşi punea întotdeauna soţia în situaţii delicate cu felul lui gălăgios şi ostentativ de a fi, dar ea îl tolera fiindcă era o persoană foarte importantă în societatea din Philadelphia. Şi, cel mai important pentru domniţa Martha, dragostea pentru fiicele lui nu cunoştea margini.

— Ne răsfăţa aşa de mult, a spus ea. Dacă îi ceream să ne cumpere o rochie, ne cumpăra două. Dacă voiam o bonetă, ne aducea trei.

— Au venit vreodată în vizită aici? am întrebat.

— Doar o dată, a spus domniţa Martha. Călătoria a fost aşa de lungă, iar mama mea era deja destul de fragilă. Mă întreb dacă nu cumva călătoria asta i-a grăbit… sfârşitul.

Într-una din acele zile, domniţa Martha m-a dus în bibliotecă. S-a apropiat de un birou mare şi a făcut o pauză, trecându-şi mina pe

marginea lustruită a acestuia.

— Era biroul tatălui meu, a spus ea.

A deschis sertarul şi a scos un pachet de scrisori, legate cu panglică.

— Sunt de la mama.

— E foarte drăguţă panglica, am spus eu.

M-a invitat să mă aşez pe un scaun lângă ea.

— Da, a spus desfăcând legătura. Albastrul a fost întotdeauna culoarea mea preferată. A ta care e?

— Verde, am spus, gândindu-mă la basmaua lui Belle şi la rochia păpuşii mele.

— Aha, a spus ea zâmbindu-mi, verdele Irlandei.

Mi-a citit fragmente din cel puţin o duzină de scrisori. Aproape că puteam să mi-o imaginez pe mama domniţei Martha – o femeie impozantă, după părerea mea – scriind scrisori la masa ei, tocmai în Philadelphia. Îi scria despre petreceri mondene şi despre cum prietenele din copilărie ale domniţei Martha se căsătoriseră şi acum participau la evenimente încântătoare. În tonul mamei sale se putea citi îngrijorarea pentru fiica ei, căreia îi recomanda să aibă grijă de sănătate. Înţelegea că domniţa Martha se simţea foarte singură, dar îi amintea că ea însăşi luase hotărârea să plece. Domniţa Martha s-a oprit din citit şi a privit pe fereastră.

— De ce aţi vrut să veniţi aici? am întrebat.

A râs scurt, ca şi cum şi-ar fi amintit o glumă ştiută doar de ea. A întins mâna să ia o carte din birou. Din carte a scos un articol decupat dintr-un ziar îngălbenit. L-a citit atât pentru ea cât şi pentru mine. Era vorba despre o tânără frumoasă, domnişoara Martha Blake şi căsătoria ei cu căpitanul James Pyke, în vârstă de patruzeci de ani, negustor de succes şi proprietar al unui vapor. Perechea urma să locuiască la Tall Oaks, o plantaţie de tutun în sudul Virginiei. Articolul spunea că domniţa Martha, o femeie plină de viaţă, era perechea perfectă pentru acel bărbat aventuros şi distins.

— E despre dumneavoastră? Am întrebat-o.

Mi se părea greu de crezut că articolul care descria o femeie plină de viaţă putea fi despre ea.

— Da. Eram tânără şi prostuţă, a spus ea. Nu împlinisem încă douăzeci de ani. Credeam că pornesc într-o aventură. Nu aveam habar despre ce mă aştepta aici. Mă imaginam ca pe o doamnă de la ţară, cu o grămadă de servitori care să mă ajute să organizez baluri. Îmi închipuiam că o să fiu foarte ocupată cu organizarea unor astfel de evenimente în timp ce o să îmi aştept soţul să se întoarcă din călătorii. Credeam că dacă o să mă simt singură o să pot oricând să merg la Philadelphia sau la Williamsburgh să îmi vizitez sora. Dar n-a fost să fie aşa, a spus ea şi apoi a tăcut din nou.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat, neputând să mă abţin.

— Când am ajuns şi am văzut casa, aşa de izolată, nu mi-am dorit decât să mă întorc la Philadelphia. Am crezut că am făcut o alegere greşită, chiar că m-am căsătorit cu un bărbat nepotrivit. Dar James era aşa de încântător, de liniştitor şi mi-a promis că în curând avea să îşi vândă vaporul şi să se stabilească aici ca să se ocupe de afaceri. Dar au trecut anii…

— Nu aveţi prieteni aici? am întrebat-o, dorind să îi dau o speranţă.

— Cel mai apropiat vecin e un burlac destul de în vârstă, care trăieşte în păcat cu. O servitoare, a spus, scuturând din cap ca şi cum ar fi vrut să alunge acel gând. Nu pot să călătoresc fără un bărbat care să mă protejeze şi nu pot nici însoţită de un bărbat de altă… culoare, a spus ea, ezitând puţin, apoi privindu-mă în ochi. N-aş putea să călătoresc decât însoţită de domnul Rankin şi sunt sigură că eşti destul de mare cât să înţelegi de ce nu e cazul.

— Dar le aveţi pe Mama Mae, Belle şi Dory, am spus eu. Ele vă sunt prietene.

S-a uitat către uşă, apoi m-a privit din nou.

— Nu sunt prietenele mele, a spus. Sunt servitoarele mele. Ele au grijă de ele însele. Mae ştie că fiica ei cea mare trăieşte cu soţul meu, chiar dacă neagă lucrul ăsta. Eşti mică, dar sunt sigură că înţelegi. Chiar de la început am observat că au secretele lor.

Chit că nu eram sigură că înţeleg ce voia să spună, am asigurat-o că Belle îi era devotată, dar ea m-a întrerupt repede:

— Nici să nu-i pomeneşti numele!

A observat imediat ce efect au avut cuvintele ei dure asupra mea şi mi-a spus, mângâindu-mi mâna:

— O să înţelegi într-o bună zi, draga mea. Ştiu că e o prostie să povestesc asemenea lucruri unui copil, dar mă simt aşa de singură, că uneori cred că o să mor din cauza asta.

— Nu puteţi merge în vizită la sora dumneavoastră? am întrebat-o.

A clătinat din cap şi a oftat.

— N-am fost niciodată destul de puternică pentru asta. Marshall s-a născut la un an după ce ne-am căsătorit. În următorii ani s-au mai născut şi alţi copii care… n-au trăit. Nu reuşeam să mă restabilesc, dar începusem să mă simt mult mai bine înainte ca Sally…

S-a făcut palidă când şi-a amintit, apoi şi-a acoperit chipul cu mâinile, ca şi cum nu ar fi vrut să lase suferinţa s-o cuprindă.

— S-o chem pe Mama? am întrebat.

A scuturat din cap, apoi a deschis ochii.

— Ce făceaţi când eraţi mică? am întrebat repede, adoptând tehnica lui Mama când voia să abată atenţia de la un subiect periculos.

Domniţa Martha a împăturit articolul în tăcere şi l-a aşezat din nou între paginile cărţii, pe care a pus-o apoi în sertarul biroului. A împachetat scrisorile şi s-a apucat să le lege la loc, iar eu mă întrebam

dacă îmi auzise întrebarea.

— Poţi să ţii degetul aici? m-a întrebat, arătându-mi nodul de la panglică.

Am pus cu grijă degetul unde îmi spusese, iar ea a legat panglica într-o fundiţă frumoasă. A început să vorbească în timp ce ţinea pachetul de scrisori în poală şi se juca cu panglica.

— Când eram mică, la Philadelphia, una dintre cele mai mari plăceri ale mele era să merg cu surorile la târgul din oraş. Eu, Isabelle şi Sarah ieşeam adesea. Sigur că aveam servitoare care ne însoţeau, dar am trăit aşa de multe aventuri. Viaţa la oraş era minunată, Isabelle. Erau restaurante, a spus privindu-mă cu ochi strălucitori. În fiecare duminică după-amiază, după slujba de la biserică, tata ne ducea pe toate la restaurant. Ce se mai învârteau toţi în jurul nostru, iar eu şi surorile mele ştiam deja că suntem chiar drăguţe, a spus, făcând apoi o mică pauză. Ce dor îmi e de acele duminici.

— De ce? am întrebat, temându-mă că povestea se sfârşise.

— Era o biserică cu o turlă aşa de înaltă, Isabelle, încât cred că pe vremea aceea era una dintre cele mai mari clădiri din Philadelphia. Duminica dimineaţa ne îmbrăcam cu cele mai bune haine şi mergeam la acea biserică anglicană. Eram mereu împreună, întreaga familie. Ce dor îmi e să merg la biserică.

— Aici nu sunt biserici? am întrebat, sigură că o auzisem pe Mama pomenind de una.

— Asta e presbiteriană, a spus, ca şi cum n-ar fi fost nevoie să explice un asemenea răspuns.

Am văzut că era obosită, aşa că nu i-am mai cerut să îmi explice.

Într-o după-amiază cenuşie, când ploua deja de două zile, domniţa Martha s-a aşezat la instrumentul pe care ea îl numea clavecin şi a început să cânte.

Când a terminat, s-a întors zâmbind, ca şi cum ar fi încercat să se scuze:

— Mă tem că nu cânt prea bine.

Pe mine mă captivase muzica şi am asigurat-o că fusese foarte frumoasă.

A devenit gravă când a adăugat:

— Nu cânt prea des, pentru că mă face să mă simt atât de singură.

Am înţeles ce a vrut să spună imediat ce a început să cânte din nou; am simţit singurătatea din fiecare notă care se răspândea, cu ecou, în camera atât de elegantă, dar goală.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Belle

Acum ne chinuim toţi să punem cap la cap o poveste pentru Căpitan. Repetăm într-una cum o să spunem că sau petrecut lucrurile. Papa vrea să-i zicem adevărul Căpitanului, dar Mama îi zice că uită că Waters era alb şi că, dacă spunem adevărul, sigur îl spânzură pe Ben. E prima dată că-i văd pe Mama şi pe Papa George că nu-s de acord.

La toţi ne e frică de Rankin. Ida zice că de când a fost la conac şi domniţa Martha i-a vorbit de sus, se ia şi mai tare de ei. Ştie că e ceva putred în povestea cu Waters, dar nimeni nu zice nimic şi asta-l scoate din minţi. Şi acum are ce-are şi cu mine din seara când i-am dat să bea whiskey şi n-a mai apucat să pună mina pe mine. Mai nou vine în fiecare dimineaţă prin bucătărie.

Când îi spun că nu cred că s-ar bucura Căpitanu' dacă ar afla că mă deranjează, zici că-i sar scântei din ochi. Zice că se ocupă de treburi aici în locul Căpitanului, şi că e atent la ce facem eu şi Ben, aşa cum i-a spus el să facă. Mă tot întreb cât loc mai e în latrina aia.

Şi Ben, în loc să-i fie teamă că l-a omorât pe Waters, zici că se crede ditamai bărbatul acum, are impresia că poate să facă orice. Riscă prea mult. Aseară a dat peste mine când munceam în beci la conac. Turnam rachiu pe torturile pentru Crăciun când el a intrat şi a închis uşa în urma lui.

— Benny, ai face bine să ieşi d-aici! i-am spus eu, dar el mi-a zis:

— Rankin doarme, e beat. Apoi m-a întrebat, în şoaptă: Belle, ţie nu-ţi mai place de mine?

Picioarele mi-au dat ghes să mă duc la el, dar am rămas locului.

— Ba da, Ben, îmi place, da' la primăvară Căpitanu' o să mă ducă la Philadelphia.

Ben s-a apropiat de mine. M-a privit fix şi eram sigură că n-o să pot să mă abţin dacă mă atinge.

— Belle, a zis el şi s-a aplecat să mă sărute, dar chiar atunci a intrat Unchiu' Jacob.

Unchiu' s-a uitat la mine dar eu am zis:

— Benny a venit să vadă dacă-s toate bune aici.

După ce-a ieşit Benny, Unchiu' mi-a zis:

— Tu-l vrei neapărat mort?

— Nu, am zis, dar Unchiu' mi-a răspuns:

— Depinde numa' dă tine, Belle. Dacă păţeşte Ben ceva, Mae şi George or să dea vina pă tine.

Ştiu că trebuie să-l ţin pe Ben la distanţă, dar parcă mai degrabă mi-aş tăia o mină.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Lavinia

În săptămânile de dinaintea
Crăciunului, domniţa Martha căpătase obiceiul de a se apropia tot timpul de fereastră să vadă dacă nu cumva apare trăsura Căpitanului. În fiecare zi Mama o liniştea:

— O s-apară-n curând. Să vă-mbrăcaţi cu rochia aia frumoasă azi, ca să arătaţi la fel ca frumuseţea cu care s-a-nsurat.

Într-o dimineaţă, când Dory era la etaj cu copiii iar eu şi Beattie o ajutam pe domniţa Martha să împodobească poliţa căminului din salonul de la parter cu rămurele verzi de ilice şi cedru, Mama a dat buzna înăuntru.

— Au venit caraliii să-l ia pe Jimmy! a strigat, gâfâind.

— Mae, pentru Dumnezeu! A exclamat domniţa Martha, m-ai speriat de moarte!

— Caraliii! Sunt aci, la grajduri, a repetat Mama. Şi acu' se duc la bucătărie. Cică-l caută pă Waters ăla. L-au bătut pă Jimmy! Au zis c-au aflat ei ceva şi că-l iau pă Jimmy! a spus Mama disperată. Rankin zice că următoru' e Ben.

Domniţa Martha a pus deoparte rămurelele pe care le avea în mină, l-a strigat pe unchiul Jacob şi s-a dus la dulapul unde se ţineau armele, în bibliotecă.

— Ţine, a spus întinzându-i un pistol unchiului Jacob şi luând încă unul din dulap.

Îi tremurau mâinile când l-a încărcat, dar se vedea că e obişnuită să mânuiască o armă. A ieşit prin spate în frigul de-afară, cu Mama şi Unchiul de-o parte şi de cealaltă. N-a observat nimeni că eu şi Beattie veneam în urma lor. Lângă clădirea bucătăriei, către care ne îndreptam, erau câţiva cai înşeuaţi şi legaţi. Papa era în spate, scotea un topor înfipt într-un buştean.

— N-ai ce face cu ăla, George. Ia ăsta şi stai lângă mine, a spus domniţa Martha, întinzându-i pistolul pe care i-l dăduse Unchiului.

Au dat ocol bucătăriei împreună. Jimmy avea mâinile legate de şaua unui cal; îşi sprijinea capul de spinarea calului şi, când am văzut că era plin de sânge pe spate, am întors capul.

— Rezistă, fiule, i-a şoptit Papa când a trecut pe lângă el.

Din bucătărie se auzeau ţipete şi râsete, şi nu ne-a luat mult să vedem ce le provoca. Patru bărbaţi, printre care şi Rankin, stăteau în cerc. O îmbrânceau toţi pe Belle, de la unul la altul. Într-un colţ, Ben se zbătea pe podeau, întins pe burtă, cu mâinile şi picioarele legate şi căluş în gură. Fanny se aşezase pe vine lângă el, plângând şi

tremurând.

— Care din ei o să vorbească primul? a întrebat una dintre patrule.

Rankin a râs tare, prinzând-o pe Belle şi strângând-o în braţe.

— Ce să-i facem fetei ăsteia ca să-l facem pe băiatul ăla de pe jos să vorbească?

Marshall privea încântat scena. Un alt bărbat stătea în colţul celălalt al bucătăriei, fără să ia parte la ceea ce făceau ceilalţi patru. Era mai tânăr decât ei şi părea tulburat de jocul lor.

Domniţa Martha a tras cu pistolul şi toţi s-au oprit.

— Domnilor, a spus ea fără să se adreseze cuiva anume, acum că am reuşit să vă atrag atenţia, ţin să vă anunţ că ştiu să folosesc o armă mult mai bine decât am făcut-o adineauri.

A făcut o pauză şi a privit tavanul bucătăriei.

— O, Doamne, am făcut ditamai gaura în tavanul bucătăriei. George, mă tem că tocmai ţi-am mai dat ceva de lucru, a spus, întorcându-se spre Papa. E cineva atât de bun încât să-mi explice ce se întâmplă aici? a întrebat apoi, întorcându-se din nou spre ceilalţi, care o priveau şocaţi.

Rankin s-a apropiat ţanţoş de ea:

— Ei bine, domniţa Martha, aceşti oameni care respectă legea au venit să ne informeze că au găsit calul pe care a plecat domnul Waters, în districtul Buckingham. Şi cum domnul Waters încă nu s-a arătat, s-au gândit că cineva de pe-aici ar putea să aibă ceva informaţii pe care n-a vrut să le dezvăluie.

Domniţa Martha i-a aruncat o privire tăioasă lui Rankin, apoi s-a uitat la ceilalţi.

— Domnilor, mă tem că aţi fost informaţi greşit. Problema plecării domnului Waters aşteaptă să fie rezolvată odată ce se întoarce soţul meu. Domnul Rankin nu se ocupă de problemele casei. El a fost angajat ca să păstreze disciplina pe plantaţie, unde metodele lui, a spus, aruncând o privire către Ben, probabil că sunt necesare. Dar cu servitorii din casă chiar nu e nevoie să se poarte aşa. Apoi a aruncat o privire către Belle: Îţi dai seama că te joci cu ce-are căpitanul mai de preţ, nu? a spus pe un ton glacial.

— Nu-i decât o curvă, mamă! a strigat Marshall.

Dacă a fost surprinsă, domniţa Martha nu a lăsat să se vadă.

— Da, Marshall, aşa e, a spus domniţa Martha. Dar e curva tatălui tău şi să-l ajute Dumnezeu pe cel care uită asta.

Bărbaţii au privit-o toţi cu nişte ochi căscaţi care mi-au amintit imediat de penele de păun pictate pe farfuriile pe care le foloseau la cină.

— Domnilor, apreciez faptul că respectaţi legea. Totuşi, vă cer să plecaţi de pe proprietatea mea, să-l dezlegaţi pe băiatul de afară şi să mă lăsaţi să mă ocup eu de el.

Tânărul care stătea în colţul camerei a făcut un pas înainte, şi-a scos pălăria şi şi-a trecut mâna prin părul castaniu, drept.

— Ne cerem scuze pentru deranj, doamnă Pyke. S-ar părea că am fost informaţi greşit.

Ceilalţi l-au privit fix.

— Trebuie aplicată legea, a bombănit unul dintre ei.

— Dumneavoastră cum vă numiţi, domnule? l-a întrebat domniţa Martha pe tânărul care-şi ceruse scuze.

— Ăă, Stephens, s-a bâlbâit el. Will Stephens.

— Stephens? A spus ea. Îmi sună cunoscut. Căpitanul îl cunoaşte cumva pe tatăl dumneavoastră?

— Da, doamnă, a spus el, jucându-se cu pălăria din mină. Suntem chiriaşi pe proprietatea Căpitanului, cea de pe partea de est.

— Nu-mi spune că eşti băieţelul care ne-a ajutat aici, la grajduri, în anul în care s-a născut Marshall, a spus ea pe un ton mult mai blând.

— Ba da, chiar el, a răspuns roşind.

— O, Doamne, ce-ai mai crescut, a spus ea. Mă simt mult mai bine acum, că ştiu că ai grijă de noi de pe deal, de-acolo, şi te rog să-i spui asta tatălui tău, da?

El a asigurat-o că va face întocmai.

Când Rankin a ieşit, ceilalţi l-au urmat imediat. Papa a rămas lângă domniţa Martha când a pornit şi ea în urma lor. Ceilalţi au încălecat şi au plecat, iar Rankin a luat-o către colibe.

— Domnule Rankin, a strigat domniţa Martha în urma lui.

El s-a întors.

— Nu vreau să vă faceţi griji legate de cum merg lucrurile aici, a spus ea. Servitorii din casă vor primi arme. A arătat către Papa, care se afla lângă ea, cu un pistol în mină. Cred că treaba asta o să-i neliniştească. Sper că n-o să mă trezească din somn cu pistoalele, dar am să-i încurajez să le folosească dacă bănuiesc că e vreun intrus pe la conac.

Rankin s-a întunecat la faţă, dar nu a spus nimic, s-a întors şi a pornit spre colibe. Spre surprinderea mea, Marshall a alergat după el, dar mama lui i-a strigat să se întoarcă. Pentru o clipă am crezut că n-o s-o asculte, dar când l-a strigat din nou, Marshall a dat din picior şi apoi a luat-o la fugă către conac.

— Trebuie să mă aşez.

Domniţa Martha se făcuse dintr-odată palidă. Mama a ajutat-o să meargă până în bucătărie, unde unchiul îl ridica pe Ben de pe podea. Odată eliberat, Ben a ieşit în grabă. Belle, aplecată deasupra mesei, lovea repetat lemnul acesteia cu palma. De afară, Papa s-a auzit chemând-o pe Mama să-l ajute cu Jimmy. Unchiul Jacob a ajutat-o pe domniţa Martha să se aşeze, apoi s-a apropiat de Belle.

— Belle, i-a spus el hotărât, aşezându-şi o mână pe braţul ei, Jimmy

are nevoie de ajutor. Haide!

— Bine că n-a fost nimeni rănit, a spus domniţa Martha.

Belle s-a întors către ea cu ochi scânteietori. Unchiul a păşit între ele:

— Domniţa Martha, ar fi bine să mergem înapoi la conac. O să se ocupe Mae şi George de treburile de-aici. Dacă se-ntoarce Căpitanu', sigur vrea să vă găsească acolo, aşteptându-l. Hai, vă ajut să vă întoarceţi.

I-a întins un braţ, iar domniţa Martha s-a ridicat şi l-a apucat. Unchiul mi-a făcut semn din priviri să-l urmez. Nu voiam, îmi era teamă şi-aveam de gând să rămân cu Belle. Mă întrebam unde era Ben şi dacă se simţea bine. Nu puteam să uit expresia de pe chipul lui când zăcea pe jos, legat, neputând să o ajute pe Belle.

Chiar dacă nu voiam să fac asta, l-am ascultat pe Unchiul Jacob, dar când ne apropiam de conac am auzit zgomote din bucătărie. Cineva parcă dădea cu oalele de pereţi.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

Belle

Suntem cu toţii nervoşi. Îl aşteptăm pe Căpitan să se întoarcă în orice clipă. De când au fost Rankin şi oamenii lui aici, la bucătărie, Ben nu m-a mai căutat deloc. E mai bine aşa, dar eu cred că stă la distanţă pentru că s-a făcut de ruşine. În ziua când Rankin m-a prins şi m-a îmbrâncit de colo-colo, Ben a ieşit de-aici mirosind ca o latrină. Nu-i vina lui. De când i-au tăiat urechea îmi dau seama cât de speriat tre' să fie. În ziua aia, aici în bucătărie, nu putea să facă nimic, ştiu. Dar el e bărbat şi probabil că nu vede lucrurile în felul ăsta.

Suntem toţi cu ochii-n patru. Rankin nu face altceva decât să ne caute nod în papură.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

Lavinia

În ajunul Crăciunului a sosit o trăsură, iar stăpâna, fericită, a alergat până la uşă. Au sosit munţi de cadouri şi o scrisoare, dar nici urmă de Căpitan. Domniţa Martha s-a albit la faţă când a aflat că el nu a venit, iar Unchiul Jacob a trebuit să o ajute să se aşeze pe o canapea în salon, unde a rămas cu scrisoarea nedesfăcută în mină, nevenindu-i să creadă.

— Nu se întoarce, repeta ea ca pentru sine, o, Doamne, nu se întoarce.

Mama a intrat repede.

— Nu se întoarce, Mae, i-a spus domniţa Martha, privind-o de parcă se aştepta să-i răspundă că lucrurile nu stăteau chiar aşa.

Mama părea la fel de supărată ca domniţa Martha. În cele din urmă i-a răspuns:

— Mai bine aţi citi scrisoarea.

— Da, a spus domniţa Martha privind plicul pe care îl ţinea, scrisoarea.

Părea să fi uitat că o avea în mână.

Marshall a apărut în uşă.

— Unde-i tata? a întrebat privind în jurul lui, aşteptându-se să-l vadă.

— Stai o clipă, Marshall, i-a răspuns mama lui, să citesc scrisoarea… A vândut vaporul! A exclamat ea, după ce a citit în grabă primul paragraf. Dar încă nu a reuşit să încheie afacerea. Îşi cere iertare, dar nu se poate întoarce acasă până la primăvară.

Şi-a pus scrisoarea în poală.

Mama Mae s-a aşezat pe cel mai apropiat scaun.

Marshall a înşfăcat scrisoarea de la mama lui. A urmat o tăcere apăsătoare cât timp a citit-o.

— Te duce la Philadelphia. Pe mine mă duce la Williamsburg.

Domniţa Martha şi-a ridicat privirea spre el:

— Ce? Ce-ai spus?

— Citeşte tot.

Marshall i-a dat scrisoarea înapoi şi i-a arătat unde să citească. Pe măsură ce parcurgea rândurile, chipul domniţei Martha a început să se lumineze.

— Marshall! a spus ea entuziasmată.

Ai dreptate! A găsit o şcoală pentru tine, în Williamsburg. Şi pentru mine a pregătit o vizită la Philadelphia. O să îl văd pe tata din nou! O să stăm acolo toată vara!

Au început să-i curgă lacrimi, iar eu urmăream cum îi cad pe corsetul rochiei de brocart albastru.

Marshall a ieşit în grabă din cameră, dar chipul lui Mama a rămas încruntat.

Crăciunul a venit şi a trecut fără să fie sărbătorit, chiar dacă la colibe s-a organizat o petrecere. Ben a fost singurul care s-a dus şi când s-a întors, beat, ne-a trezit pe toţi când a început să bată la uşa lui Belle şi s-o strige. A făcut aşa de mult zgomot, încât Papa a venit după el. Papa i-a spus ceva pe un ton sever iar eu am avut impresia că-l aud pe Ben plângând, înainte să plece amândoi spre casă. Plângea şi Belle, aşa că m-am urcat în pat lângă ea, încercând să o liniştesc, aşa cum ar fi făcut Mama, dar am adormit înainte ca ea să se oprească din plâns.

Stăpâna s-a hotărât să deschidă cadourile abia după două zile lungi de aşteptare.

— Pot să stea şi Beattie şi Fanny cu mine să se uite? Am întrebat.

— Cred că da, a spus ea fără tragere de inimă.

Am fugi să le caut, iar ea a strigat în urma mea:

— Vezi dacă vrea să vină şi Marshall.

Am plecat împreună cu fetele în căutarea lui Marshall, dar Papa, care făcea curat la grajduri, ne-a spus că plecase cu Rankin să călărească. M-am întors la conac împreună cu gemenele, foarte încântate la gândul că o să asistăm la deschiderea cadourilor. I-am spus domniţei Martha unde era Marshall, iar ea s-a încruntat.

— Ce tot face cu omul ăla? a întrebat.

Nu i-am răspuns, bănuiesc că nici nu se aştepta.

— Ei, în curând o să plece de-aici, şi-a răspuns singură. Hai să le deschidem, el deja le-a deschis pe ale lui.

Beattie, Fanny şi eu priveam, copleşite, cum domniţa Martha aranja pachetele pentru a fi deschise într-o ordine anume, după instrucţiunile pe care Căpitanul i le scrisese pe un bilet.

Din primul, domniţa Martha a scos două păpuşi. A citit cu voce tare: „Mi s-a spus că aceste două păpuşi sunt îmbrăcate după ultima modă de la Londra. Am stabilit cu un croitor excelent de aici, din Williamsburgh, să-ţi facă rochiile, iar eu ţi le voi aduce la primăvară. Abia aştept să te văd îmbrăcată cu ele la Philadelphia. Sper că îţi plac materialele şi culorile pe care le-am ales. Al tău, ca întotdeauna, James“.

Era prima dată când vedeam asemenea frumuseţi încântătoare. Păpuşile erau din lemn şi aveau chipuri pictate, iar părul lor uman era aranjat în bucle sofisticate. Rochiile erau confecţionate dintr-un material fin ca pânza de păianjen. Una dintre ele era albastră, croită în stil imperial, cu corsajul şi trena decorate cu o broderie argintie, elegantă. Cealaltă, un model asemănător, era crem cu broderii albe şi

panglici de culoarea fildeşului.

Următoarele două pachete aveau în ele două perechi de încălţăminte. O pereche de papuci delicaţi era făcută în întregime din satin de culoare albastră şi decorată cu broderii argintii, iar tocurile joase erau acoperite cu satin de culoarea fildeşului. Cealaltă pereche era din satin de culoarea fildeşului, cu rozete din panglică roz pe margini şi tocuri acoperite cu satin roz. Pur şi simplu numi puteam imagina cum ceva atât de frumos putea fi purtat în picioare şi i-am spus asta domniţei Martha. Ea a râs şi şi-a scos pantoful din piele maro pe care îl purta, apoi şi-a strecurat piciorul subţirel în pantoful de satin albastru şi la ridicat să ne arate. Şi-a rotit glezna, a întins vârful şi apoi a râs din nou când noi am scos exclamaţii de uimire văzând cât de bine i se potrivea.

Celelalte pachete aveau în ele mănuşi de mătase lungi până la cot şi două perechi de ciorapi brodaţi. Domniţa Martha ne-a explicat că erau accesorii care completau ţinutele.

În cele din urmă, când a ajuns la fundul ultimei cutii, domniţa Martha a scos un plic subţire, maroniu şi l-a privit. Învăţasem să citesc destul de bine cât să recunosc numele lui Belle scris pe plic. Domniţa Martha s-a încruntat, l-a întors de câteva ori de pe o parte pe cealaltă, apoi s-a ridicat în picioare. Ne-a spus să rămânem unde eram, iar ea s-a dus în bibliotecă. Mi s-a părut că aud sertarul biroului deschizându-se şi, când s-a întors fără plic, am bănuit că l-a pus împreună cu scrisorile ei împachetate cu panglica albastră.

— Era pentru Belle? am întrebat eu.

A părut surprinsă pentru o clipă.

— Nu, a spus. E al meu, trebuie să-l deschid mai târziu.

Din tonul vocii ei mi-am dat seama că subiectul era încheiat şi m-am gândit că probabil citisem greşit numele de pe plic. Dory m-a chemat la puţin timp după aceea să am grijă de Campbell şi am dat totul uitării, mai puţin frumuseţea cadourilor deschise în ziua aceea.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Belle

N-am mai văzut-o niciodată pe Mama Mae aşa de agitată. Rankin îşi bagă nasu' peste tot şi tot zice cum o să descopere el ce s-a-ntâmplat cu Waters înainte să vină Căpitanu'. Şi se şi laudă peste tot că are ordine de la Căpitan să-l vândă pe Ben dacă-l prinde pe lângă mine. Mama Mae mă tot bate la cap să nu cumva să am ceva de-a face cu Ben, să-l gonesc dacă vine să mă caute. Mama îmi zice să mă rog să se-ntoarcă mai repede Căpitanu'.

Apoi, din senin, Căpitanu' a trimis o scrisoare în care zicea că nu se întoarce pân' la vară, când o s-o ducă pe domniţa Martha la Philadelphia. În seara când Mama a venit să-mi dea vestea, am întrebat-o ce-o să se-ntâmple cu mine când vine Căpitanu'. O să mă ia şi pe mine la Philadelphia? Se gândeşte să mă pună-n aceeaşi trăsură-n care o să fie domniţa Martha pentru atâta amar de drum?

Mama zice că nu ştie când o să mă ia şi pe mine Căpitanu', dar că ar fi mai bine s-o facă cât mai repede. Când mi-a spus asta, am sărit ca arsă:

— Da, mă bucur să văd că nu-ţi pasă de mine, că te interesează doar de Ben!

Mama s-a uitat la mine de parcă-i trăsesem un pumn în faţă. Apoi s-a ridicat în picioare:

— Aşa crezi tu, Belle? Crezi că io nu vreau să stai aici?

Gura i se strâmba de parcă îi venea să plângă.

— Crezi că nu vreau să rămâi? Nu-ţi dai seama că o să fie ca şi cum mi-aş pierde copilu' meu când o să pleci?

Apoi a-nceput să plângă. M-am dus la ea, am luat-o în braţe şi am pus-o să se aşeze lângă mine.

— Mama, îmi pare rău. Ştiu că mă iubeşti ca pe copiii tăi. Nu mai plânge, te rog.

A scos o cârpă, şi-a suflat nasul şi sa uitat la mine cu ochi speriaţi.

— Belle, tre' să pleci d-aci. Rankin ăla mă bagă-n sperieţi în fiecare zi. Nare pace fin'că nu ştie ce s-a-ntâmplat cu profesoru'. Simt că-nnebunesc când îl văd cum îşi bagă nasu' peste tot. Ăla nu să opreşte până nu pune mina pă Ben, sunt sigură.

— Mama, i-am spus, şi de data asta ştiam bine că trebuie să mă ţin de cuvânt, nu-ţi face griji pentru mine şi Ben. Nu mai am de-a face cu el.

După ce-a plecat Mama, mi-a luat ceva timp să mă liniştesc. A fost prima dată când am văzut cât o mâhnesc şi pe ea toate lucrurile astea. Mi-am dat seama că nici măcar Mama nu poate să îndure la nesfârşit.

Şi încă ceva. Papa ne tot povesteşte că Marshall îşi petrece tot timpul cu Rankin. Îi dă voie să bea rachiu şi Papa zice că aşa mic cum e şi tot i-a prins gustul. Papa zice că Rankin are necaz pe domniţa Martha şi face tot ce poate să-l întoarcă pe băiat împotriva ei.

Oriunde mă uit, nu văd decât necazuri.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Lavinia

Primăvara lui 1793 a sosit devreme. Într-o după-amiază de la începutul lui mai eu şi gemenele, în vârstă de nouă ani, stăteam în faţa bucătăriei şi împleteam coroniţe din caprifoi. Parfumul ameţitor al florilor alb-gălbui se simţea peste tot în aer, iar noi făceam întrecere să vedem cine termină prima de împletit.

— Mama zice că într-o bună zi tu o să stai într-un conac şi poate că o să ai şi servitori în casă, a spus Fanny, punându-şi pe cap coroniţa pe care tocmai o terminase de împletit.

— Nu cred, am spus, mulţumită de cum stăteau lucrurile. Eu vreau să stau cu Belle.

— Nu, a spus Fanny scuturând din cap. Mama spune că domniţa Martha îţi dă lecţii ca să înveţi să te porţi ca o fată albă.

Nu vreau să fiu albă, am spus, începând să mă tem. Vreau să stau cu Belle şi mai încolo o să mă mărit cu Ben.

Fanny, care până atunci stătuse sprijinită pe coate, s-a ridicat în picioare şi m-a privit.

— Ai face bine să-ţi scoţi din cap ideea asta, a spus ea. N-o să fii niciodată neagră ca noi şi asta înseamnă că eşti albă şi o să stai la conac. Şi oricum nu poţi să te măriţi cu Ben. E negru.

— Are dreptate Fanny, a spus şi Beattie.

Am început să plâng.

— Ba pot să mă mărit cu Ben dacă vreau. Nu puteţi să mă faceţi să fiu albă, am spus, aruncând coroniţa cât colo. Şi nu puteţi să mă faceţi să trăiesc la conac.

Mama a venit la uşă.

— Ce faci, Abinia, plângi? Ai nouă ani şi plângi ca un copilaş?

— Vrea să se mărite cu Ben, i-a explicat Fanny. Nu vrea să stea la conac şi nu vrea să fie albă.

În timp ce Fanny spunea cu voce tare tot adevărul despre mine, am început să hohotesc.

— Asta le-ntrece pă toate! a spus Mama. Aşa ceva chiar că n-am mai auzit pân-acu'. Vino-ncoa', copilă.

M-am apropiat de ea, plângând cu sughiţuri. S-a aşezat pe o bancă, şi-a scos pipa din gură şi mi-a spus, în timp ce mă bătea uşor pe piept cu ea:

— Deci vrei să fii neagră?

Am dat din cap că da.

— De ce?

— Nu vreau să stau la conac. Vreau să stau aici cu tine, cu Belle şi

cu Papa.

Mama mi-a răspuns cu glas blajin:

— Copile, sunt o grămadă dă lucruri pă lume despre care tu încă nu ştii nimica. Noi suntem familia ta şi asta n-o să să schimbe niciodată. Şi când o să-ţi găseşti un băiat alb şi-o să te măriţi, noi tot familia ta o să fim. Mama o să fie mereu Mama a ta şi Belle tot Belle a ta o să rămână.

M-am oprit din plâns.

— Şi Ben şi Papa? am întrebat, plină de speranţă.

— O să aibă grijă dă tine ca şi acu', Abinia, mi-a spus privindu-mă în ochi. Ai numa' dă câştigat. Poate că-ntr-o zi o să ai tu grijă dă noi, cine ştie?

Cuvintele ei m-au liniştit, dar în acea zi mi-am dat seama că exista o linie clară între alb şi negru, deşi nu înţelegeam încă toate amănuntele.

În acea primăvară Marshall şi-a petrecut mai tot timpul împreună cu Rankin. Stăpâna pierduse orice control asupra fiului mai mare; el era la fel de distant cu ea cum era ea cu Campbell.

Domniţa Martha mă lăsa în continuare să iau parte la multe din cele câte le făcea în fiecare zi. În fiecare zi citea cu voce tare din Biblie şi uneori se oprea ca să îmi explice anumite fragmente. A continuat să mă înveţe să scriu şi să citesc şi, spre bucuria mea, să cânt la clavecin. Uneori, când îi ceream eu, le lăsa şi pe Beattie şi Fanny să se uite, dar întotdeauna o făcea fără tragere de inimă. Într-o după-amiază, după ce ne-a privit cum râdem împreună, m-a chemat deoparte.

— Nu trebuie să fii foarte prietenoasă cu ele, mi-a spus. Ei nu sunt ca noi.

— Cum? Am întrebat. Cum nu-s ca noi?

— Vei afla, a spus, oftând adânc. Când mă întorc de la Philadelphia te voi învăţa care e locul tău.

Campbell era marea mea dragoste. Dimineaţa, după ce îl hrănea, Dory îl înfăşa şi mi-l dădea să-l duc domniţei Martha. În comparaţie cu Sukey, Campbell era un copil foarte serios, dar eu ştiam cum să-l fac să zâmbească. Stăpâna privea cum copilul răspunde la joculeţele mele, dar rareori participa şi ea.

— De ce nu-l vrea? am întrebat-o într-o zi pe Dory când îl aduceam înapoi.

Dory era de părere că stăpânei îi e teamă să mai iubească un copil aşa cum o iubise pe micuţa Sally.

— Dar pe Marshall nu-l mai iubeşte? am întrebat eu.

— Cred că-l învinovăţeşte pă Marshall că a împins leagănul.

— Dar Marshall n-a vrut să-i facă niciun rău lui Sally, am spus cu convingere.

— Io ştiu, da' mama lui nu pare să ştie, a spus ea. Şi-acu' Marshall a

luat-o razna, aruncă cu pietre după ea şi stă tot timpu' cu Rankin.

— Unde se duc?

— Să facă rele.

— Ce rele? am întrebat eu.

— O să afli curând, mi-a răspuns ea, punând capăt conversaţiei.

În a doua săptămână a lui mai stăteam cu domniţa Martha la uşă şi aşteptam and, în cele din urmă, Căpitanul a sosit. S-au îmbrăţişat îndelung, în sfârşit împreună, apoi s-au dus în salonul din faţă şi au închis uşa în urma lor. Întreaga casă parcă pulsa, cu noi toate alergând de colo-colo ca să pregătim masa pentru un prânz târziu în sufragerie.

Când Căpitanul şi soţia sa au apărut, chipul domniţei Martha era îmbujorat şi strălucitor, ceea ce îi punea în evidenţă ochii verzi, sclipitori. Avea buzele roşii şi pline, iar părul, care fusese strâns, îi cădea acum în jurul umerilor.

— Mae, i s-a adresat Căpitanul lui Mama, mi-ai adus fata înapoi.

— Chiar că şi-a revenit, a spus Mama zâmbind.

Căpitanul şi-a privit insistent soţia.

— Da, într-adevăr şi-a revenit. Domniţa Martha a roşit şi şi-a lipit faţa de braţul lui.

— Mireasa mea e tot timidă, a necăjit-o Căpitanul. Şi fiii mei unde sunt? Unde e Marshall? Unde e Campbell?

Mă simţeam aşa de apropiată de Cambell încât, când Căpitanul a luat copilul din braţele lui Dory şi a spus că arăta tare bine, m-am simţit mândră.

— Martha, a spus el plin de mândrie, mi-ai dat încă un fiu minunat.

— Da, da, a spus domniţa Martha, făcându-i semn din cap lui Dory să ia copilul. Acum hai să mâncăm până nu se răceşte mâncarea.

M-a surprins neplăcut că domniţa Martha voia toată atenţia Căpitanului pentru sine. L-am ţinut mult în braţe pe Campbell în după-amiaza aceea, încercând să înţeleg cum de îi era atât de indiferent copilul ei, pe care eu îl iubeam din tot sufletul.

În săptămâna următoare Marshall a fost trimis la Williamsburg. Căpitanul a aranjat ca el să stea cu sora domniţei Martha şi cu soţul ei în timpul şcolii. Marshall a plecat singur în trăsură şi nu s-a întors să ne facă cu mâna.

La sfârşitul acelei luni mai atât de verde şi însorite a sosit o altă trăsură. Era mare şi neagră, lucioasă, cumpărată de Căpitan special pentru călătoria la Philadelphia, ca să îi facă o surpriză domniţei Martha. Au plecat împreună domniţa Martha, Căpitanul, Dory şi iubitul meu Campbell. Sukey, acum în vârstă de opt luni, a rămas în grija noastră. Când Dory i-a dat copilul lui Mama Mae, plângea aşa de tare că mi-a fost teamă că o să i se frângă inima. Belle a îmbrăţişat-o.

— Ai să te-ntorci peste câteva luni, a spus ea. O să avem cu toţii grijă de Sukey, ştii asta.

— Abinia, a spus Dory îndepărtându-se de Belle şi înconjurându-mi umerii cu braţul. Tu o cunoşti, ştii ce vrea, ce-i place. Să ai grijă de ea în locu' meu.

Am dat din cap că da, fără să pot spune nimic din cauza lacrimilor care mă sufocau.

— Spune-i lui Ida că-i place să mănânce înainte să se joace, m-a instruit Dory. Şi după aia ia-o-n braţe. Pe tine te cunoaşte, joacă-te tu cu ea.

Am dat din nou din cap, dorindu-mi doar să-mi pot întoarce privirea de la suferinţa care i se citea pe chip. I-am privit cum se îndepărtează şi de data asta a fost rândul lui Dory, care-l ţinea în braţe pe Campbell, să nu ne facă cu mina. Belle îşi pusese braţul în jurul umerilor mei, iar eu mi-am ascuns faţa în hainele ei şi am început să jelesc după copil.

Ida, care avea şi ea un sugar, venea de la colibe s-o hrănească pe Sukey, nepoata ei. În prima zi Sukey a ţipat mai tot timpul şi nu a vrut să mănânce. În cele din urmă, seara, spre uşurarea tuturor, a acceptat laptele de la Ida. A supt, apoi a plâns puţin şi a început să sugă din nou. Mai târziu, Mama a luat-o acasă, dar s-a întors la puţin timp după aceea cu copilul care plângea. Probabil că eu eram cea mai cunoscută figură pentru ea fiindcă, de îndată ce m-a văzut, a întins braţele grăsuţe şi s-a prins de mine cu toată puterea.

S-a hotărât că urma să doarmă alături de mine pe saltea, iar Belle ne va supraveghea. Când Sukey se trezea în timpul nopţii, Belle aprindea o lampă şi se ducea, prin beznă, la cămară. Când se întorcea, punea la încălzit laptele pe care-l adusese. Înmuiam o bucăţică de cârpă în el şi, chiar dacă la început se agita, copilul înghiţea picăturile de lapte pe care i le turnam în gură.

A durat o săptămână întreagă până când Sukey s-a obişnuit cu noul şir al lucrurilor, primind laptele de la Ida dimineaţa şi seara. În restul timpului, eu şi Belle o hrăneam cu lapte de vacă. În acea primă săptămână m-am simţit flatată pentru faptul că fetiţa mă prefera celorlalţi şi, în acelaşi timp, copleşită de responsabilitatea pe care-o aveam. Îmi era dor să-l ţin în braţe pe Campbell şi nu puteam decât să sper că Dory avea grijă de el la fel de bine pe cât aveam eu de Sukey.

Înainte de a pleca, Căpitanul a luat o hotărâre care a schimbat lucrurile în bine pentru toată lumea. L-a angajat pe Will Stephens, tânărul care venise cu patrulele în bucătăria lui Belle, dar nu luase parte la jocul lor. Ştiam că papa George şi Mama Mae avuseseră un cuvânt de spus legat de angajarea lui.

Cu câteva seri înainte de plecare şi Belle a avut o întâlnire cu Căpitanul. Eu nu am fost de faţă, dar era clar că discuţia a făcut-o nefericită pe Belle. Chiar şi ocupată cu pregătirile pentru călătorie, se vedea că Belle era tristă.

După plecarea lor s-a închis în sine până când, după câteva zile, Mama Mae a venit la ea într-o seară. Eu şi Sukey deja ne culcaserăm dar, cum nu adormisem încă, am ascultat conversaţia lor.

Belle încerca să-i abată atenţia lui Mama de la ea. A întrebat-o:

— De ce l-a angajat Căpitanu' pe Will Stephens?

— O să lucreze cu Rankin, şi mai ales aici dacă avem nevoie dă el la conac. O să-i scrie Căpitanului să-i povestească ce să-ntâmplă aci cât el şi cu domniţa Martha sunt plecaţi, i-a spus Mama apoi a continuat: Belle, oare ce ţi-a zis Căpitanu' despre plecare?

— Mama, a găsit un bărbat cu care să mă mărite, a spus Belle, începând să plângă.

M-am simţit mai bine când hohotele ei au fost înăbuşite, fiindcă mi-am dat seama că Mama Mae o strângea în braţe.

— Şi ce ţi-a zis despre el? a spus Mama.

— Că e un negru liber care locuieşte la Philadelphia. Are o cizmărie şi Căpitanu' zice că o să ne cumpere o casă. O să vină după mine când să-ntoarce Căpitanu'.

— Am ştiut mereu c-o să vină şi ziua asta, Belle, a spus Mama.

Belle şi-a suflat nasul.

— Mama, ai grijă să nu se-apropie Ben de mine, Căpitanu' iar a zis că i-a dat voie lu' Rankin să-l vândă.

— Papa are grijă să-l ţină departe pă Ben.

Nu vreau să plec, Mama, a jelit Belle.

— Trebuie, Belle. O să fii liberă, a spus Mama.

— Căpitanu' a zis că mi-a trimis actele de eliberare de Crăciun.

— Le-a trimis? a spus Mama. Păi unde-s?

— Nu ştiu. A zis că le-a trimis cu cadourile pentru domniţa Martha.

— I-ai zis că nu ţi le-a dat?

— Nu, da' tre' să fie undeva la conac.

— Belle, tre' să le găseşti.

— Ştiu, Mama, da' asta nu-i tot.

— Ce mai e?

— I-am cerut să le iau cu mine pe Fanny sau pe Beattie, crezând că o să le elibereze şi pe ele, da' a zis că nu. Tre' s-o iau pă Lavinia, a spus Belle.

— O s-o lase liberă pă ea? a întrebat Mama.

— Aşa a zis, a spus Belle.

— Ei, asta e, atunci.

M-am ridicat în capul oaselor, cu inima bătându-mi nebuneşte din cauza noutăţilor pe care tocmai le auzisem. Nu voiam să plec. Acolo era casa mea! Când Sukey a început să se agite, m-am întins la loc pe saltea şi am început să îi mângâi mânuţa plină de gropiţe ca s-o liniştesc până când am adormit şi eu. Dar în timpul nopţii m-au trezit atât de speriată, că îmi venea să vărs. Visasem că mă îndepărtam de

plantaţie într-o trăsură mare şi neagră şi că eram, ca şi Marshall, singură.

A doua zi dimineaţă am întrebat-o pe Belle dacă aveam să plec cu ea.

— Aşa cred, mi-a spus, dar acum suntem aici, aşa că nu e cazul să ne facem griji.

Când am insistat să-mi spună mai multe, mi-a răspuns tăios:

— Lavinia, nu vreau să mai vorbesc despre asta. O să vedem ce şi cum când se-ntoarce Căpitanu'.

Mi-am dat seama că nu avea de gând să mai discute subiectul, aşa că i-am spus despre pachetul de care uitasem cu totul, cel adresat ei, pe care îl văzusem de Crăciun. Împreună cu Mama, m-au pus să le arăt în ce sertar credeam că a ascuns domniţa Martha pachetul, dar nu era acolo. Împreună, au căutat actele peste tot prin casă, dar nu erau niciunde. În cele din urmă s-au lăsat păgubaşe, ştiind că problema avea să se rezolve oricum la întoarcerea Căpitanului.

Cu Will Stephens în preajmă, viaţa noastră a fost uşoară în vara aceea. Dacă n-am fi ştiut că urma ca eu şi Belle să plecăm, acele zile ar fi putut fi dintre cele mai fericite.

Mama a profitat de ocazie să ne înveţe, pe gemene şi pe mine, cum să facem curăţenie la conac. Ne-a arătat cum se împrăştie nisip fin pe podelele gălbui din lemn de pin şi cum se curăţă apoi cu mătura şi cu apă. Ne-a arătat cum se lustruieşte mobila cu ulei de seminţe de în sau cu ceară, în funcţie de lemnul din care e făcută. Apoi, într-o zi, Mama ne-a luat să facem curat în camera copiilor. Înainte să plece, Căpitanul îi ceruse lui Mama să mute lucrurile lui Sally în pod şi să pregătească camera pentru întoarcerea lui Campbell. După ce Mama a descuiat uşa, eu şi gemenele am intrat, cu gurile căscate. Înăuntru erau două paturi, două comode şi mai multe jucării decât ne-am fi putut imagina vreodată că există. O măsuţă pentru copii era acoperită cu bucată de pânză de în şi pe ea erau aşezate vase pentru servit ceaiul în miniatură, toate din porţelan roz cu alb. Un căluţ de jucărie gri cu alb părea să ne invite să-l încălecăm, cu ochii lui întunecaţi şi coama neagră pieptănată pe o parte. Am recunoscut păpuşa de porţelan a lui Sally, aşezată pe unul dintre cele două scaune pentru copii. Peste tot în cameră se putea citi prezenţa fetiţei.

Mama ne-a făcut semn din cap că puteam să ne uităm la jucării. N-am stat pe gânduri şi în curând eram toate trei peste măsură de entuziasmate că aveam ocazia să atingem asemenea comori. Eu am ridicat o carte cu imagini şi am fost foarte încântată să descopăr că puteam să o citesc. Fanny a probat o pălărie de pai cu boruri largi care se afla pe unul dintre paturi. Apoi s-a dus să se vadă într-o oglindă agăţată pe un perete, deasupra unui dulap mic. Beattie a ridicat cu sfială păpuşa şi şi-a aşezat-o în poală, mângâindu-i buclele blonde. Ne-

am tot arătat una alteia ce am descoperit până când Mama, care n-a părut să se simtă în largul ei nicio clipă, a spus că era timpul să împachetăm lucrurile lui Sally şi să le ducem de-acolo. După ce unchiul Jacob a luat cutiile şi le-a dus în pod, camera părea stranie şi goală şi noi ne-am bucurat că era vremea să plecăm.

În zilele care au urmat, Mama ne-a luat cu ea să o ajutăm să cureţe şi salonaşul albastru. Nu eram pregătită pentru tristeţea care m-a cuprins când m-am trezit înconjurată de lucruşoarele lui Campbell. Mă întrebam cum voi suporta să stau fără el dacă urma să plec la Philadelphia.

Am dus pătuţul şi lucrurile lui Campbell în camera copiilor, care acum părea întunecoasă şi mult prea mare pentru un bebeluş. Nu puteam să nu mă gândesc că ar fi trebuit să lăsăm camera aşa cum era, pentru că, odată cu dispariţia lucrurilor lui Sally, părea să fi dispărut şi ce mai rămăsese din aura ei de un roz luminos.

Ben ne-a luat pe toţi prin surprindere la începutul lui iunie, când ne-a anunţat că sărise mătura cu o fată de la colibe. Ea lucra pe plantaţie şi o chema Lucy. Mama nu prea avea tragere de inimă să-i spună lui Belle şi, când a făcut-o în cele din urmă, chiar dacă Belle nu a scos niciun cuvânt, n-a putut să-şi ascundă privirea în care i se citea trădarea şi durerea.

Perechea proaspăt căsătorită şi-a petrecut nopţile următoare în adăpostul lui Ben, lângă grajduri, dar mireasa trebuia să plece devreme în fiecare dimineaţă, când suna cornul care îi chema pe lucrătorii de pe plantaţie la muncă. Rankin fusese de acord cu nunta, cu condiţia ca fata să rămână să lucreze pe plantaţie, în subordinea lui.

La sfârşitul lui iunie Will Stephens ia adus lui Belle prima scrisoare de la Philadelphia. Era un bărbat cu un aspect neobişnuit, cu ochi căprui adânciţi în orbite, un maxilar puternic şi un zâmbet plăcut. Nu era foarte înalt, dar era bine făcut şi avea un aer sigur pe sine. Îşi scotea întotdeauna pălăria când intra într-o încăpere şi îşi trecea mâna prin părul şaten şi des înainte să spună ceva. Onestitatea de care dădea dovadă îl făcea un om fermecător. Te privea întotdeauna în ochi şi, când te uitai la rândul tău în ochii lui, îţi dădeai imediat seama că era incapabil să mintă. Când WUl i-a adus lui Belle acea primă scrisoare, l-am auzit cerându-şi scuze pentru ceea ce se întâmplase în primăvară, când Rankin o bruscase. Will a spus că îi era ruşine că nu intervenise atunci şi îi cerea lui Belle să-l ierte. Belle era timidă, dar i-a acceptat scuzele. El a întrebat-o apoi dacă voia să-i citească scrisoarea, dar nu a părut surprins când Belle a spus că nu şi a întins mâna s-o primească. După plecarea lui, m-a trimis la conac s-o chem pe Mama. Când ne-am întors, am luat-o în braţe pe Sukey şi apoi am ascultat-o toate pe Belle citind scrisoarea.

Spunea că ajunseseră cu bine, dar cuprindea şi veşti alarmante. Tatăl domniţei Martha era bolnav şi, chiar mai grav, părea că în Philadelphia era o adevărată epidemie de friguri galbene. Căpitanul spunea că ar vrea să se întoarcă acasă, dar domniţa Martha refuza să plece de lângă tatăl bolnav. Căpitanul promitea că va trimite o altă scrisoare peste două săptămâni.

S-a ţinut de cuvânt şi, două săptămâni mai târziu, am primit altă scrisoare de la căpitan. Will Stephens a venit şi de data aceasta să o aducă şi Belle l-a invitat înăuntru. Ben era şi el la bucătărie, înlocuia braţul metalic de care se agăţau oalele deasupra focului, în cămin. Când a auzit-o pe Belle vorbind pe un ton vesel cu Will, a ieşit imediat afară. M-am întrebat de ce era aşa de furios.

Belle a aşteptat din nou să plece Will Stephens ca să citească scrisoarea, apoi m-a trimis să o aduc pe Mama. De data aceasta veştile erau foarte triste. Tatăl domniţei Martha murise. Căpitanul era bolnav şi, chiar dacă avea destulă putere să dicteze scrisoarea, nu era în niciun caz în stare să călătorească. Domniţa Martha, Campbell şi Dory erau sănătoşi – aici Mama a oftat uşurată – dar era puţin probabil să se întoarcă în august, aşa cum plănuiseră.

La sfârşitul lui iulie Will Stephens a venit cu o scrisoare desfăcută, care-i fusese adresată lui. Mama, văzându-l cât era de grav, a venit imediat de la ţarcul găinilor.

— Am adus veşti proaste, a spus el privind-o mai întâi pe Belle, apoi pe Mama. Îmi pare rău să vă spun asta, dar Dory a murit de febră galbenă.

Mama s-a prăbuşit pe un scaun, iar Belle a alergat lângă ea.

— Mă duc să-l chem pe George, a spus Will Stephens.

După plecarea lui era atât de linişte, că mi-am auzit respiraţia, îmi era teamă că cel mai mic zgomot ar putea să ne arunce într-o mare de durere. Îmi simţeam braţele lipsite de vlagă şi am aşezat-o pe Sukey pe podea, cu grijă. Obişnuită să i se acorde atenţie, şi-a tras fusta mea peste ochi, jucându-se de-a „cucu-bau“ şi rupând tăcerea cu râsul ei. Mama a scos un geamăt înfundat şi şi-a tras şorţul pe ochi, încercând să-şi ascundă suferinţa. Sukey, crezând că asta face parte din joc, s-a dus de-a buşilea până la Mama şi s-a ridicat ţinându-se de genunchiul bunicii.

— Bau, bau, a spus zâmbind.

Când Mama a luat-o în braţe, Sukey a râs şi s-a agăţat de gâtul bunicii cu amândouă mâinile. Când a prins Mama Mae să plângă, am început toate.

CAPITOLUL DOUĂZECI

Belle

Timp de câteva zile după ce am aflat că Dory s-a dus, Mama n-a fost deloc în apele ei. Se ducea până la conac şi se întorcea la bucătărie pentru că uitase de ce se dusese acolo.

— Poate că se-ntoarce Dory, spunea, poate c-au greşit… poate când s-or întoarce o să se dea jos din trăsură şi o s-o ia la fugă să şi-o ia-n braţe pe Sukey.

Papa zice că trebuie să treacă ceva timp ca să-şi revină. Zice că nu-i deloc uşor pentru ea să nu vadă cu ochii ei, să nu poată s-o îngroape pe Dory lângă Henry. Eu ştiu că Dory s-a dus. O simt când o ţin în braţe pe Sukey. Dory e ca o soră pentru mine. Dar nu arăt cum mă simt. Încerc să fiu puternică pentru Mama.

Sukey se tot agaţă de Lavinia, care se poartă foarte bine cu ea, dar ştiu că Lavinia abia-l aşteaptă pe Campbell. Nu ştiu de ce ţine atât la copilul ăla. Mă întreb ce-o să se-ntâmple când om pleca la Philadelphia şi o să trebuiască să-l lase aici.

Papa nu se uită-n ochii mei când ne întâlnim Ştiu că el l-a împins pe Ben să se însoare cu Lucy. Când mă gândesc cum o sărută Benny, îmi vine să mă duc s-o calc în picioare. Nu-i decât o urâtă de la colibe! Într-o noapte m-am apropiat de coliba lui Ben ca să fiu eu sigură de ce se-ntâmplă. I-am auzit, zici că erau animale, dar am rămas să ascult pentru că nu puteam să mă mişc, nu m-ascultau picioarele. Îmi bătea inima aşa de tare, că a trebuit să mă aşez pe iarbă, nu mi-a mai păsat de şerpi. Am stat acolo până l-am auzit pe Benny sforăind, apoi m-am întors acasă la mine. Am plâns până n-am mai putut. A doua zi Ben lucra aici în bucătărie când a venit Will Stephens cu o scrisoare. Am vorbit cu Will ca şi cum mi-ar fi plăcut de el. Ben scotea scântei când a ieşit de-aici! Ce bine-mi pare.

Toţi spun că după ce o să ajung la Philadelphia şi o să mă mărit cu cizmarul Căpitanului, o să fiu fericită. Dar eu nu vreau niciun cizmar. Eu îl vreau pe Benny al meu. Dacă ar duce-o pe Lucy înapoi la colibe şi mi l-ar da mie pe Benny, nici nu mi-ar mai păsa de ea. Nici nu pot să dorm noaptea gândindu-mă cum să scap de ea.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU

Lavinia

Într-o după-amiază de pe la mijlocul lui noiembrie, în 1793, când copacii îşi pierdeau ultimele frunze, trăsura cea neagră a apărut în sfârşit pe alee. Căpitanul şi ceilalţi se întorseseră acasă. Fanny şi Beattie erau la conac cu Mama şi unchiul Jacob, pregătind totul pentru sosirea călătorilor. Când Sukey dormea, eu o ajutam pe Belle la bucătărie, unde tocmai terminam de făcut nişte prăjiturele. Le făcuserăm adăugind afine şi stafide în aluat de pandişpan, pe care l-am turnat apoi în forme mititele de metal. Prăjiturelele erau calde încă şi, înainte să îmi dea şi mie una ca trataţie specială, Belle a turnat glazură de zahăr deasupra. Când am auzit trăsura, am înghiţit imediat prăjitura şi am luat-o la fugă spre conac. Nu-mi mai încăpeam în piele de fericire. Campbell se întorsese acasă!

Unchiul Jacob şi Mama ajunseseră lângă trăsură; Fanny şi Beattie erau lângă ei, pregătite să îi ajute. Domniţa Martha a ieşit prima. Nu mi-a venit să cred cât de mult se schimbase după câteva luni atât de dificile. O mai văzusem bolnavă, dar acum era cu totul altfel. Era trasă la faţă şi avea riduri, iar când a coborât cu greu din trăsură, şi-a strâns ochii din pricina luminii puternice. Totuşi nu eram deloc pregătită pentru ceea ce urma să văd, când unchiul Jacob a ajutat un bătrân nespus de slab să coboare din trăsură. Căpitanul supravieţuise în urma febrei galbene, dar nu mai rămăsese din el decât o umbră a ceea ce fusese. După ce Căpitanul şi stăpâna au fost ajutaţi să intre în casă, am rămas aşteptând plină de nerăbdare să coboare şi Campbell împreună cu doica. În cele din urmă n-am mai avut răbdare şi m-am apropiat de trăsură.

— Campbell, am strigat încet, sigură că avea să-mi recunoască glasul.

Trăsura era neaşteptat de mică în interior şi mirosea teribil a vomă. După ce ochii mi s-au obişnuit cu întunericul, am văzut că era goală. Am intrat în fugă pe uşa din faţă şi i-am prins din urmă pe ceilalţi pe scări.

— Unde e Campbell? am strigat în urma lor.

Mama s-a întors şi mi-a făcut semn din cap să tac.

— E cu Dory, a spus.

Am rămas locului, încercând să pricep ceea ce Mama îmi spusese. Apoi am fugit să mai arunc o privire în trăsură. Buimăcită, am luat-o spre bucătărie. Belle o ţinea în braţe pe Sukey când a dat de mine afară, lângă stiva de lemne, vomând prăjitura pe care o mâncasem.

Belle m-a privit plină de compasiune când am reuşit să-mi revin atât

cât să pot să-i spun ce se întâmplase cu Campbell. Sukey a întins braţele către mine şi, surprinzându-mă până şi pe mine, am lovit-o. A tresărit pentru că nu i se mai întâmplase aşa ceva. Nedumerită, a început să ţipe după mine, vrând s-o iau în braţe. Neputând să rabd să o văd plângând, m-am întins după ea.

— Îmi pare rău, îmi pare rău, am spus printre lacrimi, luând-o în braţe. Îmi pare rău, îmi pare rău.

Belle m-a apucat de bărbie şi m-a privit în ochi:

— Să nu cumva să crezi că e vina ta, mi-a spus. Tu n-ai nicio vină că a murit copilu'.

Am plâns cu Sukey în braţe, agăţată de mine. În următoarele săptămâni numai nevoia ei de mine m-a ajutat să-mi revin.

Fanny, am văzut în zilele care au urmat, a devenit asistenta preferată a Căpitanului. Îl atrăgeau mişcările ei repezi şi, când se apuca că vorbească în felul ei amuzant, îl făcea deseori să zâmbească şi câteodată chiar să râdă. Doctorul venea des să îi ia sânge pacientului dar, după plecarea lui, Căpitanul era şi mai lipsit de energie decât înainte. Mama a văzut cum stăteau lucrurile şi după câteva săptămâni l-a convins pe Căpitan să-i interzică doctorului să-i mai ia sânge. După aceea a început să îi gătească feluri de mâncare care să-i stimuleze apetitul. Dimineaţa, înainte de răsăritul soarelui, Mama ieşea cu una dintre gemene şi, în timp ce aceasta ţinea o torţă aprinsă, tăia o găină. Apoi o aducea la bucătărie, o curăţa şi o fierbea la foc mic cu mult pătrunjel proaspăt din grădină, usturoi, ceapă şi sare. De-a lungul zile Fanny îi dădea Căpitanului supa cu lingura. Mama îl punea să bea şi ceai de muşeţel, iar seara îi dădea un pahar de vin diluat cu apă şi îndulcit, ca să-l ajute să doarmă. După câteva zile a început să ceară bucăţele de carne, dar Mama l-a refuzat. În schimb, începuse să îi pună în supă morcovi pasaţi şi i-a promis că în curând avea să îi dea şi carne. Când a venit şi ziua aceea, Fanny s-a întors de la Căpitan cu castronul gol, mândră de parcă mâncase ea însăşi, iar Mama a oftat, uşurată.

— Îşi revine, a spus.

Unchiul Jacob nu a plecat nicio clipă de lângă Căpitan, şi dormea pe o saltea aşezată pe podea în camera acestuia. Tot el a intervenit pentru ca Belle să poată să-şi viziteze tatăl în momentele când stăpâna dormea în camera ei.

Când a fost la el pentru prima dată, Căpitanul i-a spus lui Belle că tânărul din Philadelphia nu avea să mai vină. I-a povestit cum, odată ajunşi acolo, epidemia de friguri galbene abia începuse şi cum, când s-a anunţat că boala era contagioasă, mii de oameni au plecat speriaţi. În acea vară chiar şi preşedintele, George Washington, plecase din oraş, iar guvernul nu a lucrat deloc. Căpitanul i-a povestit despre cum s-a chinuit domniţa Martha, cum a avut grijă mai întâi de tatăl ei, apoi

de Dory şi după aceea şi de el. N-a adus vorba de Campbell şi, când Belle l-a întrebat despre el, Căpitanul a ezitat întâi, apoi a părut uşurat că putea să-i spună cuiva ce se întâmplase.

— După ce a murit Dory, a spus el, Martha era înnebunită de spaimă, era sigură că aveam să mor şi eu. Eu mă simţeam prea rău ca să pot s-o ajut cu ceva, dar mi-am dat seama că Martha nu era în apele ei. Copilul a plâns zile în şir. Într-o dimineaţă, când nu l-am mai auzit plângând, am insistat să mi-l aducă. Dar deja murise, a spus, trăgând adânc aer în piept. Mulţumesc lui Dumnezeu că am primit ajutor. Băiatul pe care îl găsisem pentru tine făcea parte dintr-o comunitate de negri liberi care ne-a ajutat. La început s-a crezut că negrii nu puteau să se molipsească de friguri galbene, dar când Dory a murit, ne-am dat seama că lucrurile nu stăteau chiar aşa. Mâncarea era pe sponci şi agricultorii nu mai veneau în pieţele din oraş, dar când băiatul tău a venit la noi, ne-a adus mâncare şi l-a luat pe… De multe ori a dovedit că era exact omul care credeam eu că este. Ar fi fost un soţ foarte bun pentru tine, Belle. Aş fi fost mândru dacă s-ar fi căsătorit cu tine. Dar a murit şi el de friguri… A fost un iad, iar acum mi-e teamă pentru Martha, a spus Căpitanul cu voce tremurândă.

Tuturor ne era. Purtarea ei n-avea niciun sens. Umbla dintr-o cameră în alta, mutând mobilele şi obiectele de colo-colo. Mama m-a dus la ea, gândindu-se că va regăsi în mine ceea ce văzuse odinioară, dar privirea ei goală m-a speriat, iar ea n-a reacţionat aşa cum spera Mama. Doctorul a venit din nou şi i-a prescris laudanum. Şi, ca să spun adevărul, ne-am simţit toţi uşuraţi când a început să ia medicamentul care o făcea să doarmă.

În zilele următoare Belle, crezând că nu avea să mai plece, era aproape veselă că scăpase de asemenea povară. LUându-mă după ea, am început şi eu să sper că aveam un viitor sigur acolo. Aveam de gând, totuşi, să merg la Philadelphia când aveam să fiu mai mare. Sufletul meu de copil nu putea să accepte pierderea lui Campbell; mă convinsesem singură că se făcuse o greşeală. Sigură că era în viaţă şi că nişte oameni iubitori aveau grijă de el, m-am hotărât că într-o bună zi aveam să plec să-l caut. Nu-l uitasem nici pe fratele meu şi acum luasem hotărârea ca atunci când voi fi mare să îi găsesc atât pe Cardigan cât şi pe Campbell.

Cu siguranţă că nevoia lui Sukey de mine m-a salvat. Dormeam în continuare alături, pe saltea. Era primul chip pe care îl vedeam dimineaţa la trezire şi ultimul pe care-l vedeam seara, înainte de culcare. Depindea din ce în ce mai mult de mine, iar primul cuvânt pe care l-a spus a fost Binny, numele meu. O ţineam în braţe noaptea, hotărâtă să nu o pierd niciodată.

Mama a trimis-o pe Beattie după mine în dimineaţa friguroasă când se tăiau porcii. Ţipetele animalelor o tulburaseră pe domniţa Martha,

care acum o striga pe Isabelle. Beattie şi Sukey au venit cu mine şi au rămas în salonaşul albastru când eu m-am dus la stăpână. Când am intrat în dormitor, domniţa Martha părea mai lucidă decât înainte, dar când a dat cu ochii de mine a insistat să-i aduc copilul. Nu ştiam ce să fac până când am auzit-o pe Sukey râzând în camera alăturată. Mi-a venit imediat o idee şi am privit-o pe Mama. Ea şi-a dat seama la ce mă gândisem şi a aprobat printr-o mişcare a capului, aşa că am ieşit şi m-am întors cu Sukey. Domniţa Martha s-a întins să ia copilul, ca şi cum ar fi fost exact bebeluşul pe care ceruse să i-l aduc. Sukey, care era un copil prietenos, a fost bucuroasă să fie luată în braţe de femeia tulburată. Stătea liniştită pe pat şi studia lucrurile care o înconjurau şi, când domniţa Martha a gâdilat-o pe burtă, a râs şi şi-a încleştat mânuţele grăsuţe de mâna domniţei Martha. Când Sukey a văzut păpuşa trimisă de la Williamsburg pe noptiera de lângă pat, domniţa Martha m-a pus să i-o dau. Sukey a luat-o şi a privit-o atent, mângâind uşor hainele delicate. În ziua aceea domniţa Martha a privit cum copilul se juca cu păpuşa până când au adormit amândouă.

De atunci domniţa Martha a cerut să i se aducă copilul aproape zilnic. Sukey era fericită pentru că ştia că se va juca cu păpuşa, iar domniţa Martha o aştepta cu braţele deschise şi era întotdeauna mulţumită când copilul venea la ea.

La colibe nemulţumirea creştea pe zi ce trecea. De când se întorsese Căpitanul, Will Stephens plecase înapoi la ferma tatălui său. Rankin, plin de sine datorită puterii pe care o avea, era din nou încrezător. Din ceea ce spunea Ida, Rankin îşi revărsa frustrările pe fiul ei şi Jimmy, deja afectat după ce o pierduse pe Dory, avea de gând să riposteze. Ida se temea pentru viaţa lui şi, disperată, la rugat pe Papa George să vorbească cu Căpitanul.

Eu şi Beattie lustruiam mobila la etaj când Papa George a intrat în camera Căpitanului. A lăsat uşa deschisă aşa că, atunci când Rankin a apărut şi el, l-am văzut că trăgea cu urechea de afară, de la uşa dormitorului. Când Papa i-a spus despre Jimmy, Căpitanul l-a refuzat. I-a amintit lui Papa că Rankin supraveghea lucrul pe plantaţie de cinci ani şi, chiar dacă era un om dur şi Căpitanul ştia asta, plantaţia o ducea bine. Căpitanul ia spus că atâta timp cât el nu se putea ridica din pat, trebuia să-l susţină pe Rankin în hotărârile pe care le lua.

Când a ieşit, Papa a tresărit când l-a văzut pe Rankin. Rankin, asigurându-se că nu-l vede Căpitanul, şi-a pus piciorul în uşă şi l-a forţat pe Papa să păşească peste el. M-am întrebat de ce Papa nu la luat pe sus, pentru că era mai mic de statură decât el, şi nu l-a aruncat cât colo. În schimb, Papa l-a salutat cu o mişcare a capului. Am observat, totuşi, că mergea încordat şi că şi-a încleştat pumnii când a plecat.

De Crăciun, Căpitanul nu era încă destul de puternic cât să meargă

până la colibe, dar i-a trimis pe Papa şi pe Ben cu un butoiaş plin cu mere, trei jamboane mari şi patru ulcioare de rachiu. Mai târziu am aflat de la Ida că Rankin a vândut două dintre cele trei jamboane şi a păstrat două ulcioare de rachiu pentru el. Muncitorii erau din ce în ce mai nemulţumiţi pentru că Rankin, din nou, le lua jumătate din raţia zilnică de mâncare şi schimba mălaiul şi şunca pe băutură pentru el. Oamenilor le era foame, spunea ea.

Ben a confirmat şi el ceea ce spusese Ida despre condiţiile în care se trăia la colibe. Chiar dacă el putea să o hrănească pe Lucy, nu putea s-o ajute când venea vorba de munca grea pe care trebuia s-o facă pe plantaţie.

Se curăţau noi parcele pentru cultivat tutun şi femeile luau parte la munca grea alături de bărbaţi. Rankin îşi permitea din ce în ce mai multe şi era din ce în ce mai periculos şi nimeni nu îndrăznea să spună ceva.

Ben se distanţase mult de familia lui şi mai ales de Belle. Seara îşi lua mâncare de la Mama şi mânca singur sau aştepta în baraca lui ca Lucy să se întoarcă de la colibe.

Mama a încercat, fără prea mult succes, să se împrietenească cu soţia lui Ben. Eram chiar şi atunci conştientă de cât de privilegiate şi stranii trebuie să i se fi părut vieţile noastre în comparaţie cu a ei. De Crăciun, Lucy a venit la Mama acasă cu Ben, dar a rămas la uşă, timidă, refuzând să se aşeze pe un scaun. Ben s-a supărat şi a ţipat la ea şi atunci ea a fugit înapoi în baraca lor. Ben a rămas şi a mâncat în tăcere, apoi a plecat cu mâncarea pe care Mama i-a dat-o să i-o ducă soţiei lui.

Mama Mae a spus că Lucy fusese întotdeauna timidă. Mama îi cunoştea situaţia şi ne-a povestit cum, când era mică, de vârsta lui Sukey, Lucy fusese luată de la mama ei şi adusă pe plantaţie. A fost lăsată în grija bătrânei care se ocupa de mulţimea de copii de la colibe. Bătrâna nu era rea, ne-a spus Mama, doar că avea prea mulţi copii în grijă ca să poată să se ocupe cum trebuia de toţi.

— Au luat-o prea devreme de la mă-sa, a spus Mama Mae. Nici animalele nu le iei aşa devreme.

— Lasă-i timp, a spus Papa, o să-şi revină ea.

În acea iarnă, starea de sănătate a Căpitanului a rămas nelămurită. De îndată ce se simţea mai bine, îl apuca sfârşeala şi ajungea din nou în pat. Apoi, chiar dacă Mama a protestat, doctorul a venit din nou şi a început să-i ia sânge şi să-i dea purgative. În timpul acestor crize era ursuz şi hachiţos dar Belle, cu vizitele ei nocturne şi Fanny, cu veselia ei, erau singurele care îl linişteau.

Domniţa Martha stătea în pat în cea mai mare parte a timpului. Dar unchiul Jacob a găsit-o o dată umblând prin casă, noaptea, încercând să deschidă dulapul cu arme. I-a spus unchiului Jacob că avea de gând

s-o împuşte pe curva aceea, dar Unchiul a convins-o să se întoarcă în pat. Din acea noapte Beattie a rămas să doarmă în salonaşul albastru.

Primăvara lui 1974 a fost friguroasă şi umedă. Mulţi dintre lucrătorii de pe plantaţie erau bolnavi, tuşeau şi aveau febră, dar Rankin insista că se simţeau destul de bine cât să poată planta tutun. Papa George zicea că se îmbolnăviseră pentru că aproape mureau de foame. Când ne aşezam la masă, la cină, era greu să ne bucurăm de bucatele simple, dar îndestulătoare, ştiind că, atât de aproape de noi, lor le era foame.

În dimineaţa când Ida a venit în fugă de la colibe şi ne-a bătut la uşă, burniţa şi era frig. A rămas afară, tremurând şi neputând să scoată niciun cuvânt până când Belle a tras-o înăuntru şi i-a pus o pătură pe umeri. Când a reuşit în cele din urmă să vorbească, nu înţelegeam nimic din ce spunea, de tare ce-i clănţăneau dinţii.

În timpul furtunii din noaptea dinainte, fiul ei cel mai mare, Jimmy, şi fratele lui, Eddy, intraseră în afumătoare să fure mâncare.

— Doar câteva resturi, a spus ea, pentru ăia mici.

Au aşteptat lumina unui fulger ca să vadă unde erau cuiele şi apoi au desfăcut scândurile când a tunat ca să nu fie auziţi. După ce au luat o bucăţică de şuncă, au ieşit şi, tot ajutaţi de natura dezlănţuită, au prins scândurile la loc.

Credeau că Rankin doarme, dar a simţit mirosul de carne fiartă. Când a dat buzna în coliba lor, l-a tras pe Jimmy afară şi l-a legat de un stâlp în curte.

Rankin l-a bătut până când a recunoscut că el furase carnea. Rankin era triumfător, convins că şi Ben participase la furt, dar Jimmy a spus că fusese singur. Rankin a continuat să-l lovească, încercând să-l forţeze să spună că fusese şi Ben cu el.

— M-am dus la el şi am încercat să-l opresc, a spus Ida, da' a zis că dacă numi văd dă treaba mea urmează ăia mici. Chiar dacă-s ai lui, zice că-s doar nişte ciori şi că n-are el nicio treacă cu ei. Îl bate pă Jimmy al meu chiar acu', a spus Ida lovindu-se peste picioare, frustrată şi neputincioasă.

Belle s-a mişcat repede.

— Ida, mă duc la conac. Tu stai aici, a instruit-o ea, dar Ida a plecat înapoi la colibe îndată ce Belle a ieşit.

Nu ştiu ce a spus Belle, dar Căpitanul s-a îmbrăcat şi i-a chemat pe Ben şi pe Papa George să meargă cu el la colibe.

Jimmy, legat încă de stâlp, murise. Ida stătea pe jos lângă el şi-i ţinea capul ridicat din noroi, vorbindu-i ca şi cum ar fi fost încă în viaţă. În jurul femeii stăteau câţiva bărbaţi şi femei de la colibe, temându-se să se apropie şi să dezlege corpul băiatului.

Rankin era în coliba lui, beat. Căpitanul, furios, a pus oamenii să-l ia şi să-l pună pe cal. I-a spus că dacă se mai întoarce o să-l trimită la

închisoare. L-a trimis apoi pe Ben după Will Stephens.

Căpitanul i-a făcut o propunere lui Will Stephens. Din câte a înţeles Fanny (pentru că ea a fost singura dintre noi care a asistat la întâlnire), Will Stephens urma să fie supraveghetor în următorii cinci ani. Pentru fiecare an urma să primească cincizeci de acri şi, la sfârşitul contractului, avea să primească patru negri, la alegere, doi bărbaţi şi două femei, ca să-şi pornească propria plantaţie de tutun. Will Stephens a acceptat propunerea şi, în felul acesta, am trăit liniştiţi în următorii doi ani.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI

Belle

De fiecare dată când credem că s-a făcut bine, Căpitanu' se îmbolnăveşte iar. O ţine tot aşa de aproape doi ani. La început, când mi-a spus că cizmarul a murit de friguri galbene, mi-a venit să ţopăi şi să dansez de fericire, dar l-am întrebat frumos:

— Şi mai trebuie să plec la Philadelphia?

— Da. Când o să îmi revin, mi-a spus Căpitanu'.

Dar de doi ani, de când e bolnav, n-a mai adus vorba despre asta şi eu cu atât mai puţin am făcut-o.

Când a văzut că Campbell nu s-a mai întors, Lavinia a început să aibă grijă de Sukey ca şi cum ar fi a ei. Nu le vezi niciodată una fără cealaltă. Într-o zi Lavinia mi-a spus să-l întreb pe Căpitan despre fratele ei, Cardigan, aşa că l-am întrebat. Căpitanu' nu ştie ce s-a ales de băiat după ce l-a vândut, dar crede că l-au dus în nord.

Şi-a adus aminte că atunci când bărbatul l-a luat pe Cardigan, Lavinia a ţipat aşa de tare, că l-a asurzit. Când i-am povestit asta Laviniei, a început să plângă, aşa că i-am spus să nu-şi facă griji, că eu o să am întotdeauna grijă de ea. I-am spus că ştiu cum e să fii singur.

Singurul neajuns e femeia lui Ben, Lucy, care nu mă place deloc. E un copil mare, sfioasă cu toată lumea, dar mereu se uită la mine din cap până-n picioare. Ştie că lui Ben încă-i place de mine şi ştie şi că mie încă-mi place de el.

Adevărul e că încă îl vreau mai mult decât orice, dar s-a-nsurat cu Lucy şi asta e. Cel puţin aşa îmi tot spun de cele mai multe ori.

Will Stephens are grijă de plantaţie cum trebuie şi toţi sunt mulţumiţi de cum merg lucrurile. Când Will Stephens se uită la mine, ştiu că-i place ceea ce vede. Şi mie-mi place. E un bărbat arătos. Nu ca Benny, nu, nu, dar arată bine. Stăm de vorbă, râdem şi uneori, cu Mama şi Papa, stăm afară până noaptea târziu. Când vorbesc şi râd cu Will, Ben se supără tare. Într-o zi, Ben a venit la mine când dădeam de mâncare la găini.

— Ce treabă ai cu ăla? m-a întrebat.

— Şi tu ce treabă ai cu Lucy? am spus eu.

I s-au bulbucat ochii aşa de tare, că am început să râd şi apoi am plecat, încet, ca să fiu sigură că vede bine ce pierde.

De doi ani o ţinem tot aşa. Adevărul e că, pe măsură ce trece timpul, e din ce în ce mai bine pentru mine. Deja am douăzeci şi trei de ani şi în curând o să fiu prea bătrână să-mi mai găsească Căpitanu' vreun bărbat.

CAPITOLUL DOUZECI ŞI TREI

1796
Lavinia

În mai 1796 eu şi gemenele ne-am sărbătorit cei doisprezece ani. Ne-au dat liber o după-amiază şi ţopăiam de bucurie, cărând după noi un coş pentru picnic pe care ni-l pregătise Belle. Am sporovăit tot drumul până în pădure, unde hotărâse Fanny că o să mâncăm Era cea mai înaltă dintre noi şi îi era mereu foame. Era plină de vorbe de duh, dar arăta şi vorbea simplu şi direct, fiind întotdeauna nevoie să i se amintească să aibă grijă de cum arăta. Era isteaţă şi de multe ori spunea cu voce tare lucruri la care alţii nu îndrăzneau nici măcar să se gândească, iar uneori replicile ei îi lăsau pe toţi cu gura căscată, pentru ca mai apoi să provoace hohote de râs.

La polul opus, Beattie părea să se transforme într-o frumuseţe rară. Vorbea cu blândeţe şi când zâmbea, gropiţele adânci din obraji îi arătau caracterul blajin. Beattie era întotdeauna curată şi atentă la aspectul ei şi îi plăceau lucrurile frumoase. Pasiunile ei erau cusutul şi brodatul, iar hainele ei erau întotdeauna înfrumuseţate. Nimic nu o bucura mai tare pe Beattie decât să ia resturile de materiale pe care Mama le aducea de la conac şi să-şi coasă pe haine guleraşe şi buzunare colorate.

Eu eram undeva între gemene ca înălţime. Eram slabă, dar nu atât de înaltă ca Fanny. Bănuiam că arăt destul de banal, deşi nu-mi spusese nimeni asta. Părul meu roşu ca focul se închidea la culoare şi era aproape castaniu, iar eu mi-l ţineam întotdeauna împletit în cozi lungi. Fanny râdea mereu de pistruii care-mi acopereau nasul, până când Mama a oprit-o.

Simţindu-mă în siguranţă în ultimii doi ani, devenisem mai sociabilă şi mai sigură pe mine. Dar aveam încă o uşoară nelinişte care nu m-a părăsit niciodată. Din această cauză, aveam mereu grijă să-i mulţumesc pe toţi şi eram foarte ascultătoare.

Ne petreceam zilele muncind. Fanny avea grijă de Căpitan şi eu fie munceam cu Belle la bucătărie, fie o ajutam pe Mama la conac.

Dimineaţa trebuia să o ajut pe Mama să-i facă toaleta domniţei Martha. De când se întorsese de la Philadelphia, domniţa Martha nu era lucidă, dar dozele mari de laudanum o linişteau, aşa că nu-mi mai era frică de ea, cum îmi fusese când abia se întorsese acasă. Chiar îmi făceau plăcere momentele când stăteam cu ea să-i citesc sau să scarmăn lână când ea se odihnea. După-amiaza, dacă domniţa Martha voia, i-o aduceam pe Sukey în vizită, pentru că fetiţa o făcea parcă să revină la viaţă. Domniţa Martha se însenina întotdeauna când vedea

copilul. Sukey se cuibărea în braţele ei şi ea îi citea dintr-o carte pentru copii. Repeta cuvintele pe un ton cântător până când adormeau amândouă.

Într-o după-amiază, Mama Mae a aruncat o privire înăuntru şi le-a văzut pe amândouă dormind.

— Numa' aşa are săraca femeie parte de ceva odihnă, mi-a spus ea în şoaptă, da' să nu le laşi niciodată singure.

Căpitanul părea să nu-şi mai revină. La început fusese în stare să iasă din casă, dar acele plimbări încetaseră, iar el devenise din ce în ce mai letargic.

Fanny şi unchiul Jacob aveau în continuare grijă de el, dar Fanny era preferata lui. Căpitanul a învăţat-o să joace cărţi şi, în zilele când câştiga, îi dădea câteva monede pe care ea i le ducea, mândră, lui Mama ca să i le păstreze.

Pot doar să-mi închipui cât de mult îl bucurau vizitele nocturne ale lui Belle pe tatăl ei. Aducea cărţi din biblioteca de la conac şi i le citea, de multe ori până foarte târziu în noapte. M-am trezit într-o astfel de noapte şi am auzit vocea lui Belle venind din bucătărie. Având grijă să n-o deranjez pe Sukey, am coborât scările şi am găsit-o pe Belle aşezată la masă, studiind nişte cărţi deschise la lumina slabă a unei lămpi. Mi-a explicat că parcurgea ceea ce avea să citească în seara următoare. Căutase cuvintele pe care nu le cunoştea într-un dicţionar în două volume şi le rostea cu voce tare, aşa cum o învăţase bunica ei. Începând de atunci, i-am cerut voie să fac şi eu acelaşi lucru şi, împreună, neam îmbunătăţit citirea.

În acea după-amiază de mai, când ne sărbătoream ziua de naştere, conversaţia cu Beattie şi Fanny s-a îndreptat către evenimentul care avea să aibă loc la biserică, la sfârşitul acelei săptămâni. Urma o slujbă de împărtăşanie, ceea ce pentru noi însemna nu numai o zi întreagă petrecută la biserică, unde aveam să asistăm la slujbă şi să ne rugăm, ci şi o ocazie de a întâlni alţi oameni şi de a mânca. Vorbeam foarte frumos despre Will Stephens, căruia îi eram recunoscătoare pentru asemenea eveniment.

Will Stephens îşi câştigase simpatia celor de la colibe în urma schimbărilor pe care le făcuse. De când era supraveghetor, plantaţia prospera şi o ducea mai bine decât înainte. Raţiile de mâncare fuseseră mărite şi sarea devenise de nelipsit. Sâmbăta după-amiază şi duminica erau libere, iar oamenii aveau timp să-şi îngrijească grădinile, să vâneze sau să pescuiască, să-şi spele hainele şi să meargă în vizite. Puteau, de asemenea, să meargă la biserică duminica.

Will Stephens primise o educaţie religioasă şi, în fiecare duminică, se urca în căruţă şi mergea la biserică, invitând atâţia oameni câţi aveau loc să meargă cu el. Ceilalţi mergeau pe jos, ceea ce le lua cam o oră. Muream de invidie în prima duminică în care Beattie şi Fanny,

însoţite de Ben şi Lucy, au primit permisiunea de a merge la biserică împreună cu cei de la colibe.

— Dar de ce, am strigat la Belle, de ce nu pot să merg şi eu?

— N-ai ce să cauţi tu cu ei, a încercat ea să-mi explice.

Încă mă minunez de câtă agitaţie am putut să provoc, încât să-l fac pe Will Stephens să îmi vină în ajutor. Dar a făcut-o şi, când l-am auzit spunând că va avea el grijă de mine dacă mă lăsau să merg, nu mi-a venit să cred.

— Dar tu de ce nu vii? a întrebat-o pe Belle. Ai putea să mergi cu noi în căruţă.

— Mulţumesc, a spus ea, dar trebuie să rămân aici să gătesc.

Aşa că am plecat, împreună cu gemenele, în acea primă duminică dimineaţă. Eram aşa de fericită că mi se permisese să merg cu ei, încât nici nu m-am întrebat de ce eu stăteam în faţă, lângă Will Stephens, iar gemenele în spate.

Biserica era o construcţie rustică, din buşteni, cu băncuţe din lemn neşlefuit. Chiar acolo, în casa Domnului, mi-am dat seama pentru prima dată de distincţia care se făcea între rase. Albii stăteau în faţă, aşezaţi, iar locul servitorilor negri era în spate, în picioare.

M-am tot uitat după gemene când Will m-a luat de braţ şi m-a condus către o bancă. Beattie a fost prima care m-a văzut şi mi-a adresat un zâmbet timid dar, când m-a observat şi Fanny, mi-a făcut cu mâna ceea ce l-a făcut pe Ben sa apuce de braţ şi să i-l tragă în jos. M-am oprit, vrând să mă întorc la ei, dar Ben mi-a făcut semn din cap să-l urmez pe Will. Cât a ţinut slujba, m-am tot gândit la cum stăteam separaţi şi m-am întrebat dacă Belle ar fi avut voie să stea cu mine şi cu Will dacă ar fi venit cu noi. După slujbă alte familii au rămas să mai stea de vorbă, dar noi am plecat, bucuroase că ne întorceam acasă să le povestim celor care nu veniseră cum fusese ziua noastră.

Slujba de duminică a devenit obişnuinţă. Mi s-a dat voie să merg cu WUl şi cu gemenele de fiecare dată. În curând nu mi-am mai dorit să vină şi Belle, pentru că îmi plăcea din ce în ce mai mult de Will Stephens şi, după puţin timp, eram de-a dreptul îndrăgostită de el. Will îşi dăduse seama de asta şi mă necăjea tot timpul în joacă. Spunea că sunt serioasă şi se bucura de câte ori reuşea să mă facă să zâmbesc. Pe măsură ce trecea timpul, conversaţiile noastre din timpul drumului până la biserică şi înapoi deveneau din ce în ce mai intime şi până la urmă mi-a câştigat încrederea. Am devenit mult mai vorbăreaţă şi într-o zi l-am întrebat câţi ani are. Fără să stea pe gânduri, mi-a răspuns că împlinea douăzeci şi trei de ani în octombrie.

— Şi ai o iubită? l-am întrebat, iar el mi-a zâmbit aşa de cald, că am vrut să-mi pun mâna pe braţul lui, dar sigur că n-am făcut-o.

— Ei, nu, n-am, a spus el. Te gândeşti la cineva anume?

— Ce zici de Belle? am spus îngrijorată.

A devenit serios.

— Ea n-ar putea să fie iubita mea, a spus. N-am putea să ne căsătorim niciodată. Ştii asta. Ar fi împotriva legii, a adăugat el, înainte ca eu să apuc să întreb de ce.

Habar nu aveam de asta şi nu înţelegeam ce voia să spună, dar n-am vrut să par un copil ignorant, aşa că nu am mai spus nimic.

— Tu ai un iubit? m-a întrebat după ceva timp.

— Îl aveam pe Ben, dar s-a însurat, i-am spus.

— Ah, a spus el, zâmbind. Înţeleg de ce-ţi place Ben, e un băiat bun.

Dintr-odată am căpătat curaj.

— Ai putea să mă aştepţi pe mine să cresc, i-am spus. Atunci aş putea să fiu eu iubita ta.

— Ei, da, a spus el. E o idee.

— Sunt destul de isteaţă, am continuat eu. Şi ştiu să gătesc şi să citesc, iar Sukey e înnebunită după mine.

— Şi Sukey cine e? a întrebat el.

— Era fetiţa lui Dory, dar când Dory a murit, Sukey a vrut să fiu eu mămica ei, am spus oftând şi încrucişându-mi mâinile în poală.

— Nu eşti prea mică pentru aşa ceva? a întrebat el.

— Am doisprezece ani, am răspuns indignată.

— Aa, aşa da, a spus el.

— Belle zice că o să fiu o frumuseţe într-o bună zi, am spus, uitându-mă la el să-i văd reacţia.

— Cred că deja eşti, mi-a spus, făcându-mi cu ochiul.

Am simţit că-mi arde faţa, dar am continuat:

— Ah, şi ştiu şi să cresc găini. Încă n-am tăiat niciuna, dar Mama zice că nu e departe ziua aia.

M-am cutremurat la acest gând.

Will s-a îndreptat de spate şi a spus:

— Păi, ia să vedem: o frumuseţe de fată care ştie să citească şi taie găini. Cred că trebuie să mă gândesc serios la propunerea ta.

— Mă tachinezi, cumva? Am întrebat.

A tras de frâie şi m-a privit, cu un zâmbet cald.

— Te tachinez eu vreodată?

— Tot timpul! am spus şi am izbucnit amândoi în râs.

Bănuiam că mă considera doar un copil, dar nu-mi păsa. Eram sigură că dacă aveam vreun cuvânt de spus despre asta, el avea să fie soţul meu mai târziu.

— Abinia, Abinia, m-a adus Fanny cu picioarele pe pământ, la picnicul nostru. La ce te gândeşti?

— La nimic, am spus.

Beattie mi-a zâmbit.

— Te gândeşti la Will?

— Poate, i-am spus zâmbind şi eu.

— Ştiţi că Marshall se-ntoarce săptămâna asta, nu? a spus Fanny.

M-am întors cu burta în jos, amintindu-mi vag de băiatul pierdut care plecase în trăsură.

— Mă-ntreb cum mai arată acum.

— Vine doar pentru două săptămmi. După aia se-ntoarce la şcoală. Căpitanu' vrea să vadă ce mai face, a spus Fanny.

Marshall a sosit într-adevăr, chiar în timpul picnicului nostru din acea zi.

— A crescut dă nu-mi vine să cred că-i tot el, ne-a spus Mama.

Câtă dreptate avea! După amiază, târziu, m-au trimis la conac să stau cu domniţa Martha cât se odihnea. Am fost surprinsă să îl găsesc pe Marshall acolo, aşezat pe un scaun lângă fereastra dormitorului stăpânei. Deşi fusesem avertizată, abia l-am recunoscut. S-a ridicat în picioare când m-a văzut. Am rămas pe loc, sfioasă. La cei şaisprezece ani ai lui, deja avea o statură de adult.

— Bună, Lavinia, a spus el.

beea de copil se transformase într-un glas de bariton foarte sigur pe sine.

— Bună, i-am răspuns încet.

— Ai crescut, a spus privindu-mă din cap până-n picioare şi făcându-mă, pentru prima dată, să mă ruşinez cu hainele mele ţesute în casă.

Spre deosebire de mine, el purta pantaloni bleumarin până la genunchi şi o vestă din satin de culoarea fildeşului, pe care era brodat un peisaj în culori vii care m-a făcut să mă gândesc cât ar fi fascinat-o pe Beattie toate acele detalii cusute.

— Vino să stai cu mine, a spus el, trăgând încă un scaun lângă fereastră.

Nu ştiam ce să fac dar, văzând că mama lui dormea, am făcut ce mi-a spus. El s-a aşezat pe scaun, foarte sigur pe sine, iar eu am luat loc aşa cum mă învăţase domniţa Martha, cu picioarele apropiate şi mâinile împreunate în poală.

Marshall devenise un tânăr nespus de atrăgător. Părul blond şi scurt se ondula delicat la spate, iar ochii albaştri, pe care eu mi-i aminteam ca fiind spălăciţi, străluceau acum, când zâmbea.

— Mă gândesc deseori la tine, a spus el, apoi a golit un pahar de vin. Tu îl iubeai aşa de mult pe frăţiorul meu.

S-a uitat pe geam. Soarele apunea şi lumina lui îi aurea chipul. Nu-mi venea să cred că vorbea aşa cu mine şi nu puteam să-mi dezlipesc ochii de la el.

— Înţeleg că-i eşti de mare ajutor mamei mele, a spus el.

— Îi citesc, am răspuns, mândră de mine.

— Îţi place să citeşti? m-a întrebat el.

— Cel mai mult.

— Trebuie să vorbesc cu tata, a spus. Mă întreb ce planuri are cu tine.

Am fost scutită să răspund când a intrat Mama, ne-a privit un moment, apoi i s-a adresat lui Marshall:

— Ştii că te-aşteaptă Căpitanu'.

Marshall s-a înroşit la faţă. S-a ridicat în picioare şi, cu un aer sfidător, s-a dus în salonaşul albastru. S-a oprit lângă o măsuţă pe care era o carafă cu vin şi şi-a turnat încă un pahar. L-a băut pe fugă, apoi a ieşit.

— Băiatu' ăsta bea prea mult, a spus Mama clătinând din cap.

L-am văzut pe Marshall doar în trecere în zilele următoare, dar de fiecare dată când ne-am întâlnit, mi-a zâmbit şi m-a salutat spunându-mi pe nume. Mă simţeam flatată de atenţia pe care mi-o acorda acel tânăr sofisticat.

— Marshall bea tot timpu', a spus Mama în seara aceea, la cină.

— I-am spus să nu mai plece călare când bea în halu' ăla, s-a arătat de acord Papa, dar tot pleacă, în fiecare zi.

— Un' să duce? a întrebat Mama.

— La colibe, zic că l-a găsit pă Rankin… sau l-o fi găsit Rankin pă el, habar n-am, a spus Papa. Bine că pleacă-napoi în câteva zile.

— Ce-o să se-ntâmple când moare Căpitanu'? a întrebat Fanny. O să vină Marshall înapoi să conducă? O să fie el stăpânu' atunci?

Belle i-a răspuns repede:

— N-o să moară Căpitanu', Fanny! Se simte din ce în ce mai bine.

— Belle, ştii că-i bolnav. Ai face bine să vorbeşti cu el, să-ţi dea hârtiile alea de eliberare, i-a spus Papa George lui Belle.

— Da, Papa, aşa o să fac, a spus Belle. O să i le cer, da' nu vreau să-ncepă iar cu plecatu'.

— Zi-i că-ţi trebe hârtiile-alea, a spus Papa cu glas hotărât.

— Da, aşa o să fac, i-a răspuns Belle, iritată.

Duminica împărtăşaniei a venit, în sfârşit, iar eu şi gemenele nu ne mai încăpeam în piele de bucurie. O ajutasem pe Belle să pregătească mai multe mâncăruri, pe care le-am luat cu noi pentru picnicul de la biserică. Am umplut coşuri cu biscuiţi proaspeţi şi pâine de porumb, castraveţi muraţi şi gem de piersici şi, preferatul meu, un pandişpan peste care turnaserăm dulceaţă de căpşune.

Încântată peste poate, am implorat-o pe Belle să o ia pe Sukey şi să meargă şi ea cu noi.

— Vine şi Ben cu Lucy, am încurajat-o.

— Mama are nevoie de mine s-o ajut să pregătească mâncarea, a spus Belle, şi oricum nu cred că am chef să mă rog o zi-ntreagă.

Şi-a luat rămas-bun de la noi dimineaţa devreme, când abia se lumina de ziuă. Se grăbise să ne ajute cu pregătirile şi nu avusese timp

să-şi aranjeze părul. Coada lungă, împletită, îi atârna pe spate şi, când a ridicat braţul să ne salute, rochia i-a alunecat de pe umăr, dezgolindu-i un petic de piele fină, măslinie. Şi-a tras-o repede la loc şi a roşit. Am observat că Will Stephens i-a aruncat o privire admirativă şi asta m-a făcut să mă bucur că Belle nu putea să vină cu noi.

I-am făcut cu mâna dar, când m-am uitat spre conac şi l-am văzut pe Marshall la una dintre ferestre, privind cum ne îndepărtăm în căruţă, am avut senzaţia ciudată că ceva rău avea să se întâmple.

CAPITOULUL DOUĂZECI ŞI PATRU

Belle

Eram singură în bucătărie, măturam, şi n-am auzit nimic până nu m-am trezit că Rankin îmi ţinea un cuţit la gât şi îmi şoptea la ureche că dacă scot vreun sunet mă taie. Apoi Marshall, la fel de beat ca Rankin, a venit la mine. Am început să dau cu picioarele-n el, dar Rankin mi-a sucit mâna şi mi-a tras un pumn în burtă. Am început să ţip, dar Rankin mi-a smuls basmaua şi mi-a îndesat-o în gură. Nu puteam să respir şi mă înecam cu sângele, dar când am văzut ce-avea Marshall de gând să facă, parcam înnebunit. Apoi Rankin mi-a dat un pumn şi-am căzut. Marshall a vorbit tot timpul cât a avut treabă cu mine, dar eu n-am auzit nimic. Şi Rankin vorbea, dar tot ce-mi trecea mie prin cap era că o să mor, o să mor. Când a terminat Marshall şi se încheia la pantaloni, Rankin a început să-mi treacă încet cuţitul peste piept şi să se uite-n ochii mei.

— Ce zici dacă ţi le tai, mi-a zis, şi le păstrez eu?

Mi se bălăngănea capul înainte şi-napoi, nu puteam să mă opresc.

A zis că dacă spun cuiva ceva despre asta, o să se-ntoarcă şi o să mi le taie, apoi o să-i omoare pe toţi cu care am vorbit.

— Exact aşa o să fac, mi-a spus şi a ridicat cuţitul sus, deasupra capului meu, şi i-a dat drumul să cadă repede, de s-a înfipt în podea. Am crezut c-o să leşin.

Au plecat şi eu m-am ghemuit într-un colţ şi-am rămas acolo, încercând doar să respir. Mă sufocam. Nu eram în stare nici să-mi scot basmaua din gură. Când m-a găsit unchiu' Jacob, mi-a zis să aştept un pic, că se duce s-o aducă pe Mama.

— Cine ţi-a făcut asta? m-a întrebat Mama, dar nu i-am răspuns.

Mama m-a spălat şi mi-a dat nişte rachiu de piersici. Apoi m-a întrebat iar:

— Belle, cine ţi-a făcut asta?

Eram sigură că ăia doi ascultau, aşa că n-am zis nimic. Ştiu că Rankin o să se ţină de cuvânt.

— Papa zice că Rankin şi Marshall erau beţi. Au venit aci? m-a întrebat Mama.

I-am acoperit repede gura cu mina, ca s-o fac să tacă. Mama s-a dat un pas înapoi şi s-a uitat la mine. Apoi a zis că se duce să-i spună Căpitanului şi-atunci am început să plâng.

— Nu, Mama, nu. Nu spune la nimeni!

M-am agăţat de ea de parcă voia să mă părăsească.

— Bine, copilă, şşt. Nu fac nimic dacă nu vrei tu.

Mi-a mai dat să beau nişte rachiu, ca să nu mai tremur aşa.

— Nu spune la nimeni, Mama, te rog, nu spune!

— Bine, o să fac cum zici tu, Belle, mi-a spus ea.

Am mai băut puţin rachiu şi nu-mi mai aduc aminte decât că Mama mă ducea sus, să mă aşeze în pat.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI CINCI

Lavinia

Fusese o zi lungă şi minunată. Pe drumul de întoarcere am continuat să cântăm imnurile pe care le cântaserăm mai devreme, la biserică. Lucy ne surprinsese pe toţi. Era o femeie tăcută, grasă, cu pielea foarte închisă la culoare, dar Dumnezeu o înzestrase cu o voce care-i făcea pe toţi să tacă şi să asculte. Ne-am rugat de ea tot drumul, până când am reuşit s-o convingem să cânte un cântec. A fost minunat şi ne-a impresionat pe toţi cei din căruţă.

La prima oprire, la colibe, Ida şi celelalte femei au coborât din căruţă, iar Ben s-a urcat şi s-a aşezat lângă Lucy, mândru de ea. Will a tras frâiele şi caii au mers până la următoare oprire înainte de grajduri, la bucătărie. Când am coborât, împreună cu gemenele, am fost surprinse să îi găsim pe Papa aşezat pe banca din lemn de pin din faţa bucătăriei. Ochii mi se obişnuiseră deja cu întunericul, aşa că am observat că era îngrijorat.

— Nu-i nimic, ne-a liniştit el, nu-i nimic.

— Papa? a spus Ben, coborând din căruţă.

— Belle a avut nişte probleme, da' o să fie bine, a spus Papa.

Will a coborât şi el şi li s-a alăturat.

— Ce s-a întâmplat aici, George?

Papa i-a luat deoparte pe cei doi, apoi le-a vorbit în şoaptă. Când au auzit ce le spune, au reacţionat amândoi la fel: au rămas cu gurile căscate şi şi-au întors privirile de la Papa. Ben se uita spre conac şi văzându-l din profil, pe partea unde nu avea cicatrice, părea să fie mai furios ca niciodată. Când a luat-o spre bucătărie, Papa l-a ţinut.

— Du-o acasă pe Lucy, i-a spus Papa. N-are nevoie dă necazuri acu', că tre' să nască.

Ca şi cum ar fi chemat-o cineva, Lucy a apărut deodată lângă Ben şi a încercat să-l ia de mână. El a respins-o.

— Urcă-te-n căruţă, i-a spus, şi mai furios decât înainte.

Lucy nu s-a urcat; bănuiesc că a gândit că ar fi un efort prea mare pentru ea, în ultima lună de sarcină. A plecat singură, pe jos, spre coliba lor de lângă grajduri. Papa l-a privit tăios pe Ben, până când a plecat şi el în urma lui Lucy. După ce Will a plecat cu caii şi căruţa, Papa le-a trimis pe Beattie şi pe Fanny la conac şi le-a spus că vor dormi acolo, în salonaşul albastru. Mama era deja acolo cu Sukey şi le aştepta. Au plecat prin beznă, ţinându-se de mână, iar eu am rămas singură cu Papa. S-a uitat la mine de parcă nu ştia ce să-mi spună.

— Papa, unde e Belle? am întrebat, gâtuită de spaimă.

— Mama o să vină acu', mi-a răspuns el.

— Papa, am spus, abia îndrăznind să deschid gura, Belle a murit?

— Nu, copilă, a spus Papa.

M-a condus până la o bancă şi mi-a spus să mă aşez lângă el.

— Belle o să fie bine, a avut o zi proastă, atât, mi-a spus el, fără să mă privească.

— Ce s-a întâmplat, Papa?

— Au venit nişte bărbaţi. Erau beţi şi s-au luat de Belle.

— Şi Mama unde era? am întrebat, îngrijorată.

— Ea şi Sukey erau cu domniţa Martha, a spus Papa, trăgând adânc aer în piept.

— Şi cine erau bărbaţii ăia?

— Belle nu vrea să vorbim despre asta, a zis Papa.

— Dar vreau să ştiu ce s-a întâmplat, am spus.

— Nu vrea să ştie nici Căpitanu', a spus Papa.

— De ce, Papa? am spus, furioasă. De ce nu vrea să-i spună Căpitanului?

— Îi e frică c-o s-o trimită d-aci, a spus Papa sec.

Când a venit Mama, ne-a dus pe mine şi pe Sukey în pat, spunându-ne să nu facem zgomot. Belle deja dormea în camera noastră întunecoasă şi, imediat ce a plecat Mama, a adormit şi Sukey. Am rămas trează mult timp, fiindu-mi prea teamă să mă duc la Belle sau să adorm.

Sorele era deja sus când m-am trezit a doua zi, simţind degetele lui Sukey pe faţă. M-am prefăcut că dorm, iar ea îmi atingea ochii, apoi sprâncenele şi mă gâdila. N-am mai putut să mă ţin şi am zâmbit, apoi am speriat-o când i-am apucat mânuţa. S-a prăbuşit peste mine râzând şi eu am luat-o în braţe şi i-am simţit mirosul dulce, de copil.

Când am auzit zgomote de cratiţe din bucătărie, mi-am amintit de seara dinainte şi m-am ridicat repede într-un cot să văd ce face Belle. Patul ei era gol şi m-am simţit uşurată când mi-am dat seama că era jos şi pregătea micul-dejun. M-am oprit din joaca cu Sukey şi m-am ridicat să-mi trag fusta maro peste cămaşa de noapte, apoi i-am spus lui Sukey să stea acolo şi să mă aştepte.

— Belle, am strigat de pe scări.

Fără s-o văd, Sukey venea după mine şi se ţinea de fusta mea, vrând să se mai joace. Belle era lângă foc şi, când am strigat-o, s-a speriat şi s-a întors.

Când i-am văzut faţa învineţită, i-am strigat din nou numele. Când a văzut cât eram de îngrozită, a încercat să zâmbească pentru a mă linişti. Probabil că a durut-o, fiindcă s-a strâmbat şi şi-a dus mâna la buzele umflate. Nu ştiu cum am observat că fusta ei se atinsese de tăciunii din cămin, dar când am văzut că începuse să ardă mocnit, m-am înspăimântat atât de tare, că n-am putut să scot o vorbă. Am luat-o la fugă în jos, pe scări, vrând s-o trag la o parte. Fără să-mi dau seama,

am tras-o pe Sukey după mine, iar ea a căzut pe scări cu un ţipăt ascuţit. Când Sukey a început să urle, am rămas locului, neştiind pe care dintre ele s-o ajut mai întâi. M-am întors o clipă către Sukey, apoi am văzut-o pe Belle trecând pe lângă mine, grăbită să ajungă la copil, fără să-şi dea seama că fusta îi luase foc.

Eram şocată şi nu reuşeam să mă mişc. Din fericire, chiar atunci a intrat Will Stephens. Într-o clipă a smuls fetiţa care urla din braţele lui Belle şi mi-a dat-o mie. A împins-o pe Belle pe podea, i-a călcat pe fuste şi a strigat la mine să aduc găleata cu apă. Am aşezat-o pe un scaun pe Sukey, care ţipa în continuare, şi am alergat să aduc găleata cu apă de băut. Will mi-a luat-o din mină şi a turnat apa pe Belle ca să stingă focul. Belle a tras aer în piept cu zgomot când a simţit apa rece.

— Opreşte-te, opreşte-te, a ţipat.

Îşi mişca capul înainte şi înapoi şi, deşi avea ochii larg deschişi, nu ne vedea.

Will s-a aşezat lângă ea pe jos şi i-a pus capul pe umărul lui.

— Nu-i nimic, Belle, a spus el, gata, a trecut. Îţi luaseră foc fustele şi le-am stins, nu-i nimic.

Sukey încă ţipa când am fugit cu ea în braţe s-o caut pe Mama.

Când s-a născut copilul lui Ben şi Lucy, Junior, Belle părea să-şi fi revenit trupeşte, dar era în continuare supărată şi retrasă. Mi se părea foarte ciudat că nimeni nu-mi explica nimic. Eu şi gemenele încercam să înţelegem ce se petrece, punând cap la cap ceea ce auzeam din ce-şi şopteau adulţii, dar mai târziu, toamna, când lui Belle a început să-i crească burta, nu ne-am gândit că era însărcinată.

Când ni s-a spus că urma să aibă un copil, toate trei ne-am gândit că tatăl era Will, pentru că începuse să vină din ce în ce mai des în vizită la bucătărie. Eram geloasă când vedeam cât de grijuliu era cu Belle. N-am observat niciodată vreun fel de apropiere trupească între ei, dar, în sufletul meu de copil, eram convinsă că erau iubiţi.

Într-o zi, nemaiputând să mă ţin, i-am cerut lui Belle să-mi spună cine era tatăl copilului.

— Ştii că nu se vorbeşte despre asta, mi-a răspuns tăios.

Nu i-am mai spus nimic dar, după refuzul ei, am devenit din ce în ce mai prost dispusă. Mai târziu în acea lună, când corpul meu a început să-mi dea semne că devin femeie, m-am dus la Mama Mae să mă înveţe cum să mă descurc în timpul acelor perioade ale lunii când sângeram. După ce mi-a dat instrucţiunile necesare, Mama m-a pus să mă aşez şi m-a întrebat:

— De ce eşti aşa de supărată pe Belle?

Am ridicat din umeri.

— Am auzit că nu vorbeşti deloc frumos cu ea, a continuat ea.

Mi-am plecat capul.

— Uneori femeile să simt aşa şi nu ştiu de ce. Nu-i nimica dacă nu

ştii de ce eşti supărată pă Belle, da' io cred că e din cauză că Belle o să aibă un copil.

Am continuat să tac.

— Belle n-a ales să aibă copilu' ăsta. Acu' noi tre' s-o ajutăm. Are nevoie dă tine la fel ca Sukey, mi-a spus ea şi m-a luat în braţe, mângiindu-mă pe spate. Ştiu că tu eşti bună, Abinia. Ziua când ai venit aci a fost tare bună pentru noi. Acuma eşti ca şi copilu' lu' Belle. Şi asta aşa o să fie mereu. Da' acuma tu te faci mare şi ea are nevoie dă tine. Mia prins faţa în palme şi m-a privit în ochi: Belle are nevoie dă noi toţi. Noi suntem familia ei şi o s-o ajutăm. Tu nu eşti tot din familia noastră?

M-am smucit din braţele ei şi i-am întors spatele.

— Abinia? a spus, dezamăgită. Tu nu eşti din familia noastră?

— Nu ştiu! Am spus, bătând din picior. Nu ştiu! De obicei aşa cred, dar la biserică trebuie să stau în faţă, cu albii. Eu vreau să stau cu gemenele, dar ele nu pot să vină în faţă cu mine şi eu nu pot să stau în spate, cu ele. Tu nu eşti mama mea adevărată şi nici Belle nu e. Eu unde o să mă duc când o să mă fac mare? Că nici la vreun conac nu vreau să stau.

Am început să plâng şi Mama a făcut o pauză înainte să vorbească din nou.

— Abinia, a spus ea, dacă tu te-ai juca cu Beattie şi cu Fanny la râu şi ar veni apa mare, cum a venit atunci după ploaie, şi voi aţi avea nevoie dă ajutor, crezi că nu te-aş ajuta cum le-aş ajuta şi pă ele?

M-am gândit o clipă şi am întrebat:

— Da, dar pe care dintre noi ai salva-o prima?

— Pă care-ar fi mai aproape dă mine, a spus Mama repede.

N-am uitat una la alta şi am început să râdem de răspunsul atât de sincer.

— Abinia, a spus ea, atâta ştiu şi io.

Nu contează ce culoare ai, cine ţi-e mamă şi cine ţi-e tată. Noi suntem o familie, avem grijă unii dă ăilalţi. Familia ne dă putere când avem necazuri. Suntem uniţi şi ne ajutăm. Aia însemnă familia. Când o să te faci mare, oriunde te duci, să ţii minte ce e aia familie.

— Dar nu vreau să plec, am început.

Mama m-a oprit.

— De ce te gândeşti acu' la plecat? Mai e pân-atunci. Acu' gândeşte-te la azi. Spune: „Mulţumesc, Doamne, pentru ce mi-ai dat azi“. Şi dup-aia abia mâine să-ţi faci griji pentru mâine.

Am oftat de uşurare.

— Deci, Abinia, m-a întrebat Mama din nou, eşti din familia noastră sau nu?

Am făcut semn că da.

Mi-a zâmbit.

— Bine. Atunci hai să ne-ntoarcem la treabă, că doar suntem o familie dă muncitori.

S-a ridicat în picioare, iar eu, simţindu-mă deja ca o femeie în toată firea, am urmat-o afară, la soare.

Pe la sfârşitul toamnei, Belle devenise greoaie şi stângace. Amintindu-mi ce-mi spusese Mama, încercam să o ajut de câte ori puteam. Era în continuare prost dispusă, dar eram din nou apropiate, chiar dacă niciuna dintre noi nu aducea vorba despre copilul care urma să se nască. Fanny ne-a spus mie şi lui Beattie că atunci când Căpitanul a observat că Belle era gravidă, s-a înfuriat tare şi i-a cerut să-i spună cine era tatăl copilului. Belle a refuzat să-i răspundă şi i-a spus că dacă mai aduce vorba despre asta, nu mai vine la el. El s-a înfuriat şi mai tare şi i-a spus să plece, aşa că a plecat.

Copilul s-a născut într-o noapte rece de februarie, când eram cu Mama şi cu Belle în bucătărie. Gemenele erau la conac şi Papa a venit s-o ia pe Sukey, când Belle a început să aibă dureri mari. Voiam să merg şi eu cu Papa, dar Belle m-a apucat de mină şi mi-a spus să rămân acolo. M-am uitat la Mama, sperând că o să îmi spună să plec cu Sukey.

— Abinia o să stea aici, a spus Mama ţintuindu-mă locului cu privirea. Abinia aproape că poa' să să descurce singură, a liniştit-o ea pe Belle. Ţi-aduci aminte cum m-a ajutat când s-a născut Campbell.

De data aceasta eram mai mare şi învăţată să asist la o naştere, dar, când Belle a scăpat în sfârşit de chinuri, aproape că mi s-a făcut rău de cât de uşurată mă simţeam. Mama m-a pus să tai cordonul vineţiu şi, după ce a spălat şi a înfăşat copilul, mi l-a pus în braţe.

— Dă-i-l lu' Belle, mi-a spus.

Eu mă uitam fix la copil.

— Haide, mi-a spus împingându-mă spre Belle.

— Belle! am ţipăt încântată, Belle, seamănă leit cu Campbell!

Belle a scos un ţipăt ascuţit şi şi-a întors privirea. Reacţia ei mi-a amintit de cum îl respinsese domniţa Martha pe Campbell şi m-am temut să nu i se întâmple asta şi copilului lui Belle. M-am uitat la Mama neştiind ce să fac şi am fost surprinsă când am văzut că-şi ştergea lacrimile. Am aşteptat, nesigură, până când copilul a început să se agite.

Mama s-a apropiat.

— Belle, a spus ea, luându-mi copilul din braţe, haide. E copilu' tău. Domnu' ţi l-a trimis. Are dreptu' la mama lui şi aia eşti tu. Acuma ia-l în braţe, Belle, şi dă-i lapte. E un copil bun, o să fie o dulceaţă.

Belle stătea în pat, cu privirea în altă parte, dar Mama i-a tras cămaşa de noapte la o parte şi i-a dezvelit sânul plin. Mama a aşezat copilul lângă Belle. Pe când copilul căuta cu nesaţ sânul şi începea să sugă înfometat, Belle a scos un geamăt, simţind cum trupul ei se

supune nevoii copilului. A căutat-o pe Mama din priviri, cu un aer agitat, dar, când ochii i-au coborât pe copilul care-i sugea la piept, s-a liniştit. L-a legănat şi a început să-i mmgâie chipul micuţ şi să gângurească încetişor la urechea lui.

Mi-au dat lacrimile de uşurare şi de bucurie. Belle m-a luat de mină şi m-a tras aproape de ea şi de copil.

— Lavinia, mi-a şoptit, ce nume să-i punem?

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞASE

Belle

La sfârşitul lui mai 1797, Căpitanu' m-a chemat la el, la conac, să-mi vadă copilul, pe Jamie Pyke. Întâi am spus că nu, dar Mama mi-a zis:

— Belle, tre' să te duci. Omu' e din ce în ce mai rău, nici să meargă nu mai e-n stare şi are o culoare de zici că-i o piersică veştejită. Tre' să-ţi dea actele tale şi p-ale lu' Jamie. Dacă moare, ce-o să te faci? O să stai aci dacă vine Marshall în locu' lui? Asta vrei?

Pentru prima oară, mi-am dat seama că trebuie să fac rost de acte. Aşa că m-am dus la conac, cu bebeluşul meu de patru luni cu tot.

Mama avea dreptate. Când l-am văzut pe Căpitan, mi-am dat seama că no mai duce mult. Abia puteam să-mi mişc picioarele, dar i l-am adus pe Jamie, să-l vadă. S-a uitat la el şi m-a întrebat din nou cine e tatăl, dar nu eram în stare să spun nimic. Unchiu' Jacob, la capătul răbdării, s-a apropiat şi a zis:

— Cre' că e clar al cui e! Şi Belle na avut de ales. Asta e!

Căpitanu' a părut că o să se sufoce. Când a reuşit să spună ceva, a zis că o să îmi dea actele lui Jamie, dar că după aia trebuie să plec la Philadelphia. I-am zis că da, dar apoi i-am spus că am nevoie şi de actele mele. El credea că deja le am, dar i-am spus că nu, nu le am, nu le-am primit niciodată.

— Întoarce-te mâine dimineaţă, mi-a zis. O să chem avocatul să le refacem.

Aseară Mama a venit într-o fugă după Ben ca să-l trimită să aducă doctorul, dar Căpitanu' s-a dus înainte să apuce ei să se întoarcă.

N-am vreme de plâns, nu pot decât să mă întreb ce-o să se întâmple acum. Mama are dreptate. Acum Marshall o să fie stăpân. Trebuie să-l iau pe Jamie şi să plecăm de-aici. Nu ştiu unde-o să ne ducem, ştiu numai că trebuie să fugim înainte să se întoarcă Marshall.

Când toţi erau ocupaţi la conac cu pregătirile pentru înmormântare, am luat cel mai bun cuţit din bucătărie şi l-am înfăşurat bine, apoi mi-am făcut o boccea în care-am pus tot ce pot să duc. În seara asta îl iau pe Jamie şi fug. La început m-am gândit s-o iau şi pe Lavinia, dar ştiu că n-o să vrea să plece fără Sukey.

Am aşteptat până când n-a mai fost nimeni prin preajmă şi apoi am fugit şi-am ascuns bocceaua în spatele cămării. N-am văzut că Ben mă urmărea. Când a apărut de după colţ, m-a speriat aşa de tare, că am început să dau în el. El m-a ţinut la distanţă, dar asta m-a făcut să dau şi mai tare.

— Nu, iubito, nu da-n mine, a spus el.

— Tu să nu-mi zici mie „iubito“, i-am spus.

— Belle, tu o să fii mereu iubita mea, nu ştii? O să am mereu grijă de tine ca şi cum ai fi a mea, a spus el.

Atunci m-am supărat. M-a luat gura pe dinainte:

— Tu, grijă de mine! i-am zis. Când ai avut tu grijă de mine? Când mă îmbrânceau de colo-colo în bucătărie Rankin şi-ai lui? Sau când Rankin mă ţinea şi Marshall era călare pe mine? Sau nu. Nu, nu, nu, tu ai avut grijă de mine în fiecare noapte când ai fost cu Lucy a ta.

Ben mi-a dat drumul. M-a privit cu ochii mari şi mi-am dat seama că vorbele mele tăiaseră în carne vie. S-a îndepărtat de mine şi a ridicat mâinile ca să mă facă să tac.

— Ai dreptate, mi-a zis, ai dreptate.

Când a-nceput să plângă, mi-a trecut supărarea.

— Oh, Benny, i-am zis, vorbesc şi eu la supărare. Nu-i adevărat.

Dar el tot dădea din cap şi spunea:

— Ba da, Belle, e adevărat. Io nu te-ajut. Nu te-ajut niciodată.

M-am dus la el şi i-am şters lacrimile cu poalele fustei, dar nu putea să se oprească.

— Îmi pare rău, Benny, îmi pare rău

că ţi-am spus toate astea, i-am zis şi i-am pus degetul pe buze: şşşşt, şşşt.

A scos un geamăt şi, când am început să ne sărutăm, nu ne-a mai păsat de nimic.

În seara aia m-am întâlnit cu Ben din nou. Mi-a zis să stau pe loc până când vedem ce zice Will Stephens. Ben zice că o să fugă cu mine dacă se-ntoarce Marshall.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

Lavinia

Căpitanul a fost înmormântat înainte să sosească sora domniţei Martha şi soţul ei de la Williamsburg. Ţinând cont de starea în care se afla domniţa Martha, doctorul a hotărât să se ţină o slujbă scurtă şi simplă. Au venit foarte puţine trăsuri din împrejurimi, dar noi, cei dela plantaţie, am fost toţi acolo. Toţi cu excepţia domniţei Martha şi a lui Marshall care, din motive necunoscute de mine, a rămas la Williamsburg.

După ce au venit domnul şi doamna Madden, a urmat o săptămână plină. Domniţa Sarah mă găsea de multe ori ocupându-mă de domniţa Martha când venea s-o viziteze în camera ei. Mi-o aminteam de când fusese în vizită de Crăciun şi părerea mea despre ea nu se schimbase. Continuam să fiu uimită de cât de diferită era de sora ei. Deşi era gravă în acele împrejurări, privirea îi era vie şi iute. Chipul domniţei Sarah era rotunjor, ca şi trupul, dar aveam să aflu că sub acea înfăţişare blândă se ascundea multă hotărâre.

Când a preluat frâiele, n-a mai fost nicio îndoială că se pricepe să aibă grijă de o gospodărie. În primele zile nu a vorbit mult, dar a fost foarte atentă la modul cum o îngrijeam pe domniţa Martha. Apoi, într-o zi, mi-a spus:

— Marshall mi-a spus cât de bine o îngrijeşti pe mama lui. Acum văd cu ochii mei că într-adevăr se bazează pe tine.

— Îi place să-i citesc, am spus eu.

— Şi cine te-a învăţat să citeşti? A întrebat ea.

Am intuit că nu era cazul s-o aduc pe Belle în discuţie.

— Domniţa Martha, am spus, înainte să se îmbolnăvească.

— Şi ţi-ar plăcea să continui să înveţi? m-a întrebat ea cu blândeţe.

— Ah, da, am spus.

Mai târziu în acea săptămână mi-a cerut să o ajut să îi sorteze hainele surorii ei. I-am spus care erau rochiile şi pantofii preferaţi ai domniţei Martha, arătându-i şi care o băteau la degete. Nu ştiu cum de nu mi-am dat seama că ne pregăteam pentru plecare.

Domnul Madden era avocat şi fusese numit executorul testamentului cumnatului său. Papa George şi Will Stephens s-au întâlnit frecvent cu domnul Madden şi, în cele din urmă, vineri am fost chemaţi în bibliotecă toţi cei care lucram la conac. Domnul Madden a vorbit primul. Conaşul Marshall, ne-a spus el, moştenise plantaţia şi toate anexele ei. Totuşi, dorinţa Căpitanului era ca domnul Madden să administreze plantaţia până când Marshall împlinea douăzeci şi doi de ani. Ne-a informat că asta însemna cinci ani de-atunci încolo. Între

timp, conaşul Marshall urma să-şi continue studiile la Williamsburg, unde avea să studieze dreptul la Colegiul William şi Mary. Urma ca servitorii din casă şi de la grajduri să întreţină plantaţia până la întoarcerea lui Marshall. Will Stephens urma să fie supraveghetor.

Când a luat cuvântul, domniţa Sarah ne-a anunţat că domniţa Martha urma să se întoarcă împreună cu ei la Williamsburg. Acolo avea să fie internată într-un spital vestit, unde pacienţii cu boli asemănătoare erau deseori vindecaţi. Domniţa Sarah era sigură că acolo puteau să o ajute pe sora ei. De asemenea, domniţa Martha avea să se simtă mult mai bine aproape de fiul ei, la Williamsburg.

Am fost întâi surprinsă, apoi îngrijorată când mi s-a cerut să rămân după plecarea celorlalţi. M-am uitat neliniştită la Mama şi Belle, care ieşeau. Belle părea că o să izbucnească în plâns, dar Mama mi-a făcut semn din cap să stau liniştită.

Domnul Madden, la fel de trupeş ca soţia lui, stătea la birou şi se uita prin ochelari la actele pe care le avea în faţă. După ce toţi au ieşit, domniţa Sarah a tuşit ca să-i atragă atenţia. Şi-a ridicat privirea.

— Ah, a zis, ca şi cum ar fi fost surprins că mă aflam acolo. Deci tu eşti Lavinia? M-am uitat pe actele tale. S-ar părea că o să vii cu noi.

Probabil că am părut cu adevărat şocată, căci domniţa Sarah m-a luat de mână şi m-a ajutat să mă aşez pe un scaun. Apoi am făcut legătura între ceea ce-mi spusese domnul Madden şi conversaţia pe care o auzisem fără să vreau cu câteva seri înainte. În noaptea aceea m-am trezit auzind vocea lui Belle de jos. Am aruncat o privire spre James, care dormea în leagănul solid pe care i-l făcuse Papa George. Sukey dormea lângă mine şi m-am aplecat să-i sărut chipul rotund înainte să mă ridic. Înainte să termin de coborât scările, am văzut că uşa de la bucătărie era deschisă. Nu ştiu de ce, dar m-am oprit când i-am auzit vocea lui Mama de afară. Era sfârşitul lui mai şi vremea era destul de caldă. M-am gândit cât de plăcut trebuia să fie pentru ele să stea jos şi să se bucure de aerul curat.

— Şi dacă nu vrea să plece? spunea Belle.

— E şansa ei, i-a răspuns Mama.

Apoi l-am auzit pe Will:

— E într-adevăr o şansă, Belle. Sunt oameni de treabă şi-i pot oferi o educaţie.

M-am întors şi am luat-o la fugă înapoi pe scări, furioasă să constat că WUl era şi el acolo. Eram în continuare sigură că el era tatăl lui James şi abia puteam să-mi stăpânesc gelozia. Dar asta era prima dată când dădeam de ei împreună noaptea şi eram atât de furioasă că nu m-a mai interesat discuţia lor.

Acum, în bibliotecă, împreună cu familia Madden, mi-am dat seama că vorbeau despre mine.

— Lavinia, a spus domniţa Sarah, luând actele de la domnul

Madden, ai deja treisprezece ani şi, văzând că mai ai puţin timp în care să lucrezi în această acasă, am hotărât să te luăm cu noi.

Am dat din cap, deşi nu ştiam nimic despre contractul meu. Nu mi se spusese niciodată nimic clar şi adevărul e că nici nu-mi trecuse prin cap să încerc să aflu mai multe amănunte.

— Am văzut cum te porţi cu domniţa Martha şi ştiu că ea ţine la tine.

Am dat din nou din cap, amorţită de spaimă.

— Vrem să vii cu noi la Williamsburg. Când domniţa Martha se va însănătoşi, vei lucra pentru ea. Până atunci vei locui cu noi. Am stabilit, a spus privind către soţul ei, că vei învăţa şi tu cu profesorul care vine să îi predea fiicei noastre.

N-am spus nimic.

— Suntem pregătiţi să te luăm cu noi şi să-ţi oferim toate avantajele posibile pentru a avea un viitor bun.

Îmi vuiau urechile şi nu am mai auzit ce a spus în continuare, aşa că, în cele din urmă, domniţa Sarah m-a trimis înapoi la etaj să-mi continui treburile.

Beattie mă aştepta acolo şi, din felul în care m-a privit, mi-am dat seama că ştia despre plecarea mea. M-am simţit trădată, aşa că am refuzat să vorbesc cu ea şi cu oricine altcineva pentru tot restul zilei. Îmi propusesem să-i evit pe toţi până aveam să plec.

A doua zi m-am înfuriat şi mai tare, când Mama m-a pus să stau cu domniţa Martha toată dimineaţa şi după-amiaza. Fanny îi ajuta pe domnul Madden şi pe domniţa Sarah, iar Beattie şi Mama, în mod straniu, nu erau la conac. Unchiul Jacob a venit să mă vadă când domniţa Martha dormea, dar n-am vrut să vorbesc cu el.

— Allah fie cu tine, a spus el, după ce l-am respins când şi-a pus o mină pe umărul meu, vrând să mă consoleze.

După ce a ieşit, am dat un picior în aer, furioasă pe el şi Allah al lui.

După ce domniţa Martha a terminat de mâncat seara devreme, domniţa Sarah a venit şi mi-a adus un cufăr din piele, spunându-mi să-l duc la bucătărie şi să-mi pun în el lucrurile.

Ştiam că nu aveam mare lucru de luat cu mine şi, când i-am spus că nu era nevoie de un cufăr aşa de mare, a zâmbit şi mi-a zis să-l iau totuşi.

La bucătărie nu era nimeni. Belle nu mi pregătise masa, cum făcea de obicei, iar asta era mai mult decât puteam să îndur. Credeam că mă uitase deja. Dezolată, m-am dus la etaj să-mi împachetez lucrurile, târând cufărul după mine.

Spre uimirea mea, pe patul lui Belle erau două dintre rochiile domniţei Martha. Când m-am apropiat să le văd mai bine, Fanny şi Beattie au sărit:

— Am ajutat-o pă Mama să le modifice pentru tine, au strigat ele.

S-au apropiat de mine în fugă şi au început să mă dezbrace, insistând să probez rochiile. În acelaşi timp, îmi povesteau cum domniţa Sarah îi dăduse lui Mama două dintre rochiile de zi ale domniţei Martha şi îi spusese să le modifice pentru mine. Fanny, care avea cam aceeaşi statură cu mine, îmi ţinuse locul la probe ca să îmi poată face o surpriză la sfârşit. După ce mi-am tras pe mine rochia de stambă albastru-pal, Fanny mi-a încheiat nasturii din faţă iar Beattie a scos o panglică albastră din buzunar. Mi-a desfăcut cozile împletite şi mi-a periat părul lung, apoi mi-a luat câteva şuviţe care îmi atârnau pe faţă şi mi le-a legat la spate cu panglica albastră. M-au luat de mână şi, chicotind, n-au vrut să-mi spună de ce mă conduceau la colibe.

Un foc de tabără era deja aprins. Mâncarea fusese aşezată pe mese improvizate. Pregătiseră o petrecere. Au început să aplaude când am ajuns, împreună cu gemenele, şi abia atunci am înţeles că petrecerea era pentru mine. Belle a venit prima să mă îmbrăţişeze, apoi Mama şi Papa, urmaţi de Ben şi Lucy. În cele din urmă a venit şi Ida să mă felicite, urmată de adulţii şi copiii cu care mergeam de obicei la biserică. Priveam în jurul meu, mirată că atât de mulţi oameni ţineau la mine. Cum oare aveam să suport să-i las în urmă?

Când s-au servit bucatele, mi-a fost teamă să mănânc, ca să nu-mi murdăresc rochia nouă. Ida şi-a dat seama şi a intrat în coliba ei, de unde s-a întors cu o cârpă curată, pe care mi-a aşezat-o pe genunchi înainte să-mi dea înapoi castronul cu mâncare. Mi s-au umplut ochii de lacrimi şi îmi doream să mă ia în braţe şi să-mi spună că era o greşeală şi că nu trebuia să plec nicăieri. M-am luptat cu lacrimile tot timpul în seara aceea. Când a început muzica, Papa m-a invitat la dans. În timp ce ne învârteam, am privit acele chipuri zâmbitoare şi nu mi-a venit să cred că aveam să-i părăsesc pe toţi a doua zi dimineaţă. Apoi Will a venit să mă invite la dans. Părul des i-a căzut pe ochi când a dat din cap şi şi l-a dat la o parte înainte să-mi întindă mâna. Beattie a chicotit, iar Fanny m-a împuns în spate cu degetul când m-am ridicat în picioare pentru dans. Cât timp am dansat am refuzat să mă uit la el, dar a început să glumească şi n-a durat mult până i-am răspuns, râzând. Când s-a încheiat dansul, Will m-a condus înapoi lângă Belle şi gemene.

— Să nu uiţi, Lavinia, a spus el, ai zis că o să fii iubita mea. O să te-aştept.

I-am întors spatele, enervată că-mi vorbea aşa de faţă cu Belle. Am fost fericită când Mama a spus că era timpul să plecăm.

Familia mea mi-a făcut încă o surpriză când s-au strâns toţi la bucătărie şi mi-au adus câte un cadou. Ben mi-a dat un suport pentru cratiţe din fier forjat, în formă de pasăre. Mama mi-a ţesut un coş, în care se afla cadoul lui Beattie, trei pene de curcan sălbatic. Fuseseră

fierte, curăţate, apoi fuseseră ascuţite şi acum erau numai bune de scris. Îmi pusese şi câteva nuci negre, iar Belle m-a învăţat cum să le fierb ca să fac cerneală. Fanny mi-a dat un săculeţ în care erau două monede.

— I le-a dat Căpitanu' lu' Fanny, a spus Beattie, mândră de sora ei.

Belle mi-a dat oglinda de argint la care ţinea mult şi, când am încercat s-o fac s-o primească înapoi, a stăruit s-o iau şi să mă gândesc la ea de câte ori o folosesc. Papa mi-a dat un pui din lemn pe care îl cioplise chiar el.

— Ştii ce-nseamnă asta, mi-a zis, iar eu m-am chinuit să-mi ţin lacrimile, amintindu-mi de discuţia pe care o avuseserăm cu mult timp în urmă, când îmi spusese că avea să fie tăticul meu.

Unchiul Jacob mi-a dat un fluier. Era mititel, făcut din trestie subţire, şi când am suflat în el a scos un sunet înalt, strident.

— Cu ăla ai să mă chemi, a spus el. Dacă ai necazuri, să sufli în el. Io o să ascult mereu.

Nu ştiu dacă nota pe care o scotea fluierul sau cuvintele lui calde m-au atins, dar n-am putut să-mi mai reţin lacrimile şi m-am sprijinit de Belle, plângând. Ea m-a îmbrăţişat, iar Papa a început să glumească, încercând să mă înveselească. Toţi au râs când mi-a spus să am grijă când folosesc fluierul, pentru că Unchiul Jacob nu ştia să călărească prea bine. Papa ne-a făcut să ni-l imaginăm pe Unchiul Jacob pornind călare către Williamsburg, ţinându-se cu disperare de cal şi strigând că vine să mă salveze.

A mers. Când ne-am urat noapte-bună deja râdeam printre lacrimi.

Belle m-a ajutat să-mi fac bagajul. A încăput totul, mai puţin colecţia mea de cuiburi de păsări, aşa că Belle mi-a propus să iau numai două, iar ea să aibă grijă de restul. A trebuit să fiu de acord, pentru că nu prea aveam de ales; cufărul meu era plin a doua zi dimineaţă, când Ben l-a dus la conac şi l-a legat de trăsură.

Au venit toţi să ne conducă. În ultima clipă, domniţa Martha a spus că nu voia să vină. După ce au încercat în zadar să o convingă, domnul Madden i-a spus lui Ben să o ia pe sus şi să o aşeze în trăsură.

Am fost ultima care a urcat. Caii erau nerăbdători să pornească şi i-am fost recunoscătoare lui Ben când m-a ajutat să urc. M-a strâns tare de mână, dar n-am îndrăznit să-l privesc în ochi. Când închideau uşa, am văzut-o pe Sukey urcând dealul în fugă dinspre bucătărie. Vorbisem cu ea în acea dimineaţă, spunându-i că urma să plec pentru o vreme. Ea ascultase cu atenţie şi nu păruse impresionată. Probabil că uitaseră toţi de ea, prinşi cu pregătirile pentru plecare, şi acum venea într-un suflet, aducând cu ea ghetele de iarnă butucănoase şi păpuşa.

— Stai, Binny, vin cu tine, a strigat ea, vin cu tine!

Înainte să ajungă la trăsură, Papa George a luat-o în braţe.

Am plecat, dar nu puteam să-mi dezlipesc privirea de la fereastra

din spate. Sukey era disperată şi lui Papa îi era greu s-o ţină în braţe, pentru că ea îl lovea cu mâinile şi picioarele, încercând să se elibereze.

În trăsură, starea mea sufletească îşi găsea ecou în ţipetele domniţei Martha.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI OPT

Belle

După ce-a plecat Lavinia, a început să-mi fie tare dor de ea, mi-am adus aminte cât de urât e să fii singur. Cel mai greu e noaptea. Chiar dacă Marshall e încă la Williamsburg şi Will Stephens zice că Rankin a plecat de mult, eu tot mi-am pus un zăvor la uşă şi dorm cu un cuţit lângă mine. Dacă apare iar vreunul din ei, de data asta e mort.

În timpul zilei nu prea am timp să mă gândesc la asta. Chiar dacă au plecat toţi de la conac, am destulă treabă în grădină şi cu Jamie şi Sukey.

Mă întreb cum se descurcă Lavinia fără Sukey a ei. Noaptea Sukey plângea şi nu ne lăsa să dormim pe mine şi pe Jamie, până când Mama a luat-o să doarmă cu Beattie. A fost ceva mai bine aşa, dar acum nu vrea să mănânce. Mama zice că pentru ea e ca şi cum ar fi pierdut două mame. Mai întâi Dory, şi acum Lavinia.

Adevărul e că de când Mama a luat-o pe Sukey să doarmă la ea, e mai uşor pentru Ben să vină la mine noaptea. Nu poate să stea departe de mine şi nici nu aş vrea. Totuşi, înainte a trebuit să mă duc la Ida să-mi dea ceva ca să nu mai rămân gravidă. Zicea că nu merge la toate femeile, că n-a mers niciodată pentru ea, dar până acum la mine a funcţionat. Îl iubesc mult pe Jamie al meu, dar nu mai vreau alţi copii. Când o veni ziua să fug, ne-ajunge un copil de cărat în braţe, mie şi lui Ben.

Şi mai e Lucy. Nu-mi place deloc de ea. Mă enervez numai când mă gândesc cum stă ea acolo cu Ben, dar Ben nu vrea să-i spună de noi. Cică dacă află că suntem împreună o să sufere şi Ben zice că deja a suferit destul la viaţa ei.

Şi nu vrem să afle nici Mama şi Papa. Dar eu o ştiu pe Mama. O să afle ea repede şi-apoi să vezi! Aseară ne-am pus pe râs când i-am spus lui Ben că nu e-n regulă să ne ferim de Mama la douăzeci şi patru de ani.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI NOUĂ

Lavinia

În anul 1797 Williamsburg nu mai era capitală, dar oraşul era vestit pentru trei instituţii. Una dintre ele, care era centrul oraşului şi locul unde se întâlneau toţi oamenii, era tribunalul. Era o clădire impozantă, din cărămidă, situată în centru, un punct de reper pe strada principală, Duke of Gloucester. Fiind avocat, domnul Madden era foarte familiarizat cu această clădire.

Cea de-a doua, tot în centrul oraşului, era Colegiul William şi Mary. Fondat în 1693, îşi păstrase o reputaţie excelentă între şcolile superioare, în special cele de drept. Aici urma să-şi continue studiile Marshall.

Cea de-a treia, care cu timpul a căpătat cea mai mare importanţă pentru mine, era spitalul public. Şi aceasta era o clădire solidă, din cărămidă. Spre deosebire de celelalte, era situată la periferie şi era cunoscută drept Spitalul de nebuni, fondat în 1773. Avea o reputaţie din ce în ce mai bună şi aici a fost internată domniţa Martha. Erau acceptaţi doar pacienţii consideraţi vindecabili sau periculoşi. Nu mi s-a spus niciodată în care dintre cele două categorii a fost inclusă domniţa Martha.

Familia Madden avea o casă primitoare. Construită la o distanţă uşor de parcurs pe jos faţă de tribunal, era o construcţie din lemn, destul de mare, dar nu cât conacul pe care-l lăsasem în urmă. Avea multe camere, dar tavanele erau joase, iar camerele erau mai aglomerate şi atmosfera mai intimă decât la Tall Oaks. La multe dintre ferestre erau canapele cu perne, în timp ce pe pervazurile libere erau ghivece cu flori care parfumau aerul. Deşi exista o bibliotecă, erau cărţi împrăştiate peste tot în casă şi mi-am dat seama că cititul era un lucru obişnuit în acea familie. Mobilele nu erau atât de extravagante ca la Tall Oaks, dar erau îndeajuns de valoroase cât să dea de înţeles că acea casă aparţine unei familii înstărite. La început am fost uimită de culorile în care erau vopsiţi pereţii, dar m-am obişnuit repede cu noul stil.

Spre surprinderea mea, mi s-a dat propria cămăruţă la etaj. Mai târziu am aflat că mi-au dat-o pentru că era lipită de dormitorul mai mare pe care avea să-l ocupe domniţa Martha când se întorcea de la spital. Cu toate acestea, am fost peste măsură de surprinsă că aveam să locuiesc în casa cea mare şi că, pe deasupra, camera era şi frumos decorată. Verdele pereţilor contrasta plăcut cu o cuvertură albă, aşezată pe patul cu picioare. Un covor împletit, rotund, acoperea cea mai mare parte a podelei din lemn de pin, iar într-o margine, la

fereastra cu acoperiş triunghiular, era o măsuţă de scris din lemn de stejar.

Am privit strada lată şi aglomerată, mărginită de ulmi şi salcâmi, şi printre copaci am văzut alte case asemănătoare. Unele păreau să aibă nevoie de ceva reparaţii, dar aproape toate aveau grădini luxuriante, pline de flori, ierburi aromatice şi arbuşti.

Gazdele mele aveau un singur copil, o mult-iubită fiică pe nume Meg. Când am ajuns la Williamsburg m-a întâmpinat plină de entuziasm. Era cu un an mai mică decât mine, avea doisprezece ani şi, chiar dacă crescuserăm amândouă destul de mult de când ne văzuserăm ultima dată, era mult mai scundă decât mine. Era slabă şi şchiopăta mai pronunţat decât îmi aminteam eu, dar părul creţ şi rebel era ca înainte. Trebuie să recunosc că, în primele clipe, mi s-a părut o fiinţă foarte ciudată. Purta ochelari rotunzi, dar când asculta ce îi spuneai, şi-i scotea şi te privea fix, fără să-şi mute ochii căprui, rotunzi, de la tine, de parcă ar fi încercat să înţeleagă de unde-ţi veneau ideile.

În primele săptămâni eram atât de marcată de schimbările prin care treceam, încât nu ştiu cum m-aş fi descurcat fără ajutorul lui Meg. Cel mai dificil mi se părea să mă obişnuiesc să trăiesc într-un oraş. Agitaţia continuă mă neliniştea şi mă speriau mereu ţipetele copiilor din vecini şi zgomotele trăsurilor. În timpul zilei, cu atâţia oameni pe-afară, atmosfera era sufocantă şi mi se făcea dor de întinderile verzi şi de cărările din pădure pe care le lăsasem în urmă.

Dar în camera lui Meg găseam alinare. Acolo era o adevărată lume a plantelor şi a păsărilor, natura pe care credeam că am lăsat-o în urma mea. Am fost peste măsură de fericită să văd că şi ea colecţiona cuiburi de păsări, pe care le aşezase pe pervazuri, printre pietre şi frunze felurite. Un perete era aproape în întregime acoperit cu diferite varietăţi de ferigă înrămate, iar pe altul erau imagini cu păsări. Toate, mi-a spus ea, erau specii indigene.

În timp ce le studiam cu atenţie, o voce răguşită care venea dintr-un colţ al camerei m-a speriat.

— Salut!

M-am întors.

— Sinsin, a spus Meg, îndreptându-se către o colivie de răchită, fii drăguţ.

A deschis uşiţa coliviei şi a întins braţul. O pasăre mare, neagră a ieşit, i sa aşezat pe umăr şi a început să-i ciupească uşor urechea, gângurind încetişor.

— El, a spus Meg mândră, e Sin[1].

— Sân?

— Da, l-am botezat Sân. De fapt, mama l-a botezat. Nu prea-i place de el. „Negru ca păcatul“, mi-a zis în ziua când l-am adus.

— Oare vrea să vină şi la mine?

Meg radia.

— Sigur că da.

Pasărea a venit îndată şi a început să gângurească în timp ce-mi ciufulea părul cu ciocul.

— Ce-i dai să mănânce? Am întrebat.

— Şoareci, broaşte, alune, fructe…

— Ce fel de pasăre e? am întrebat în timp ce-i mângâiam penele negre, irizate.

— Aparţine genului Corvus. O cioară neagră, a spus ea pe un ton formal, ca o directoare de şcoală. L-am găsit când era foarte mic şi m-a impresionat. Este foarte inteligent şi l-am învăţat să vorbească.

În timp ce ea încerca să-mi demonstreze abilităţile păsării, am privit în jurul meu prin cameră. O plantă micuţă, cu rădăcini cu tot, fusese aşezată pe birou, iar dintr-un sertar deschis se vedea un caiet pe care era o schiţă începută. Văzând că mă interesa subiectul, Meg a scos la iveală un alt obiect la care ţinea mult: o cutie metalică ovală, vopsită într-un albastru pal. Mi-a explicat că se folosea pentru a aduna plante şi insecte de afară. Avea o curea de piele şi şi-a atârnat-o pe umăr ca să-mi arate cum putea să deschidă capacul cu o singură mână. Capacul era decorat cu o pictură manuală, delicată, reprezentând flori de câmp albe şi roz, dar pe alocuri vopseaua se cojise din cauza uzurii. Se numea cutie de ierborizare, mi-a spus, pronunţând cuvintele de parcă ar fi mâncat o bomboană.

Am fost uimită când mi-a arătat raftul cu cărţi. Toate erau primite în dar de la tatăl ei, mi-a spus, şi îi erau de folos la studii. După ce Sân a zburat şi a aterizat pe o stinghie deasupra biroului, m-am aşezat şi am privit în jurul meu, fascinată. Meg era foarte încântată că mă interesa lumea ei şi după câteva zile deja deveniserăm foarte apropiate.

Pentru început, stabiliseră să iau numai lecţii de citire şi scriere alături de Meg. Mi s-au dat şi câteva treburi de făcut în casă, iar domniţa Sarah i-a spus negresei care lucra în casă, Nancy, să îmi arate ce aveam de făcut. Fiindu-mi tare dor de familia pe care o lăsasem în urmă, am încercat să mă împrietenesc cu Nancy şi fiica ei, Bess.

Nancy şi soţul ei, împreună cu Bess, locuiau pe proprietatea familiei Madden, într-o căsuţă în spatele bucătăriei. Femeile găteau, făceau curăţenie şi alte treburi în casă, sub supravegherea domniţei Sarah, iar soţul lui Nancy îngrijea restul proprietăţii şi grădinile vaste.

În timp ce eram la lucru, m-am arătat foarte deschisă faţă de Nancy şi fiica ei, dar ele, neştiind nimic despre mine, s-au ţinut departe. Într-o după-amiază, neavând nicio treabă şi vrând să mă împrietenesc cu ele, m-am dus în bucătărie şi le-am întrebat dacă puteam să le ajut la gătit. S-au uitat la mine cu chipuri împietrite. Mi-au spus că nu, se

ocupau ele de tot. Nu aveau nevoie de ajutor.

Mai târziu în acea zi domniţa Sarah a venit la mine şi mi-a cerut să nu-i mai deranjez servitoarele. Mi-a spus că erau foarte retrase şi nu le plăcea să le deranjeze cineva când munceau. Naivă cum eram, m-a contrariat faptul că m-au respins în felul acela, dar n-am mai făcut nicio încercare să mi le apropii.

La început, domniţa Sarah mi s-a părut arogantă, dar cu timpul mi-am dat seama că avea intenţii bune. Domniţa Sarah îşi lua gospodăria foarte în serios şi, chiar dacă prioritatea ei era familia, îşi respecta şi obligaţiile sociale. Încă din copilărie avusese o poziţie privilegiată. Mama ei insistase întotdeauna asupra obligaţiei de a păstra o atitudine potrivită, iar ea făcea tot ce-i era în putere să o respecte. Am auzit-o deseori spunând că se simţea obligată să-i ajute pe cei nevoiaşi şi nu aveam nicio îndoială că eu mă număram printre ei.

Înfăţişarea şi buna-cuviinţă erau nespus de importante pentru domniţa Sarah; era o fiinţă trupeşă, iar gustul ei în materie de haine nu era tocmai de admirat. Era înnebunită după dulciuri şi, de aceea, rochiile ei erau deseori mai strâmte decât intenţionase croitoreasa. Ca şi Meg, domniţa Sarah avea obiceiul să te privească fix când vorbeai, dar ceea ce o deosebea de fiica ei era că obişnuia să şi repete cuvintele interlocutorului, ca şi cum ar fi vrut să le înţeleagă mai bine.

Domnul Madden era plecat în cea mai mare parte a timpului şi, când nu era ocupat cu treburile lui de avocat, îi plăcea grădinăritul. Îi făcea toate gusturile fiicei lui, ceea ce a forţat-o pe domniţa Sarah să fie mai exigentă cu ea. La cină, am observat cât de apropiaţi erau tatăl şi fiica. Amândoi erau pasionaţi de botanică dar, în timp de domnul Madden era interesat numai de propria-i grădină, Meg voia să afle şi ce exista dincolo de gardul acesteia.

M-a mirat să aflu că domnul Madden aducea cele mai multe vietăţi cu care-l hrăneau pe Sinsin. Spre disperarea domniţei Sarah, acesta era unul dintre cele mai frecvente subiecte de conversaţie la cină. Uneori uitam şi să mănânc, atât eram de uimită de asemenea discuţii în timpul mesei. Cu vremea, domnul Madden a încercat să mă atragă şi pe mine în discuţiile lor, dar eu eram atât de timidă, că nu-mi găseam cuvintele. Cred că a trecut vreun an întreg până când am reuşit să îl privesc şi să-i răspund la întrebări.

Trebuie să spun că am fost nespus de surprinsă în prima zi, când mi s-a spus că aveam să mănânc împreună cu cei din familie. Până atunci nu stătusem niciodată la o asemenea masă. Ghicind că aveam nevoie de explicaţii, domniţa Sarah s-a grăbit să mi le ofere. Dornică să mă ridic la înălţimea aşteptărilor ei, m-am obişnuit rapid să-i urmez exemplul.

În săptămânile următoare, Meg i-a cerut mamei ei să mă elibereze de treburile casnice ca să pot să o însoţesc la toate lecţiile. Profesoara

noastră era o văduvă în vârstă, doamna Ames, o femeie destul de inteligentă, dar uşor distrată şi foarte dornică de bârfă. În fiecare dimineaţă, cu excepţia sâmbetelor şi a duminicilor, primeam lecţii de citire şi scriere. Lecţiile de pictură şi muzică se ţineau de două ori pe săptămână, după-amiaza, iar cele de dans o dată la două zile. În restul zilelor eram libere după-amiaza şi puteam să ieşim să ne plimbăm. La început am vrut să merg la magazinele din centrul oraşului ca să văd cu ochii mei că lucrurile despre care doar auzisem chiar există. Dar pe Meg n-o interesau, aşa că în timpul liber mergeam cu Meg să adune plante pe care să le studieze sau o ajutam să inventeze noi moduri de a-i procura hrană proaspătă lui Sinsin.

Cu fiecare lună care trecea, vedeam tot mai multe feţe ale unei lumi noi şi plăcute. Totuşi, chiar dacă de cele mai multe ori eram fericită, eram în permanenţă neliniştită când mă gândeam la viitorul meu nesigur. Mi se spusese de multe ori că educaţia pe care o primeam nu făcea decât să-mi sporească şansele, dar nu mi s-a spus niciodată care erau acele şanse. Iar mie îmi era prea teamă să întreb. Le eram recunoscătoare pentru situaţia fericită în care mă aflam, dar, tot timpul cât am rămas la Williamsburg, dorul meu de casă nu s-a stins. Cu ceva timp în urmă, când îi scrisesem lui Belle, mă gândisem să îi cer să se asigure cumva că aveam să mă întorc într-o bună zi. Dar după ce m-am gândit mai bine, mi-am dat seama că era inutil să-i cer ei să intervină, aşa că am renunţat. Apoi m-am simţit mai singură ca niciodată.

Îmi era groază când se apropia ora de culcare, fiindcă atunci mă copleşea dorul de casă. Dormitorul meu frumos părea atât de gol noaptea. Pe întuneric mi se făcea atât de dor să-i simt mirosul lui Sukey, să aud zgomotele care veneau din bucătărie şi vocea lui Mama sau a lui Belle. Înainte să adorm nu puteam să numi amintesc. O vedeam iar şi iar pe Sukey alergând în urma trăsurii şi, când simţeam că nu mai rezist, îmi luam pătura şi o aşezam pe jos ca să o fac să semene cu vechea mea saltea. Mă întindeam pe ea şi scoteam coşul de la Mama de sub pat. Scoteam din el toate comorile mele, apoi lăsam tristeţea să mă copleşească. Când reuşeam în cele din urmă să adorm, visam că eram pe un vapor. Mă trezeam cu inima bătându-mi tare, îngrozită că avea să vină un alt val care să ia cu sine tot ce îmi era cunoscut.

În timpul zilei îmi era mai uşor, având atâtea lucruri de făcut. Mă interesau toate lecţiile, dar cele de dans erau mai amuzante decât orice. Profesorul de dans era domnul Degat, acompaniat la vioară de prietenul lui de-o viaţă, domnul Alessi. Cei doi locuiau împreună, se contraziceau adesea şi tot timpul aveau o părere proastă despre ceea ce făcea celălalt. De multe ori lecţia era întreruptă fiindcă unul din ei pleca şi îl lăsa pe celălalt să continue singur. Şi pentru că depindeau

unul de altul pentru a ţine lecţia, de obicei aceste încercări se terminau cu un eşec.

După un astfel de episod, Meg le-a povestit părinţilor, la cină, despre noua dramă care se petrecuse. Cei doi erau deja nervoşi la începutul lecţiei. Când domnul Degat şi Meg au făcut un pas greşit, domnul Alessi a lăsat vioara şi a spus că, dacă domnul Degat ar fi făcut un pas la dreapta în loc de unul la stânga, totul ar fi ieşit cum trebuia. Domnul Degat era de părere că, dacă piesa ar fi fost cântată mai uniform, n-ar fi făcut o asemenea greşeală. Domnul Alessi a spus că el cântase ireproşabil şi că poate domnul Degat ar trebui să-şi ceară scuze. Domnul Degat l-a asigurat că nu avea de gând să facă aşa ceva, iar domnul Alessi, auzind una ca asta, şi-a pus vioara deoparte şi a declarat că iese puţin „să ia aer“. Enervat la culme, domnul Degat s-a apropiat de vioară, a luat arcuşul şi l-a rupt în două pe genunchi. Apoi l-a aşezat înapoi cu grijă. Deja îi trecuseră nervii, aşa că s-a apropiat de noi, a aruncat o privire neliniştită spre uşă, apoi a bătut din palme să ne atragă atenţia. Lecţia continua, ne-a spus. Avea să fredoneze el muzica pentru dans. Abia începuserăm să dansăm când domnul Alessi a intrat. A scos un urlet indignat când a descoperit arcuşul rupt. În timp ce ieşea, a spus că domnul Degat e un om abject şi crud.

Drept răspuns, domnul Degat a început să fredoneze mai tare. La mai puţin de o jumătate de oră după plecarea domnului Alessi, pe domnul Degat l-a apucat una dintre durerile lui de cap îngrozitoare şi a trebuit să scurteze lecţia.

După ce Meg a terminat de povestit, domnul Madden, care de obicei nu-şi exprima păreri în legătură cu astfel de subiecte, a întrebat-o pe domniţa Sarah dacă n-ar fi mai bine să angajeze un alt violonist. Domniţa Sarah s-a arătat surprinsă. Erau o echipă, a spus ea. Şi nu ştia oare că domnul Degat era cel mai bun profesor care preda atât de dificilul menuet? În plus, a mai spus ea, cei doi îşi rezolvau întotdeauna neînţelegerile. Am privit-o scurt pe Meg şi am văzut că a fost la fel de uşurată ca mine când domnul Madden n-a mai insistat. Amândurora ne plăcea lecţia de dans exact aşa cum era.

Aveam o lecţie de latină sâmbăta dimineaţă şi mare mi-a fost mirarea când am aflat că profesorul nostru era chiar Marshall. Nu avea cursuri la şcoală în acea zi şi, în urma intervenţiei domnului Madden, unchiul său, se stabilise că avea să îi predea lui Meg limba pe care o studia la acea şcoală. Chiar dacă subiectul nu mă interesa mai deloc, îmi era dor de casă şi abia aşteptam să-l văd pe Marshall. Când ne-am văzut pentru prima dată, m-a salutat călduros şi n-a părut surprins de noul loc pe care-l ocupam în acea casă. Nu prea avusesem de-a face cu el în anul dinainte, când venise să-şi viziteze tatăl, dar îmi aminteam cât de atent fusese cu mine. Şi acum, doar văzându-l, mă simţeam mai aproape de familia pe care o părăsisem.

După lecţie, Marshall rămânea la cină. Domnul Madden şi domniţa Sarah se purtau foarte afectuos cu Marshall şi, pentru că şi eu simţeam nevoia de căldură sufletească, mi-am dat seama cât se bucura de atenţia pe care i-o acordau.

Marshall era un tânăr arătos; aşa spunea toată lumea. Părul blond i se închisese la culoare, devenind nisipiu, iar trăsăturile cele mai expresive ale chipului său mi se păreau maxilarul puternic şi bărbia despicată. Avea buzele pline, dinţi albi şi drepţi, iar ochii îi erau de albastrul cel mai pur. Era întotdeauna bine îngrijit, înalt de peste un metru şi optzeci, cu umeri laţi şi o înfăţişare minunată.

Marshall era un profesor bun şi, chiar dacă ne-a mărturisit că botanica nu era una dintre pasiunile lui, părea să îi facă plăcere să o ajute pe Meg să descifreze cuvintele în latină care, pentru ea, ascundeau nenumărate secrete ale naturii. Pentru că mă bucuram în egală măsură să studiez botanica împreună cu Meg şi să îl văd pe Marshall, am început să aştept cu nerăbdare lecţia de sâmbătă.

Într-o noapte, când dorul de casă mă chinuia teribil, am pus la cale un plan. Mi-am spus că domniţa Martha trebuia să-şi revină şi, când acest lucru avea să se întâmple, aş fi putut să mă întorc împreună cu ea acasă, să-i ţin companie. Chiar atunci am început să urzesc planuri pentru a o vedea.

În primele luni, când cerusem să merg în vizită la domniţa Martha, domniţa Sarah mi-a răspuns hotărât că spitalul nu era un loc potrivit pentru o persoană de vârsta mea. Am observat că ea însăşi se duce din ce în ce mai rar până când, într-o joi după-amiază, când abia se întorsese de la spital, am auzit întâmplător ce îi spunea domnului Madden. Fără nicio urmă de ruşine, m-am oprit la uşa bibliotecii să ascult.

— Pur şi simplu e prea îngrozitor ca să pot să vorbesc despre asta! L-am convins să vină şi uite ce s-a întâmplat! a spus ea.

— E fiul ei, i-a răspuns domnul Madden. Ai avut dreptate, era şi timpul să meargă să o vadă.

— Dar tu nu ştii… a spus ea, izbucnind în plâns.

— Atunci spune-mi, draga mea.

— Nu ştiu dacă pot să vorbesc despre aşa ceva, a spus ea.

— Trebuie. Spune-mi şi gata.

Odată ce a început să vorbească, domniţa Sarah a povestit toată întâmplarea dintr-o suflare.

— I-am spus: „Marshall, e mama ta. Eşti singura ei speranţă. Dacă te vede, sigur reacţionează”. Nu voia să vină. Am văzut că se făcuse palid când ne apropiam de spital. În holul de la intrare a trebuit să se aşeze pe un scaun dar eu, sperând că lucrurile se vor schimba, l-am forţat să meargă la ea. Dormea când i-au descuiat uşa celulei ca să intrăm şi bănuiesc că de aceea nu a rămas şi asistentul. Marshall s-a aşezat pe

un taburet dintr-un colţ şi, imediat, de cealaltă parte, altă femeie… demnă de milă a scos o mână printre gratii şi i-a strigat s-o ajute. Când am văzut cât era de afectat, în ce hal tremura, mi s-a făcut milă de el şi mă pregăteam să-i spun să plecăm, dar atunci s-a trezit Martha. A fost calmă până l-a observat pe Marshall. Înainte să ne putem da seama de ce avea de gând să facă, s-a ridicat de pe saltea şi s-a năpustit asupra lui. Când el a încercat să se elibereze, i-a prins faţa în palme şi a început să-l sărute într-un fel… sigur credea că e soţul ei. Când a început să. Doamne, iartă-mă, să-l pipăie, era aşa de şocat că n-a putut să reacţioneze. A trebuit să strig după asistenţi ca să îl elibereze, a spus domniţa Sarah, încercând să-şi domolească hohotele de plâns.

— O, draga mea, a spus domnul Madden.

— Şi asta nu e tot, a şoptit ea, iar eu m-am apropiat şi mai mult de uşă ca să pot s-o aud.

— Ce mai e? Spune acum şi după aceea n-o să mai vorbim niciodată despre asta.

— Înainte să reuşim să ieşim şi-a ridicat fustele şi… a urinat.

Când soţia sa a început să hohotească, mi-am închipuit că domnul Madden o ţinea în braţe şi o alina. După ce s-a liniştit, el a întrebat de Marshall din nou.

— N-a vrut să vorbească cu mine în trăsură. Când l-am luat de mina care-i tremura, şi-a retras-o. Am încercat să îmi cer scuze, dar n-a vrut nici să se uite la mine. Cum am putut să-i fac aşa ceva?

— Nu i-ai făcut nimic, draga mea. Ai avut dreptate să-l duci la ea. Sigur că te-ai gândit că prezenţa lui o va ajuta.

— Dar ar fi trebuit să-mi dau seama. Îţi aduci aminte de cina de Crăciun, anul trecut, când a băut prea mult… cum a spus că Martha îl urăşte, că-l învinovăţeşte de moartea lui Sally? Şi îţi aminteşti cât de tare s-a înfuriat când nea spus că lua mult laudanum când era el mic?

— Dar acum nu-i administrează laudanum? a întrebat domnul Madden.

— Nu, nu i-l mai dau.

A făcut o pauză, apoi a adăugat:

— Drept să-ţi spun, nu cred că-i vor mai da drumul vreodată. Au încercat cu de toate. Îi iau sânge în fiecare săptămână, îi dau purgative, au încercat prin intimidare şi apoi au legat-o. De multe ori au băgat-o în apă rece dar nu funcţionează nimic, nimic.

— Draga mea, de ce te mai duci s-o vezi? a spus domnul Madden. Cu ce-o ajuţi?

— Nu pot s-o abandonez, a spus domniţa Sarah. E obligaţia mea. Stă toată ziua singură în celula aceea. Doarme pe o saltea, nici măcar la un pat nu are dreptul. Nu-i dau nici tacâmuri. E obligată să mănânce cu mina, ca un animal!

— Te recunoaşte când mergi în vizită?

— Uneori, în zilele când o lasă să iasă în curte – curtea nebunilor, aşa îi zic – pare să îşi dea seama cine sunt. Dar apoi cere să vadă copilul sau pe sora noastră, Isabelle. Eu cred că trebuie să-i spun adevărul, dar suferă aşa de tare când îi spun că au murit amândoi!

N-am mai rezistat şi, victimă a propriei mele indiscreţii, am fugit în camera mea, împovărată cu această veste care avea să-mi tulbure şi mai mult nopţile şi aşa lipsite de somn.

În sâmbăta care a urmat vizitei la mama lui, Marshall nu a venit la lecţia de latină şi nici la cina de după aceea. La insistenţele domniţei Sarah, domnul Madden a plecat să-l caute. L-a găsit seara târziu, beat, într-o tavernă aflată la câţiva kilometri de oraş. Meg deja dormea, iar eu eram cu domniţa Sarah în salon când domnul Madden s-a întors cu nepotul lui. Marshall era atât de beat, că a fost nevoie să-l cărăm toţi trei într-un dormitor.

Când l-am aşezat în pat, domniţa Sarah şi eu am observat că mina dreaptă îi era vânătă şi avea o tăietură. Am curăţat-o împreună şi, chiar dacă probabil l-a durut, n-a scos decât nişte sunete nedesluşite. Când a început să vomite, l-am întors pe o parte, dar ne-am dat seama, după starea în care erau hainele lui, că stomacul deja i se golise de tot, în afară de fierea cu urme de sânge pe care tocmai o scuipa. Când a adormit, ne-am dus toţi la culcare, doar ca să fim treziţi ceva mai târziu de strigătele care veneau din camera lui Marshall. Până au ajuns la el, deja începuse să spargă tot ce se afla în cameră.

Eu şi Meg am rămas pe coridor să ne liniştim una pe cealaltă, până când a venit domniţa Sarah şi ne-a trimis înapoi la culcare. I-am auzit toată noaptea. Nereuşind să adorm, în zori m-am îmbrăcat şi am ieşit s-o întreb pe domniţa Sarah dacă îi puteam fi de ajutor. Avea ochii roşii de oboseală.

— Dacă ai putea să stai tu cu el, m-aş duce să dorm vreo oră, a spus ea. Domnul Madden se pregăteşte să plece. Trebuie să aibă grijă… să… să repare daunele.

Mi-am tras scaunul lângă pat şi am asigurat-o pe domniţa Sarah că o voi chema dacă voi avea nevoie. După ce a plecat, am aruncat o privire sfioasă către Marshall, care dormea. După ce în timpul nopţii îmi fusese frică de el, acum era palid şi vulnerabil. Mi-am adus aminte de cele mai rele zile ale lui în copilărie, de ochii lui pierduţi după moartea lui Sally, de expresia înfrântă de pe chipul lui când l-am găsit la latrină şi mi s-a înmuiat sufletul. Cât de mult semăna cu mama lui, m-am gândit, apoi m-a cuprins un dor sfâşietor de toţi cei de la Tall Oaks. Lacrimile au început să-mi curgă şi, când mi le ştergeam, mi-am dat seama că Marshall se trezise şi mă privea.

— Nu mai plânge, a spus el întinzând mâna bandajată către mine.

I-am privit îngrozită degetele umflate şi vinete. Când mi-a văzut

reacţia, şi-a dat seama de cum arăta mâna lui şi s-a ridicat înr-un cot ca s-o vadă mai bine.

Când s-a mişcat, a început din nou să vomite, aşa că i-am ţinut ligheanul şi l-am mângâiat aşa cum ar fi făcut Mama. Avea faţa transpirată din cauza efortului şi, când s-a întins la loc în pat, i-am pus o cârpă udă pe frunte. Ochii lui albaştri i-au întâlnit pe ai mei şi, când a încercat să zâmbească, m-a copleşit un val de tandreţe cum nu mai simţisem decât pentru Sukey şi Campbell. Voiam să-l consolez, să-l iau în braţe ca pe un copil, dar ştiam că nu se cade şi m-am oprit. Tulburată de sentimentele pe care le încercam, am fost uşurată când a venit domniţa Sarah şi am putut să plec.

Nu l-am mai văzut pe Marshall până a doua zi. Îi era încă prea rău ca să poată mânca şi nu putea decât să bea câte puţină apă. Domniţa Sarah stătea la capul patului său, dar în cele din urmă a coborât pentru micul dejun.

— Zice că singurul lucru pe care l-ar putea mmca e supa lui Mama Mae, ne-a spus domniţa Sarah.

— Nu cred că-l ajutăm cu nimic dacă-l răsfăţăm, a spus domnul Madden, servindu-se cu încă o gofră. Poate că dacă stă câteva zile cu stomacul gol o să-şi înveţe lecţia.

— Dar trebuie să mănânce! am spus.

Glasul meu era aşa de înfocat, încât toţi de la masă au întors capul şi m-au privit fix. Am simţit cum mă înroşesc la faţă şi am adăugat:

— Îmi cer iertare.

Domnul Madden a continuat să mănânce, iar domniţa Sarah a spus:

— Sigur că o să-i dăm de mâncare, draga mea.

Am terminat de mâncat în tăcere şi am cerut permisiunea să plec. Când eram pe scări, l-am auzit pe domnul Madden spunând:

— Îi e credincioasă, mititica. Nu poate fi învinovăţită pentru asta.

Am aşteptat până mai târziu, când am prins-o pe domniţa Sarah singură şi i-am spus că eu ştiam să fac supa pe care o făcea Mama Mae. Am întrebat-o dacă îmi dădea voie să o fac pentru Marshall şi ea mi-a spus că da.

Nancy şi Bess nu s-au bucurat de prezenţa mea în bucătărie, dar nici nu mau încurcat. S-au uitat la mine când am prins o găină, am tăiat-o şi am jumulit-o, apoi am tocat pătrunjel, ceapă şi cimbru. Am fiert supa la foc mic, exact aşa cum mă învăţase Mama Mae, şi până seara era gata. Domniţa Sarah tocmai ieşea de la Marshall când eu îi aduceam un castronaş cu supă fierbinte în dormitor. Era evident că era îngrijorată pentru el.

— Nu ştiu ce să zic, a spus privind castronul pe care-l adusesem, mă îndoiesc că poate să tolereze chiar şi aşa ceva.

— Pot să încerc? am întrebat.

— Te rog. Te descurci singură dacă eu cobor să mănânc? M-a

întrebat, iar eu am asigurat-o că mă voi descurca.

La lumina lămpii am văzut că starea lui Marshall nu era mai bună. M-a privit apatic când m-am aşezat pe marginea patului.

— Ţi-am făcut nişte supă, i-am spus.

M-a privit.

— Nu pot să mănânc, Lavinia.

— E doar zeamă. Am făcut-o aşa cum m-a învăţat Mama Mae, i-am spus în timp ce-i puneam un şervet pe piept.

Când i-am întins o lingură plină, a scuturat din cap, dar am insistat până când a deschis gura şi a înghiţit lichidul cald.

— Bravo, i-am spus.

Am aşteptat puţin înainte să-i mai dau. Marshall nu-şi dezlipea ochii de mine. Nu mă interesa decât să nu verse, aşa că nu mă grăbeam şi, între înghiţituri, fără să îmi pese de privirea lui, mă uitam la umbrele din camera din ce în ce mai întunecată.

— E bună, a spus.

— Ştiu, am mâncat şi eu puţină în bucătărie.

A râs încet.

— Te simţi mai bine? l-am întrebat.

— O să mă simt dacă nu vărs după asta, a spus, trăgând aer în piept. Am auzit că mi-ai luat apărarea.

— Ce vrei să zici?

— La micul dejun.

— N-am spus decât că trebuie să mănânci.

— E supărat pe mine unchiul?

— Cred că da.

Am aşteptat. El a întors capul spre perete.

— Ei, nu e prima dată.

— Ce vrei să spui?

— E tutorele meu până când împlinesc douăzeci şi doi de ani şi mereu încearcă să mă controleze. „Stabilirea de limite şi modele“, îi zice el.

N-am ştiut ce să-i răspund, aşa că am pus lingura în castronul gol şi m-am ridicat, pregătită să ies.

— Nu vrei să mai stai? a întrebat.

— Vrei să-ţi citesc? Pot să dau flăcăra lămpii mai mare.

— Nu, stai aici doar. Vorbeşte cu mine.

Mă întrebam cum o să reuşesc să-l distrez, dar de îndată ce m-am aşezat i sau închis ochii şi a adormit.

Noaptea, domniţa Sarah i-a mai dat un castron de supă şi dimineaţa a cerut încă unul.

În următoarele zile, când Marshall era în convalescenţă, am ajutat-o pe domniţa Sarah să îl îngrijească. Meg nu voia să aibă de-a face cu asta, deşi a aruncat o privire când i-am schimbat bandajul de pe rană.

A declarat că nu era infectată şi ne-a spus mie şi mamei sale să continuăm să o îngrijim la fel ca până atunci. Domniţa Sarah a dat ochii peste cap şi a scuturat din cap când a ieşit Meg. Când s-a întors ceva mai târziu îl avea pe Sinsin cocoţat pe umăr şi în mână ţinea un pachet de cărţi de joc. În acea după-amiază şi în cele care i-au urmat am jucat câteva jocuri foarte animate de *loo*[{2}].

A durat aproape o săptămână până când Marshall a plecat. Între timp, domnul Madden a stabilit că Marshall va locui acasă la unul dintre profesorii de la Colegiul William şi Mary.

Profesorul şi soţia sa erau foarte severi şi Marshall nu avea voie să iasă din casă după o anumită oră. La plecare, domnul Madden l-a forţat pe Marshall să-i promită că nu se mai atinge de alcool şi că de-atunci înainte avea să bea vin numai în timpul cinei.

CAPITOLUL TREIZECI

Belle

Când am primit prima scrisoare de la Lavinia, mi-am dat seama că nu-i e uşor. Nu din cauză că a zis ceva, ci din cauză că-s multe despre care n-a zis nimic. Na întrebat de Sukey, de Mama, de ce mai e pe la conac. În scrisoare spune doar că are un profesor şi că trăieşte în casa cea mare. E clar că lecţiile o ajută, fiindcă deja scrie la fel de bine cum scria Căpitanu'. La început m-am gândit nici să nu-i răspund. Mi-era teamă că scrisul meu nu-i la fel de bun ca al ei, dar Mama mi-a zis:

— Scrie-i, pă ea o interesează numa' că ne e dor la toţi dă ea.

Aşa că am scos dicţionarul şi m-am apucat să-i scriu. I-am scris că Jamie e cel mai bun copil din lume şi că creşte ca o plantă în grădina mea. Nu i-am zis că seamănă leit cu băiatul alb şi că mă îngrijorează ochiul ăla al lui cu albeaţă.

I-am scris că gemenele şi Mama o salută, dar nu i-am spus că lui Mama îi e greu, că a pierdut şi ea un copil. Zice că la vârsta ei e prea bătrână să mai poată să poarte un copil în pântece şi cred că are dreptate. Din câte ştiu eu, are aproape cincizeci de ani.

I-am spus că lucrurile merg bine aici, că Will Stephens face o treabă bună. Ida zice că-s toţi mulţumiţi la colibe. Dar ştim cu toţii că lucrurile n-or să mai stea aşa când s-o întoarce Marshall.

Normal că nu i-am spus Laviniei că mă văd cu Ben de câte ori avem ocazia. Şi nu i-am zis nici de Mama că s-a uitat strâmb la mine şi mi-a zis:

— Sper că ştii că Lucy e gravidă iar.

— Nu ştiu. Eşti sigură? am întrebat-o.

— Dacă te-ai uita la ea, ai fi şi tu sigură, mi-a zis Mama.

Când l-am văzut din nou pe Ben, l-am îmbrâncit cât colo.

— Eşti cu mine de-atâta vreme şi tot te mai culci cu Lucy? l-am întrebat.

— Belle, mi-a zis el. Ştii că numa' pă tine te iubesc. Da' Lucy e nevastă-mea, ştii.

— S-o trimiţi înapoi pe plantaţie, unde-i e locul, am zis eu.

Dar Ben s-a înfuriat.

— Săraca femeie ştie de tine, da' nu zice nimica. Şi-aşa-i e greu cu munca la câmp. Şi e aşa de bună cu băiatu' meu. N-o s-o trimit înapoi ca pe-un gunoi. O să rămână aci şi gata.

S-a întors să plece.

Eram în continuare supărată că Lucy era din nou cu burta la gură, dar ştiam că nu pot decât să-l iau pe Ben aşa cum e.

— Vino-ncoace, i-am zis.

Apoi l-am sărutat apăsat şi l-am făcut să mă dorească ca un hămesit.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI UNU

Lavinia

Când am devenit ceva mai mari, domniţa Sarah a început să se folosească de prietenia noastră strânsă ca să ne înveţe bunele maniere de care aveau nevoie tinerele la Williamsburg. Domniţa Sarah credea în influenţa mea asupra lui Meg, fiindcă ea nu era de acord cu acele lecţii, obiectând că-i ocupau prea mult din timpul pe care ar fi vrut să îl dedice studiului. Eu însă ştiam că e în interesul meu să-i fac pe plac domniţei Sarah, aşa că eram foarte atentă. Trebuia să învăţăm să fim politicoase, spunea ea, iar eu eram hotărâtă să fac întocmai. Pentru început ne-a învăţat lucruri simple, de pildă cum să facem o reverenţă şi cum să intrăm şi să ieşim corect dintr-o încăpere. Cu timpul, lecţiile au devenit mai sofisticate, a început să ne explice cum să fim o gazdă bună atunci când organizăm o masă.

Chiar dacă servirea ceaiului nu devenise încă un ritual bine-cunoscut, cum avea să se întâmple mai târziu, exista un model care trebuia urmat, iar domniţa Sarah susţinea că orice domnişoară trebuia să-l cunoască. Pe Meg o plictiseau toate aceste lucruri, dar eu eram foarte interesată să le învăţ şi o încurajam şi pe ea să participe. Pentru că ceaiul era extrem de scump, domniţa Sarah îl păstra într-o cutie micuţă din lemn de trandafir, pe care o ţinea sub cheie. Serviciul superb pentru ceai, din porţelan roşu cu alb importat din China, avea ceşti fără codiţe şi un ceainic foarte jos, atât de diferit de cafetieră, care era înaltă. Domniţa Sarah ne-a învăţat cum să folosim fiecare element din serviciul de ceai. Mie mi-a făcut mare plăcere, aşa că domniţa Sarah mă dădea drept exemplu:

— Meg, trebuie să fii mai atentă. Uită-te cum toarnă Lavinia.

Exasperată de lipsa de interes pe care o manifesta Meg, domniţa Sarah a încercat altă strategie. Folosindu-se de faptul că eu împlineam cincisprezece ani, iar Meg ţinea mult la vărul ei, i-a spus acestuia că Meg organiza un ceai de ziua mea, sâmbăta următoare, şi l-a invitat să vină şi să-şi aducă şi un prieten.

Meg a fost irascibilă de la bun început. La mai puţin de un sfert de oră de la sosirea lor, prietenul lui Marshall i-a ieşit complet din graţii când a spus, dispreţuitor, că nu era de acord ca femeile să studieze limba latină. Meg i-a răspuns că, după părerea ei, tinerii imaturi cu păreri erau extrem de plicticoşi. S-a lăsat tăcerea, iar domniţa Sarah a privit-o lung pe Meg. Amintindu-mi de obligaţiile pe care le aveam, am încercat, fără succes, să găsesc un subiect de conversaţie la care să participe oaspeţii noştri care rămăseseră stupefiaţi. Apoi, cred că accidental, când Meg i-a dat o ceaşcă cu ceai oaspetelui, i-a vărsat o parte din lichidul fierbinte în poală.

Totul s-a terminat cu un dezastru când tânărul a făcut un comentariu nepoliticos şi a plecat, iar Meg a ieşit din cameră plângând. Domniţa Sarah, roşie la faţă, nici nu şi-a mai cerut scuze şi a ieşit în urma lui Meg să clarifice lucrurile. Domnul Madden nu se întorsese încă de la lucru, aşa că n-a fost martor când eu şi Marshall am început să râdem de ceea ce se întâmplase.

În calitatea mea de gazdă, mi-am dat seama că singurul lucru pe care îl mai puteam face era să-i ofer lui Marshall restul de ceai şi să-l servesc cu ultima brioşă. Când conversaţia a început să lâncezească, mi-am amintit ce învăţasem şi i-am pus oaspetelui mei întrebări despre el. L-am ascultat o vreme vorbind, amuzându-mă în sinea mea de câtă dreptate avusese domniţa Sarah când îmi spusese că niciun bărbat nu rezistă tentaţiei de a vorbi despre el însuşi. Marshall a încheiat spunând că, chiar dacă studiul îi făcea plăcere, doar trăgea de timp.

— De ce?

A părut surprins de întrebarea mea.

— Până mă întorc acasă.

— Sigur, am spus.

Am fost aşa de surprinsă de ceea ce spusese, că n-am reuşit să-l mai întreb nimic. Mi-am coborât privirea şi am început să-mi netezesc broderia roz de pe mâneca rochiei noi.

— Dar tu? a întrebat el. Ce aşteptări ai de la viitor?

Când mi-am ridicat privirea am văzut că ochii lui albaştri mă fixau şi zâmbea atât de sincer, încât m-am uitat din nou în jos şi, de data aceasta, am început să-mi netezesc fusta.

— Nu ştiu, am spus.

M-a salvat ceasul din hol când a bătut ora exactă. Am spus că se făcuse târziu, iar Marshall, ca un gentleman ce era, a înţeles aluzia şi s-a ridicat să plece. Înainte să iasă pe uşă, m-a întrebat dacă Meg planificase să organizeze alte evenimente mondene.

— N-am idee, am spus.

— Ei bine, a spus pe cel mai serios ton cu putinţă, poţi să mă anunţi tu, înainte să accept invitaţia, dacă evenimentul implică şi lichide fierbinţi?

Am râs amândoi din nou. Înainte să plece, Marshall mi-a luat mina, a făcut o reverenţă şi, cu o privire veselă, mi-a spus cât de multă plăcere îi făcuse timpul petrecut în compania mea.

— Asemenea, i-am răspuns şi am făcut, la rândul meu, o reverenţă.

Mult timp după plecarea lui am stat şi m-am gândit la starea confuză pe care o aveam. De când Marshall avusese păţania cu băutura, se purta exemplar. Întâmplarea părea să-l fi eliberat şi acum, din nou, făcea tot ce-i stătea în putinţă să le fie pe plac celor din familia Madden. Marshall mă intriga. Era mai mare decât mine şi mi

se părea sofisticat şi plin de experienţă. Chiar dacă avea o atitudine rezervată cu ceilalţi, când rămânea doar cu mine şi Meg era schimbat. Niciodată nu m-a făcut să mă simt mai puţin decât egala lui. Cu toate acestea, eu mă întrebam – deşi nu s-a discutat niciodată despre asta – dacă nu eram, în continuare, considerată servitoarea familiei lui.

Gândurile mi-au fost întrerupte de sosirea domnului Madden. S-a aşezat şi m-a întrebat cum decursese după-amiaza. Înainte să apuc să-i spun ceva, a intrat Meg, cu ochii roşii, şi s-a aşezat pe un taburet lângă tatăl ei. L-a luat de mână şi l-a implorat să intervină la domniţa Sarah pentru ea, fiindcă nu putea să suporte aşa ceva o viaţă întreagă. Plângea în hohote. Când a intrat şi domniţa Sarah, cuvintele lui Meg încă pluteau în aer, aşa că eu m-am retras în camera mea.

Meg a continuat să se opună lecţiilor mamei sale. Ce rost aveau? întreba ea mereu.

A înspăimântat-o şi mai mult pe mama ei când a declarat că nu intenţiona să se căsătorească şi nici să aibă o viaţă socială, pentru că aşa ceva i-ar fi răpit mult prea mult din timpul pe care dorea să-l dedice studiului. Eu o înţelegeam atât pe Meg, cât şi pe domniţa Sarah şi din această cauză am intervenit. Lui Meg îi plăcea să se distreze şi, cât timp eu aminteam subiectul cât de amuzant puteam, îşi dădea şi ea silinţa să înveţe câte ceva. De asemenea, când domniţa Sarah se sătura de refuzurile repetate ale lui Meg, atrăgeam atenţia asupra mea. Îi adresam întrebări şi mă mmdream cu ceea ce deja învăţasem să fac. Domniţa Sarah a observat că eram de ajutor şi mă lăuda deseori pentru influenţa bună pe care o aveam. Pe Meg n-o deranja atenţia pe care domniţa Sarah mi-o acorda. Dimpotrivă, mi-a spus chiar că-mi era recunoscătoare.

Uneori mă săturam şi eu de observaţia constantă a domniţei Sarah, dar imediat mă controlam şi îmi spuneam că eram foarte norocoasă că mi se oferise o asemenea ocazie. Viitorul mă preocupa din ce în ce mai mult. Nu se aducea vorba despre asta, dar ştiam că nu voi putea rămâne acolo la infinit. Domniţa Sarah făcuse deja aluzii la faptul că într-o bună zi probabil mă voi mărita, dar unde s-ar fi putut găsi un soţ nu aveam idee. Nu ieşeam mult pentru că Meg refuza cele mai multe invitaţii şi, pe măsură ce înainta în vârstă, devenea din ce în ce mai rigidă în această privinţă.

Nu ştiam cui să-i spun despre grijile pe care mi le făceam. Nu mai comunicam regulat cu Belle; oricât de tare mă durea, îmi dădeam seama că nu mă voi mai întoarce la Tall Oaks. Din rarele vizite pe care i le făceam domniţei Martha, am văzut că starea ei se înrăutăţea şi mă îndoiam că avea să se mai întoarcă vreodată acasă.

După ce am împlinit cincisprezece ani, am început să mă gândesc să-mi caut fratele. Întotdeauna visasem la asta.

Acum, pe lângă dorinţa de a-l regăsi pentru că făcea parte din

familia mea, mă gândeam că trebuia să aibă o vârstă şi o poziţie care să-i permită să aibă grijă de mine. Nu voiam să le cer celor din familia Madden să mă ajute pentru că deja fuseseră foarte generoşi cu mine. Nu voiam să creadă că le eram nerecunoscătoare sau că voiam să plec din casa lor. Prin urmare, n-am spus nimic despre Cardigan până când nu s-a ivit ocazia.

Duminica dimineaţă mergeam întotdeauna la biserică, apoi mai rămâneam să stăm de vorbă cu ceilalţi şi în acel timp de obicei se făceau sau se acceptau invitaţii la cină. Domnul Madden prefera compania prietenilor vechi, aşa că în ultimul timp domnul Boran, însoţit de fiica lui, erau oaspeţi frecvenţi la cina de duminică. Domnul B., cum îi spunea Meg, era partenerul de afaceri al tatălui său. Cu un an înainte, bietul om îşi pierduse soţia – mama fetiţei lui în vârstă de şase ani – în urma complicaţiilor naşterii unui copil care murise. În ultimele luni domniţa Sarah îşi luase sarcina de a-i găsi domnului B. Altă soţie. Până atunci nu reuşise, epuizând destul de rapid toate cunoştinţele. Mie îmi era destul de clar de ce lucrurile stăteau aşa.

Pentru început, domnul B. Nu arăta deloc prezentabil, deşi semăna ciudat de mult cu domnul Madden. Aveau vârste apropiate, probabil în jur de patruzeci şi cinci de ani, şi erau scunzi şi durdulii, purtau ochelari şi începuseră să chelească. Dar asemănările se opreau aici. Domnul Madden se îmbrăca elegant, avea un aspect îngrijit şi ordonat şi nu era cu nimic mai prejos decât soţia sa în ceea ce priveşte comportamentul în societate. În orice împrejurare s-ar fi aflat, ştia eticheta şi, chiar dacă era un om rezervat şi prefera activităţile solitare, când se afla în societate, domnul Madden se comporta întotdeauna exemplar.

Pe de altă parte, domnul B. Avea un aspect neîngrijit şi şleampăt. Defectul său cel mai mare era o timiditate ieşită din comun, care îl făcea incapabil să poarte o conversaţie fără să se bâlbâie şi să facă eforturi vizibile de a-şi găsi cuvintele. Era de-a dreptul dureros să îl vezi chinuindu-se să facă conversaţie, ceea ce mă îndemna să-i sar de multe ori în ajutor. Părea recunoscător pentru ajutorul pe care i-l dădeam şi, după ce acest lucru s-a repetat timp de trei sau patru duminici la rând, m-a căutat chiar el să-şi exprime recunoştinţa.

Trebuie să spun că îmi plăcea tare mult fiica domnului B., Molly. Avea vreo şase ani, aceeaşi vârstă la care îmi pierdusem şi eu părinţii, şi de aceea mă simţeam foarte apropiată de ea. Era un copil manierat şi isteţ şi, după cina de duminică, de obicei îmi petreceam timpul cu ea, aşezate pe canapea. Jucam jocuri, iar ea îmi punea tot felul de întrebări despre copilăria mea.

Domnul B. M-a abordat într-o duminică de iarnă, când afară ningea. Eu şi Molly jucam domino şi, când o aşteptam să facă următoarea mutare, mi-am ridicat privirea. Atmosfera din cameră devenise şi mai

intimă decât de obicei, ajutată de focul care ardea cu zgomot în cămin. L-am văzut pe domnul Boran apropiindu-se. Era atât de stânjenit, încât l-am invitat imediat să ia loc. Slăbiciunea aceasta a lui mi-a dat curaj, căci altfel vârsta lui m-ar fi intimidat. Domniţa Sarah, care, ca întotdeauna, era atentă la manierele mele, m-a aprobat printr-o mişcare a capului dar, când el se aşeza, am observat reproşul din privirea lui Meg.

I-am zâmbit înainte să-mi concentrez atenţia asupra domnului Boran. S-a aşezat, apoi a intervenit în discuţia mea cu Molly. Părea la fel de interesat de trecutul meu ca şi fiica lui. Molly deja îi spusese că eram orfană, mi-a zis el. Dar nu mai aveam pe nimeni din familie? Doar un frate, i-am spus, cu care pierdusem legătura. M-au întrebat amândoi cum se întâmplase una ca asta.

Când am observat că domnul şi doamna Madden stăteau de vorbă, iar Meg citea o carte, m-am hotărât să-i spun povestea mea. Când am terminat, după o scurtă pauză, domnul B. M-a lăsat cu gura căscată când mi-a spus că m-ar putea ajuta să-mi găsesc fratele. Am ezitat doar un moment, dar el a ghicit motivul şi m-a asigurat că le va cere permisiunea domnului şi doamnei Madden. Îi eram peste măsură de recunoscătoare şi m-am grăbit să i-o arăt. El s-a înroşit la faţă, iar Molly m-a luat de mână şi şi-a pus capul pe umărul meu.

După cină, domnul şi doamna Madden mi-au cerut să rămân după ce Meg s-a dus la culcare. Mi-au spus că domnul B. Le ceruse permisiunea să îl caute pe fratele meu. M-au întrebat de ce nu îi rugasem pe ei să se ocupe de asta. N-ar fi trebuit decât să le spun şi l-ar fi căutat chiar ei.

După ce le-am explicat care fuseseră motivele mele, m-au asigurat de susţinerea lor, dar s-au grăbit să mă avertizeze că ar fi putut să treacă luni întregi până să fie găsit. Au adăugat că deseori astfel de căutări nu duc nicăieri şi că trebuia să iau în considerare şi posibilitatea ca fratele meu să nu fie găsit niciodată. Grija lor, alăturată emoţiei, ameninţa să mă mişte până la lacrimi, dar, aşa cum domniţa Sarah o tot sfătuia pe Meg în legătură cu manifestarea emoţiilor, am rămas calmă.

Domniţa Sarah a încheiat spunând că domnul Boran era un om bun şi că era mândră de felul cum îi sărisem în ajutor. Am ieşit din cameră gata să plesnesc de atâta fericire, dar am aşteptat până am ajuns la scări ca să mă manifest. Le-am urcat câte două odată şi am intrat în camera lui Meg chiţăind de bucurie.

Ea nu-mi împărtăşea sentimentele. Mai mult, a ţinut să mă avertizeze.

— Se foloseşte de asta ca pretext, mi-a spus.

— Pretext să ce? am întrebat, aşezându-mă pe un scaun.

— Ştii că domnul Boring{3} îşi caută nevastă, nu? m-a întrebat,

aşezându-se pe marginea patului, faţă în faţă cu mine.

— Îl cheamă domnul Boran, Meg.

— Ba îl cheamă domnul Boring! A spus ea şi s-a aruncat oftând pe pat, cu mâinile pe ochi.

Am început să râd.

— Nu e deloc amuzant, Vinny, a spus ea, ridicând un cot şi aruncându-mi o privire. Următorul pas e să te ceară în căsătorie.

— Te rog, Meg! i-am spus, uimită că-i trecuse prin cap aşa ceva. N-am decât cincisprezece ani, iar el e de-o seamă cu tatăl tău!

— Asta n-o să-l împiedice. Şi mama o să fie de acord dacă i se pare că asta e o şansă pentru tine, mi-a răspuns Meg.

Când mă pregăteam de culcare, m-am gândit la ceea ce-mi spusese Meg, dar nu m-am îngrijorat. Eram sigură că-mi voi revedea fratele şi nu aveam de gând să las absolut nimic să-mi strice asemenea bucurie. În seara aceea m-am aşezat la masă şi, după foarte mult timp, i-am scris o scrisoare lui Belle. I-am spus că-l căutam pe Cardigan şi că eram sigură că el deţinea cheia viitorului meu. Apoi i-am spus ce planuri făcusem. De îndată ce mă voi muta la el, aveam să o aduc şi pe ea, împreună cu Jamie.

Eram întotdeauna nerăbdătoare să vină ziua de sâmbătă, când Marshall ne preda lecţia şi apoi rămânea să-şi petreacă ziua împreună cu noi. Pe măsură ce ne maturizam, prietenia noastră devenea din ce în ce mai strânsă şi uneori chiar flirtam. Îl găseam din ce în ce mai atrăgător şi nu de puţine ori l-am surprins şi pe el studiindu-mă. Uneori mă necăjea şi mă făcea să mă simt foarte bine când îi răspundeam prompt, apoi râdeam împreună. Când Marshall trecea, periodic, prin „perioade de depresie”, cum le numea Meg, mă simţeam foarte bine să observ că eu eram cea care reuşea să-l înveselească.

Apoi s-a întâmplat ceva mai grav, care ar fi trebuit să mă pună pe gânduri, dar n-a făcut-o. În timpul unei lecţii, eu şi Marshall am început să facem haz unul de celălalt şi Meg, încercând să ne potolească, ne privea pe deasupra ochelarilor în tăcere. Seriozitatea ei n-a făcut decât să ne încurajeze, aşa că făceam eforturi s-o convingem şi pe ea să ni se alăture. Marshall i-a smuls ochelarii în joacă şi şi i-a pus pe nas. După ce a încercat fără succes să şi-i recupereze, Meg a ieşit din cameră pufnind. Eu am văzut-o când s-a întors, dar Marshall era cu spatele la ea şi n-a observat-o. N-am spus nimic când ea s-a apropiat în vârful picioarelor şi i-a prins mâinile la spate, strigându-mi să-i iau ochelarii. Meg era scundă, dar puternică şi hotărâtă. Avea şi avantajul că-l surprinsese şi Marshall trebuie să se fi simţit copleşit pentru un moment. S-a albit la faţă în timp ce încerca să se elibereze. Taburetul pe care stătea a căzut şi, când s-a întors cu faţa la Meg, pentru o secundă am crezut că o s-o lovească. Privind-o de sus, i-a strigat:

— Nu face asta! Nu mai face asta niciodată!

Şi-a adunat lucrurile în tăcere, apoi a ieşit şi nu a mai rămas la cină.

Nu s-a mai adus vorba despre acea izbucnire. Dar a mai urmat una. Era o după-amiază de sâmbătă şi sărbătoream ziua de naştere a lui Marshall, care împlinea nouăsprezece ani. Fiindcă aveam oaspeţi, domnul Madden ne pusese la dispoziţie mai mult vin decât de obicei. Marshall se servise cu generozitate şi, când a început să vorbească nedesluşit, am văzut că domnul şi doamna Madden au început un schimb de priviri. Imediat, domniţa Sarah a declarat că cina se încheiase şi ne-a invitat rapid în salon, iar domnul Madden s-a retras în birou.

Oaspeţii noştri, o tânără pereche foarte apropiată familiei Madden, ne-au însoţit. Tânăra, domnişoara Carrie Crater şi fratele ei geamăn, domnul Henry Crater, ni se alăturaseră pentru cina aniversară. În continuare urma să primim o lecţie de dans de la domnul Degat, sub supravegherea domniţei Sarah. Domnişoara Crater, în vârstă de şaptesprezece ani, era în mod vizibil atrasă de Marshall. În timpul cinei, ca să atragă atenţia asupra sa, remarcase cât de norocoasă eram că mă aflam la acea masă. Observaţia ei păruse să-l enerveze pe Marshall. Cum domnişoara Crater era isteaţă, observase efectul pe care cuvintele ei îl avuseseră asupra lui Marshall, aşa că până să înceapă lecţia de dans, schimbase tactica.

Domnul Crater – Henry, cum insista să i se spună – era o persoană plăcută şi sociabilă. Domnul Degat, care trebuia să ne ţină lecţia în acea zi, urma să fie partenerul meu de dans. În ultima clipă anunţase că nu va putea fi prezent, deşi domnul Alessi venise, pregătit să cânte la vioară. Eu, neavând partener, i-am încurajat pe ceilalţi să înceapă. Henry – în mod sigur vrând s-o impresioneze pe domniţa Sarah – a străruit să danseze cu mine, iar sora lui să aştepte. Domnişoara Crater, dornică să-i intre în graţii lui Marshall, a fost imediat de acord. Eu m-am opus, dar Henry nici nu a vrut să audă. A venit la mine să mă convingă, sărutându-mi mina şi implorându-mă în joacă. Deşi ştiam că glumea, m-am ruşinat şi m-am înroşit la faţă.

Spre surprinderea tuturor, Marshall a sărit la Henry, l-a apucat de guler şi l-a îmbrâncit într-un perete. A fost atât de violent, încât bietul Henry a rămas fără aer. Mai mult, Marshall nu s-a oprit aici. S-a aplecat asupra lui Henry, care acum zăcea pe podea, şi i-a strigat:

— Las-o în pace! Auzi? Nu te-atinge de ea!

Marshall deja ieşise din cameră când domniţa Sarah a ajuns lângă Henry. Domnul Alessi, foarte bine familiarizat cu astfel de drame, a început să cânte la vioară. Acompaniat de muzică, Henry a încercat să glumească:

— Doamnă Madden, aţi putea să mă sfătuiţi în legătură cu eticheta?

Pentru prima dată, domniţa Sarah a părut să nu-şi găsească

cuvintele. Deşi şi-a revenit repede şi a încercat să nu facă mare caz de situaţie, mi-am dat seama cât de tare o marcase izbucnirea nepotului ei.

Nu înţelegeam nimic din ceea ce se întâmplase şi, dacă au discutat vreodată despre asta, eu n-am fost de faţă. De fapt, imediat după aceea viaţa mea a luat o întorsătură neaşteptată şi am uitat repede întâmplarea.

Într-o seară de joi, în primăvara lui 1800, cu două săptămâni înainte să împlinesc şaisprezece ani, domnul B. A venit la cină. Mă întrebam dacă era posibil să aibă veşti despre Cardigan. Era ceva neobişnuit să avem oaspeţi în timpul săptămânii, mai ales la cină, iar faptul că micuţa Molly nu îl însoţea pe tatăl ei arăta o situaţie cu adevărat ieşită din comun. Domnul şi doamna Madden au fost foarte tăcuţi în timpul mesei şi nici eu, de teamă, n-am spus prea multe. Comportamentul domnului B. Nu mi-a oferit indicii fiindcă el, chiar şi în zilele cele mai bune, nu prea vorbea.

Rămăsese Meg, dar ea, pentru că tocmai primise în acea zi o carte pe care o aşteptase mult timp, nu voia decât să termine cât mai repede de mâncat jambonul rece cu pesmeţi ca să se poată retrage în camera ei. În timpul mesei, stomacul meu a început să reacţioneze la situaţia tensionată şi îmi era teamă să nu vărs până la sfârşit. Mă pregăteam să mă retrag, când domniţa Sarah a spus să merg cu domnul B. În salon. A spus că o să ne trimită cafea. Am încercat să ignor senzaţia de greaţă în timp ce-l conduceam. Odată ajunşi, eu m-am aşezat pe canapeaua verde, iar el pe un fotoliu, faţă în faţă cu mine. A început să se joace cu marginile hainei şi, când n-am mai putut îndura, am început:

— Vă rog…

El m-a întrerupt.

— L-am găsit, a spus, dar nu mai este în viaţă.

Nici dacă m-ar fi străpuns cu o sabie n-aş fi putut să simt atâta durere. Nu am cuvinte să explic cât de adânc m-au rănit acele cuvinte. Am închis ochii şi m-am forţat să respir în timp ce el îmi spunea amănuntele. Cardigan fusese servitor la o fierărie aflată la mai puţin de zece kilometri de Williamsburg. După ce lucrase acolo trei ani, fusese lovit la cap în timp ce potcovea un cal şi murise la puţin timp după aceea.

Am început să transpir din cauza eforturilor disperate pe care le făceam să nu vărs. Toate speranţele mele pentru viitor se bazaseră pe regăsirea lui. Cardigan fusese ultimul din familia mea adevărată; fusese singura mea speranţă. Acum rămăsesem complet singură. Cum deja trecuse mult timp de când eram la Williamsburg, iar eu mă maturizasem, ştiam că era imposibil să mă mai întorc la Tall Oaks. Trebuia să accept ideea că nu mă voi mai întâlni nici cu familia mea

adoptivă. Şi acum rămăsesem şi fără speranţa de a-mi regăsi fratele.

Nu ştiu cum s-a întâmplat asta, dar m-am trezit în braţele domnului B. În timp ce dădeam frâu liber disperării care mă cuprinsese. Când m-am oprit din plâns, mi-am ridicat capul şi el, cu un gest blând, mi-a dat la o parte de pe faţă părul umed.

— Ce-am să mă fac? am spus în şoaptă.

Înainte să înţeleg ce se petrecea, domnul B. Îngenunchiase în faţa mea:

— Căsătoreşte-te cu mine, m-a implorat.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI DOI

Belle

În iarnă am primit o scrisoare de la Lavinia, în care zicea că-şi caută fratele, pe Cardigan. O s-o ia la el şi după aia o să ne aducă şi pe mine şi pe Jamie. Am luat scrisoarea şi-am fugit să-l caut pe Benny la grajdurile cailor, unde făcea curat.

Hei, iubito! a spus când m-a văzut.

S-a uitat împrejur, dar ştia că nu mai era nimeni, pentru că Papa muncea la conac cu Unchiu' Jacob. A lăsat grebla din mână şi s-a apropiat de mine încet, m-a privit de sus până jos, m-a apucat de mână şi m-a strâns în braţe. Mă doreşte ca-n prima zi şi ştie că şi eu pe el. Dar de data asta i-am zis:

— Nu, Ben, stai aşa.

I-am fluturat scrisoarea:

— Lavinia zice că are un frate şi că o să mă cheme.

Lui Benny i-a pierit zâmbetul şi s-a aşezat. Mi-am dat seama că nu-i e uşor.

— Dar o să-i scriu să-i zic că trebuie să vii şi tu cu mine.

Ben n-a zis nimic.

— Benny, m-auzi? O să-i zic Laviniei că trebuie să vii şi tu cu mine.

S-a uitat în altă parte.

— Ben?

— Belle, mi-a spus el, cum ai să faci? O să mă cumpere? Şi Lucy şi copiii?

— Vrei să stai aici? O alegi pe Lucy?

— Iubito, a zis el, ştiam amândoi că o să vină şi ziua asta. Ştiam că tre' să pleci înainte să se-ntoarcă Marshall.

Nu mi-a venit să cred că spune una ca asta. Am început să plâng şi nu puteam să mă mai opresc.

— Iubito… a zis el şi când s-a apropiat de mine am început să ţip:

— Să nu-mi zici mie „iubito"! Vrei să rămâi aici? O alegi pe Lucy? Bine! Cred că eşti fericit că plec în sfârşit! Văd că abia aştepţi!

I s-au umplut ochii de lacrimi şi în curând parcă i le turna cineva cu găleata pe faţă. Nu mi-a păsat. M-am întors în fugă la bucătărie. Când a venit după mine, nu i-am dat drumul înăuntru. I-am zis să plece. Apoi a venit Mama.

— Belle, ştii că tre' să pleci, mi-a zis ea. El nu poate. De un' să-şi facă rost de acte? O să-i fie şi-aşa greu lu'Lavinia să te cumpere pă tine şi pă Jamie. Şi Lucy şi băieţii?

După ce-a plecat Mama, m-am aşezat jos şi-am bocit. Ştiu că trebuie să-l iau pe Jamie şi să plecăm de-aici. Am mare noroc că Lavinia mă

vrea, ştiu, aşa că până la urmă m-am pus şi i-am scris că eu şi Jamie abia aşteptam să venim. Dar nu i-am trimis scrisoarea. Am pus-o în cutia de sub pat. Mai e timp.

Înainte de masa de seară a venit Will Stephens să stăm de vorbă. A rămas afară. Nu intră niciodată când sunt singură în casă.

— Ce-ţi trebuie, WUl? i-am zis.

Mi-a zis să vin să mă aşez pe băncuţa din faţa bucătăriei şi aşa am făcut. Până la urmă mi-a zis:

— Am auzit că Lavinia ţi-a făcut o ofertă.

Am dat din cap că da, fiindcă mi-era frică să nu încep să plâng dacă deschid gura.

— Şi vrei să te duci?

Ştiu că văzuse că am ochii roşii şi umflaţi. Am scuturat din cap.

— Ei bine, a spus el, m-am tot gândit la asta şi s-ar putea să pot să-ţi fac altă ofertă.

M-am uitat la el, nu înţelegeam ce vrea să zică.

Mi-a zis că în primăvară trebuia să se ducă la Williamsburg să discute cu domnul Madden şi cu Marshall şi să îi semneze nişte acte. Era să cad de pe băncuţă când am auzit ce-a zis după aia. M-a întrebat dacă voiam să mă ia la ferma lui. Are un contract care zice că poate să îşi alegă câţiva oameni de-aici. Îi place că sunt muncitoare şi vrea să vin să lucrez pentru el.

— Sigur că asta înseamnă că vreau să-l aduc şi pe Jamie, mi-a mai zis.

Will ştie că nu mă duc nicăieri dacă nu vine şi Jamie cu mine. Mama zice mereu că prea îl ţin aproape, că nu-i face bine. Dar e un copil aşa de drăguţ. Preferă să stea cu mine decât să se ducă la joacă. E aşa de frumos, dar are albeaţă la un ochi şi nu vede deloc cu el. Mama zice că poate o să se facă bine când se face mare, dar mie mi se pare că e din ce în ce mai rău. Dar bine că vede cu celălalt.

M-am uitat la Will Stephens şi n-am putut să spun nimic.

— Vreau să negociez să-i aduc şi pe Ben şi pe Lucy cu băieţii lor, a zis Will Stephens.

S-a uitat în altă parte când mi-a vorbit, pentru că ştie de mine şi Ben. Sunt sigură că toată lumea ştie. Dar nu se mai agită nimeni din pricina asta. Nici măcar cu Lucy nu mă mai cert.

— Şi când o să se-ntâmple asta? a fost tot ce-am reuşit să-l întreb pe Will Stephens.

— Nu ştiu sigur, a spus el, dar Marshall împlineşte douăzeci şi doi de ani la anul. Atunci o să conducă el. N-am idee dacă are de gând să se întoarcă. Dacă vine înapoi, cu siguranţă o să vrea să facă schimbări şi, chiar dacă sunt convins că s-a maturizat între timp, aş prefera să am actele semnate înainte de revenirea lui. Cred că e mai uşor să mă înţeleg cu domnul Madden.

Îmi bătea inima tare şi nu ştiam ce să spun, aşa că i-am zis doar:

— Mulţumesc, domnule Stephens.

A început să râdă.

— De când îmi zici domnul Stephens?

M-am uitat în jos pentru că nu puteam să-mi şterg zâmbetul de pe chip.

— Eu te ştiu pe tine de Belle şi tu pe mine de Will, mi-a zis. N-avem de ce să schimbăm lucrurile. Doar dacă nu cumva vrei să-ţi spun domnişoara Pyke.

Era prima dată că-mi spunea cineva aşa. M-am ridicat, mândră:

— Nu, domnule. Belle e perfect.

— Bine, atunci rămânem la Belle şi Will, a spus el şi am început amândoi să râdem. Aş mai avea o întrebare, a zis.

— Care? am vrut să ştiu eu.

Şi-a scos pălăria, şi-a trecut mâna prin păr şi apoi şi-a pus-o la loc. Ştiu că e ceva serios când se joacă atât cu pălăria.

— Mă întrebam dacă Lavinia… crezi că s-a făcut mare deja?

— Ea era matură încă de când era copil, i-am spus şi am început să râd aducându-mi aminte.

El a zâmbit.

— Da, aşa e. Acum are vreo şaisprezece ani, nu?

— În mai, i-am spus.

— Şi crezi că e destul de mare să pot s-o curtez?

— O, domnule Will Stephens, am zis eu, încercând să nu izbucnesc în râs.

Părea că o să-i ia foc faţa, aşa că i-am spus:

— Mereu îmi scrie că vrea să se întoarcă aici.

— Aşa deci, a zis el.

După ce a plecat, am rupt scrisoarea pentru Lavinia şi i-am scris alta. I-am scris că eu şi Jamie o să rămânem aici şi că Will Stephens are veşti bune. O să-i dau scrisoarea lui Will când pleacă. Poate că o să apuce chiar să îi accepte propunerea lui Will de a veni înapoi cu el până citeşte scrisoarea mea.

Ben o să trebuiască să vorbească tare frumos cu mine până-l primesc înapoi. Problema e că ştim amândoi că mai devreme sau mai târziu o să-l primesc.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI TREI

Lavinia

Logodna mea cu domnul Boran a fost anunţată în ziua când împlineam şaisprezece ani. Şocată de propunerea lui, n-am fost în stare să-i dau un răspuns în seara aceea şi i-am spus asta.

— Pot să aştept, a zis el, lăsându-mi timp de gândire.

N-aveam nicio intenţie să mă căsătoresc cu el, dar când i-am cerut sfatul domniţei Sarah, s-a arătat atât de uşurată, încât am început să iau în calcul această posibilitate.

— O! a exclamat ea, incleştindu-şi mâinile pe piept. Cât am sperat să se întimple asta.

S-a oprit când mi-a observat reacţia.

— Sigur, numai tu poţi să hotărăşti, a adăugat ea.

— Nu m-am gândit serios, i-am spus, aşteptând părerea ei. Adică… e aşa de bătrân. Vreau să zic. În comparaţie cu mine.

— Da, presupun că ai dreptate, a spus ea, dar vârsta e şi un avantaj, deja are o poziţie sigură. Şi tu te înţelegi aşa de bine cu Molly. Şi gândeşte-te, draga mea. Mă îndoiesc că-ţi va lipsi ceva. Era vestit pentru generozitatea lui cu biata doamnă Boran. Şi gândeşte-te cât lai putea schimba chiar tu… Nici nu pot să-mi imaginez câte îmbunătăţiri ai putea să aduci. Şi apoi ai avea avantajul de a rămâne aici, la Williamsburg. N-ar fi nevoie să te desparţi de Meg şi de noi. Gândeşte-te doar! Propria ta casă, o poziţie bună în societate – ai fi acceptată imediat. Mi se pare o adevărată şansă, e atât de emoţionant! Dar hotărârea trebuie să o iei tu.

Când i-am spus lui Meg despre cererea în căsătorie, a fost îngrozită.

— Cum poţi să te gândeşti măcar la aşa ceva? m-a întrebat. E un moş plictisitor.

— Nu ştiu ce să zic, Meg, probabil că asta e unica mea şansă.

— Ce vrei să zici?

— Ce altceva pot să fac?

— Pentru Dumnezeu, Vinny. Sunt sigură că poţi să găseşti ceva mai bun de-atât!

Temătoare şi furioasă în acelaşi timp, i-am răspuns:

— Pentru tine e simplu, Meg. Tu ai casa asta, ai o familie. În fiecare zi faci alegeri care-ţi convin. Eu n-am parte de asemenea lux!

Meg a interpretat greşit furia mea.

— Vrei să spui că părinţii mei nu ţi-au oferit toate şansele?

— Vreau să spun că mă gândesc serios să mă căsătoresc cu domnul Boran şi că speram să fii de partea mea.

— Aşa ceva n-o să se întâmple!

Am ieşit în grabă din camera lui Meg şi m-am dus în dormitorul

meu. Eram prea furioasă ca să plâng, aşa că m-am pus să-i scriu o scrisoare lui Belle. M-am aşezat la birou şi mi-am imaginat-o lângă mine. Aveam să-i scriu despre dilema mea, despre moartea lui Cardigan şi despre cererea în căsătorie a domnului Boran.

Apoi m-am gândit la Mama Mae şi la ce m-ar sfătui ea să fac. M-am gândit la Papa şi la gemene, la cât de dor îmi era de toţi. Înainte să mă pot controla, cea mai tristă amintire mi-a revenit în memorie. Sukey alerga din nou în urma trăsurii în care mă aflam. Pierderea ei era încă atât de dureroasă, că rareori îmi permiteam să mă gândesc la ea. Acum, ştiind că i-am pierdut definitiv pe toţi, nu eram în stare să scriu niciun cuvânt. Mi-am pus capul pe masă, peste hârtii, şi am lăsat lacrimile să curgă.

A doua zi m-am dus din nou la domniţa Sarah şi am anunţat-o că mă hotărâsem să accept cererea domnului Boran. Încântată de asta, a sugerat să anunţăm logodna de ziua mea. Când acest lucru i-a fost adus la cunoştinţă domnului Madden, chiar dacă nu s-a arătat la fel de încântat ca soţia lui, a fost de acord cu nunta, cu condiţia să nu mă căsătoresc înainte de a împlini şaptesprezece ani. M-am simţit uşurată să aud asta.

Luna următoare, în dimineaţa zilei de 5 iunie, am fost chemată în salon. Eram curioasă, pentru că aşa ceva nu se întâmpla prea des. Deja îmi făcusem toaleta de dimineaţă şi, în mod normal, nu m-aş fi oprit să mă privesc în oglindă, dar bănuiam că domniţa Sarah avea un oaspete şi voiam să fiu prezentabilă. Rochia mea de muselină era simplă, într-o nuanţă de verde pal despre care Meg spunea că-mi scoate în evidenţă ochii. Era lungă şi moale, iar o panglică lată, verde-închis, sublinia croiala în stil imperial. M-am întors din profil şi am zâmbit, mulţumită că silueta mea slăbănoagă avea deja rotunjimi femeieşti. M-am apropiat ca să mă pot studia mai amănunţit şi m-am întrebat dacă ochii aceia ciudaţi, de culoarea chihlimbarului, erau moşteniţi de la mama sau de la tata.

Nu mă plângeam deloc de chipul meu oval şi de pometii înalţi, şi, privindu-mă în oglindă, mi-am încreţit nasul, bucurându-mă că crescusem şi devenisem frumoasă. Pistruii continuau să mă deranjeze şi mi se părea că aveam buzele prea pline, dar eram mulţumită că aveam dinţi albi şi drepţi. Aveam părul despletit ca al unei şcolăriţe şi, când mi l-am aruncat pe spate, am observat cu mândrie nuanţa de roşcat pe care o căpăta când razele soarelui cădeau pe el. În acele vremuri era la modă cocul, dar eu şi Meg preferam să ne lăsăm părul liber şi foloseam numai piepteni ca să ni-l dăm la o parte de pe faţă. Domniţa Sarah fusese de acord cu asta, cu condiţia să îi promitem că, atunci când ne aflam în societate, aveam să ni-l aranjăm cum trebuie.

Pregătită să cobor, am aruncat o privire şi am fost surprinsă să observ că uşa camerei lui Meg era încă închisă. Nedorind s-o fac pe

domniţa Sarah să aştepte, am plecat fără ea.

I-am recunoscut vocea încă dinainte de a ajunge în salon şi inima a început să-mi bată nebuneşte. Când l-am văzut pe Will Stephens, când privirile ni s-au întâlnit, am uitat tot ce mă învăţase domniţa Sarah.

— Will! am strigat, năpustindu-mă asupra lui. Will!

M-am oprit când am observat că domniţa Sarah se încruntase. Mi-am amintit că se cuvenea să aştept să mă abordeze el pe mine. Când a ajuns lângă mine, i-am oferit mâna.

— Şi ea cine e? a întrebat, dar era limpede că glumea.

— Will! a fost tot ce-am putut să spun. Will!

— Lavinia, mi-a amintit domniţa Sarah, de ce nu-l inviţi pe oaspetele nostru să ia loc?

— Da, te rog, am spus.

Will a zâmbit în timp ce ne îndreptam spre canapea. După ce ne-am aşezat, domniţa Sarah s-a scuzat, spunând că Nancy avea nevoie de ea.

— WUl! Ce cauţi aici? Când ai venit? Ce fac toţi? Cât stai? A mai venit cineva cu tine?

O mie de întrebări îmi treceau prin, cap iar gura mea le rostea.

Will a râs, iar eu m-am pierdut. Toate sentimentele pe care le avusesem pentru el s-au întors, de data aceasta mai puternice. Era atât de frumos, cu zâmbetul lui, cu pielea arsă de soare, cu ochii lui negri şi veseli. L-am privit tot timpul cât mi-a vorbit, bucurându-mă de fiecare cuvânt pe care-l spunea.

Totul mergea bine. Venise cu treburi, mi-a spus, trebuia să-şi renegocieze contractul de supraveghetor. Voia să facă nişte schimbări şi urma să le ceară aprobarea domnului Madden şi lui Marshall înainte. Mi-a spus cu mândrie că plantaţia prospera şi, în timp ce-mi povestea despre toţi, şi-a amintit de un pachet de la Belle. L-am luat, fără să-l deschid, şi am continuat să-i pun întrebări despre ce se mai întâmpla pe-acasă.

Ben şi Lucy aveau încă un copil. Unchiul Jacob, Mama şi Papa aveau grijă ca totul să fie pregătit pentru întoarcerea domniţei Martha şi a lui Marshall.

L-am privit în ochi:

Ce mai face Belle?

— Munceşte, ca întotdeauna, mi-a spus. Îi e dor de tine.

— Şi Jamie? l-am întrebat, continuând să-l privesc fix.

Will a observat că îl studiam atent, dar n-a părut stânjenit şi nu a ezitat deloc când mi-a spus:

— E bine. Cât avea când ai plecat tu?

— Nouă luni. Acum trebuie să aibă peste trei ani.

— Da, dacă l-ai vedea cât e de serios, cum erai şi tu.

M-am îmbujorat auzind cuvintele lui tandre.

— Şi gemenele? l-am întrebat. Ce mai fac?

A început să râdă. Mi-a spus că Fanny era o figură. Mama o ţinea din scurt de când ea şi Eddy, fiul lui Ida, începuseră să se arate foarte interesaţi unul de celălalt. Fanny era de obicei o figură, dar o Fanny îndrăgostită era o adevărată forţă a naturii. Beattie, mi-a spus el, era aceeaşi fată blândă dintotdeauna şi după plecarea mea se ocupase foarte bine de Sukey.

— Şi Sukey…

Domnul Madden a intrat brusc şi m-a întrerupt. A venit să-l salute pe Will, apoi mi-a spus că Meg şi profesoara mă aşteptau.

— Domnul Stephens va sta aici două zile, mi-a spus pe un ton blând, văzând că nu voiam să plec, o să mai ai timp să-l vezi, draga mea.

Mi-am cerut scuze şi am ieşit, în timp ce domnul Madden se pregătea să se aşeze.

Era joi, aşa că am fost foarte surprinsă când Marshall ni s-a alăturat la cină. Marshall nu reacţionase mai bine decât Meg când aflase de logodna mea, chiar dacă Meg nu se mai arăta supărată atât timp cât nu aduceam vorba despre domnul Boran. Într-o seară mă duceam la Meg în cameră, când am auzit că Marshall şi domnul Madden se certau teribil. Ţipau aşa de tare, că am putut săi aud foarte bine de pe scări.

— Am spus că refuz să-i dau drumul. Ştiu că am încă drepturi asupra ei.

— Da, Marshall, într-adevăr trebuie să mai lucreze pentru moşie. Dar contractul ei nu e foarte clar şi sunt convins că înţelegi de ce trebuie să i se ofere această şansă.

— Şansă! Ce-are el să-i ofere? Nu-i decât un moş libidinos!

— Marshall, ai grijă cum vorbeşti. E partenerul meu de afaceri.

— Unchiule! Nu cred că-ţi închipui că o să fie fericită cu el!

— Mătuşa ta pare să creadă altceva. Crede că e foarte potrivit pentru Lavinia. Iar Lavinia nu se opune.

— Lavinia? Să se opună? O cunosc de-o viaţă. E cea mai ascultătoare fiinţă pe care-am cunoscut-o vreodată. Când sa opus ea la ceva?

— Regret, Marshall, dar doamna Madden doreşte ca această căsătorie să aibă loc. Mi-e teamă că nu pot să ţin cont de părerea ta.

— Nici nu mă gândesc să accept una ca asta. Nu poţi…

— Ştii bine că pot, Marshall. Şi o s-o şi fac.

Uşa bibliotecii s-a trântit şi, după ce m-am strecurat înapoi în camera mea, m-am aşezat la birou, prea tristă ca să mă mai duc la Meg. Nu voiam să mă căsătoresc, dar nu vedeam altă cale. Ce alternativă aveam? Şi, pe lângă asta, deja promisesem.

După ce s-a anunţat logodna noastră, nu s-au schimbat prea multe. Cinele de duminică erau la fel ca înainte, deşi Meg refuza să stea cu

noi după-masă, când Molly se agăţa de mine, iar domnul Boran nu mă scăpa din priviri.

Rămăsesem singură cu domnul Boran numai o dată, în seara când s-a făcut anunţul oficial, când îmi dăduse în dar o broşă cu smaralde. Când mi-a oferit-o, mi-a declarat bâlbâit că smaraldele nu aveau cum să mă facă mai frumoasă dar, cum erau din cele mai preţioase, puteau măcar să fie la fel de frumoase ca mine. I-am mulţumit şi mi-am prins darul pe pieptul rochiei, apoi nu am mai ştiut ce să-i spun. Înainte să-l pot opri, a îngenunchiat. Mi-a luat mâna şi a început s-o acopere de săruturi înfocate şi umede, ceea ce n-a făcut decât să mă sperie.

Mi-am imaginat-o pe Meg privindu-l pe domnul Boran în timp ce făcea asta şi era să izbucnesc în râs, dar când buzele au început să-i urce spre încheietura mea, mi-am retras mâna, m-am ridicat şi am sugerat să ne alăturăm celorlalţi. Domnului Boran i se citea dorinţa în privire şi, când s-a ridicat în picioare la ordinul meu, mi-a venit să-l lovesc. Totuşi, pe când îmi ştergeam mâna de urmele săruturilor lui pasionale, am simţit, pentru prima dată, puterea fantastică pe care mi-o oferea faptul că sunt femeie. Am avut o premoniţie oribilă, în care acest om devenea o victimă din pricina propriei mele nefericiri. Îngrozită de acest gând, am fost mult mai amabilă tot restul serii cu domnul Boran cel îndrăgostit, iar domniţa Sarah n-a contenit să-mi laude broşa.

După cearta lui cu domnul Madden, Marshall a devenit mai rece cu mine. Îl observam studiindu-mă deseori în timpul lecţiei de sâmbăta şi, când privirile ni se întâlneau, el se uita repede în altă parte, cu un aer enervat. În săptămânile care au urmat deseori a scurtat lecţia fără să-şi mai ceară scuze şi i-a spus lui Meg s-o anunţe pe domniţa Sarah că nu putea rămâne la cină.

În acea seară, când Will era oaspete la cină, Marshall s-a purtat destul de bine la început deşi, după fiecare pahar de vin băut, îl provoca pe Will pe un ton din ce în ce mai insolent.

Nu-mi încăpeam în piele de bucurie că Will era acolo. Am fost mândră să văd că era manierat şi delicat deşi, dacă n-ar fi observat privirea pe care i-am aruncat-o, ar fi mâncat supa cu lingura pentru desert. Dar m-a văzut şi mi-a făcut cu ochiul în semn de mulţumire, apoi mi-a urmat exemplul.

Domniţa Sarah a avut grijă să nu existe pauze stânjenitoare în conversaţie. Meg l-a încurajat pe Will să povestească despre moşie şi despre copilăria mea. A povestit câteva lucruri care, după părerea lui, dovedeau faptul că fusesem un copil precoce. Când a terminat de povestit o astfel de anecdotă şi toţi râdeau, a spus că toţi îmi duceau dorul la Tall Oaks. N-am putut să nu zâmbesc larg când m-a privit.

Am tresărit toţi când Marshall s-a ridicat în picioare să facă un toast. Era roşu la faţă şi vorbea mai tare decât era nevoie:

— În sănătatea Laviniei, a spus el. Îmi pun toate speranţele în faptul că în curând se va întoarce cu mine la Tall Oaks, de data aceasta în cu totul alte împrejurări.

Am tăcut toţi. Meg mi-a tras un picior pe sub masă. Will s-a înecat şi a început să tuşească. Până la urmă, domnul Madden a spus:

— Da… nu se ştie niciodată, Marshall… ce ne rezervă viitorul. Dar, a continuat el, poate că ar fi mai bine să închinăm pentru căsătoria Laviniei cu domnul Boran.

Chiar dacă îmi coborâsem privirea, am simţit că Will mă privea consternat. M-am bucurat când s-a încheiat toastul şi domniţa Sarah a sunat clopoţelul ca să ni se aducă desertul.

În seara când a sosit Will, după o cină uşoară, a cerut permisiunea să ieşim la o plimbare. Domniţa Sarah a fost de acord cu condiţia ca Meg să ne însoţească. După puţin timp, Meg a încercat să rămână în urma noastră, strategic. În timp ce mergeam, Will a rupt tăcerea:

— Belle a avut dreptate, să ştii.

— Cu ce?

— Acum mulţi ani, pe când mergeam la biserică în căruţă, mi-ai povestit că Belle ţi-a spus că o să te faci foarte frumoasă când o să creşti.

Am roşit amintindu-mi de asta.

— Mulţumesc, Will.

— E adevărat, Lavinia? Te-ai logodit? m-a întrebat el.

— S-a întâmplat foarte repede… am spus.

— Şi asta vrei?

— Nu. Am început.

El m-a întrerupt din nou.

— Şi Marshall ce-a vrut să spună la cină, când a zis că o să te întorci cu el?

— Nu ştiu, am spus.

Am început să merg mai repede; nu ştiu de ce îmi venea să plâng.

Will m-a apucat de braţ şi m-a oprit. M-a întors spre el.

— Lavinia, poate că e o prostie, dar eu te-am considerat mereu iubita mea.

Am simţit o durere în piept. Părea sincer, dar, înainte să apuc să spun ceva, înainte să aduc vorba despre Belle şi să-l întreb ce era între ei, Meg ne-a prins din urmă.

— Mama a zis să stau cu voi, a spus ea, dându-şi ochii peste cap.

Will i-a oferit celălalt braţ lui Meg.

În acelaşi timp s-a aplecat şi mi-a şoptit la ureche, atât de aproape că am simţit că leşin.

— Vbrbim mai târziu, mi-a spus, dar spre frustrarea şi regretul meu, n-am mai avut ocazia să rămânem singuri în seara aceea.

Mai târziu am citit scrisoarea lui Belle. Frazele scurte m-au

nedumerit.

Laviniei,

Aici suntem bine toţi. Nu ţi-am scris să-ţi spun că vin să stau cu tine şi cu domnul Cardigan pentru că lucrurile s-au schimbat aici. O să-ţi povestească Will. Eu nu mai zic nimic. Sper că-ţi aminteşti ce om bun e Will Stephens. Asta e tot ce am de spus. Aici ne gândim toţi la tine în fiecare zi.

Belle Pyke

Mai jos, pe hârtie, erau primele rânduri pe care mi le scria Sukey, acum în vârstă de şapte ani. Scria:

Binny. Îmi amintesc de tine. Tu îţi aminteşti de mine.

Sukey.

Chiar dacă nu înţelegeam nimic din scrisoarea lui Belle, mi-am dat seama că nu ştia despre moartea lui Cardigan şi despre logodna mea. M-am gândit la scrisoarea pe care ar fi trebuit să i-o scriu. N-o făcusem pentru că nu dorisem să aştern pe hârtie pierderea pe care o suferisem şi nu voiam să retrag invitaţia pe care i-o făcusem. Şi nici despre logodna mea cu domnul Boran nu prea avusesem chef să scriu. Scrisoarea de la Sukey m-a impresionat adânc şi m-ar fi făcut să sufăr foarte tare dacă nu m-aş fi gândit că Will Stephens tocmai dormea în aceeaşi casă cu mine şi a doua zi aveam să-l văd din nou.

Marshall a venit de dimineaţă. Cei trei au mâncat împreună în bibliotecă şi, în ciuda neliniştii mele, întâlnirea lor s-a prelungit toată ziua. După-amiaza târziu, mi-am aranjat părul şi m-am îmbrăcat cu cea mai bună rochie pe care o aveam, una de muselină moale, galbenă. Mi-am luat o carte şi am ieşit să citesc afară, în grădina din spatele casei, sub bolta de viţă de vie.

Grădina era împrejmuită de un gard de ţăruşi, iar pe margini fuseseră plantate tufe de trandafiri roz şi cimbru verde. Speram ca Will să mă găsească acolo după întâlnire. Dar a apărut Marshall. A împins cu putere uşa din spate şi a trântit-o în urma lui, apoi a început să se plimbe încoace şi încolo pe aleea de cărămidă. L-am strigat şi, neprimind niciun răspuns, l-am chemat din nou. S-a apropiat.

— Ce vrei? a întrebat, cu privirea întunecată de furie.

Când mi-am dat seama că era posibil să devin victima furiei lui, n-am mai ştiut ce să-i răspund.

— Ce vrei? a repetat.

— Marshall, am spus cu glas blând, vino lângă mine. Aşază-te. Ce s-a întâmplat?

— Nemernicul ăla! a spus aşezându-se şi privind înapoi către casă.

I-am atins uşor mâna.

— Marshall, am zis, spune-mi, te rog. Ce s-a întâmplat?

S-a ridicat în picioare.

— Ne-am pierdut toată ziua din cauza curvei ăleia!

Când a observat că am tresărit la auzul acelui cuvânt, s-a aşezat din nou.

— Îmi pare rău, Lavinia, dar tu ai întrebat.

S-a aplecat şi şi-a frecat ochii.

— Femeia aia, Belle. Toată viaţa mi-a făcut necazuri şi văd că nici acum nu se lasă.

M-am forţat să tac.

— A fost curva tatălui meu dintotdeauna. Mama a încercat toată viaţa ei să scape de ea, dar tata nici n-a vrut să audă. Doamne! O să se termine vreodată?

— Dar nu e… am început, nemaiputând să mă abţin.

— Nici să nu aud că-i iei apărarea! a strigat el, furios. Din cauza ei a înnebunit mama. Şi-acum! Acum e curva lui Stephens. O vrea pentru el. A venit aici doar ca s-o cumpere, ca să poată să trăiască liniştit cu ea. A spus că o să continue să lucreze acolo până mă întorc doar dacă sunt de acord să îi vând pe ea şi pe bastardul ei.

Eram atât de şocată, că abia mai respiram.

— Şi o să fii de acord?

— N-am încotro. Numai aşa vrea să rămână şi, oricum, unchiul meu poate să fie de acord chiar dacă eu nu sunt şi deja mi-a zis că este.

— Şi asta e tot ce vrea? am spus.

— Da' de unde! a spus Marshall sarcastic. Îi vrea şi pe Ben şi pe femeia lui, cu cei doi plozi ai lor.

— Dar unde o să-i ducă?

— Tata i-a dat un teren lângă al meu. O să-şi construiască ferma lui acolo.

Eram sigură că o să mi se facă rău şi n-am mai suportat. Fără să-mi mai cer scuze, am fugit în camera mea, lăsându-l pe Marshall singur pe banca din grădină.

În seara aceea am pretins că mă doare capul, iar Meg mi-a adus ceva de mâncare la mine în cameră. Nu mi-a pus nicio întrebare. Domniţa Sarah a venit a doua zi dimineaţă să-mi spună să mă grăbesc, că Will aştepta să mă vadă înainte să plece. Am refuzat. Mereu bănuisem că era ceva între Will şi Belle, dar când am primit confirmarea, mi s-a părut prea greu de suportat. Nici n-am plâns când domniţa Sarah a închis uşa şi a coborât să-i spună că mă durea capul în continuare, dar îi uram toate cele bune şi o călătorie plăcută.

După vizita lui Will am fost copleşită de tristeţe, iar domniţa Sarah a venit să-mi spună că era îngrijorată în privinţa mea.

Nu i-am spus că mă îndrăgostisem din nou de Will şi nici că eram

foarte tristă că voia să o ducă pe Belle la el acasă. N-am îndrăznit să-i spun nici că numai gândul la căsătoria cu domnul Boran mă dezgusta şi nu vedeam o cale de scăpare. În schimb, i-am dezvăluit doar o parte din motivele pentru care eram tristă, i-am spus că-mi e dor de Tall Oaks şi de cei de-acolo. Domniţa Sarah m-a întrebat dacă aş vrea să merg cu ea la spital să o vizităm pe domniţa Martha. Aflase de curând că se simţea ceva mai bine.

— Dacă ai vedea-o pe domniţa Martha, crezi că te-ai simţi mai bine? m-a întrebat ea.

— Da, am spus. Sigur că da.

— Acum ai crescut, mi-a explicat ea de ce se gândise la asta. Ce tot zic, anul viitor o să te măriţi.

Nu mai fusesem la spital din primăvară. Acum eram dornică s-o văd, aşa că am întrebat dacă puteam să mergem la ea a doua zi. Domniţa Sarah a fost de acord, cu condiţia să-i promit că o să-mi revin.

Am plecat la spital după-amiaza, târziu. Eram amândouă încordate când am intrat. Dinăuntru ne-au întâmpinat zgomote şi ţipete răsunătoare, aşa că m-am simţit uşurată când am aflat că nu era nevoie să aşteptăm, ci am fost duse imediat în celula domniţei Martha. Era întinsă pe saltea şi dormea, în ciuda zgomotului. Soarele auriu de după-amiază intra pe fereastră, dar zăbrelele de fier aruncau umbre pe pereţii de cărămidă vopsiţi în alb şi peste domniţa Martha, ghemuită pe salteaua de paie.

Asistentul ne-a spus că tocmai i se dăduse o doză mare de laudanum şi probabil că avea să doarmă tot timpul cât aveam să stăm la ea. Când a ieşit, a încuiat uşa în urma lui. Domniţa Sarah, albă la faţă ca varul de pe pereţi, s-a aşezat într-un colţ, pe un taburet legat de podea cu lanţuri.

Eu m-am dus direct la domniţa Martha, m-am ghemuit lângă ea şi i-am rostit încet numele. S-a trezit ca un copil, frecându-se la ochi şi gângurind.

— Sunt eu, domniţa Martha, am şoptit. Sunt Isabelle.

În spatele meu, domniţa Sarah a exclamat:

— Isabelle?

Domniţa Martha şi-a dat mâinile la o parte de pe faţă, şi, cu pleoapele grele, m-a privit.

— Copilul? a întrebat.

— Sukey? am spus. O vreţi pe Sukey?

A făcut semn că da.

— Cine e Sukey? a întrebat domniţa Sarah, dar nu i-am răspuns. Domniţa Martha mă luase de mână şi începuse să recite din cartea de poveşti a lui Sukey:

— Dă-i în dar un ceas de aur scump. Dă-i în dar un ceas de aur

scump.

— Da, da, am liniştit-o, şi am continuat să recit cu ea până când ochii i s-au închis din nou, din cauza medicamentului.

Când m-am întors spre domniţa Sarah, avea ochii umezi.

— N-am ştiut nimic… dacă aş fi ştiut cât o linişteşti tu, a spus ea.

Când ne-am urcat din nou în trăsură, i-am povestit domniţei Sarah despre cât de mult ţineam la sora ei şi despre cum Sukey şi cartea ei de poveşti o ajutaseră să se liniştească.

— Dacă aş fi ştiut, dacă aş fi ştiut, a repetat domniţa Sarah.

Până la urmă, încercând s-o calmez, i-am mărturisit că o mai văzusem pe domniţa Martha. Mă aşteptam să se înfurie, dar n-a făcut decât să mă binecuvânteze pentru ceea ce făcusem.

I-am cerut permisiunea să merg regulat la spital şi, din acea zi, mi-a pus la dispoziţie o trăsură. Domniţa Martha mă recunoştea aproape întotdeauna şi în curând toţi asistenţii şi-au dat seama de efectul liniştitor pe care-l aveam asupra pacientei. Primul obiect cu care mi-au dat voie să intru a fost peria de păr a lui Belle, pe care o foloseam aşa cum mă învăţase Mama. În timp ce îi periam cu blândeţe părul, domniţa Martha se relaxa, recunoscându-mi atingerea. În săptămânile următoare, o intendentă mi-a dat voie să aduc cărţi şi să-i citesc domniţei Martha. Toţi mă lăudau pentru alinarea pe care i-o aduceam, dar nimeni nu ştia că acele vizite îmi făceau şi mie la fel de mult bine.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI PATRU

Belle

Când s-a întors Will Stephens de la WHliamsburg, făceam treabă cu Mama, puneam fasole la murat. Mi-am dat seama că se întâmplase ceva când l-am văzut cum merge, gârbovit.

I-am zis:

— Intră, Will. Stai jos.

Apoi Mama l-a întrebat dacă vrea să bea ceva.

— Bună idee, Mae, a zis el. Poţi să-mi dai nişte apă?

— Cum a fost? L-am întrebat după ce şi-a băut apa.

Mama s-a uitat urât la mine, ca să nul mai zoresc, dar nu mai aveam răbdare.

A zâmbit şi i-a dat cana înapoi lui Mama şi a zis:

— Mulţumesc, Mae.

Apoi a respirat adânc şi a început:

— Totul e-n regulă, Belle. Tu, Jamie, Ben, Lucy şi băieţii o să veniţi să lucraţi pentru mine când mi se termină contractul aici.

Ne-am aşezat şi eu, şi Mama. Văzând că nimeni nu mai zice nimic, am întrebat:

— Ce face Lavinia?

Will şi-a privit picioarele:

— Deja se logodise.

— Ce?! am zis.

— Cu cine să mărită? a întrebat Mama.

Will a-nceput să se joace cu pălăria, prefăcându-se că nu-i pasă.

— Din câte am înţeles, cu un coleg de-al domnului Madden. Nu l-am cunoscut.

— Ce s-a întâmplat cu fratele ei? A întrebat Mama.

— A murit acum câţiva ani.

— Ne-a scris? am întrebat eu.

— Nu, a răspuns şi mi-am dat seama că erau multe lucruri pe care nu voia să le spună.

— Cum arată fătuca noastră? a întrebat Mama. A crescut?

— Chiar că, a spus Will zâmbind. E frumoasă foc. I s-a închis părul la culoare, dar ochii… ei bine, se uită fix la tine, aşa cum era şi înainte.

— Seamănă mai mult cu Beattie, sau e înaltă ca Fanny? l-am întrebat eu.

— E înaltă ca Fanny, dar nu e slabă.

S-a înroşit tot când a zis asta.

— Şi e bucuroasă că se mărită cu omu' ăsta? a întrebat Mama.

A ridicat din umeri şi a scuturat din cap.

— Of, Mae, nu prea mă pricep la femei.

Mama ne-a făcut să râdem:

— Will Stephens, voi, bărbaţii, sunteţi toţi la fel. Nici unu' nu ştiţi mare lucru despre femei.

Will se pregătea să plece când Mama l-a întrebat:

— L-ai văzut pă Marshall?

— Da, l-am văzut. A crescut şi el, a spus.

L-am privit amândouă şi şi-a dat seama că eram curioase să aflăm mai multe, aşa că a zis:

— Mă tem că n-am nimic bun de spus despre el.

A spus-o pe un ton de mi s-a făcut pielea de găină.

— Şi domniţa Martha? l-a întrebat Mama.

— E încă la spital. Domnul Madden nu crede că va mai veni acasă vreodată.

După ce-a plecat Will, am stat de vorbă cu Mama. Ne-am dat amândouă seama că ceva nu e-n regulă. Ne tot întrebăm ce-i cu Lavinia, de ce nu ne-a scris. De ce nu ne scrie despre omul cu care se mărită?

Mama e îngrijorată. Ce-o să se-ntâmple când se-ntoarce Marshall să se ocupe de plantaţie? Ar vrea să le ducă pe fete de-aici, dar Will Stephens deja ia zis că nu are atâţia bani. Şi ştiu ce o îngrijorează cel mai mult. O să păţească şi ele ce-am păţit eu?

Mama a zis că e bine că eu şi Ben o să ne ducem la ferma lui Will. Îi e teamă că dacă Marshall se mai dă la mine vreodată, Benny o să facă ceva de n-o să mai scape cu viaţă. Dar cred că dacă se mai întâmplă asta, n-o să fie nevoie de Benny, o să-l omor pe Marshall cu mâna mea.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI CINCI

Lavinia

Deşi domnul Boran voia să ne căsătorim imediat, domnul Madden nu a revenit asupra datei pe care o hotărâse pentru anul următor în iunie, la o lună după ce împlineam şaptesprezece ani. Pe măsură ce trecea timpul, comportamentul domnului Boran mă îngrijora din ce în ce mai mult. Cu ceilalţi continua să se poarte ca un om blajin şi manierat, dar departe de ochii lor era cu totul alt om. Când eram singuri, devenea îndată pasional şi se comporta într-un mod care pe mine mă înspăimânta. Nu se mai rezuma la a-mi săruta mâinile; începuse să mă atingă într-un mod necuviincios, aşa cum credeam că un bărbat îşi poate atinge numai soţia. Mă întrebam dacă trebuia să îngădui astfel de purtări, fiind logodnica lui.

Nu ştiam cui să cer ajutorul. Meg era, ca şi mine, complet lipsită de experienţă şi oricum îmi spusese de la bun început că nu avea de gând să discutăm vreodată despre relaţia mea cu domnul Boran. Am încercat să vorbesc despre asta cu domniţa Sarah, dar bănuiesc că i s-a părut că îi cer amănunte despre noapte nunţii, aşa că a schimbat subiectul, jenată. A doua zi a venit în camera mea cu o broşură pe care mi-a spus s-o citesc. Informaţia cuprinsă în ea se rezuma la faptul că într-un cuplu bărbatul acţiona şi femeia îndura.

Între timp, domnul Boran găsea din ce în ce mai des motive să rămână singur cu mine. Avea felurite pretexte: o scrisoare pe care voia să mi-o citească numai mie, un mic cadou pe care voia să mi-l ofere. Soţii Madden erau întotdeauna de acord cu cererile lui şi, de la un timp, începuseră să se retragă devreme seara, ca să ne acorde intimitate. Îi respingeam avansurile cât de bine puteam şi încercam să-i distrag atenţia făcând conversaţie, dar devenea din ce în ce mai îndrăzneţ şi mai greu de oprit. De câte ori îmi făcea avansuri, mă chinuiam să-mi acopăr dezgustul şi, când rămâneam singură, în camera mea, îmi promiteam să găsesc o cale de a anula înţelegerea făcută. Într-o seară m-am gândit la profesoara noastră, doamna Ames. Aveam să-i cer sfatul. Oare aş fi putut lucra ca guvernantă? Studiasem destul de mult ca să pot învăţa pe altcineva?

Ea mi-a răspuns foarte prompt.

— Draga mea, de ce ţi-ai dori una ca asta?

Şi-a continuat monologul, explicându-mi că aceea era o soluţie pentru cine nu avea de ales. Mi-a enumerat motivele pentru care gândea aşa. În primul rând, era greu de găsit un post. Apoi, era teama permanentă de a-l pierde.

— Se întâmplă tot timpul. Şi ce se face o tânără când ajunge într-o

asemenea situaţie? Rămâne pe drumuri? Nu, nu, nu. O fată ca tine trebuie să se mărite.

Descurajată, mi-am dat seama că nu era persoana potrivită pentru a mă sfătui.

Apoi eu şi Meg am primit o invitaţie de la domnul Boran, de a participa la un bal la Raleigh Tavern. Domnul Boran observase că Meg nu era de acord cu logodna noastră şi această invitaţie presupun că era un efort de a o îndulci. La început nu am înţeles cum de a fost de acord fără să protesteze, nefiind, de obicei, dornică să participe la astfel de evenimente mondene. M-a surprins şi mai tare când i-a cerut mamei ei să ne cumpere câte o rochie nouă. Fericită că fiica ei se arăta interesată de o astfel de ocazie, a chemat croitoreasa chiar a doua zi.

În ultimul an Meg crescuse. Dar, în ciuda celor cincisprezece împliniţi, era încă scundă şi slăbuţă. Nu prea avea rotunjimi femeieşti, dar era cu adevărat drăguţă când îşi scotea ochelarii şi îi ieşeau în evidenţă nasul obraznic şi ochii mari, căprui. Părul îi era în continuare greu de controlat, zburlit mai mult decât creţ şi domolit numai cu ajutorul pieptenilor sau împletiturilor. Zicea că acele de păr îi dau dureri de cap, aşa că, de obicei, părul ei stătea cum voia.

Meg era la fel de pasionată de biologie ca întotdeauna, dar de la o vreme părea să fie foarte interesată de un tânăr. E vorba de Henry Crater, cel pe care Marshall îl bătuse cu câţiva ani în urmă. Meg pretindea că o interesa Henry numai pentru că şi el, acum la colegiu, studia botanica. Dar de la o vreme, când el venea să facă schimb de cărţi cu ea, am observat că începuse să se folosească de piepteni ca să-şi aranjeze părul.

În seara balului, înainte de plecare, mi-am prins părul şi mi l-am prins cu panglică albă. Când m-a văzut, Meg mi-a dat o panglică galbenă şi m-a rugat să i-l aranjez şi ei la fel. Între timp a tot sporovăit şi, spre amuzamentul meu, a lăsat să-i scape faptul că spera să fie şi Henry prezent.

După ce ne-am îmbrăcat, ne-am privit una pe cealaltă. Purtam amândouă rochii albe de batist cu croială imperială, decolteu pătrat adânc şi mâneci scurte, bufante. Eu alesesem să o decorez pe a mea cu panglică albastră, iar Meg dorise o broderie galbenă. Pe sub rochie purtam pantalonaşi de culoarea pielii, cu margini asortate cu rochiile. Ne-am lăudat una peste alta pentru cum arătam şi, când am văzut-o pe Meg zâmbindu-şi în oglindă, m-am gândit că era prima dată când se simţea frumoasă.

Aceasta a fost prima mea ieşire împreună cu domnul Boran, ca logodnici, şi trebuie să recunosc că, deşi mă bucuram să fac un lucru nou pentru mine, mi-aş fi dorit să fiu în locul lui Meg. Mi-am dat seama de când a sosit trăsura domnului Boran că seara nu avea să fie uşoară pentru mine. Pe drum nu şi-a dezlipit ochii de pe mine şi m-a

pus într-o situaţie jenantă tot privindu-mi decolteul. A remarcat de câteva ori cât eram de frumoasă până când Meg l-a rugat să găsească alt subiect. A tăcut, iar eu m-am simţit uşurată când am ajuns la destinaţie. Domnul şi doamna Madden erau deja acolo şi au venit să ne salute.

Domnul Boran nu a aşteptat, ci m-a dus imediat pe ringul de dans. Se mişca destul de bine, dar eu nu puteam să mă simt în largul meu văzând cum mă privea, făcându-mă să mă tem că seara nu avea să se sfârşească bine. Era evident că mă considera un fel de trofeu şi, fiind prima noastră ieşire, nu mă îndoiesc că bârfele circulau prin toată încăperea. N-a vrut să părăsim ringul de dans până când am observat-o pe Meg într-un colţ, vorbind cu Henry. Am spus că aveam nevoie să mă odihnesc dar, chiar şi atunci, spre exasperarea mea, domnul Boran a rămas lângă mine. Voiam să vorbesc între patru ochi cu Meg şi să mă asigur că avea să vină cu noi la întoarcere şi am reuşit cu greu să mă descotorosesc de domnul Boran când mia venit ideea să-i spun să aducă ceva de băut. Tocmai atunci, bineînţeles, Meg a fost de acord să danseze cu Henry şi, ştiind că era o mare victorie pentru el, nu i-am reţinut.

Domniţa Sarah radia de bucurie când a privit spre Meg şi apoi spre mine, de pe ringul de dans. Spre uşurarea mea, l-am observat pe Marshall apropiindu-se. Primul meu gând a fost că eram în siguranţă şi abia aşteptam să ajungă lângă mine. Marshall arăta extraordinar în haina lui de catifea verde închis, vestă asortată şi cravată albă de muselină. Mia aruncat o privire fugară, a făcut o reverenţă şi a rămas lângă mine, privind ringul de dans.

— Eşti mai frumoasă decât oricând, a spus el.

— Marshall… am început, dar n-am ştiut ce să mai adaug.

— Ce s-a întâmplat, Lavinia?

S-a aplecat să mă audă mai bine.

— Mi-e frică, i-am spus.

— Frică? De ce?

M-a privit în ochi şi i-am citit îngrijorarea în priviri.

— Marshall! Mă bucur să văd că ai grijă de Lavinia, a spus domnul Boran, apropiindu-se de noi cu o încredere în sine renăscută. De-acum o să mă ocup eu de ea, a adăugat, oferindu-mi băutura.

Marshall nu a spus nimic şi, când l-am văzut că face o reverenţă şi pleacă, mi-a stat inima.

— Draga mea, a spus domnul Boran, trebuie să-ţi cer o favoare.

— Da?

— I-am promis lui Molly că o să te aduc acasă în seara asta ca să vadă şi ea cât eşti de frumoasă.

— Dar…

— Am vorbit deja cu domnul şi doamna Madden. Le-am spus că ne

întoarcem imediat ce Molly te vede.

M-am uitat pe ringul de dans şi i-am văzut pe domnul şi doamna Madden râzând cu un alt cuplu în celălalt capăt, în timp ce Meg dansa cu Henry.

— Să-i salut întâi, am spus.

— Nu, a spus el, apucându-mă de cot. Ne vom întoarce. Hai să mergem, trăsura ne aşteaptă.

— Dar nu vreau să merg.

— Ai putea s-o dezamăgeşti pe Molly? a întrebat el.

Am ezitat, privind în jurul meu în încercarea de a găsi o cale de scăpare.

— Ei bine, n-am să te las s-o dezamăgeşti, a spus şi, strângându-mi puternic braţul cu degetele, m-a condus afară din încăperea aglomerată.

N-am spus nimic tot drumul până la el acasă şi m-am simţit oarecum mai liniştită când a ţinut ca trăsura să aştepte în faţa casei. M-a condus într-un salon, dar, aşa cum mă temusem, Molly nu era acasă. Când mi-am dat seama că şi servitoarea era plecată, m-a cuprins panica.

— Domnule Boran…

N-a mai aşteptat.

— O să fii soţia mea peste foarte puţin timp, a spus, ca şi cum ar fi vrut să se scuze înainte de a porni la atac.

M-am luptat ca şi cum de virtutea mea ar fi depins însăşi viaţa şi probabil că nu aş fi scăpat dacă nu s-ar fi împiedicat de pantaloni când am fugit. Am fugit din casă fără să îmi mai iau şalul, fără să-mi mai pese că eram pe jumătate dezbrăcată. Când am ajuns la trăsură, am tras de mânerul uşii şi i-am dat vizitiului indicaţii printre hohote de plâns. Când am simţit cum nişte braţe mă cuprind din spate, am ţipat. Caii s-au smucit, dar nu am dat drumul uşii, aşa că trăsura m-a târât după ea până când n-am mai putut să mă ţin.

— Lavinia! Sunt eu, sunt eu!

Abia când uşa mi-a scăpat din mână, mi-am dat seama că cel care mă prinsese în braţe era Marshall.

Marshall m-a acoperit cu haina lui, apoi m-a dus acasă. Odată ajunşi acolo, voia să mă lase şi să meargă să-i aducă pe domnul şi doamna Madden dar, convinsă că domnul Boran avea să se întoarcă, l-am implorat să rămână. Spre uşurarea mea, Marshall a rămas să aştepte când m-am dus sus să mă schimb şi a promis că va sta cu mine până la întoarcerea lor. Când am revenit, nu mă puteam opri din tremurat, aşa că mi-a turnat o cantitate considerabilă de coniac şi mi-a spus să-l beau pe tot. Am simţit cum lichidul mă arde pe dinăuntru, dar m-a ajutat să mă liniştesc şi, după un timp, nefiind obişnuită, mi s-a dezlegat limba. I-am povestit lui Marshall despre purtarea domnului

Boran şi i-am spus deschis despre dezgustul pe care mi-l provoca ideea de a mă mărita cu el. Deodată, mi-a trecut prin minte un gând îngrozitor:

— Tot mai trebuie să mă mărit cu el? l-am întrebat.

— Nu, Lavinia. Ai scăpat de el, m-a asigurat Marshall.

— Dar aşa ne-am înţeles, am spus.

— Iar eu n-am putut niciodată să pricep de ce, a răspuns el.

— N-am văzut altă cale. Domnul şi doamna Madden au fost atât de buni cu mine. Nu mă aştept să aibă grijă de mine pentru mult timp de-acum înainte.

— Vinny! Vinny!

Meg a intrat în grabă, urmată de domnul şi doamna Madden. A venit la mine în fugă, apoi s-a oprit şi a făcut un pas înapoi, privindu-mă.

— Ai băut! a spus. Miroşi a băutură.

— I-am dat eu nişte coniac, a spus Marshall.

— Marshall! l-a certat domniţaSarah.

— Chiar avea nevoie, a spus el.

Meg a început interogatoriul.

— Ce s-a întâmplat, Vinny? Domnul Boran a venit la tata. Era alb la faţă. A spus nişte lucruri îngrozitoare despre tine.

M-am întors către Marshall să-i cer ajutorul, dar deja îl conducea pe domnul Madden afară din cameră. Domniţa Sarah s-a aşezat pe un scaun faţă în faţă cu mine şi mi-a cerut să-i povestesc totul. După ce am terminat, Meg m-a îmbrăţişat. Abia atunci am început să plâng.

Logodna a fost ruptă, dar eram foarte tristă că îi dezamăgisem pe domnul şi doamna Madden cu acest eşec. Mă simţeam cu atât mai vinovată, ştiind că domnul Boran îi fusese prieten domnului Madden; ştiam cât de mult îi apropia şi munca lor. Putem să îmi imaginez doar ce întrebări i se adresau şi cât de mult se bârfea pe seama domniţei Sarah şi nu-mi trecea prin cap cum aş fi putut să-mi cer scuze. Nimeni nu mi-a povestit ce a spus acel om dezgustător despre mine, dar din puţinul pe care am reuşit să-l aflu, era ceva atât de urât, bănuiam că jumătate din oraş îmi punea la îndoială caracterul.

Cât de mult regretam că îi pusesem pe domnul şi doamna Madden într-o asemenea situaţie. Mi-am dat seama mai mult decât oricând că trebuia să încep să mă descurc pe cont propriu.

M-am hotărât să aştept până împlineam şaptesprezece ani ca să apelez din nou la doamna Ames. Speram să înţeleagă mai bine de ce aveam nevoie şi să fie dispusă să mă ajute să găsesc de lucru ca guvernantă. Gândindu-mă la asta, m-am concentrat asupra studiilor mai mult ca oricând. Marshall nu a adus niciodată vorba despre acea seară, dar şi eu mă purtam mult mai rezervat cu el, fiindu-mi ruşine şi să mă gândesc la ce scenă fusese martor, ca să nu mai spun şi că

fusesem pe jumătate dezbrăcată. A continuat să ne predea lecţia de sâmbătă dimineaţa şi, din nou, s-a alăturat familiei la cina de sâmbătă.

Meg era de partea mea, ca de obicei. La puţin timp după bal, domnul Degat m-a întrebat, pe un ton sarcastic, ce rol avusesem eu în ruperea logodnei. Meg ia tăiat-o scurt, întrebându-l, la rândul ei, despre bârfa cum că domnul Alessi îi era partener de viaţă.

În acea toamnă şi iarnă aşteptam cu nerăbdare să o vizitez pe domniţa Martha, de două ori pe săptămâna. Problemele ei erau aşa de mari, încât ale mele păleau prin comparaţie, şi de câte ori vedeam că i se luminează chipul când mă vede, îmi dădeam seama că încă mai aveam ceva de oferit.

Domniţa Martha reacţiona, în sfârşit, la tratament. Doctorii observaseră că dacă îi dădeau laudanum de patru ori pe zi în loc de o singură doză seara, crizele aproape că dispăreau. Văzând că starea ei se îmbunătăţise, au renunţat la orice alt tratament şi, treptat, purtarea ei a devenit aproape normală. Uneori îi povesteam despre ce făceam eu şi părea că înţelege ce îi spuneam şi o interesează. Nu i-am povestit însă despre grijile mele, ci numai despre poveşti care circulau prin oraş. Asculta cu atenţie şi deseori, în timp ce vorbeam, îmi mângâia mma într-un fel care mi se părea că dovedeşte afecţiune.

Într-o zi, când m-a luat de mână, am simţit o atât de mare căldură pentru ea, încât m-am întrebat dacă asta aş fi simţit şi pentru o mamă. A observat că eram emoţionată şi, când ochii mi s-au umplut de lacrimi, mi-a lipit, pentru prima dată, mma de obrazul ei. După acea zi, sentimentele mele pentru ea au devenit şi mai puternice şi mi-am promis să o vizitez în continuare, indiferent ce mi-ar fi rezervat viitorul.

A sosit şi luna mai şi, când natura a început să revină la viaţă, am făcut eforturi să mă conving că viitorul nu era chiar atât de sumbru cum îmi imaginam eu. Încă nu-i scrisesem lui Belle pentru că încă sufeream că nu dorise să-mi povestească despre motivele vizitei lui Will, şi anume că voia s-o ia cu el. Dar acesta nu era singurul motiv pentru care nu-i scrisesem. Ştiam că nu mai exista nicio posibilitate să mă întorc la familia pe care o iubeam atât de mult şi ideea de a păstra legătura cu ei în aceste condiţii îmi frângea inima.

Am hotărât să mă întâlnesc cu doamna Ames a doua zi după ce împlineam şaptesprezece ani. Mă gândeam că, dacă ea nu mă va putea ajuta, aveam să le cer o ultimă favoare domnului şi doamnei Madden, să mă ajute să găsesc o familie care avea nevoie de o guvernantă.

Meg avea şaisprezece ani, vârsta la care educaţia unei tinere era considerată încheiată. În mod normal, la acea vârstă o fată trebuia să-şi ocupe timpul cu obligaţii sociale dar, fiind vorba de Meg, nimeni nu şi-a pus întrebări când a anunţat că avea de gând să continue să studieze ca şi până atunci. Deşi nu am vorbit despre asta, Meg credea

că aveam să continui şi eu, dar mie deja îmi fusese îngăduit să studiez un an în plus. Era timpul să îmi găsesc de lucru.

Cu vreo săptămână înainte de ziua mea, atmosfera din casă s-a schimbat. Nu ştiu de ce, dar domnul şi doamna Madden au devenit mai deschişi şi veseli cu mine, lucru observat până şi de Meg, care de obicei nu le dădea prea mare atenţie părinţilor ei. Am bănuit că aşa îşi arătau recunoştinţa pentru că o vizitam pe domniţa Martha. Într-adevăr, domniţa Sarah a remarcat deseori că sora ei se simţea mult mai bine şi a spus că era convinsă că totul era meritul meu.

În timpul iernii, Marshall începuse să ne viziteze în serile de miercuri, când jucam cărţi împreună cu Meg. Îi eram în continuare recunoscătoare că mă salvase şi, din acest motiv, mă trezeam deseori visând la el cu ochii deschişi. Fanteziile mele mă făceau să mă ruşinez şi, fiindu-mi teamă să nu mă dau de gol, deseori eram mai rezervată decât intenţionam cu el.

Când Henry a cerut permisiunea să ni se alăture la jocul de cărţi, mi-am mai revenit. Henry a început să flirteze uşor cu Meg, aşa că şi eu am reînceput să glumesc cu Marshall.

În după-amiaza zilei mele de naştere m-am întors de la spital foarte tristă. Cu o zi înainte domniţa Sarah mă întrebase dacă voiam să fac ceva special de ziua mea. Fiindu-mi dor de vremurile când mergeam la câte un picnic cu gemenele, am întrebat dacă-mi dădea voie să prepar o gustare pe care s-o împart cu domniţa Martha. Domniţa Sarah a părut încântată de ideea mea şi, după ce a primit aprobarea de la spital, i-a spus lui Bess să pregătească un coş.

Când am ajuns, cei de la spital aranjaseră o masă într-un colţ al curţii nebunilor, la umbră, şi mi-au spus că nu ne va deranja nimeni timp de o oră. Domniţa Martha era mai vioaie decât de obicei şi m-a privit cu atenţie în timp ce puneam faţa de masă din bumbac alb, apoi aşezam farfuriile din porţelan alb cu albastru şi tacâmurile din argint. I-am spus să se aşeze lângă mine pe bancă şi ne-am pus şervetele mari pe genunchi înainte să începem să ne înfruptăm din sparanghelul murat, şunca fiartă, pâinea proaspătă şi tarta de mere cu frişcă. M-a aşteptat să încep, apoi a luat cu delicateţe tacâmurile şi a început şi ea să guste din mâncare.

În timpul mesei i-am povestit cât de mult îmi plăcea să merg la picnicuri când locuiam la Tall Oaks. Am tras cu ochiul şi am văzut că era atentă la ce spuneam, aşa că am continuat să povestesc şi să retrăiesc amintirile din vremurile când, împreună cu gemenele, ne întindeam pe covorul gros din ace de pin, sătule după picnic. Când am revenit în prezent, i-am spus tăcutei mele interlocutoare că e ziua mea. Împlineam şaptesprezece ani, eram o femeie în toată firea. Domniţa Martha m-a privit, s-a şters la gură cu şervetul şi, pentru prima dată de când fusese internată, a spus o frază întreagă:

— Când se întoarce Căpitanul, Isabelle, mergem acasă.

Am privit-o fix. Aşteptam să continue, dar parcă efortul de a articula acele cuvinte o epuizase. Privea în jurul ei cu un aer pierdut. Şervetul i-a căzut pe jos când s-a ridicat de la masă, dar a plecat fără să observe. După ceva timp, când mi-am luat rămas-bun de la ea, era tot confuză.

Voiam să mă duc direct în camera mea să termin ceea ce începusem. Pregăteam o listă a calificărilor mele pentru familia pe care speram să mă ajute doamna Ames să o găsesc. Când am coborât din trăsură, am fost surprinsă să dau de Marshall, care mă aştepta. Mia luat coşul din mmă şi l-a pus jos.

— Facem o plimbare? m-a întrebat.

— Vine şi Meg? am spus, uitându-mă după ea.

— Nu, azi nu.

— Dar domniţa Sarah…

— Ea mi-a dat voie.

Probabil că mi-ar fi fost teamă dacă nu era aşa de frumos. Mi-a luat mâna şi a aşezat-o pe braţul lui, apoi am pornit pe o potecă scăldată în lumina aurie a după-amiezei. Am mers până la parc în tăcere şi, ajunşi acolo, Marshall mi-a zis să mă aşez pe o bancă, sub un corn înflorit. Am privit în sus la el, nedumerită.

— Lavinia, a spus el, întorcându-se cu faţa la mine, am auzit că ţi-ai demonstrat din nou bunătatea.

Nu înţelegeam ce voia să zică, aşa că l-am întrebat.

— Tocmai am aflat despre vizitele tale la spital.

— Ah.

— Câtă bunătate, Lavinia. Îi eşti extraordinar de credincioasă.

— Nu e chiar aşa neobişnuit, Marshall, i-am spus. Domniţa Martha mă linişteşte. Îmi aduce aminte de casă, de Tall Oaks.

— Pentru tine Tall Oaks e „acasă“?

— E singurul loc pe care l-am considerat vreodată „acasă“.

— Şi azi e ziua ta?

Am început să râd, întrebându-mă unde voia să ajungă.

— Da, împlinesc şaptesprezece ani, am recunoscut.

— Şi ştii că începând de astăzi eşti o femeie liberă, nu?

L-am privit, surprinsă. Ştiam că aveam un contract, dar nu mă mai simţisem de mult legată de el.

— O să îţi fac actele dacă vrei.

— E nevoie? am întrebat.

— Nu, a zâmbit el. Nu şi dacă eşti de acord cu planul meu.

I-am aruncat o privire întrebătoare.

A tras adânc aer în piept.

— Lavinia, am să-ţi fac o propunere.

Dintr-odată m-am umplut de entuziasm; mi-am dat seama ce voia să

îmi propună. VOia să-i ţin companie mamei lui! Voia să ne ia pe amândouă înapoi când se întorcea! A trebuit să fac efort să-mi stăpânesc bucuria.

— În toamnă voi moşteni moşia tatălui meu. Până atunci îmi voi încheia studiile, dar nu voi rămâne aici să practic avocatura. Intenţionez să mă întorc la Tall Oaks şi să conduc plantaţia.

S-a aşezat lângă mine.

— Sunt sigur că ştii că ţin la tine. Vreau să vii cu mine, Lavinia. Vreau să ne căsătorim.

Am rămas mută de uimire. M-a luat de mână şi a spus:

— Deja am discutat cu mătuşa şi unchiul, care sunt de părere că ne potrivim.

Încă nu eram în stare să spun nimic.

— Lavinia, sunt sigur că ştii cât de dragă îmi eşti, a spus şi, interpretând tăcerea mea ca pe un refuz, a continuat: Te rog, gândeşte-te la propunerea mea.

— Ei… da. Mă simt onorată, am reuşit să spun.

Drept răspuns, mi-a sărutat mâna înmănuşată şi mi-a zâmbit. Am întins mâna şi, cu un gest drăgăstos, i-am eliberat o şuviţă blondă care se prinsese sub gulerul rigid al cămăşii.

— O să fim fericiţi, a spus el şi m-a îmbrăţişat afectuos.

M-am dus imediat să-i cer sfatul domniţei Sarah. Oare ce părere avea despre ideea de a mă căsători cu Marshall?

— Sunteţi tineri amândoi, a spus ea, dar e evident că ai putere asupra lui. E fericit când e cu tine, Lavinia. Cred că tu scoţi la iveală ce-i mai bun în el.

Am fost flatată să-i aud părerea.

— Ştiu cât de mult îţi doreşti să te întorci la Tall Oaks, a continuat ea, şi sunt convinsă că îţi dai seama ce avantaje sociale îţi oferă această căsătorie.

S-a oprit, şi-a privit cu atenţie mâinile, apoi m-a întrebat:

— Ţii la Marshall?

— Da, i-am răspuns sincer, ţin la el.

— Atunci, a spus, domnul Madden şi cu mine suntem fericiţi să vă dăm binecuvântarea noastră.

Chiar în seara aceea am rupt tăcerea şi i-am scris lui Belle despre ce noroc dăduse peste mine. Eram beată de fericire! Mă întorceam acasă! I-am scris cât eram de fericită şi cât îi eram de recunoscătoare lui Marshall că mă salvase de la un viitor nesigur.

Cât am visat cu ochii deschişi la revenirea acasă! Căsătorită cu Marshall, urma să fie în puterea mea să-mi ajut familia şi mi-am petrecut ore în şir gândindu-mă ce îmbunătăţiri aş fi putut aduce caselor în care locuiau şi cum aş fi putut să le uşurez munca. Am mers atât de departe cu visarea, încât mi-am imaginat că într-o bună zi

Marshall ar fi putut să îi elibereze, aşa cum fusesem şi eu eliberată.

Mă îngrijorau câteva lucruri la el, dar nu am vorbit cu nimeni despre asta. Era evident că avea încredere în mine mai mult decât în oricine şi aşa îi cunoşteam şi slăbiciunile, pe care de ceilalţi le ascundea foarte bine. Îl interesa părerea mea, dar, dacă era diferită de a lui, o lua întotdeauna ca pe o jignire şi se izola, prost-dispus. Prin urmare, am învăţat repede să fiu întotdeauna de partea lui. Din fericire, îmi era foarte uşor să fiu docilă, pentru că fusese întotdeauna nevoie să mă comport aşa.

Alt lucru care mă îngrijora, deşi mai puţin, era lipsa de afecţiune fizică pe care o manifesta Marshall faţă de mine. Nu ieşeam des, dar am fost împreună la teatru de două ori. Era evident că se simţea mândru să mă aibă alături, dar nu am rămas niciodată cu ceilalţi după piesa de teatru. Ne-am întors imediat acasă şi, de îndată ce ajungeam, Marshall se scuza şi pleca. Pentru că studiile sale la Universitate se apropiau de sfârşit, avea nevoie de tot mai mult timp pentru studiu, aşa că a renunţat la lecţiile noastre de sâmbătă. Venea în continuare în serile când jucam cărţi cu Meg şi Henry, dar nu rămânea niciodată până târziu şi nici nu voia să rămânem singuri. Adevărul e că, după experienţa cu domnul Boran, mă simţeam uşurată că lucrurile stăteau aşa, dar mă întrebam de ce Marshall nu încercase niciodată măcar să mă sărute. Comportamentul său îmi amintea de felul cum mă purtasem eu cu păpuşa pe care Mama Mae mi-o dăruise în copilărie. O preţuiam atât de mult, încât îmi refuzam plăcerea de a mă juca cu ea, mă mulţumeam doar s-o privesc. Dar în acest fel negam chiar scopul pentru care exista.

Chiar dacă am rămas în continuare bune prietene, Meg nu spunea nimic despre relaţia mea cu Marshall. Mi-am dat seama că nu era dispusă să discute despre asta, aşa că nu i-am spus nimic despre grijile pe care mi le făceam.

În ultima săptămână din august, când probam cele trei rochii noi – un dar de la domnul şi doamna Madden pentru nunta care se apropia – croitoreasa a adus vestea uluitoare că domnul Boran murise. Oraşul vuia de bârfe. Bietul om fusese găsit în pădure, pe lângă o tavernă de la marginea unui drum, la câţiva kilometri distanţă de oraş. Se zvonea că în acel loc trăiau câteva femei care, cum a spus domniţa Sarah, „aveau grijă de nevoile unui anumit gen de bărbaţi“. Partea ciudată era că se ştia că domnul Boran nu obişnuia să bea. Cu toate acestea, părea că în seara când a murit era atât de beat, încât a căzut de pe cal şi s-a lovit cu capul de o piatră.

Mi-am făcut imediat griji pentru fiica lui, Molly, dar mi-am amintit că avea o mătuşă care o iubea foarte mult. Nu pot să spun că am regretat prea mult să aud că se întâmplase aşa ceva, fiindcă îmi era încă frică de el. Chiar dacă nu le spusesem doamnei şi domnului

Madden despre asta, lui Marshall îi mărturisisem că nu o dată mi se păruse că l-am văzut noaptea pe stradă, uitându-se la fereastra camerei mele.

Am bârfit straşnic pe tema asta cu domniţa Sarah şi Meg, dar la cină am fost toate tăcute. Nu uitaserăm că domnul Madden fusese prieten cu domnul Boran. I-am oferit condoleanţele mele şi, deşi mi-a mulţumit, părea foarte tulburat.

Voiam neapărat să discut despre asta cu Marshall şi am fost dezamăgită când a trimis vorbă că regretă, dar nu ne poate vizita în săptămâna aceea. Când l-am văzut şi am adus vorba despre domnul Boran, a schimbat subiectul. Mi-a spus că se săturase să tot audă despre moartea acelui nefericit şi am ştiut că nu era cazul să insist.

În acea vară am continuat s-o vizitez pe domniţa Martha. Nu vorbeam aşa cum fac oamenii obişnuiţi, dar părea mereu interesată de ceea ce spuneam. Dacă îi plăcea în mod deosebit subiectul, repeta adesea unul sau două cuvinte din ceea ce spuneam. Atunci stăruiam şi înfloream anecdota.

Nu-i spusesem nimic despre Marshall şi nici despre relaţia noastră, dar, pe măsură ce data nunţii se apropia, ştiam că sosise momentul s-o fac. În ziua când m-am hotărât să-i spun, ne-am aşezat afară, la umbră, în curtea nebunilor. Era după-amiaza târziu şi soarele arzător de august nu avea milă de noi, însă curtea ne oferea intimitatea de care aveam nevoie.

— Mă voi căsători cu Marshall, am spus direct.

Ea nu a răspuns.

— Domniţa Martha, am spus şi am simţit că, fără motiv, îmi vine să plâng. Înţelegeţi? Mă voi căsători cu Marshall, fiul dumneavoastră.

A început să mă tragă de mâneca rochiei.

— Căsători cu Marshall… căsători cu Marshall, a repetat ea cu glas cântat.

Învăţasem s-o opresc:

— Da, am spus. În septembrie ne vom căsători şi ne vom întoarce la Tall Oaks.

— Tall Oaks, a şoptit ea. Tall Oaks. Şi-a ridicat privirea şi s-a uitat la zid ca şi cum ar fi putut să vadă dincolo de el.

— Ce părere aveţi? am întrebat.

S-a întors din nou către mine şi a zâmbit, ceea ce nu o văzusem făcând în ultimii ani. M-a emoţionat atât de tare, încât am început să plâng.

Zâmbetul domniţei Martha mi-a dat curaj să vorbesc cu Marshall despre ea. Din câte ştiam, nu o văzuse din ziua acelei întâmplări nefericite, cu ani în urmă, când o vizitase împreună cu domniţa Sarah. Nu i-am spus că ştiam ce se întâmplase atunci, l-am întrebat doar dacă voia să meargă cu mine când aveam să-i fac următoarea vizită.

— Nu pot să fac asta!

Mi-am dat seama cât era de dureros pentru el şi nu am mai stăruit. Dar l-am întrebat dacă era posibil să o aducem acasă cu noi. I-am promis că mă voi ocupa chiar eu de ea.

La început a spus că nu, dar am observat că a ezitat puţin, aşa că imediat ce mi s-a părut că se află în dispoziţia potrivită, am început să-i enumăr avantajele pe care le-ar fi avut domniţa Martha acasă la ea: cum Mama Mae şi gemenele puteau să o îngrijească şi cum mâncarea bună i-ar fi putut stimula apetitul. Eram optimistă şi i-am spus că eu cred că s-ar putea însănătoşi complet. M-am folosit de dorinţa lui de a-mi face pe plac şi, cu câteva săptămâni înainte de nuntă, l-am câştigat de partea mea.

Ceremonia nupţială a avut loc în după-amiaza zilei de 6 octombrie, în 1801. Plănuiserăm să aibă loc în salon, dar ziua era minunată şi grădina încă frumoasă, aşa că am schimbat planul în ultima clipă. Meg şi Henry au stat alături de noi când am făcut jurămintele, acompaniaţi de cântecul păsărilor şi de parfumul ultimelor flori de caprifoi. Purtam o rochie de satin de culoarea fildeşului, cu talie foarte înaltă şi mâneci trei sferturi, iar în picioare aveam cei mai delicaţi pantofi cu vârful ascuţit. Meg îmi aranjase părul şi mi-l prinsese cu agrafe cu perle şi rozete din panglică de satin de culoarea fildeşului.

Cam cu o lună înaintea nunţii, într-unul din rarele momente când rămâneam singuri, Marshall m-a informat că fusese deschis un cont pe numele meu. Domnul Madden se ocupa de el, dar banii urma să îi folosesc eu, numai pentru nevoile mele. Când Marshall mi-a spus despre ce sumă era vorba, am fost uimită şi i-am spus că nu aveam nevoie de atâţia bani. A început să râdă.

— O să ai nevoie de toţi şi chiar de mai mulţi! Vreau să-ţi faci haine noi.

— Dar nu-mi trebuie…

— Nu e vorba de ce-ţi trebuie, Lavinia. Vei fi soţia mea şi vreau să văd că te îmbraci frumos. Ţine minte, dacă nu-ţi ajung, nu trebuie decât să mai ceri.

— Aş putea să folosesc o parte din ei pentru cadouri?

A râs din nou.

— Poţi să-i foloseşti la ce vrei tu, promite-mi doar că o să te văd în haine noi. Şi nu uita de rochia de mireasă.

În ziua nunţii, când domnul Madden mă conducea către logodnicul meu pe cărarea de cărămidă din grădină, l-am privit pe Marshall zâmbindu-mi aprobator şi m-am simţit plină de recunoştinţă. Datorită lui aveam un viitor sigur şi urma să mă întorc acasă. După ceremonia scurtă s-au servit băuturi iar oaspeţii noştri – printre ei domnul Degat, domnul Alessi şi doamna Ames – au ţinut câte un toast pentru noi şi pentru o căsnicie fericită. Apoi au urmat alte câteva toasturi, aşa că la

sfârşit toată lumea era într-adevăr veselă. După apusul soarelui am intrat în salon, de unde se scosese mobila. Domnul Alessi împreună cu un grup de muzicieni au cântat atât de bine, că nimeni n-a putut să le reziste, aşa că până la urmă au început toţi să danseze. M-am bucurat să văd că Marshall nu bea mai mult decât ceilalţi. De fapt, băutura îl relaxase şi pe el la fel ca pe mine, aşa că am început să râdem şi să glumim ca nişte copii.

Mai târziu, domniţa Sarah ne-a chemat în sufragerie, unde ne-am delectat cu mâncărurile pe care Nancy şi Bess le pregătiseră în ultimele zile. Pe la ora unsprezece toţi plecaseră. Eu şi Marshall am rămas la familia Madden în seara aceea şi în curând ne-am retras toţi, fiecare în camera lui. N-am dormit împreună cu Marshall; îmi propusese să ne odihnim bine pentru că a doua zi devreme urma să plecăm.

În seara aceea, în pat, m-am gândit la acea zi fericită şi n-am reuşit să dorm. Mai mult, eram extrem de încântată că plecam acasă.

Am plecat devreme a doua zi dimineaţă, într-o caretă plină ochi de bagaje. Eu şi Meg ne-am îmbrăţişat îndelung, până când Marshall a spus în glumă că avea să plece singur. Meg a fugit în casă când am urcat în trăsură, iar eu nu m-am uitat în urmă de teamă să nu mă înece lacrimile. Când ne-am oprit la spital, trăsura în care se afla domniţa Martha deja ne aştepta. Doi asistenţi de la spital călătoreau cu ea şi, ajunşi la Tall Oaks, aveau să o instaleze, apoi să se întoarcă la Williamsburg.

Cuvintele nu puteau să exprime ce simţeam în dimineaţa aceea. Când cealaltă trăsură s-a pus în mişcare, caii noştri, nerăbdători, au pornit brusc. Nu eram atentă, aşa că am căzut de pe locul meu. Dacă Marshall nu m-ar fi prins rapid, aş fi căzut din trăsură. M-am întors spre el când încă mă ţinea în braţe şi, spre surprinderea amândurora, l-am sărutat pe gură. M-am sprijinit de spătar şi am roşit, iar el a chicotit încetişor. Eram pe drum! Ne întorceam acasă! M-a cuprins o bucurie profundă. Ochii mi sau umplut de lacrimi de fericire şi am privit pe fereastră, ca printr-o prismă de sticlă colorată, cum oraşul Williamsburg rămânea în urma noastră.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI ŞASE

Belle

N-am mai ştiut nimic despre Lavinia pentru mult timp, până ne-a scris să ne spună că se mărită cu Marshall. Nu i-am răspuns. Ce să-i spun? Ce s-a întâmplat cu celălalt? Cum de-ai ajuns împreună cu Marshall? Ce-i în capul tău de te măriţi cu Marshall?

I-am zis lui Mama că poate o să fie bine, dar ei nu-i place deloc asta.

— N-o să se termine bine povestea asta, a zis ea. Băiatu' ăla aduce numa' necazuri şi nu-mi place să văd că Lavinia are de-a face cu el.

A început din nou să-mi fie frică de Marshall, dar Will Stephens spune că acum sunt a lui şi Marshall nu mai are niciun drept asupra mea. Will zice că mai are de lucrat aici un an şi apoi o să mergem la ferma lui, la mai bine de un kilometru de colibe, de cealaltă parte a pârâului. Sunt sigură c-o să meargă bine ferma că, de când e Will aici, Papa zice că plantaţia o duce mai bine ca oricând.

Într-o zi, la ceva timp după ce-am primit scrisoarea de la Lavinia, familia Madden a trimis o trăsură plină ochi de cufere de la Williamsburg. Will Stephens le-a dus la conac şi le-a deschis cu noi de faţă. Am rămas toţi acolo, fără să zicem nimic, când a scos tapetul roşu cu alb. Papa l-a ajutat să despacheteze două scaune noi, roşii şi alte valuri de material care arată ca smântâna şi e la fel de moale ca pielea mea. Când au terminat, Will ne-a citit scrisoarea de la doamna Madden, în care zicea să punem toate astea într-un dormitor pentru Lavinia.

Fanny se întreabă dacă de-asta se mărită Lavinia cu Marshall, pentru că vrea să aibă toate lucrurile astea frumoase.

— Dacă de-asta se mărită cu el, i-am zis eu, înseamnă că s-a schimbat. Singura dată când am văzut-o că vrea ceva numai pentru ea a fost când i-a luat păpuşa lui Beattie. Şi atunci nu căuta decât ceva să iubească şi ea.

Will a spus că a primit ordine de la Marshall să-i mutăm dormitorul în salonul cel bun. N-am pus nicio întrebare, ne-am apucat de muncă să putem să terminăm totul, aşa cum spunea în scrisoare. Conacul arată la fel de bine ca atunci când a plecat domniţa Martha şi toţi ne întrebăm dacă se întoarce şi ea; camera ei e pregătită în caz că vine.

Ştim toţi că se apropie o schimbare mare. Fanny, Beattie, Sukey, toate aşteaptă trăsura în fiecare zi. La fel şi eu. Dar Ben zice că dacă Marshall se mai atinge de mine îl omoară.

N-am văzut-o niciodată pe Mama aşa de tăcută.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI ŞAPTE

Lavinia

Drumul până acasă a fost foarte lung. Chiar dacă erau şi asistenţii, a fost nevoie să călătoresc în trăsura domniţei Martha pentru mult timp. Mi-am dat repede seama că Marshall nu avea prea multă răbdare cu ea, chiar dacă am văzut că se gândise dinainte la nevoile ei şi se ocupase de asta. La fiecare han la care ne-am oprit pe drum, era imediat dusă în camera ei, unde asistenţii aveau grijă de ea până a doua zi dimineaţă. Cu mare greutate, mi s-a dat şi mie o cameră a mea. Mă întrebam însă de ce Marshall nu dormea cu mine. Ştiam că de multe ori împărţea dormitorul cu alţi călători.

Cu fiecare zi ce trecea, domniţei Martha îi era din ce în ce mai greu. În ultima zi eram convinsă că îi va fi mai uşor dacă voi sta eu cu ea tot timpul, aşa că în acea dimineaţă l-am îndemnat pe Marshall să-şi înşeueze calul şi s-o ia înainte. Am observat că s-a simţit uşurat şi n-a aşteptat să-i spun de două ori ca să facă întocmai.

După amiază, târziu, când domniţa Martha în sfârşit adormise, am ajuns la drumul care ducea la Tall Oaks. Arbuştii de pe margine crescuseră înalţi şi, când a apărut la orizont conacul, am văzut că strălucea de la stratul proaspăt de vopsea. Când ne-am apropiat, am văzut că ieşea fum pe coşul bucătăriei şi abia am reuşit să mă abţin şi să nu sar din trăsură. Eram sigură că ne vor aştepta toţi la conac şi am fost dezamăgită când l-am văzut doar pe Papa George. Când a deschis uşa trăsurii şi m-a ajutat să cobor, am vrut să-l îmbrăţişez, dar el a făcut un pas rapid înapoi. Probabil că şi-a dat seama că m-a rănit, căci m-a strâns tare de mina înmănuşată şi a făcut o reverenţă. S-a prefăcut că se uită în trăsură, apoi a întrebat:

— Aţi văzut-o pă domniţa Abinia? Ziceau că vine şi ea.

— O, Papa, am râs eu, ştii că eu sunt. M-a privit din cap până-n picioare şi a dat din cap:

— Vai, vai. S-a-ntors domniţa Abinia şi acu' e o doamnă adevărată.

— Sunt la fel ca înainte, Papa.

Am privit în jur.

— Unde sunt ceilalţi?

Înainte să apuce să-mi răspundă, Mama Mae a ieşit pe uşa din faţă. Am uitat tot ce mă învăţase domniţa Sarah despre etichetă şi am luat-o la fugă pe scări s-o salut. Am îmbrăţişat-o şi, chiar dacă nu m-a respins, n-a făcut nimic să mă încurajeze. Mi-aş fi făcut griji din cauza asta dacă n-aş fi zărit chiar atunci o altă pereche de ochi strălucitori peste umărul ei.

Mă îndoiesc că aş fi fost în stare s-o recunosc pe Fanny după altceva

decât ochii atât de familiari. La şaptesprezece ani avea o frunte lată şi dinţi proeminenţi şi avea un aspect la fel de simplu ca întotdeauna.

Era înaltă şi foarte slabă, dar ceea ce o schimba cel mai mult era basmaua pe care o purta. Eram obişnuită să îi văd părul, de obicei împletit, încadrându-i chipul. Albastrul închis al basmalei nu se potrivea deloc cu pielea ei închisă la culoare.

— Fanny! am strigat şi am trecut în grabă pragul, spre ea.

Cu colţul ochiului am văzut cum Mama i-a făcut un semn aprobator din cap. Fanny a făcut un pas înapoi şi a încercat să facă o reverenţă.

— Domniţa Abinia, ne bucurăm că v-aţi întors acasă.

Am crezut că glumeşte şi aş fi râs dacă n-ar fi apărut chiar atunci asistenţii, epuizaţi, cu domniţa Martha. Pacienta era confuză şi iritată şi, spre dezamăgirea mea, nu-şi dădea seama că ajunsese acasă. Am dus-o în camera ei împreună cu Mama şi Fanny. I-am pregătit doza de laudanum şi, cum începuse să-şi facă efectul, Mama şi Fanny au pregătit-o pentru culcare. Când o aşezau în pat, m-am uitat în jurul meu şi am văzut că totul strălucea. Le-am lăudat pe Mama şi pe Fanny pentru cât de bine avuseseră grijă de casă.

Mama a zâmbit.

— O să fii o stăpână pă cinste, a spus ea.

— O, Mama, nu-mi spune aşa!

— Da' asta o să fii de-acu', a spus. Când a venit conaşu' Marshall azi dimineaţă, ne-a zis clar că aşa tre' să-ţi zicem.

Eram stânjenită şi nu ştiam ce să-i răspund. Am simţit că-mi ia foc faţa.

— Abinia, mi-a spus Mama pe un ton blând, numele ăsta nu-nseamnă nimica. Ştim toţi cine eşti tu cu adevărat, nu-ţi face griji.

Fanny a dat din cap că e de acord.

Când domniţa Martha a adormit, Mama mi-a spus să mă duc jos, în sufragerie, unde Marshall mă aştepta. Nu-mi era foame, chiar dacă era deja ora cinei. Când am intrat în sufragerie, l-am găsit pe Marshall deja aşezat la masă. Am văzut că servea Unchiul Jacob.

— Unchiule!

Am pornit spre el bucuroasă, dar i-am întâlnit privirea lui Marshall. M-am liniştit şi am încetinit pasul. După ce m-am aşezat, m-am întors spre Unchiul.

— Ce mai faci, Unchiule Jacob? l-am întrebat.

— Bine, domniţa Abinia, a spus el.

Nu m-a privit în ochi, ceea ce mi-a amintit de comportamentul atât de rece al servitorilor din casa domniţei Sarah. Înainte să apuc să mai spun ceva, Marshall a început să vorbească despre plantaţie şi despre planurile pe care şi le făcuse. Când am terminat de mâncat, Beattie a venit să strângă masa. Chiar dacă purta şi ea basma, a ei avea o nuanţă plăcută de galben şi aş fi recunoscut-o oriunde s-ar fi aflat. Era

mai scundă decât Fanny, dar trupul ei avea mai multe rotunjimi. Ochii căprui îi străluceau şi când zâmbea era la fel de frumoasă ca întotdeauna. M-am ridicat în picioare ca să mă apropii de ea, dar Marshall m-a prins de mină şi s-a încruntat. M-am aşezat la loc, împotriva voinţei mele.

— Beattie! am spus. Ce mai faci?

— Sunt bine, Abinia, a spus şi, văzându-l pe Marshall, s-a corectat: domniţa Abinia.

Marshall i-a mai cerut vin Unchiului şi Beattie a profitat de momentul lui de neatenţie şi mi-a zâmbit din nou. Am urmărit-o din priviri când ieşea din cameră şi, când a deschis uşa, am văzut o fetiţă care se uita înăuntru. De data asta n-am putut să mă mai opresc. Mi-am dat scaunul la o parte, am alergat la uşă şi am deschis-o larg. Copilul avea părul împletit şi nu purta basma. Avea buze cărnoase, roz, un chip rotund şi ochi mari, serioşi. Se juca cu broderia roz de pe gulerul rochiei maro, din pânză ţesută în casă, cu siguranţă opera lui Beattie. Am ieşit şi am lăsat uşa să se închidă în urma mea.

— Sukey? am întrebat, fără să mă intereseze că tocmai mă aşezam în genunchi cu cea mai bună rochie. Tu eşti, Sukey?

A dat din cap, timidă.

— Îţi aminteşti de mine?

— Eşti Binny a mea, a spus şi timpul s-a oprit în loc când a venit să mă îmbrăţişeze.

Marshall a deschis uşa cu o asemenea forţă, încât ne-am speriat amândouă şi ne-am desprins din îmbrăţişare. M-a privit într-un fel ciudat, apoi a făcut un semn cu capul spre Sukey.

— Cine-i asta? a întrebat.

— Ea e Sukey, am spus ridicându-mă şi înconjurând umerii fetiţei cu braţul. O ştiu de când s-a născut.

— Lavinia, a spus Marshall, ajunge. Călătoria a fost lungă. Putem să terminăm de mâncat fără alte scene?

L-am ascultat şi i-am dat drumul lui Sukey, dar, înainte să-l urmez pe Marshall înapoi în sufragerie, i-am şoptit la ureche:

— Ne vedem mai târziu.

Apoi eu şi soţul meu ne-am încheiat prima masă acasă într-o tăcere stmjenitoare.

N-am avut nevoie să îmi spună Marshall să mă duc la culcare devreme. Fusesem informată că dormitorul meu era cel aflat de cealaltă parte a camerei copiilor, fosta cameră a profesorului. Mi-o aminteam întunecoasă şi înfricoşătoare şi, chiar dacă Mama ştia că îmi era teamă, m-a condus până acolo. Când a deschis uşa, am rămas cu gura căscată văzând schimbarea pe care o făcuseră.

Pereţii erau acoperiţi cu un tapet de culoarea fildeşului cu roşu, iar patul cu baldachin şi cele două ferestre înalte aveau perdele din

damasc, tot de culoarea fildeşului. Două fotolii tapiţate cu mătase roşie fuseseră aşezate în faţa şemineului, invitându-te parcă să te aşezi. Focul ardea şi, de cealaltă parte a camerei, pe un birou micuţ, era o lampă aprinsă care lumina două dintre imaginile cu plante ale lui Meg.

Mama m-a privit încurajator.

— E foarte frumos, Mama, am spus, vrând să-i arăt că apreciam ceea ce făcuseră.

Dar nimic nu părea cum trebuie. Încă de când sosisem mă simţisem neliniştită, dar camera aceea parcă nu făcea decât să adune în ea toate frământările mele. Nu mă simţeam acasă. E adevărat că era frumoasă, dar nu era casa pe care mi-o aminteam, cea unde aşteptasem să mă întorc. Revenirea mea acasă nu era deloc aşa cum sperasem.

Mama mi-a zâmbit, ca şi cum ar fi vrut să mă ajute să suport mai uşor cuvintele ei:

— Să nu-mi mai zici Mama. Spune-mi Mae. Conaşu' Marshall a zis că aşa vrea el.

M-am încruntat, iar Mama mi-a spus cu blândeţe:

O să dureze ceva până ne obişnuim, da' ştii că suntem toţi dă partea ta.

Fanny a apărut la uşă şi i-a cerut lui Mama s-o ajute cu domniţa Martha. Am vrut să merg şi eu cu ele, dar Mama m-a refuzat.

— Avem noi grijă dă ea în seara asta, a spus ea. Tu stai aci.

Fanny a aruncat o privire înăuntru înainte să plece.

— Abinia, îţi place camera ta? Am muncit toate să ţi-o pregătim.

— E superbă, Fanny, i-am răspuns cât de sincer am putut.

După ce a închis uşa, m-am plimbat puţin prin cameră apoi m-am aşezat pe marginea patului. Am rămas mult timp acolo până când, copleşită de singurătate, m-am dus la fereastră. Camera mea se afla lângă a domniţei Martha şi, aruncând o privire în curtea atât de cunoscută, am văzut că luna lumina destul cât să se vadă bucătăria şi cărarea care ducea la coliba lui Papa şi Mama. Zăream şi grajdurile şi, când mi s-a părut că văd un firicel de fum ieşind pe un horn de la colibe, am tras aer adânc în piept.

— Sunt acasă, mi-am şoptit, înconjurându-mă cu braţele. Sunt acasă.

Mai târziu, când deja mă culcasem, Marshall a venit la mine în cameră. Continuase să bea după cină şi era vădit că se îmbătase. Când a intrat ţinea în mână un pahar umplut pe jumătate cu coniac şi când se apropia de mine s-a împiedicat şi a vărsat o parte din el pe unul dintre fotoliile roşii. M-aş fi grăbit să curăţ, dar ceva din privirea lui mi-a zis că mai bine n-o fac.

Eram încordată fiindcă nu făcusem încă niciodată dragoste. Mă întrebam dacă şi el era la fel de neştiutor ca mine, dar când s-a

dezbrăcat şi m-a tras spre el, mi-am dat seama că nu era cazul. Totul s-a petrecut repede şi dur, iar el nu a fost deloc tandru dar, după aceea, şi-a pus capul pe burta mea şi, pe un ton de om beat, mi-a cerut să-l iert. I-am mângâiat părul buclat şi l-am liniştit până când a adormit. Îmi doream nespus să mă strecor afară, să alerg la bucătărie s-o văd pe Belle, dar n-am făcut-o. E adevărat că-mi era teamă să nu-mi trezesc soţul, dar mai aveam un motiv, un gând care mă tot chinuise de-a lungul ultimului an. N-aş fi putut să îndur să văd că Will Stephens locuia acum cu Belle.

Am rămas trează şi m-am uitat cum se stinge focul în cămin. În întuneric am recunoscut că era posibil să fi făcut o greşeală teribilă crezând că în urma acestei căsătorii aveam să mă întorc la familia mea.

Când m-am trezit a doua zi, târziu, am găsit un bilet de la Marshall în care spunea că a plecat împreună cu Will Stephens să inspecteze plantaţia. Avea să se întoarcă să mâncăm împreună la ora două.

M-am îmbrăcat rapid şi m-am dus în dormitorul domniţei Martha. Mama m-a întâmpinat în salonaşul albastru şi a început să se agite în jurul meu, trimiţându-mă jos să mănânc sau oferindu-se să-mi aducă o tavă cu mâncare sus.

— Mama, te rog, opreşte-te, i-am spus. Nu te agita din pricina mea, te rog. Ştii că pot să-mi port singură de grijă.

— Spune-mi Mae, mi-a zis cu glas hotărât.

Nu i-am răspuns.

— Ce face domniţa Martha? am întrebat.

— Hai să vezi, a spus Mama. Domniţa Martha deja se trezise şi stătea pe un scaun, iar Sukey îi pieptăna părul. O tavă cu mâncare fusese dată la o parte şi, după resturi, părea că pacienta mâncase bine.

— Isabelle, a spus domniţa Martha când m-a văzut, iar eu m-am bucurat că era atât de vioaie şi părea fericită.

M-am apropiat de ea şi am îmbrăţişat-o. Apoi i-am înconjurat umerii lui Sukey cu braţul.

— Bună, puiule, i-am spus şi ne-am îmbrăţişat râzând.

— Mama, am întrebat, te poţi lipsi de noi ca să mergem până la bucătărie?

Mama nu mi-a răspuns.

— Mama? am întrebat din nou.

— Domniţa Abinia, a spus ea, spune-ţi-mi Mae.

N-am dat înapoi:

— Nu, Mama, i-am spus. Nu vreau.

N-o înfruntasem niciodată, aşa că ne-am privit, surprinse amândouă.

Mama s-a întors şi a pornit spre salonaşul albastru. Am urmat-o, lăsându-le pe Sukey şi pe domniţa Martha în dormitor.

— Spune-mi Mae, a zis ea.

— Nu, i-am răspuns.

— Copilă, io te-am crescut, aşa că o să m-asculţi pă mine şi-o să-mi zici Mae!

— Nu, Mama, m-am rugat de ea.

Mama s-a aşezat pe un scaun şi, după o pauză, s-a uitat la mine:

— De ce-mi faci una ca asta? a întrebat ea.

— Pentru că tu eşti Mama.

Am început să plâng, doborâtă de încordarea din ziua şi noaptea de dinainte. Mama s-a ridicat în picioare şi eu m-am aruncat în braţele ei.

— Nu mai e nimic ca înainte, Mama, am spus printre lacrimi, nimic nu mai e ca înainte.

Şi-a scos o batistă din pânză aspră din buzunar şi mi-a şters faţa.

— O să fie bine, a spus ea. E nevoie doar să treacă ceva timp. Hai, acuma. Ia-o pă Sukey şi duceţi-vă la bucătărie. O să rămân io aci. Te-aşteaptă cineva acolo.

Belle se întorcea din livadă cu un coş mare de mere pe umăr. Un băieţel de patru sau cinci ani se învârtea în jurul ei, jucându-se cu un măr. Am ezitat o clipă, apoi am grăbit pasul. Când m-a văzut, Belle a pus coşul jos, m-a strigat şi a venit înaintea mea în fugă. Am rămas îmbrăţişate până când Belle m-a împins mai departe de ea să se uite cât crescusem. Sukey mi-a adus băieţelul.

— Îl ştii pă Jamie? a întrebat ea, împingându-l în faţă.

— Da, sigur că-l ştiu.

Ultima dată când îl văzusem era un bebeluş, dar când m-am lăsat pe vine, nu mi-a venit să cred că văd aşa ceva. Părul de culoarea nisipului era buclat, iar ochii albaştri te priveau de pe un chip care ar fi putut fi cu uşurinţă al lui Campbell. Dar am observat imediat că ochiul drept îi era acoperit de albeaţă şi, din felul cum înclina capul ca să te privească, mi-am dat seama că nu vedea cu el.

— Bună, Jamie, i-am spus, luându-l de mină. Ultima dată când te-am văzut erai tare mititel.

S-a smuls din mâna mea şi a fugit lângă Belle. Ea l-a mângâiat pe cap.

N-a mai văzut nicio doamnă până acum.

A spus s-o ia înainte cu Sukey, apoi m-a luat de braţ şi am pornit împreună spre bucătărie. Acolo am găsit-o pe Beattie, care gătea. A continuat treaba când am intrat dar, când m-am oferit s-o ajut, mi-a zis să mă aşez. În curând a venit şi Fanny, căreia Mama îi dăduse voie să ni se alăture. Sukey stătea lângă mine, cu braţul în jurul taliei mele, iar eu o ţineam pe după umeri. Am simţit atâta căldură pentru ea, de parcă ar fi fost copilul meu.

N-a durat mult până când am început să vorbim toate în acelaşi timp şi în curând toată bucătăria răsuna de râsetele noastre. Abia acolo, în bucătărie, am simţit ceva din ceea ce îmi lipsise atât de mult

în ultimii ani. Dar nu a durat mult.

Mama gâfâia când a ajuns la uşă.

— Veniţi, ne-a spus făcându-ne semn să ne apropiem şi privind spre grajduri. S-au întors şi conaşu' Marshall o să vină acuma.

Ne-am dat seama imediat că era agitată, aşa că am reacţionat toate deodată. Beattie şi Belle s-au apucat din nou de treabă în bucătărie iar eu, Fanny şi Sukey am urmat-o pe Mama înapoi la conac.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI OPT

Belle

Când era mică, Lavinia era tot timpul bolnavă. Era de-ajuns să se uite careva urât la ea, că începea să verse. De multe ori am zis cu Mama că n-o să apuce să se facă mare. Nu ştiu cum a făcut să arate în felul în care arată acum. E mai înaltă ca mine, stă dreaptă şi când merge zici că nici nu atinge pământul. Oasele îi par tot firave, dar a pus ceva carne pe ele şi acum arată a femeie. Are părul mai închis, dar tot roşu. Vorbeşte ca înainte, blând şi încet, dar acum are un fel de-a spune lucrurile, ca o doamnă. Mama zice că nu-i vine să creadă, că dacă o pui lângă domniţa Martha arată amândouă la fel, mai puţin la ochi.

Prima dată l-am văzut pe Marshall când se ducea la grajduri. M-am ascuns ca să nu mă vadă. Sukey şi Jamie se jucau afară şi Marshall s-a dus drept la ei. N-a scos o vorbă, doar s-a holbat la Jamie de parcă nu-i venea să creadă.

Ştiu că era ca şi cum s-ar fi văzut chiar pe el. Am ieşit şi l-am strigat pe Jamie să vină-n bucătărie. Marshall s-a uitat la Jamie cum vine fuga la mine. Îmi tremurau mâinile aşa de rău, că abia am reuşit să închid uşa. Apoi a trebuit să mă aşez. Aşa de rău mă sperie omul ăla.

Ştiu că o să merg la ferma lui Will, dar până atunci dorm cu ochii deschişi şi cu un cuţit sub pat. Ştiu şi că Mama şi Papa vor ca eu şi Ben să plecăm de-aici înainte să se întâmple ceva. Ben nu e de acord cu Papa. Papa îi spune că trebuie să ştie care e locul lui, dar Ben zice că ştie şi că sigur nu e la un stăpân alb care se ţine numai de rele.

Marshall e acasă de numai câteva zile, dar deja toţi se frământă. E ca atunci când e furtună şi ştii sigur că o să trăsnească.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI NOUĂ

Lavinia

A doua zi la masă m-a speriat dispoziţia în care se afla soţul meu. Unchiul ne servea mâncarea delicioasă pe care o pregătiseră Belle şi Beattie, iar eu făceam eforturi să mănânc. Până la urmă, când stomacul a început să mă chinuie prea tare, am lăsat tacâmurile din mână şi am început să-mi netezesc şervetul de pe genunchi cu gesturi nervoase, ascultându-l cu din ce în ce mai multă teamă pe soţul meu, care-şi exprima nemulţumirile. Spunea că Will Stephens distrusese plantaţia. Da, Stephens se pricepea să mânuiască cuvintele şi-l păcălise pe unchiul Madden la Williamsburg, dar nu trebuia decât să arunci o privire, ca să vezi cât de rău ajunsese locul ăla. Marshall s-a oprit doar o dată:

— Jacob, a comandat, mai adu-ne o sticlă de vin.

Pentru o secundă, unchiul Jacob a părut surprins. L-am luat pe Marshall de mână:

— N-ar fi mai bine să o lăsăm pentru cină? am întrebat, dar, când Marshall şi-a retras mâna furios, mi-am dat seama că nu fusese o idee bună.

Când unchiul a ieşit ca să se ducă în pivniţă, Marshall s-a întors la mine, pus pe harţă:

— Să nu mă mai contrazici niciodată, Lavinia, a spus.

— Marshall, n-am vrut să…

— Nu mă interesează ce-ai vrut, m-a întrerupt el, eşti soţia mea şi nu te îndoieşti de ce spun eu!

L-am privit şi mi-am dat seama că era prea furios ca să poată discuta raţional. Când Unchiul Jacob s-a întors cu vinul, Marshall a insistat să-mi umple şi mie paharul. A băut două pahare unul după altul, apoi, după ce i-a cerut unchiului să i-l umple din nou, n-a mai făcut nimic, doar mă privea. Eram prea speriată ca să încep să vorbesc despre altceva, aşa că am făcut un efort să mai mănânc ceva. Când am zgâriat din greşeală cu tacâmurile porţelanul farfuriei, mi-am ridicat privirea să-mi cer scuze şi m-a surprins să văd că dispoziţia soţului meu era cu totul alta.

Mi-a zâmbit cald, a ridicat paharul şi mia făcut semn să fac şi eu la fel.

— Un toast, Lavinia, a zis.

M-am forţat să zâmbesc, ridicând şi eu paharul.

— Pentru noi, Lavinia, a spus el. Să fim întotdeauna la fel de fericiţi ca acum.

Marshall nu a venit la mine în cameră în seara aceea, dar a venit a

doua zi, tot beat. Nu a fost deloc delicat, iar ce a făcut nu mi-a plăcut deloc. Dar ştiam ce responsabilităţi aveam, aşa că nici nu mi-a trecut prin cap să-l refuz.

Adevărul e că speram ca intimitatea fizică să ne ajute să avem o relaţie mai strânsă. Dar în curând mi-am dat seama că pentru Marshall acest lucru nu avea nicio legătură cu intimitatea. Era mai degrabă o nevoie care se cerea satisfăcută când era beat. În săptămânile următoare, nu a rămas la mine peste noapte, a plecat de fiecare dată imediat ce a terminat. Rămasă singură şi neputând să dorm, mă întrebam ce se întâmplase cu Marshall pe care-l cunoscusem la Williamsburg.

Marshall se simţea cel mai bine dimineaţa. Se trezea devreme, nerăbdător să-şi înceapă ziua, dar la masă începea să bea şi de obicei devenea prost-dispus. Rareori se enerva pe mine, pentru că eu îi cunoşteam nevoile şi i le satisfăceam. Dar, pe măsură ce trecea timpul, era din ce în ce mai furios pe Will Stephens.

Începuse să-mi fie groază de momentul când ne aşezam la masă, când îşi începea tiradele împotriva lui Will. Mă linişteau prezenţa constantă în sufragerie a unchiului Jacob şi a lui Beattie, care venea să ne servească. Deseori când aducea sau lua o farfurie îmi atingea mina sau mă privea pe furiş şi aşa mă simţeam mai puţin singură.

La câteva săptămâni de la întoarcerea noastră, Beattie purta medalionul de aur pe care i-l adusesem în dar de la Williamsburg. Marshall l-a observat şi, după ce băuse câteva pahare de vin, a întrebat-o pe un ton prietenos cine i-l dăduse.

— Domniţa Lavinia, a spus ea, mândră.

— Domniţa Lavinia? A spus el şi s-a întors către mine. Şi de unde a avut stăpâna ta fonduri pentru un cadou atât de scump?

— De la tine, Marshall, i-am spus zâmbind. Din banii pe care mi i-ai dat la Williamsburg, mi-ai spus că, dacă vreau, pot cumpăra cadouri.

Privirea i-a devenit aspră.

— Evident, am crezut că te gândeai la unchiul, mătuşa sau Meg.

— Dar ai spus…

— Şi cine a mai beneficiat de generozitatea mea în casa asta?

— Marshall, te rog, mă pui într-o situaţie neplăcută.

— Cine? a ţipat el.

Am scuturat din cap, refuzând să răspund.

— Dă-mi-l, i-a cerut lui Beattie, care şi-a scos medalionul cu degete tremurătoare.

Marshall l-a pus în buzunarul vestei şi s-a ridicat în picioare ca să-mi comande:

— Să nu mai cumperi niciodată cadouri pentru servitori fără aprobarea mea. Sunt sclavii tăi! Pentru Dumnezeu, Lavinia, încearcă să te ridici la înălţimea noului tău statut!

După ce a ieşit, eu şi Beattie ne-am uitat una la cealaltă, şocate amândouă.

— Îmi pare rău, i-am spus.

— Nu-i nimic, domniţa Abinia, a spus în timp ce strângea vasele, apoi a ieşit.

Rămasă singură la masă, mi-am amintit de ziua în care domniţa Martha mi-a cântat la clavecin pentru prima oară. Mi-a vorbit atunci de singurătate şi abia acum o înţelegeam mai bine decât oricând. Dar, amintindu-mi de asta, m-am hotărât să fac ceva pentru a îmbunătăţi relaţia mea cu Marshall, pentru a regăsi prietenia pe care o avuseserăm la Williamsburg. Abia după aceea aveam să mai apelez la el pentru nevoile familiei mele.

Mama Mae a încercat să mă înveţe ce presupunea rolul meu de stăpână a casei. A fost ideea ei să ne facem timp să facem un inventar al obiectelor din casă, să vedem ce e în fiecare cameră, să golim şifoniere şi scrinuri, sertare şi dulapuri pentru lenjerie şi să facem o listă cu toate. Mama mi-a spus să-l anunţ pe Marshall, să-i spun cum îmi petreceam timpul. Am făcut întocmai şi, când i-am văzut privirea aprobatoare, mi-am dat seama că Mama înţelegea mai bine decât mine rolul meu şi, probabil, chiar şi pe soţul meu. În curând îmi petreceam cea mai mare parte a zilei ordonând lucrurile de prin casă.

Aveam grijă şi de domniţa Martha, iar după-amiaza îmi plăcea să-i citesc. Uneori, dimineaţa, când eram sigură că Marshall plecase, dădeam o fugă la bucătărie pentru o vizită scurtă. Ştiam că Mama devenea agitată când făceam asta, dar mă duceam oricum, sperând să o găsesc pe Belle singură. Era aceea care speram că îmi va putea oferi un răspuns la întrebările intime despre căsnicia mea dar, de câte ori m-am dus la ea, erau şi alţii acolo şi mă copleşeau de fiecare dată cu întrebări despre cum fusese la Williamsburg.

Ne întorseserăm acasă de mai puţin de o lună şi deja devenise ceva obişnuit ca Marshall să bea la masa de prânz. Fără să-mi dau seama, cred că într-o dimineaţă mă văzuse ducându-mă la bucătărie. În acea zi, la masă, Marshall i-a făcut semn Unchiului să-i umple paharul, apoi m-a luat de mână.

— Lavinia, cum ţi-ai petrecut timpul azi? m-a întrebat pe un ton prietenos.

— Eu şi Mama facem inventarul camerei copiilor, i-am răspuns repede.

Marshall m-a strâns de mână şi mi-am dat seama, prea târziu, că mă prinsese în capcană.

— Dar ai fost la bucătărie. Nu vreau să te duci acolo. Înţelegi?

Am încercat să-mi eliberez mina, dar a continuat să strângă cu putere. Când a văzut că sufăr, i-au strălucit ochii.

— Dar eu şi Mama… am şoptit, aruncându-i o privire unchiului

Jacob.

— Mama, a scuipat el cuvântul. Eşti soţia mea. Pentru tine, ea e Mae!

— Marshall, mă doare.

A continuat să mă strângă şi am scos un vaiet de durere încercând să mă eliberez.

— Ţi-am zis să-i spui Mae! Ai auzit?

— Da, am gemut.

Când Unchiul Jacob a ieşit, am vrut să strig după el să nu plece, dar nu am avut curaj. Din fericire, Marshall mi-a dat drumul înainte să se întoarcă. Am rămas locului, şocată, cu mâna zvâcnindu-mi, iar Marshall a început din nou să mănânce.

Deodată, Mama a dat buzna în încăpere.

— Scuze, conaşu' Marshall! Domniţa Abinia, am nevoie dă ajutor cu domniţa Martha!

Când a ieşit, m-am ridicat, speriată.

— Trebuie să mă duc, am spus şi am urmat-o în grabă.

Am alergat pe scări după Mama şi, când am intrat în camera albastră, a închis repede uşa după noi şi m-a trimis în dormitor. Domniţa Martha stătea pe scaun şi mi-a zâmbit liniştită. Fanny era lângă ea, dar mă privea neliniştită. Am tresărit toate trei când am auzit zgomote puternice din camera albastră. Eu şi Fanny am fugit să vedem ce se întâmpla şi am văzut-o pe Mama lovind cu un scaun de lemn în podea.

— Mama! am exclamat, neînţelegând ce făcea.

Şi-a dus degetul la buze şi ne-a şoptit să ne întoarcem în dormitor.

— Aşa, a zis, bătând din picioare şi făcându-ne semn să plecăm, duce-ţi-vă.

Fanny a început să alerge cu zgomot iar eu mă întrebam dacă nu cumva înnebuniseră amândouă. Unchiul Jacob a bătut la uşă.

— Conaşu' Marshall întreabă dacă tre' să trimită după doctor.

— Nu, a spus Mama, spune-i că trece.

Abia când a venit la mine şi mi-a ridicat braţul ca să-mi studieze mâna am înţeles.

— Tre' s-o ţii în apă rece, a spus ea.

— Cum ai aflat? am şoptit.

— A sunat ăla, a spus Mama, arătându-mi cu degetul un clopoţel prins de un panou la capul patului domniţei Martha.

Ştiam că exista acel sistem de sonerii legate între ele, dar nu văzusem niciodată pe nimeni folosindu-l.

— Dacă sună mai mult de o dată, ştim că ne cheamă Unchiu' Jacob. O să te-ajutăm mereu, mi-a spus, privindu-mă direct în ochi. Ştii, da?

Am făcut semn că da.

Mi-a mângâiat mâna.

— De ce-a făcut asta?

— N-am voie să mă duc la bucătărie, am spus, încercând să nu plâng. Şi trebuie să-ţi spun Mae.

Mama m-a privit lung, iar lacrimile îmi ardeau gâtul.

— E numa' un nume, a spus Mama, da' când îmi zici Mama înseamnă prea multe. Strigă-mă Mae şi io o să vin la fel de repede ca atunci când îmi ziceai Mama. La fel şi cu Papa – spune-i George. Ştim că pentru tine e Papa, da' conaşu' Marshall nu vede lucrurile aşa.

Când am reuşit să vorbesc, am promis că aşa voi face.

Pe măsură ce iarna se apropia, viaţa devenea tot mai grea. Marshall continua să bea la prânz şi eu nu mai aveam curaj să mă duc la bucătărie să o văd pe Belle.

Aproape întotdeauna când era beat, Marshall îşi amintea de Will Stephens. Ruptura finală dintre ei s-a petrecut la începutul lui decembrie, în ziua când se tăiau porcii. Will le promisese servitorilor nişte carne proaspătă de porc şi ceva rachiu când aveau să termine treaba. Marshall a obiectat, acest lucru părându-i-se exagerat, iar Will a spus că servitorii nu numai că aşteptau cu nerăbdare aşa ceva, dar chiar meritau. Marshall a spus să acela era un alt exemplu că exagera şi nu conducea bine ferma. În acea zi, la prânz, Marshall a mâncat foarte puţin şi a băut mult. Am încercat să-l liniştesc, dar cuvintele mele păreau să-l enerveze şi mai tare. De ce îi luam apărarea lui Will Stephens în faţa propriului meu soţ? se întreba. Oare îmi păsa mai mult de Will Stephens decât de el?

M-am înroşit când l-am auzit, iar asta l-a provocat mai rău.

— Aha, deci chiar îţi place Will Stephens, nu? mi-a strigat.

Nu i-am răspuns, dar nu puteam să ascund faptul că mă înroşisem. Îl văzusem pe Will Stephens numai de două ori de când mă întorsesem, ambele dăţi când încă lucra pentru Marshall. Prima dată îl văzusem într-o dimineaţă, la abia o săptămână după ce venisem. Îi periam părul domniţei Martha, iar Fanny schimba aşternuturile. Mă dusesem să ridic storurile ca să las lumina să intre, când l-am zărit pe Will ieşind de la grajduri. Era împreună cu Ben şi râdeau amândoi. M-a cuprins o furie cum rar mai simţisem şi, când am revenit lângă domniţa Martha, de-abia puteam să mă abţin. Cum îndrăznea să fie atât de fericit!? Fanny a observat starea în care eram şi s-a dus să se uite şi ea pe fereastră.

— E Will Stephens cu Ben, a spus pe un ton calm, parcă întrebându-se ce mă apucase.

— Pentru Dumnezeu, Fanny. Oricine poate să vadă asta.

— Ţi-aduci aminte ce ziceai când erai mică?

Nu i-am răspuns, îmi aminteam prea bine.

— Mereu ziceai c-o să te măriţi cu băiatu' ăla, a râs Fanny.

— Eram un copil prost!

Fanny a redevenit serioasă.

— Poate că nu chiar aşa de prost. Will Stephens e un om bun.

— O, Doamne! Chiar trebuie să vorbim despre el toată ziua?

Fanny, care nu prea era obişnuită să-şi ţină gura, s-a uitat la mine, dar nu a mai spus nimic.

Peste câteva săptămâni l-am văzut a doua oară pe Will. Eram tot la fereastră şi de data aceasta priveam cerul în nuanţe de mov, roz şi albastru. Mi s-au înmuiat picioarele când l-am văzut. Avea umerii drepţi şi mergea ca un om sigur pe sine. Se îndrepta spre bucătărie, unde bănuiam că Belle şi fiul lui îl aşteptau. Mi-am petrecut noaptea nutrind sentimente de ură pentru el, dar m-am liniştit când am urzit un plan de răzbunare. Mi-am jurat că atunci când mă voi găsi faţă în faţă cu Will, voi ţine capul sus şi voi privi prin el, ca şi cum n-ar exista.

Dar nu mi s-a ivit această ocazie pentru că el şi Marshall s-au certat şi, în urma rupturii, Will a plecat la ferma lui.

Eram sigură că nu va urma nimic bun când Marshall a plecat să-şi verse nervii pe Will, care lucra în curtea bucătăriei, alături de cei de la colibe. S-au certat, iar lucrurile au scăpat de sub control şi Marshall l-a lovit pe Will, care a căzut.

Papa George a intervenit şi a reuşit cumva să-l convingă pe Marshall că aveau să termine treaba fără el. Papa l-a condus înapoi în casă şi l-a aşezat lângă foc, în bibliotecă, cu un pahar de coniac drept companie.

A doua zi dimineaţă, Papa a venit la conac cu nişte veşti alarmante. În timpul nopţii, Will Stephens îşi strânsese lucrurile şi plecase la ferma lui aflată în apropiere, luându-i pe Belle şi Jamie şi pe Ben şi Lucy împreună cu copiii lor.

Revoltat, Marshall a încălecat şi a plecat spre oraş. Eram la fereastră cu Mama când s-a întors, ceva mai târziu. Şeriful îl însoţea, dar ceea ce m-a neliniştit a fost prezenţa unui alt om călare, alături de soţul meu. Nu era altul decât vechiul lui prieten, Rankin. Eram pe punctul de a pleca de la fereastră, când lui Mama i s-a tăiat respiraţia. Am privit din nou spre ei şi am văzut un băieţel pe şa, în faţa şerifului. Era Jamie, fiul lui Belle. Am urmat sfatul pe care mi l-a dat Mama şi am rămas cu domniţa Martha, în timp ce ea a ieşit în grabă să ia copilul care plângea de la şerif.

A trebuit să iau cina în compania acelor oameni. Unchiul şi Beattie serveau la masă şi a trebuit să ascultăm toţi trei cum povesteau că au luat copilul de la mama înnebunită de durere. Marshall pretindea că Will a încălcat contractul şi, mai mult, Jamie – cel puţin – era proprietatea lui. Văzând cât era de încântat Marshall, m-am întrebat dacă nu cumva plănuieşte de mult asta.

Când n-am mai putut suporta, am pretins că mă doare capul şi m-

am retras, cerându-mi scuze. Am ieşit din sufragerie, m-am strecurat afară pe uşa din spate şi am fugit la bucătărie. Mama s-a încruntat când m-a văzut. Sukey stătea pe o băncuţă şi-l ţinea în braţe pe Jamie. Copilul dormea cu degetul în gură, atât de epuizat după chinul prin care trecuse, încât nu-l trezea nici propriul sughiţ zgomotos.

— Ce pot să fac? am întrebat-o pe Mama.

— Cel mai bine-ar fi să te duci înapoi, mi-a spus ea.

— Trebuie să pot să fiu de ajutor cumva.

Mama nu ştia ce aş putea să fac, dar, spre uşurarea mea, mi-a spus că îi trimisese vorbă lui Belle că Jamie era în siguranţă. I-am spus că bănuiam că Marshall plănuise totul pentru că cunoştea legea.

— Will o să se ocupe de asta în curând, am spus ca să ne liniştesc pe amândouă. Sigur n-o să-i dea voie lui Marshall să-i ia fiul.

Mama m-a privit tăios.

— Ce-ai zis?

— Will Stephens. Dacă îl cunosc măcar un pic, o să lupte pentru copilul lui.

Ochii i s-au îngustat.

— Ce vrei să zici? A întrebat încruntându-se şi privindu-mă de parcă nu-i venea să creadă. Adică te gândeşti că…

S-a oprit brusc când Marshall a apărut în uşă. A venit direct la mine şi m-a apucat de braţ.

— Aha, a zis, văd că ţi-ai revenit.

A privit spre Sukey şi Jamie, care încă dormea, apoi s-a uitat la Mama:

— Ce prostii îi mai spuneai soţiei mele?

Mama şi-a plecat capul, dar am avut timp să-i citesc teama în privire.

— Conaşu' Marshall, a spus ea, io numa' prostii vorbesc.

Marshall mi-a sucit braţul cât să mă doară, apoi m-a tras după el afară din bucătărie. S-a întors către Mama:

— O să vând pe oricine vorbeşte despre aşa ceva la conac.

Braţul îmi ardea.

— Marshall, mă doare! am spus, încercând să mă eliberez.

M-am uitat la Mama căutând ajutor, dar îşi ţinea privirea coborâtă şi, pentru prima dată, mi-am dat seama cât era de neputincioasă.

Nu trecuseră decât câteva luni de când ne căsătorisem şi deja aveam probleme. Încercam cu disperare să schimb lucrurile, aşa că mi-am dublat eforturile de a stabili o relaţie mai bună cu Marshall. Când eram cu soţul meu, părea să nu mă mai intereseze nimic în afară de el. Nu mai vorbeam deschis cu nimeni, aşteptam doar să apară câte o clipă când puteam să mai aflu vreo noutate sau să îi ajut cu ceva. Dintre toţi, Beattie îmi era cea mai apropiată; ea îmi înţelegea cel mai bine dilema pentru că era martoră la tot în fiecare zi, în sufragerie.

Fanny se ocupa mai mult de domniţa Martha şi, chiar dacă ştiam că îi păsa de mine, a păstrat mereu distanţa între noi.

Jamie rămăsese la bucătărie, iar iubita mea Sukey era mai tot timpul acolo, să aibă grijă de el. Nu aveam curaj să mă duc să îi văd, dar după puţin timp am aflat că toţi erau îngrijoraţi. Beattie mi-a mărturisit că Jamie fusese mereu neobişnuit de ataşat de Belle. Acum, spunea ea, fără mama lui, era din ce în ce mai retras.

Când Marshall m-a anunţat că Will Stephens îi intentase proces, încercând să ia copilul înapoi, m-am prefăcut că nu mă interesează. În sinea mea mă temeam că Marshall cunoştea destul de bine legea, încât să întoarcă lucrurile în favoarea sa. Puteam doar să-mi închipui cât de disperată trebuia să fie Belle. Aş fi vrut s-o liniştesc, să-i trimit vorbă că totul avea să se rezolve, dar ştiam că situaţia era încordată şi, cu siguranţă, nu eram persoana care să încerce să-l convingă pe Marshall să-i redea copilul.

Nu m-a surprins că Rankin a devenit din nou supraveghetor. Când Marshall era de faţă, aproape că-mi zâmbea. Dar când eram doar noi doi, mi-a arătat foarte clar că mă considera neînsemnată.

L-am încurajat pe Marshall să-mi povestească despre fermă, despre planurile pe care şi le făcuse. Într-o zi mi-a spus că Rankin se hotărâse să renunţe la rotaţia culturilor, o metodă pe care o folosise Will, şi să cultive din nou numai tutun. Vrând să par interesată, am făcut greşeala să-l întreb dacă nu îşi făcea probleme că o singură cultură ar putea sărăci solul. Marshall s-a înfuriat brusc şi m-a acuzat că îi luam apărarea lui Will Stephens. Nu era prima dată când observam că Marshall era gelos şi începusem să mă întreb dacă nu cumva, la Williamsburg, ghicise ce simţeam pentru Will. L-am asigurat pe Marshall că îl iubeam numai pe el, dar a pus capăt conversaţiei spunându-mi să-mi văd de treburile casei şi să las afacerile în seama lui. Ştiind că n-aveam de ales, am fost de acord. După aceea, am vorbit cu Marshall numai despre lucruri vesele şi lipsite de importanţă.

Domniţei Martha i se dădeau dozele de laudanum la timp şi deja programul ei devenise rutină. Ceea ce pentru mine era plictisitor, pentru ea însemna echilibru. Mama o încuraja să meargă şi, chiar dacă obosea repede, cu timpul a devenit mai sigură pe picioare.

Mama, Fanny şi Sukey aveau grijă de ea, iar eu căpătasem obiceiul să o vizitez dimineaţa devreme şi după-amiaza. Am continuat să-i citesc şi, când nu făceam asta, stăteam lângă ea şi brodam. Domniţa Martha reîncepuse să vorbească, uneori formula chiar fraze întregi, deşi nu avea mare legătură cu realitatea. Eu continuam să fiu Isabelle în ochii ei reuşeam şi în continuare cel mai bine s-o liniştesc când devenea agitată.

Eram acasă de câteva luni când medicul a venit s-o vadă pe domniţa

Martha. Mi-l aminteam pe doctorul Mense din anii copilăriei; tot el îl îngrijise pe Căpitan când se îmbolnăvise şi pe domniţa Martha înainte să plecăm la Williamsburg. De când nu-l mai văzusem, părul îi devenise alb ca zăpada. Nu i-am putut citi pe chip dacă-şi amintea de mine sau dacă nu era de acord cu noul meu statut. După ce a examinat pacienta, mi s-a adresat numai mie, deşi erau de faţă şi Mama Mae şi Fanny:

— Continuă să procedezi ca şi până acum.

Pentru că era aproape ora cinei, l-am invitat pe doctorul Mense să ni se alăture la masă, iar el a acceptat bucuros. Când a venit şi Marshall, chiar dacă era surprins să vadă că aveam un oaspete, nu a părut nemulţumit. În timpul cinei, doctorul Mense i-a descris lui Marshall starea în care se afla mama lui. Chiar dacă Marshall nu o vizitase niciodată de când ne întorseserăm, lăsa impresia că se implica şi era la curent cu starea domniţei Martha. I-a mulţumit doctorului şi i-a spus că tot meritul pentru starea mai bună a domniţei Martha îmi revenea mie. M-a privit în timp ce spunea asta, dar nu mai puteam să fiu sigură că e sincer.

CAPITOLUL PATRUZECI

Belle

Marshall ştia foarte bine ce face când mi-a luat băiatul. Nu-i nimic mai rău pe lume decât să i se ia unei mame copilul.

Will Stephens zice că o să facă tot ce poate să-l aducă înapoi pe Jamie. Mi-a zis:

— Orice-ar fi, Belle, să nu te întorci acolo. Asta aşteaptă. Dacă eşti pe proprietatea lui Marshall, nu te pot proteja ca aici.

Mintea mi-a stat în loc de atunci. Nu pot să mă gândesc decât la Jamie urlând. De două zile şi două nopţi nu fac nimic, nu plâng, nu vorbesc.

Când a venit Ben, mi-a zis:

— Belle, nu-ţi fă griji. Mama are grijă de Jamie, ştii.

M-am uitat la el şi nu i-am zis nimic, fiindcă dacă i-aş fi răspuns, i-aş fi spus:

— Ce ştii tu? Tu ai copiii tăi lângă tine! Poate vrei să-i dai lui Marshall pe vreunul dintre ai tăi şi aşa să mi-l dea înapoi pe Jamie?

Dar nu i-am spus nimic, doar să plece.

Apoi a venit Lucy. Era prima dată că venea la mine-n bucătărie.

— Belle, a zis ea, ştiu că noi două-l împărţim pă Ben, tragem dă el în toate părţile. Da' aicea, la Will Stephens, tre' să facem cumva să nenţelegem. Ştiu ce-nseamnă Jamie pentru tine. Şi mie, dacă-mi iei băieţii, e ca şi cum mi-ai lua viaţa. Am venit să-ţi spun că acu' suntem de-aceeaşi parte.

Lucy e grasă, la fel ca Mama, şi când m-a luat în braţe am început să plâng. Am plâns pentru Jamie. După aia am plâns după Mama şi Papa. Am plâns după bucătăria mea şi până şi după Căpitan.

— S-a dus totul, am zis, totul s-a dus.

— Nu, mi-a zis Lucy. Jamie e aci. Şi la fel şi Mama şi Papa. Doar că-s de partea ailaltă a pădurii. Tre' să-ţi revii, Belle. Jamie o să vină înapoi sigur şi când o fi, tre' să fii puternică.

Când s-a întunecat, Ben a venit din nou. A zis că l-a trimis Lucy. I-a zis că am nevoie de el. Poate că am judecat-o greşit pe Lucy toţii anii ăştia.

Tot în seara aia a venit şi Papa. A alergat şi când a ajuns gâfâia şi a trebuit să se aşeze înainte să poată să vorbească. Ben i-a zis:

— Papa, când mai ai veşti, poate car trebui să-l trimiţi pă Eddy a lu' Ida. Ştie drumu' şi dacă-l prind, ştii că-şi ţine gura.

— Vrei să zici că-s prea bătrân să mai vin pân-aci? a zis Papa.

— Vreau să zic… păi da, cre'că aia vreu să zic, c-ai început să-mbătrâneşti, i-a spus Ben.

Au început să râdă, ca nişte prieteni vechi. Papa a zis:

— Belle, Jamie e bine. Au toţi grijă de el. Beattie s-a mutat la bucătărie acu' şi Sukey şi Jamie stau cu ea.

Apoi s-a uitat în jos, la mâini şi a zis:

— Da' s-a-ntors Rankin. La colibe încearcă toţi să-i facă pă plac. Şi nici Abinia nu-i prea fericită acolo, la conac. Marshall bea rău de tot.

După ce Papa mi-a zis că Jamie e bine m-am mai liniştit. O să aştept să văd cum merg lucrurile. Şi dacă Jamie nu se-ntoarce până la urmă, o să mă duc eu să-l iau şi o să fug cu el.

A doua zi m-am apucat de treabă ca să pun bucătăria asta pe picioare. Ben şi Lucy au coliba lor şi o să muncească amândoi la câmp. Will Stephens îşi construieşte o casă mare. Când o termina, poate o să-l întreb dacă Lucy poate să muncească la conac, cu mine.

Am muncit mult, dar după o săptămână n-am mai putut şi m-am dus să-mi văd băiatul. Am mers în susul pârâului, am trecut pe lângă colibe şi am rămas ascunsă în pădure. Şi l-am văzut, copilul meu de patru ani, care stătea afară, în faţa bucătăriei şi se uita în toate părţile de parcă o căuta pe mămica lui. M-am muşcat de mână ca să nu încep să strig „Jamie, Jamie, sunt aici“, dar chiar atunci a ieşit Sukey şi i-a adus ceva să bea. S-a jucat un pic cu el, apoi l-am văzut pe Marshall la grajduri. Sukey l-a văzut şi ea şi l-a dus repede pe Jamie în bucătărie, apoi a închis uşa.

Pe drumul înapoi spre casă, abia puteam să merg de tare ce plângeam. Dar apoi mi-am amintit ceva. Ştiu unde ţine Papa arma, la grajduri, şi ştiu şi unde e cheia. M-am liniştit. Dacă Marshall îi face ceva băiatului meu, BUM! E un om mort.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI UNU

Lavinia

Îmi asum întreaga responsabilitate pentru legătura care s-a înfiripat între domniţa Martha şi fiul lui Belle. Am fost de acord în ziua când Sukey m-a întrebat dacă putea să-l aducă la conac cu ea. Mi-a propus să-l lase să se joace în salonaşul albastru cât timp eu cu ea ne ocupam de stăpână.

Era luna august, în 1802. Eram căsătorită de mai puţin de un an, dar eu şi Mama bănuiam deja că eram gravidă. Ceilalţi erau ocupaţi cu culesul, în livadă, iar eu îmi petreceam mai mult timp îngrijind-o pe domniţa Martha, aşa că am cerut să mă ajute Sukey. De când mă întorsesem, pe ea mă bazam cel mai mult. Era singura care mă iubea la fel ca înainte. Oricât am încercat, n-am reuşit să mai fiu prietenă cu Fanny şi Beattie la fel cum fusesem. Eram în continuare deschisă cu ele, dar păstrau distanţa. Am încercat să le arăt într-o mulţime de feluri că nu mă schimbasem, că le consideram egale cu mine, dar era clar că, de la întoarcerea mea, mă vedeau într-o lumină diferită. Eram teribil de singură şi atât de recunoscătoare pentru prietenia lui Sukey, încât făceam tot ce puteam s-o mulţumesc. Iar ea îmi era mereu credincioasă.

— Domniţa Abinia, e aşa de trist, mi-a spus Sukey despre Jamie, cu ochii ei mari, plini de tristeţe. Când vin io aici, el rămâne acolo şi stă, nu face nimica.

— Atunci adu-l şi pe el, i-am spus lui Sukey. Îi aducem câteva jucării din camera copiilor ca să aibă ce face în salonaşul albastru.

Trecuseră aproape nouă luni de când îl luaseră de lângă mama lui şi Beattie şi Mama erau foarte îngrijorate, pentru că era din ce în ce mai retras. Vorbea foarte puţin şi ceea ce le întrista cel mai mult era că refuza orice mângâiere din partea familiei.

— Crede că noi suntem de vină, că-l ţinem departe de mama lui, a spus Beattie.

Will Stephens nu reuşise să i-l redea lui Belle pe cale legală, iar Marshall era triumfător în ziua când a câştigat posesia.

Am făcut o încercare să vorbesc cu Marshall despre eliberarea lui Jamie. Reacţia lui violentă m-a făcut să înţeleg că orice intervenţie de-a mea era nu numai inutilă, ci ar fi putut chiar să atragă atenţia asupra copilului pe care Marshall, de obicei, nici nu-l băga în seamă.

Deja îmi cunoşteam locul ca soţie a lui Marshall. Aflasem şi eu ceea ce familia mea ştiuse dintotdeauna: era bine să mă prefac că nu ştiu nimic. Am învăţat să nu reacţionez, să nu-mi exprim părerea, ci să zâmbesc şi să arăt că sunt întotdeauna de acord cu ideile lui Marshall.

Am învăţat să mă păzesc şi să nu mai vorbesc niciodată despre ceea ce simt.

Când am fost de acord ca Jamie să vină la conac, nu m-am gândit la Marshall. Nu-şi vizita niciodată mama şi se aventura la etaj numai noaptea, din ce în ce mai rar, când venea în camera mea.

Chiar din prima zi, domniţa Martha l-a simţit pe Jamie în camera alăturată. În săptămânile de dinainte hotărâsem împreună cu Mama să-i micşorăm dozele de laudaum. Urmarea a fost că, deşi devenise mai lucidă şi mai puternică, era mai agitată şi neliniştită.

În dimineaţa aceea, înainte ca eu sau Sukey să ne dăm seama ce avea de gând să facă, domniţa Martha s-a ridicat de pe scaun şi a intrat în salonaşul albastru. Sa oprit când l-a văzut pe Jamie, apoi s-a apropiat încet de el. A privit lung spre copilul care arăta de parcă ar fi fost chiar al ei, apoi s-a aplecat să ajungă la înălţimea lui.

— O vreau pă mămica mea, a implorat el.

— Da, i-a răspuns ea, iar el i s-a abandonat în braţe.

În zilele care au urmat, domniţa

Martha a început să-şi petreacă ore în şir jucându-se cu copilul şi a devenit mult mai liniştită. Am adus din pod multe dintre jucăriile care fuseseră în camera copiilor şi, din pat, soacra mea îl încuraja pe băiat să aducă soldăţeii şi să se joace lângă ea. Aşa cum făcuse şi cu Sukey, domniţa Martha îi citea şi pe el nu-l deranja când repeta la nesfârşit aceleaşi versuri. Era evident că se simţea în siguranţă cu ea şi nevoia amândurora de afecţiune i-a făcut să devină de nedespărţit. Pe la sfârşitul toamnei, ajunseseră atât de apropiaţi, încât domniţa Martha a cerut să fie adus un pătuţ din camera copiilor, iar Jamie a început să doarmă în salonaşul albastru.

Pe Mama o neliniştea legătura lor, dar era mulţumită că Jamie reîncepuse să mănânce şi să doarmă. Nu mai plângea că voia să-şi vadă mama şi părea că o acceptase pe domniţa Martha ca înlocuitor; probabil că ea îl ajuta să treacă peste ceea ce percepea ca un abandon din partea lui Belle. Şi domniţa Martha era mai coerentă şi mai mulţumită ca oricând.

Eu şi Sukey le-am înţeles ataşamentul reciproc mai bine decât toţi ceilalţi. O iubeam pe Sukey ca pe copilul meu şi ştiu că şi ea simţea acelaşi lucru pentru mine.

Mă odihneam pe pat când Marshall ia făcut o vizită neaşteptată mamei lui. Nici până în ziua de azi nu ştiu de ce a venit. Probabil că venea la mine şi a văzut ceva care l-a atras în dormitorul ei. I-am auzit vocea şi am luat-o la fugă spre camera domniţei Martha. Am găsit-o pe Sukey, înspăimântată, în salonaşul albastru şi am trimis-o la bucătărie după Mama.

— Ce-i cu nebunia asta? a întrebat Marshall, holbându-se la Jamie care dormea pe pat, lângă mama lui.

— Şşşşt, a spus domniţa Martha.

Marshall a făcut un pas înainte, ca şi cum ar fi intenţionat să ia copilul de lângă ea. Jamie s-a trezit şi s-a agăţat de domniţa Martha.

— Domnule! a spus ea. Lasă-ne în pace!

— Mamă, a ţipat Marshall. E copilul unei ciori!

— E al meu! a spus ea.

M-am apropiat de Marshall şi i-am atins braţul.

— Las-o în pace, Marshall. N-o supăra, te rog.

S-a întors către mine cu braţul ridicat şi m-am ferit, speriată.

— Marshall! am ţipat.

S-a oprit şi s-a uitat în jurul lui, ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă. Când a ieşit din cameră l-am urmat, dar nu mi-a dat atenţie. În seara aceea nu s-a întors acasă la cină.

Trecuseră câteva luni şi de-acum eram sigură că sunt gravidă. Marshall era tot nervos a doua zi, la cină, dar înainte să aibă timp să-şi înceapă tirada, i-am spus despre sarcină. A reacţionat imediat. A devenit tandru într-o clipă.

Aveam nevoie de ceva? Trebuia să mi se aducă ceva de la Williamsburg? Nu mă aşteptam la o asemenea reacţie şi, spre uşurarea mea, am terminat de mâncat în linişte, făcându-ne planuri pentru copil. Cât mă bucuram că după aflarea veştii Marshall părea să fi uitat de Jamie şi domniţa Martha.

După ce am făcut anunţul – şi trebuie să spun că nu mi-a părut deloc rău – Marshall nu a mai venit deloc în camera mea.

Apoi ceva s-a schimbat. Parcă plutea în aer. Se întâmplase ceva ce nu înţelegeam. Toţi ai mei deveniseră mult mai rezervaţi şi retraşi. Mama Mae se schimbase cel mai mult. Era mereu neatentă şi se supăra repede. Nu mai vorbea deschis cum făcea înainte, deşi a spus că Jamie trebuia luat repede de lângă domniţa Martha. M-am pripit şi n-am ascultat-o, spunând că cei doi ar trebui lăsaţi să se bucure de alinarea pe care o găsiseră. Mama a cedat, iar eu am încercat să-i fac pe plac în alte moduri.

Beattie nu mai venea de la bucătărie. Când am cerut să vină, Mama a spus că era prea ocupată. Numai Sukey a rămas neschimbată, aşa că am ţinut-o lângă mine. M-am folosit de scuza că eram însărcinată ca să o am mereu alături şi, în curând, am adus celălalt pat din camera copiilor şi l-am pus într-un colţ al dormitorului meu. Fanny era mai distantă ca oricând aşa că, auzind că ceruse permisiunea să se mărite cu Eddy, fiul lui Ida, m-am grăbit s-o ajut. Ca să-mi facă pe plac, Marshall a fost de acord să se facă nunta pentru Fanny şi chiar o mică petrecere. Evenimentul era planificat pentru ziua de Crăciun şi mi-a făcut plăcere să îl organizez.

De fapt, pe măsură ce mi se îngroşa talia, Marshall devenea tot mai afectuos.

Spre uşurarea mea, nu a mai adus vorba despre Jamie şi nici nu şi-a mai vizitat mama. Deşi continua să bea mult, nu se mai purta rău cu mine, iar atmosfera la masa de prânz era mult mai calmă. Am început să sper că nu era totul pierdut, că nou-născutul ar putea să salveze căsnicia noastră greu încercată.

Dar greşeam. Izolându-mă, nu putusem să aflu că se întâmpla ceva ce, oricum, n-aş fi putut împiedica.

Aşa cum spuneam, plutea în aer, dar eu nu înţelegeam.

În ajunul Crăciunului, simţindu-mă singură şi vrând s-o văd pe Beattie, m-am gândit că aş fi putut să încerc să fac o vizită la bucătărie. Dacă mă întreba, puteam să-i spun lui Marshall adevărul: voiam să ştiu dacă Beattie avea nevoie de ajutor la gătit pentru nunta lui Fanny.

Papa tăia lemne în spatele bucătăriei şi m-am bucurat atât de mult să-l văd, că m-am oprit un minut să glumesc cu el. Stiva de lemne era foarte înaltă şi l-am întrebat ce avea de gând să facă cu atâtea. A lovit cu toporul şi a spart un buştean, apoi şi-a şters ochii cu dosul palmei înainte să mă privească. Mi-am dat seama imediat că plânsese.

— Papa, am spus, ce s-a întâmplat?

— Nimica, puiule, a spus, pregătind un alt buştean. Am muncit din greu şi mia intrat transpiraţia-n ochi.

Neştiind ce să spun, m-am apropiat de el şi i-am atins braţul.

— Papa?

— Abinia, a spus el, privind în jur. Ar fi bine să te-ntorci la conac.

Jignită, dar hotărâtă să fac cum voiam eu, mi-am continuat drumul spre bucătărie. Mirosul plăcut de plăcinte şi mirodenii nu se potrivea deloc cu atmosfera încărcată. Când am intrat, am auzit conversaţia lui Beattie cu Mama.

— Nu plânge, Mama.

Beattie îşi pusese braţul pe umerii lui Mama.

— Nu mă mai lupt cu el, acu' nu mai dă în mine. Nu-i aşa de rău. Hai, Mama, nu mai plânge.

— Cine dă în tine? Am spus mai tare decât intenţionasem, făcându-le pe amândouă să tresară.

Mama şi-a şters ochii, iar Beattie s-a întors lângă foc.

— Nimeni, a răspuns Beattie. Nu dă nimeni în mine.

— Dar te-am auzit…

Mama m-a întrerupt.

— Domniţa Abinia, cum zice şi Beattie, toate-s bune. Şi-apoi, ce căutaţi aci?

— Am venit să ajut, am spus cu glas temător.

— Ştiţi că conaşu'Marshall nu vrea să veniţi aci, a spus Mama. Acu' mai bine vă-ntoarceţi.

Cuvintele ei m-au durut atât de tare, că m-am întors, trecând pe

lângă Papa, care tăia în continuare lemne.

M-am dus direct în camera domniţei Martha, unde Unchiul făcuse un foc zdravăn, iar Sukey şi Jamie m-au invitat să joc cărţi cu ei. Le-am mulţumit şi am refuzat, aşezându-mă să-i privesc. Dar nu la ei mă gândeam. Oare Rankin îi făceau rău lui Beattie? Şi, mai rău, dacă el era, cum puteam să-l opresc? M-am gândit să apelez la Marshall, dar ceva îmi spunea că nu e o idee bună.

Nunta lui Fanny a fost un adevărat eveniment. Seara au făcut un foc de tabără în curtea bucătăriei şi au pus mâncare pe mese lungi, de lemn. Fiind în ultima lună de sarcină, mi s-a părut nepotrivit să mă arăt, aşa că nu am fost prezentă când Marshall a oficiat ceremonia scurtă. Totuşi, hotărându-mă că stătusem prea mult izolată în ultimul timp, am ieşit să privesc petrecerea dintr-un loc ascuns între copaci.

Nu mă aşteptam să îi văd pe Ben şi pe Lucy, care veniseră de la ferma lui Will. Când m-au văzut şi ei, s-au apropiat.

— Când o să naşti? m-a întrebat Lucy, timidă.

— Mai am o lună, i-am spus.

— Păsărica aia mică o să aibă un copil, a spus Ben scuturând din cap, de parcă nu-i venea să creadă.

M-am emoţionat când mi-a folosit numele de alint.

— Nu mai e chiar aşa de mică, am spus, bătându-mă pe burtă. Iar Ben a părut ruşinat. Ce face Belle? am întrebat ca să schimb subiectul.

— Îi e dor de băiatu' ei, a spus Ben, şi de familia ei. Da' conaşu' Will e bun cu ea.

— Belle are o casă frumoasă ca asta, a spus Lucy, arătând cu degetul.

Când ne-am îndreptat toţi privirea spre bucătărie, am văzut-o pe Beattie alergând de colo-colo cu treabă şi Lucy s-a dus s-o ajute. Ben a rămas lângă mine.

— N-a terminat Will de construit

casa? am întrebat.

— Încă nu, da' deja poa' să stea-n ea, a spus Ben.

— Şi Belle nu stă deja cu el acolo? am întrebat pe un ton glacial, fără să intenţionez.

Ben a făcut ochi mari:

— Ce tot zici, Abinia?

M-am înfuriat aşa de tare, că am simţit că leşin.

— Păi de ce să nu stea în aceeaşi casă, oricum toată lumea ştie că au un copil împreună…

Ben a privit în jur, neliniştit:

— Da' nu Will e tatăl copilului, Abinia, mi-a spus în şoaptă. Sunt sigur că ştiai una ca asta.

Cred că m-am clătinat. Ben m-a aşezat pe o piatră.

— Ţi-o aduc pă Mama, a spus.

— Nu, Ben, nu pleca, am protestat, dar el a fugit şi, curând, Mama a venit în grabă.

— Haide, puiule, hai înapoi la conac cu mine. Conaşu' Marshall crede că eşti în casă.

Dar eu m-am încăpăţânat.

— Nu poate să mă vadă nimeni, i-am spus lui Mama şi i-am promis că aveam să mă întorc în curând să mă odihnesc.

Dar mai întâi voiam să mă uit la ei cum dansează; aveam nevoie să văd oameni care se simt bine.

— Lu' conaşu' Marshall n-are să-i placă una ca asta.

— Nu trebuie să afle, am spus.

Mama a privit agitată înapoi spre bucătărie.

— Mă duc s-o ajut pă Beattie cu mâncarea, da' mă întorc după tine, mi-a spus înainte s-o ia la fugă înapoi.

Cuvintele lui Ben mi s-au întors în minte când mă uitam la toţi cum dansează. N-avea sens. Era posibil să nu fie Will tatăl lui Jamie? Şi-atunci cine era?

Ida a venit la mine şi mi-am dat seama că o trimisese Mama.

— Ida! am spus bucuroasă.

N-o mai văzusem dinainte să plec la Williamsburg.

Mi-a zâmbit călduros:

— Mi-au zis că tu te-ai ocupat dă nunta lu' Eddy al meu cu Fanny.

I-am făcut loc să se aşeze lângă mine pe piatra mare şi plată. Eram şocată de cât îmbătrânise de când o văzusem ultima oară. Avea părul alb şi umerii căzuţi. Când s-a întins să mă mângâie pe burta umflată, i-am prins mâna neagră şi noduroasă într-a mea.

— Ida, am şoptit, trebuie să-mi spui ceva.

M-a privit cu îngrijorare.

— Ida. Cine e tatăl copilului lui Belle? Cine e tatăl lui Jamie?

Ida s-a uitat în jur şi mi-am dat seama că se asigura că nu ne ascultă nimeni, aşa că am fost sigură că avea să-mi spună adevărul. Mi-a vorbit în şoaptă, la ureche:

— Conaşu' Marshall. Ştiu sigur fin'că pă vremea aia Rankin încă mai făcea copii cu mine şi el mi-a spus. Da' să nu zici la nimeni. Mă omoară dacă află c-am spus ceva.

Ida n-a mai spus nimic. Am rămas acolo, tăcute, în timp ce eu încercam să înţeleg vorbele ei, care-mi întorceau stomacul pe dos. Marshall cu Belle! Cum se întâmplase una ca asta? Credeam că o ura pe Belle. Apoi m-am gândit cât semăna Jamie cu Marshall. Cum de numi dădusem seama de ceva atât de bătător la ochi?

Am redevenit atente la focul de tabără când am auzit strigătele şi aplauzele pricinuite de dansul lui Papa George cu Mama Mae. Pe margine, Rankin stătea sprijinit de un copac cu o sticlă de coniac în mină. Mi-am plimbat privirea şi, când mă uitam la bucătărie, am

văzut-o pe Beattie ieşind şi ştergându-şi fruntea cu şorţul. Văzând-o, mi-am amintit de prietenia noastră şi de câtă încredere aveam în ea. Trebuia să vorbesc cu cineva despre adevărul dureros pe care tocmai îl aflasem şi ştiam că mă puteam confesa lui Beattie. Tocmai voiam să mă întorc către Ida şi s-o întreb dacă putea să o trimită pe Beattie la mine, când l-am văzut pe Marshall ieşind din umbra bucătăriei. Sa dus la uşă şi nu mi-a venit să cred când am văzut că o salută pe Beattie. A zâmbit şovăielnic, dar imediat l-a luat de mină şi au intrat amândoi în bucătărie, iar Marshall a închis uşa în urma lor. Asta nu putea să însemne decât un lucru.

Ida a observat că văzusem, dar nu ne-am spus nimic. Când m-am ridicat, cu greu, s-a ridicat şi Ida. A mers lângă mine pe drumul către conac. A urcat scările împreună cu mine şi m-a ajutat să mă schimb în cămaşa de noapte, apoi să mă bag în pat. Îi eram recunoscătoare pentru că, după tragediile pe care le trăise, ştia că nu e nevoie de cuvinte.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI DOI

Belle

Când Papa a venit şi mi-a spus că Jamie stă la conac cu domniţa Martha, am făcut aşa de urât, că Ben s-a dus s-o aducă pe Lucy. M-am gândit în fiecare zi că o să mi se întoarcă băiatul. Dar acum ştiu că n-o să-l mai văd niciodată.

Papa mi-a zis:

— Belle, Belle, lu' Jamie i-e bine-acolo. A-nceput să mănânce şi are jucării frumoase. Domniţa Martha e tare bună cu el.

— Nu! Nu!

Nu mai puteam să respir, mă sufocam. Nu mă gindeam decât că Jamie era la conac şi Marshall avea să pună mina pe el.

Când a venit Lucy, m-a luat de lângă Papa şi m-a dus afară.

— Haide, mi-a zis, forţându-mă să fac câţiva paşi. Tre' să respiri.

— Nu! Nu! am spus eu. Nu vreau să stea la conac! Domniţa Martha e nebună şi o să-mi înnebunească copilul.

— Tre' să respiri, a spus Lucy. Taci din gură şi respiră.

— Lucy! L-au dus la conac! am spus eu.

— Mergi, a spus Lucy.

— Mă duc să iau puşca, am zis. Mă duc să-mi iau băiatul.

Am încercat să mă smucesc de lângă ea, dar nu mi-a dat drumul.

— Belle! Tre' să te liniştesti. Papa te-aşteaptă. Tre' să să-ntoarcă. Ştii că dacă dă Rankin dă el a-ncurcat-o.

— Dar l-au dus pe Jamie la conac!

— Belle! N-are rost s-o ţii tot aşa.

Papa n-o să plece înapoi până nu te potoleşti. Tre' să te gândeşti la el… cum a avut el curaj să vină pân-aci să-ţi spună ce face copilu'.

Ştiam că are dreptate Lucy, aşa că am încercat să mă liniştesc. M-am uitat la lună. Am tras aer în piept, apoi l-am dat afară. Am ţinut-o tot aşa până m-am mai calmat.

— Ţi-a trecut? m-a întrebat Lucy.

Am dat din cap că da. Când am intrat, Papa stătea jos şi nu s-a uitat la mine.

— Mi-a trecut, Papa, i-am zis. M-am speriat tare pentru băiatul meu.

— Jamie al tău e bine, Belle.

— Ce-ai? l-am întrebat.

— Marshall şi-a luat-o pă Beattie, a spus el.

A lăsat capul în jos şi a început să plângă. Niciodată, în viaţa mea, nu l-am văzut pe Papa plângând. Eu, Ben şi Lucy ne uitam unul la altul, aşteptând să spună cineva ceva. Ben s-a ridicat şi a-nceput să umble de colo-colo. Eu m-am dus la Papa şi l-am înconjurat cu braţul.

El şi-a scos cârpa pe care i-o pune Mama în buzunar şi şi-a suflat nasul.

— Nu po' să fac nimica pentru fetiţa mea, a spus el.

— Chiar că nu poţi, Papa, i-am zis.

— Dă and? a întrebat Ben.

Parcă nu era vocea lui.

— Dă ceva timp, a spus Papa. Cam dă când i-a zis Abinia că-i gravidă. La început a fost greu rău pentru Beattie, da' acu' zice că-i mai uşor. O ştiţi, nu să plânge ea dă nimica. Ba chiar ne-a zis mie şi lu' Mama că o să facă la un fel să ne şi folosim dă treaba asta. Marshall să duce la ea aproape-n fiecare noapte şi vorbeşte cu ea. Beattie zice că cel puţin aşa mai află ce să-ntâmplă p-acolo.

— Poate c-o s-o lase-n pace când naşte Lavinia? am spus eu.

Nu mi-a răspuns nimeni.

A doua zi am vorbit cu Will Stephens, i-am spus că Jamie era la conac. Will a zis că o să se întoarcă la tribunal şi o să încerce din nou să-l aducă pe Jamie aici, cu mine.

— Ai răbdare, Belle, mi-a spus el.

— Will.

— Da?

— Trebuie să-ţi mai zic ceva.

— Ce?

— Ben a vorbit cu Lavinia la nunta lui Fanny. I-a spus că ea a crezut mereu că tu eşti tatăl lui Jamie.

— Ce?!

— Lavinia n-a ştiut că e Marshall. Nu i-am povestit niciodată ce s-a întâmplat în noaptea aia. Când erau la Williamsburg, Marshall i-a zis că tu eşti tatăl.

— O, Doamne!

— Mama zice că într-un fel Lavinia e ca un copil. Nu înţelege mereu ce se întâmplă. S-a întors aici şi vrea să fie totul ca înainte. De parcă n-ar fi ştiut că dacă se mărită cu Marshall trebuie să trăiască în lumea lui. Mama încearcă s-o ajute să priceapă, dar, aşa cum şi spune Mama, uneori trebuie să trăim ca să învăţăm.

Am tot vorbit, dar când m-am uitat la Will Stephens părea că nici nu mă auzea. Am rămas la uşă când a plecat. M-am uitat cum se duce încet spre casa lui cea nouă şi m-am gândit că e aşa de mare pentru un bărbat care trăieşte singur în ea.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI TREI

Lavinia

Am stat în pat timp de două zile, cu febră şi fără poftă de mâncare. Marshall era îngrijorat şi, când a vrut să mă ia de mină, mi-am retras-o, dezgustată. Mama mă îngrijea în tăcere, dar a treia zi, când am refuzat din nou să mănânc, a încuiat uşa dormitorului şi şi-a tras un scaun lângă patul meu.

— Ida mi-a zis că ai aflat câte ceva, a spus Mama, aşezându-se mai bine ca să mă poată privi în ochi.

M-am întors.

— Ida a zis… Ida a zis că l-ai văzut pe Marshall când s-a dus la Beattie, a spus Mama în şoaptă.

Mi-am dat seama cât de greu îi era să vorbească, dar nu mi-am întors faţa de la perete.

— Ida zice că ai aflat şi despre Jamie? a şoptit.

M-am întors spre ea.

— Multe mai zice Ida, am explodat.

Mama a lăsat capul în jos.

— Îmi pare rău, Mama.

— Tare e grea viaţa asta uneori, a spus Mama.

— Dar cum… când a fost… cu Belle?

Mama mi-a făcut semn să tac.

— Nu mai vorbim despre asta. S-a întâmplat şi gata, acu' tre' să uiţi. Dacă-şi dă seama că ştii, n-o să aibă pace până n-o să afle cine ţi-a spus şi după aia ştii bine ce-o să facă.

— Dar Beattie, Mama. Cum poate Beattie să fie cu.

— Crezi că Beattie vrea asta? mi-a şoptit Mama. Crezi că ea vrea să fie cu el?

— I-am văzut la bucătărie! am spus. Nici măcar n-a încercat să-l refuze.

— Abinia! Tu vezi lucrurile cu ochii tăi, nici măcar nu încerci să le vezi cu ai lu' Beattie. Ştii că ea n-are dreptu' să zică nu! După ce pleacă conaşu'Marshall, o să ţi-o aduc pă Beattie. Să vezi singură ce se-ntâmplă când zice nu.

Îi tremura bărbia şi se chinuia să-şi reţină lacrimile. S-a ridicat şi s-a dus să se uite pe fereastră.

N-am îndrăznit să spun nimic pentru o vreme.

— Îmi pare rău, Mama, am spus până la urmă, nu trebuie s-o aduci aici. Ştiu că ai dreptate.

— E greu, a spus Mama ştergându-şi lacrimile. E tare greu.

M-am uitat pe geam pe lângă Mama şi am văzut că începuse să

ningă. M-am uitat la focul din cămin şi mi-am adus aminte de Papa George tăind lemne în spatele bucătăriei. Acum îmi dădeam seama ce era cu el în ziua aceea.

— Mama, am spus în soaptă, pot să ajut cumva?

Mama s-a întors şi s-a aşezat înapoi pe scaunul de lângă patul meu. Şi-a suflat nasul şi m-a luat de mină.

— Uneori nu putem decât să ne rugăm la Domnu', a spus ea. Să spunem: „Doamne, noi nu ştim multe şi avem nevoie dă ajutor".

Şi-a pus mâna pe burta mea imensă şi a continuat:

— „Şi nu uităm să-ţi mulţumim pentru fericirile pă care ni le-aduci, Doamne." Haide, copilă, acu' tre' să mănânci şi după aia să te ridici şi să faci câţiva paşi. Nu-i face bine la copil toată agitaţia asta, a mai adăugat cu glas blând.

Peste o lună, la sfârşitul lui ianuarie, Mama şi Fanny m-au ajutat când am născut-o pe fiica mea, Eleanor.

I-am spus Elly de la bun început şi toată lumea o adora. Marshall era foarte încântat că devenise tată, iar eu, beată de fericire, făceam eforturi disperate să trec peste nedreptăţile lui.

Sukey nu se lăsa dusă de lângă Elly; în timpul nopţii ţinea leagănul chiar lângă patul ei. Când o hrăneam, Sukey stătea lângă mine şi verifica dacă i-am aşezat cum trebuie capul lui Elly. Mama venea deseori să o ţină în braţe şi să-i cânte până adormea. Şi mai era şi Fanny!

Se purta de parcă era chiar copilul ei. De câte ori avea o clipă liberă, venea s-o ţină în braţe. Şi Unchiul Jacob se oprea la noi de multe ori, pretextând că trebuia să verifice focul. Chiar şi Papa George a venit să vadă copilul într-o după-amiază, după ce Marshall a plecat. Papa a luat-o în braţe şi mi-a umplut sufletul de fericire, spunând:

— Seamănă leit cu Abinia noastră. Până la urmă, văzând că Beattie nu venea, am cerut s-o văd.

Îmi hrăneam copilul când Mama a adus-o.

— Intră, Bea, am spus văzând că ezită. Hai s-o vezi.

Beattie nu m-a privit în ochi când i-am întins copilul.

— Nu-i aşa că-i perfectă? am întrebat, fericită ca orice femeie abia devenită mamă.

— Seamănă leit cu tine, a spus ea, cu un zâmbet timid.

Aşa era. Fiica mea avea aceleaşi urechi ascuţite de spiriduş, acelaşi chip oval şi aceeaşi culoare aprinsă a părului. Au observat toţi asemănarea. Şi părea că toţi o consideră o victorie.

La începutul toamnei din acel an începuserăm să ne petrecem timpul la umbra stejarului. Era un peisaj idilic. Deseori, după-amiaza târziu, Unchiul Jacob ne pregătea ghergheful pe care coseam cuverturi, iar noi ne aduceam scaunele. Apoi eu şi Fanny ne apucam să coasem, iar Sukey stătea pe o pătură cu Elly. Mama ni se alătura

când avea timp, dar Beattie pretindea întotdeauna că avea prea multă treabă.

Domniţa Martha era mulţumită în camera ei, cu Jamie jucându-se în linişte lângă ea. Doza de laudanum era foarte mică şi starea ei se schimbase foarte mult. Chiar dacă mai avea probleme, de cele mai multe ori era lucidă, iar noi ne obişnuiserăm să-l numească pe Jamie „fiul meu“. Jamie nu aducea niciodată vorba de Belle şi se ataşase atât de puternic de domniţa Martha, că ne întrebam dacă-şi mai amintea de viaţa lui de dinainte. Eu eram mulţumită, dar Mama Mae nu. Nu vorbea deschis despre asta, dar am surprins-o de multe ori privindu-i, iar felul cum se încrunta spunea mai mult decât ar fi putut să spună cuvintele.

Domniţa Martha a reacţionat ciudat când, la câteva zile după ce am născut, am dus-o pe fiica mea să-şi cunoască bunica. Pentru prima dată, mi-am văzut soacra primind un nou-născut în braţe şi apoi dându-l înapoi, conştientă că nu era al ei. Când i-am spus numele copilului, l-a repetat de câteva ori şi apoi nu l-a uitat, deşi mie continua să-mi spună Isabelle.

În cea mai mare partea a timpului aveam grijă de fiica mea, dar când se întâmpla să mă întâlnesc cu Marshall, părea mai mulţumit decât fusese vreodată de la întoarcerea noastră şi bea mai puţin. Era în continuare preocupat de mine şi mă întreba mereu dacă voiam sau aveam nevoie de ceva. Bănuiam că naşterea lui Elly îl mai liniştise şi, de dragul copilului, am încercat să uit adevărul îngrozitor pe care îl aflasem. Dar nu a durat mult.

În lunile de după naşterea lui Elly, chiar dacă Marshall nu mi-a făcut vizite nocturne, speram că îşi încetase relaţia cu Beattie. Totuşi, pe la sfârşitul toamnei am fost îngrozită când mi-am dat seama că Beattie era însărcinată. Ne servea în continuare la masă, împreună cu Unchiul, dar atmosfera devenea din ce în ce mai apăsătoare. Marshall nu ştia că aflasem despre relaţia lor şi nici nu-şi dădea seama că observam cum o urmărea cu privirea.

Cu fiecare zi care trecea, deveneam mai iritată. Nu-mi doream ca soţul meu să-şi exercite drepturile matrimoniale din nou, dar mă îngrozea faptul că relaţia lui cu Beattie continua încă. Erau momente când atmosfera din sufragerie era teribil de încordată, momente în care observam cum o privea binevoitor pe Beattie sau îi zâmbea, ceea ce mă făcea să mă simt jignită. Nu puteam să mă înfurii pe Marshall, aşa că am început să am resentimente faţă de Beattie, o ţintă mult mai uşoară.

Nu am vorbit cu nimeni despre asta şi nefericirea mea a devenit din ce în ce mai adâncă. Nu mai puteam să gândesc corect şi, pe măsură ce furia mea creştea, creştea şi ostilitatea mea faţă de Beattie. Mă întrebam de ce Marshall o alesese să rămână cu ea. Nu-l voiam lângă

mine – de fapt, numai ideea întimităţii mă scârbea – dar de ce o alesese pe ea? Ce-mi lipsea mie? Cu ce greşisem? Fără să vreau, ştiind chiar cum începuse relaţia lor, am început s-o consider vinovată pe Beattie. Nu puteam să nu mă gândesc că Beattie îl încurajase pe Marshall să facă asta.

Nu aveam curaj să mă confrunt cu Marshall, aşa că îmi vărsam furia pe Beattie. Deseori îi vorbeam pe un ton aspru şi nu o favorizam, aşa cum făceam cu ceilalţi din familia mea. Vorbeam urât despre felul cum arăta şi îl priveam pe Marshall, care încerca să pară neinteresat de subiect. Dar faptul că nu reuşea m-a făcut să îmi pun alte întrebări: Oare îi păsa de ea? O iubea?

Până la urmă n-am mai rezistat şi m-am dus să vorbesc cu Mama. M-am plâns că Beattie era din ce în ce mai mare şi mai greoaie. Spre uşurarea mea, Mama a fost de acord şi a trimis-o pe Fanny în locul lui Beattie să ne servească la masă. Dar acest lucru nu a rămas fără urmări.

În timp ce ne servea, Fanny auzea ce vorbeam. Şi, pentru că aşa era felul ei, îi era imposibil să pară indiferentă; când auzea ceva ce nu-i convenea, îşi încreţea buzele sau îşi dădea ochii peste cap. Marshall o trăgea mereu la răspundere.

— Ai ceva de spus? o întreba de multe ori, iar francheţea cu care Fanny îi răspundea mă uimea întotdeauna.

Uneori răspunsurile ei îl înfuriau pe soţul meu şi atunci o dădea afară, dar de cele mai multe ori râdea cu poftă. În acele momente simţeam un amestec de uşurare şi invidie. De ce oare nu puteam şi eu să semăn mai mult cu Fanny, să nu fiu aşa de fricoasă?

Cam tot pe atunci am început să corespondez cu Meg. Voiam să reîncep să studiez botanica şi i-am scris despre asta, cerându-mi scuze că nu comunicasem deloc cu ea pentru atât de mult timp. Nu-mi purta pică, mi-a scris că îşi dădea seama cât trebuia să fiu de ocupată, având un copil nou-născut. Ea încă nu se căsătorise şi s-a grăbit să mă asigure că nici nu se grăbea s-o facă. Pe lângă scrisori, Meg îmi trimitea cărţi, iar eu, la rândul meu, îi făceam cadou altele, despre care credeam că i-ar plăcea. M-am agăţat cu toate puterile de prietenia cu Meg, deşi nu i-am scris nimic despre neajunsurile din căsnicia mea.

La vreo lună după ce Fanny a început să ne servească la masă, eu şi Marshall am primit o scrisoare de la Will Stephens, în care se arăta dispus să ofere o sumă mare de bani pentru Jamie. Spunea că Belle, copleşită de durere, se îmbolnăvise. Will se temea pentru viaţa ei şi îi cerea lui Marshall să arate compasiune.

— Compasiune pentru o curvă! a strigat Marshall, rupând scrisoarea.

Îmi era încă prea teamă să îi iau apărarea lui Belle dar, simţindu-mă vinovată, m-am hotărât să procedez altfel. În seara aceea i-am scris lui

Belle. Încercând s-o liniştesc, i-am spus că aveam grijă de Jamie ca şi cum ar fi fost copilul meu şi că era în siguranţă. I-am spus şi că eram îngrijorată de starea ei. I-am spus să aibă răbdare şi am încheiat asigurând-o că în curând avea să fie din nou alături de fiul ei.

Nu ştiu cum a pus Rankin mina pe scrisoare. I-o dădusem lui Fanny, care ia dat-o soţului ei, Eddy. Marshall a turbat de furie când Rankin i-a adus scrisoarea şi, a doua zi la prânz, soţul meu mi-a spus că Eddy va fi pedepsit pentru prostia mea. Fanny a rămas cu gura căscată, fără replică.

— Nu, Marshall, i-am spus. Te rog, nu. Numai eu sunt vinovată.

— Eşti împotriva mea, mă nesocoteşti şi cineva trebuie să suporte consecinţele nesupunerii tale, a spus el.

— Pe mine trebuie să fii furios, Marshall, am spus. N-am vrut să fac niciun rău.

— Îi scrii unei curve? A spus el. Îi scrii că fiul ei e ca şi al tău. Pari la fel de nebună ca mama!

Ştiind bine cine era tatăl lui Jamie, m-am înfuriat şi eu.

— Am fost acolo când s-a născut, am spus. Normal că ţin la el. Belle mi-a fost ca o mamă.

— Belle! a spus el, lovind cu pumnul în masă. Curva lui tata!

M-am ridicat rapid, fără să-i dau timp Unchiului să-mi tragă scaunul. Mi-am sprijinit mâinile pe masă ca să nu mă clatin.

— La fel cum Beattie e curva ta? am întrebat încet, cumpănit şi văzând cât era de şocat că aflasem despre relaţia lor imorală.

Am auzit-o pe Fanny icnind în spatele meu. Am observat că lui Marshall îi tremura uşor mina când a luat paharul de vin, aşa că am profitat de momentul de slăbiciune şi am spus tăios:

— Cred că pot să am încredere în tine că nu-l vei pedepsi pe Eddy pentru imprudenţa mea.

Când am plecat, Marshall m-a strigat, dar nu i-am răspuns.

Pe la mijlocul lui ianuarie Beattie e pierdut copilul. Nu am fost la naştere, dar Fanny mi-a spus că fusese una dificilă. A spus că Mama şi Ida s-au temut pentru viaţa lui Beattie. În sinea mea, m-am simţit uşurată că pruncul murise.

Peste o săptămâna, am sărbătorit prima zi de naştere a fiicei mele. În ziua aceea, când mi-am îmbrăţişat copilul, mi s-a făcut milă de Beattie şi m-am simţit tare vinovată că nu îi spusesem nicio vorbă bună când pierduse copilul. M-am hotărât să mă duc la bucătărie să-mi cer scuze şi s-o întreb dacă avea nevoie de ceva.

M-am strecurat afară pe uşa din spate după-amiaza, târziu. Fanny era ocupată cu domniţa Martha, iar Mama făcea curat în bibliotecă, aşa că am lăsat-o pe Elly cu Sukey. Ştiam că la ora aceea Beattie se apuca să pregătească cina, aşa că plănuisem să-i fac doar o vizită scurtă. Mă îndreptam spre bucătărie cu gândul că eu şi Beattie vom

redeveni prietene. Nu se putea ca Marshall să-şi continue legătura cu ea. Aş fi intrat direct pe uşa deschisă dacă nu aş fi auzit-o pe Beattie vorbind cu cineva.

— E atât de drăguţ, spunea ea, în viaţa mea n-am mai avut aşa ceva.

Am încremenit când i-am auzit vocea lui Marshall:

— M-am gândit eu că o să-ţi placă, a spus el.

M-am forţat să mă întorc fără zgomot. Când m-am întors, l-am văzut pe Papa venind dinspre coteţul găinilor. M-a salutat cu mâna. Dorinţa arzătoare de a alerga în braţele lui ca să îmi aline suferinţa a fost copleşită de senzaţia de şoc şi apoi de vinovăţie. Ştia oare că soţul meu era în bucătărie cu Beattie? Oare mă considerau vinovată că nu eram în stare să-l ţin lângă mine şi departe de ea? I-am întors spatele lui Papa şi m-am îndreptat spre conac.

Mă întreb cât de adânc m-ar fi cuprins disperarea dacă nu găseam o scrisoare de la Meg aşteptându-mă.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI PATRU

Belle

Will Stephens a mai adus doi oameni şi a scăpat-o pe Lucy de munca câmpului. Acum lucrăm destul de bine împreună la conac, facem curăţenie şi umplem cămara cu mâncare, dar Lucy e gravidă iar şi asta mă face să mă gândesc tot timpul la băiatul meu. Will Stephens face tot ce poate să mi-l aducă înapoi, dar nu merge nimic. Dacă vine iarna şi nu-l am înapoi, cred că o să mor. Nu-mi mai pasă de nimic fără Jamie al meu.

Într-o noapte Ben mi-a zis, când mă ţinea în braţe:

— Nu prea ai chef de vorbă şi-ai slăbit.

Nu i-am zis nimic, nu era nimic de zis.

— Belle, mi-a spus el, s-a-ntâmplat ceva?

— Nu, i-am zis.

A doua zi Lucy mi-a spus:

— Belle, tu nu eşti în apele tale. S-a-ntâmplat ceva? Ai mai auzit ceva de Jamie?

— Nu, am zis, n-am auzit nimic.

S-a uitat fix la mine, dar n-a mai zis nimic.

Au mai trecut câteva săptămâni şi eu am muncit în continuare, dar mă simţeam tare obosită. Nu voiam decât să dorm. Papa a venit şi ne-a spus că fetiţa Laviniei era bine-sănătoasă şi avea părul ca focul, exact ca mămica ei. Mi-a zis că Jamie e bine, dar Marshall tot nu vrea să-i dea drumul.

Din seara aia n-am mai putut să lupt.

Ben şi Lucy i-au spus lui Will Stephens că nu mai mâncam şi el a venit să mă întrebe dacă eram bolnavă.

— Nu, sunt bine. Sunt doar obosită.

A vrut să cheme doctorul, dar i-am zis:

— Nu, mulţumesc, o să-mi revin.

Într-o seară friguroasă pe Lucy au apucat-o durerile. Ben a venit fuga după mine şi a bătut tare în uşă.

— Te cheamă Lucy! Te cheamă Lucy! a ţipat tare şi mi-am dat seama că era speriat.

Am luat-o la fugă. Chiar că nu se simţea bine. După ce-a primit învoirea, Ben a plecat după doctor şi m-a lăsat singură cu Lucy.

Am încercat să-mi aduc aminte ce mă învăţase Mama.

— Lucy, i-am zis, o să doară.

Apoi m-am apucat de treabă. Capul copilului trebuia ajutat să iasă, aşa că Lucy împingea şi eu trăgeam şi, când în sfârşit a ieşit, nu ştiu care dintre noi era mai obosită, eu sau Lucy. Dar când am văzut

copilul, ne-a apucat râsul. Băiatul e leit Ben. Nu ştiu cum poate un bebeluş gras să semene cu un bărbat în toată firea, dar exact aşa e.

— Tu l-ai scos afară, aşa că d-acuma tu tre' să ai grijă dă el, a zis Lucy. Cum o să-i zici?

— Ce zici de George? am spus. Ca pe Papa.

— George? a spus ea. Ăla-i nume dă om mare.

— Ei, am zis, uită-te la el. E aproape cât Papa de mare.

Am început iar să râdem, apoi au apucat-o iar durerile şi a scos şi ce mai rămăsese.

Când a venit Ben cu doctorul, Lucy dormea, iar eu stăteam lângă foc, cu George în braţe. Nu ştiu cum vine asta, dar mă simţeam de parcă era chiar al meu.

Am început să mănânc din nou. Mă gândesc că e cazul să mai rămân pe-aici, să fiu sigură că are cine să aibă grijă de dulceaţa asta mică.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI CINCI

Lavinia

— Hai să le deschizi, hai să le deschizi! mi-a strigat Sukey, care mă aştepta la uşă.

M-a tras înăuntru şi a început să ţopăie de nerăbdare. Cât fusesem la bucătărie şi auzisem conversaţia lui Marshall cu Beattie, sosiseră câteva pachete şi o scrisoare de la Meg.

Sukey m-a condus în camera mea, m-a aşezat pe un scaun şi mi-a pus pachetele în poală. M-a implorat să le deschid înainte să citesc scrisoarea. Ca să-i fac pe plac, l-am desfăcut pe primul. Era o carte ilustrată mare, despre copaci.

— Ce scrie? a întrebat Sukey.

A trasat conturul ilustraţiei aurite cu degetul şi a repetat după mine, dornică să înveţe:

— Quercus, Quercus.

Sukey a desfăcut pachetul mai mare, din care a scos, printre exclamaţii de încântare, o cutie de ierborizare. Cutia metalică era vopsită în verde şi ornată cu iniţialele mele, din foiţă de aur. Mi-am amintit cu câtă mândrie îmi prezentase Meg cutia ei, cu mult timp în urmă.

Cadourile ei era întotdeauna generoase, dar ceea ce m-a salvat în acea zi a fost scrisoarea ei. Începea amintind de scrisorile mele din toamna trecută, când îi povestisem despre cum coseam la umbra stejarului. Mi-a scris că vorbise mult cu mama ei, în timpul iernii, despre imaginea aceea îmbietoare. Acum se gândeau să ne viziteze în toamna următoare, ca să participe şi ele. Am fost foarte încântată de cererea lor. Meg era la fel de pasionată de studiu şi o interesau foarte mult stejarii. Creştea vreo varietate de stejar pe la noi? se întreba. Voiam să aduc câteva frunze şi scoarţă şi să le cataloghez pentru când urma să mă viziteze? Îşi încheia scrisoarea tot printr-o întrebare: eram la fel de fericită pe cât îşi imagina ea?

Am pus scrisoarea deoparte. M-am uitat la Sukey, care studia atent cartea, apoi la Elly, care dormea în leagănul ei. Dar nu la ele mă gândeam. Nu puteam să-mi scot din cap imaginea lui Marshall privind-o pe Beattie în timp ce-şi despacheta comoara, şi cuvintele ei de încântare îmi răsunau în minte. Îmi doream să vorbesc cu cineva despre cât de jignită mă simţeam, despre tristeţea şi confuzia care mă copleşeau. Oare aş fi putut să-i scriu lui Meg? Puteam să am încrederea în ea? Dar ştiam că n-o voi face încă de când îmi puneam acele întrebări. Cum aş fi putut să-i scriu despre întorsătura atât de tristă pe care o luase căsnicia mea?

Când Jamie a apărut la uşă, Sukey şi-a ridicat privirea din carte. Şi-a dus degetul la buze şi i-a făcut semn spre Elly, care dormea dusă. Jamie a dat din cap că înţelege şi s-a apropiat în vârful picioarelor de Sukey ca să arunce şi el o privire la carte. Nu prea crescuse în ultimul an şi era prea mic pentru un copil de şapte ani. Domniţa Martha insista să îi lăsăm buclele blonde lungi până la umeri şi, dacă n-ar fi avut acea problemă la ochi, ar fi fost un copil tare frumos. Era foarte precoce şi probabil chiar de-aia avea ceva derutant. Învăţase să întoarcă handicapul în favoarea sa. Când era foarte hotărât, te fixa cu privirea. Ochiul alb, orb nu putea fi ignorat şi, în acelaşi timp, celălalt te sfredelea cu albastrul lui intens.

În ziua aceea m-a privit pe deasupra capului lui Sukey, apoi a venit şi m-a luat de mină.

— Domniţa Abby, eşti tristă? m-a întrebat, folosind numele pe care mi-l dăduseră copiii.

I-am luat feţişoara serioasă în miini şi l-am sărutat pe amindoi obrajii. Prezenţa lui îmi amintea din nou de Belle şi chiar în clipa aceea m-am hotărât la cine să apelez. Oare de ce numi trecuse ideea asta prin minte mai devreme?

Conştientă că Marshall nu avea să-mi dea voie să o vizitez nici în ruptul capului, am început să urzesc planuri.

— Vreau să învăţ să călăresc, i-am spus lui Marshall a doua zi la prânz. Şi m-aş bucura foarte mult dacă Sukey ar putea să-mi ţină companie.

Nu am lăsat să se vadă cât eram de nefericită, m-am prefăcut veselă şi frivolă. I-am povestit despre scrisoarea lui Meg şi, arătându-i darurile ei, i-am spus că-mi ceruse să-i strâng diverse frunze. Aveam nevoie de un cal, i-am spus, ca să mă pot îndepărta puţin. I se părea o ocupaţie potrivită pentru mine?

Marshall a fost de acord, găsea că era o distracţie excelentă, desigur, atâta timp cât eram precaută. Mi-a spus că George o învăţase pe domniţa Martha să călărească şi că o să-l pună să mă înveţe şi pe mine. Pe undeva prin grajd trebuia să mai fie şaua laterală pe care tatăl lui i-o cumpărase mamei; era bună pentru mine? Avea să-mi aleagă el calul, unul mai bătrân şi mai liniştit, care nu avea să fugă de lângă mine. A fost foarte mulţumit şi de ideea ca Sukey să-mi stea alături.

I-am mulţumit pentru generozitate, apoi i-am citit scrisoarea lui Meg. Chiar dacă n-a spus nimic, am observat că n-a părut tocmai mulţumit când i-am citit despre vizita pe care urmau să ne-o facă Meg şi familia ei.

Sukey nu avea nevoie de lecţii de călărie. S-a apropiat încrezătoare de poneiul ei, i-a luat hăţurile, l-a mângâiat pe nas şi l-a condus la scăriţa pentru încălecat. S-a aşezat cu uşurinţă în şa. A plesnit din

limbă şi s-a învârtit în jurul meu călare, râzând împreună cu Papa George de cât eram de surprinsă. Sukey mi-a explicat să Papa o învăţase să călărească când era „uite-aşa de mică“.

— Ah, am spus făcându-i cu ochiul lui Papa, bănuiesc că acum, la cei doisprezece ani ai tăi, te consideri femeie-n toată firea.

— Ei, a zis cu seriozitate, nu chiar aşa de mare ca tine.

Papa a început să râdă, iar eu l-am împuns cu degetul în semn de dojană.

— Domniţa Abby, câţi ani ai? m-a întrebat Sukey.

Papa a arătat cu degetul dealurile:

— Sukey, vezi dealurile alea?

— Da, Papa, a spus ea.

— Eee, domniţa Abinia a noastră e la fel de bătrână ca ele.

A râs, iar eu m-am strâmbat la el.

— Împlinesc douăzeci de ani în mai, i-am spus lui Sukey.

— Ah! A spus Sukey, impresionată. Iar eu şi Papa am izbucnit în râs.

— Mă întreb dacă domniţa Abinia nu-i prea bătrână să-nveţe să călărească, a glumit Papa, aducând un cal micuţ de la grajd. Ăsta-i Barney, mi-a spus.

Barney era un cal numai bun pentru mine. M-am tras înapoi când m-a atins cu nasul moale, dar m-am relaxat când Papa George mi-a spus nu făcea altceva decât să caute ceva bun de mâncat. L-am mângâiat într-o doară pe cap şi am văzut pata albă în formă de flacără, acoperită aproape complet de coama închisă la culoare. Când calul a lovit cu copita în pământ şi şi-a scuturat coama lungă, Papa mi-a zis că era nerăbdător să începem lecţia. Barney s-a dovedit a fi un cal răbdător, iar eu m-am îndrăgostit de el încă dinainte să ia sfârşit prima lecţie.

Marshall era mulţumit că mă arătam aşa de entuziasmată de călărie. A insistat să-mi comand haine de călărie după ultima modă şi am fost de acord, cu condiţia să îi pot cumpăra şi lui Sukey.

Spre surprinderea mea, nu s-a împotrivit.

Am trimis măsurile pentru costumele de călărie şi când pachetele au venit de la Williamsburg, Sukey mai avea puţin şi leşina de nerăbdare. Ea alesese o fustă albastră dintr-un material fin şi o jachetă asortată, cu guler de catifea neagră. Jacheta avea două rânduri de nasturi auriţi, iar eu, Mama Mae şi Fanny am privit cum străluceau când Sukey făcea piruete. Avea o pălărie neagră, decorată cu un lanţ auriu şi o pană lungă, albastră în faţă. Şi-a completat costumul încălţând cizmele negre şi punându-şi mănuşile de piele.

Hainele mele erau asemănătoare, dar de culoare verde. Eu adăugasem încă o pană la pălărie şi o cravată albă de mătase la gât. Trebuie să recunosc că amândouă eram foarte elegante în acea primă

dimineaţă de mai când Papa ne-a dat voie să ieşim să călărim singure.

De atunci am lăsat-o pe Elly în grija lui Fanny şi am ieşit aproape zilnic. Aveam fiecare câte o cutie de ierborizare; comandasem încă una pentru Sukey, spunându-i lui Marshall că aveam nevoie de ea să mă ajute în expediţiile botanice. Sukey avea în cutia ei şi un caiet pentru schiţe, legat în piele, de care era foarte mândră. Era din ce în ce mai pricepută la desen, deja schiţa portrete care semănau foarte bine cu realitatea şi speram să aibă acelaşi succes în reprezentarea copacilor, pentru Meg. La întoarcere, aduceam tot ce adunaserăm în bibliotecă, unde căutam în cărţi, catalogam şi adăugam totul la colecţia din ce în ce mai mare de plante.

Odată cu venirea primăverii, am început să fiu mai vioaie. Îmi plăcea mult să ies să călăresc, dar nu am uitat de unde pornisem. Aşteptam, răbdătoare, să mi se ivească ocazia s-o pot vizita pe Belle. Până la urmă, pe la sfârşitul lui mai, Marshall a plecat de la fermă pentru o zi întreagă. Se dusese într-un oraş aflat la vreo două ore distanţă şi, când am aflat că avea de gând să plece cu căruţa, mi-am dat seama că nu avea cum să se întoarcă înainte să se întunece.

Singurul care ştia despre planul meu era Papa. Sukey era răcită şi am folosit asta drept scuză ca să plec singură. M-am întâlnit cu Mama în salonaşul albastru. Era devreme, înainte de micul dejun, iar Jamie încă dormea. Nu s-a trezit când i-am tăiat o şuviţă de păr. Pe culoar, Mama s-a uitat cum puneam şuviţa într-un medalion, pe care apoi l-am pus în buzunar. M-a privit fix:

— Un' te duci, copilă?

Nu voiam să o mint, dar nici să o amestec cumva în ceea ce făceam. Am îmbrăţişat-o:

— Mă duc să călăresc, Mama, i-am spus.

— Conaşu' Marshall a zis să nu te duci singură cu calu', m-a certat ea.

— Mama, i-am spus, mă duc.

— Ai grijă, copilă, mi-a şoptit Mama, să nu ieşi din pădure.

Papa mă aştepta. M-am supărat când am văzut că îl înşeuase pe Barney.

— Of, Papa, i-am spus, îmi trebuie un cal mai rapid.

— Calu' ăsta te cunoaşte. O să te ducă pân-acolo şi-napoi teafără, a răspuns Papa, iar eu mi-am dat seama că nu avea rost să stărui. Mergi de-a lungu' pârâului, cum ţi-am mai zis. Nu ieşi din pădure şi nu te grăbi. Ben o să aibă grijă dă tine, a adăugat, apoi mi-a întins o cravaşă. Dacă trebe, foloseşte-o. Şi Domnu' să fie cu tine.

Am plecat la trap, beată de bucurie că eram atât de liberă. Căluţul meu se mişca repede şi se ţinea bine pe picioare, astfel că puteam să privesc liniştită în jurul meu. Vegetaţia era cât se poate de bogată şi, pentru prima oară după mult timp, m-am simţit plină de speranţă.

Nu plecasem de mult, când am auzit un alt călăreţ. Inima a început să-mi bată repede, dar apoi o voce a strigat:

— Sunt io, Abinia.

I-am recunoscut vocea lui Ben.

— Ben! am strigat şi ne-am apropiat unul de celălalt râzând. Cât timp ne-am salutat, caii noştri au ţopăit în loc, apoi am ajuns repede într-un luminiş. La capătul lui era o casă mare, neterminată, pe care de-abia am observat-o. Nu am acordat mai multă atenţie nici hambarului aflat puţin mai încolo. Ceea ce mi-a atras privirile a fost clădirea din lemn a bucătăriei şi silueta atât de bine cunoscută care stătea alături.

Ben a pornit înainte, iar Belle a luat-o la fugă spre noi. Întâlnirea a fost dulce-amară, căci nu-i putusem aduce copilul. Adusesem cu mine, în schimb, un portret al lui Jamie pe care-l schiţase Sukey cu puţin timp în urmă. Apoi i-am dat lui Belle medalionul meu de aur, în care pusesem şuviţa din părul fiului ei şi i-am spus că o tăiasem cu abia o oră în urmă. Am luat-o în braţe în timp ce pipăia comoara cu degetele şi, cât timp a plâns, am putut să simt cât de mult suferea. Abia mai târziu, după ce i-am povestit absolut tot despre Jamie, am întrebat-o despre ea.

Mi-a spus că îi era dor de noi toţi.

Nu se înţelegea bine cu Lucy, soţia lui Ben?

Belle a zis că se înţelegeau bine, dar Lucy nu era Mama.

— Şi Ben? am întrebat. Îl vezi des?

În mod straniu, a evitat să răspundă.

WUl Stephens mai are şi alţi oameni în afară de Ben să-l ajute? Am întrebat, încercând să-mi amintesc dacă văzusem colibe.

— Da, a spus ea, a mai adus încă patru. Vrea o fermă mare şi, la cum munceşte, o s-o şi aibă.

— Se poartă bine cu tine? am întrebat.

— E un om bun, dar tot proprietatea lui sunt.

N-am ştiut ce să-i răspund, conştientă fiind că, prin soţul meu, deţineam şi eu sclavi. Belle a continuat:

— Will m-a adus aici, dar nu-s liberă.

Am respirat adânc:

— Belle, eu am crezut că-l iubeşti pe Will. Am crezut că el e tatăl lui Jamie.

— Mi-a zis Ben ce credeai tu.

M-am ruşinat şi am privit în jos.

— Will doar m-a ajutat mereu, Lavinia. Nu l-am interesat niciodată în felul ăla.

Apoi i-am cerut să-mi spună adevărul despre Jamie. Belle a ezitat.

— Marshall e tatăl lui. Mai mult nu-ţi spun. Acum eşti măritată cu el, aşa că uită toată povestea asta.

— Dar acum e cu Beattie!

Gata! O spusesem! Pentru asta venisem. Am izbucnit în plâns. Belle m-a luat în braţe şi m-a lăsat să plâng, dar lacrimile nu mi s-au oprit nici când mi-a dat drumul. Când am fost în stare să vorbesc, i-am povestit despre cât de nefericită era căsătoria mea, despre cât de mult bea Marshall şi cum mă înşela şi despre pica pe care i-o purtam lui Beattie. Când Belle i-a luat apărarea lui Beattie, m-am înfuriat.

— Deci tu crezi că nu-l încurajează, că nu se bucură de cadourile pe care i le face? am întrebat.

Belle a fost foarte fermă. Oare uitam că Beattie nu putea să aleagă? Marshall era stăpânul ei.

— Dar e şi al meu! am spus.

— Da, dar tu ai ales, a zis ea. Beattie nu are dreptul să aleagă nimic, nu poate decât să facă în aşa fel încât să nu se termine rău povestea asta.

M-am uitat înainte, evitându-i privirea, refuzând adevărul. Belle mi-a spus pe un ton blând:

— Ştii ce cred eu, Lavinia? Cred că te superi pe Beattie pentru că nu poţi să te superi pe Marshall.

A inspirat adânc şi a continuat:

— Ştiu asta pentru că şi eu trec prin ceva asemănător.

M-am uitat la ea.

— Cam de când ai plecat la Williamsburg, eu şi Ben suntem împreună. Nu zic că-i rău sau bine, aşa s-a întâmplat. Multă vreme nu mi-a plăcut de Lucy. Îmi tot ziceam că-i aşa şi pe dincolo ca să nu văd că suferă şi ea. Dar a dovedit că-i mai bună ca mine. Când mi l-au luat pe Jamie, a uitat de orice duşmănie.

Eram şocată. Îmi dădusem seama de mult că Ben şi Belle ţineau unul la celălalt, dar să treacă la fapte…

— Şi încă. Am început, dar m-am oprit, uimită că îndrăzneam să-i adresez o întrebare atât de personală.

— Da, a spus Belle deschis. Eu şi Lucy ne descurcăm. Îl iubeşte pe Ben, ca şi mine. I-a dat trei băieţi, toţi buni.

— Dar… am ezitat din nou şi, din nou, Belle a ghicit la ce mă gândeam

— La început Ida mi-a dat ceva să nu rămân gravidă. Apoi, după ce mi l-au luat pe Jamie şi voiam un copil de la Ben, nu s-a întâmplat nimic. Şi acum micul George al lui Lucy e ca şi al meu. În cele mai multe nopţi doarme aici.

Mi-a făcut semn spre un leagăn de lemn din colţ, pe marginea căruia era o pătură din petice pătrate, albastru cu roşu. Am continuat să vorbim în timp ce Belle a pus nişte mâncare pe masă.

— Hai, copilă, mănâncă ceva.

M-am surprins singură cu apetitul neobişnuit, dar apoi mi-am dat

seama că scăpasem de o povară: situaţia ciudată a lui Belle mă făcea să mă simt mai puţin singură. Aproape terminaserăm de mâncat, când Ben a apărut la uşă să îmi spună că se apropia timpul să plec. Caii erau pregătiţi, iar el urma să mă însoţească pentru o bucată de drum. A ieşit ca să ne lase singure câteva minute şi la puţin timp cineva a bătut iar la uşă. Crezând că era Ben, Belle i-a spus să intre. Când uşa s-a deschis, în cadrul ei stătea Will Stephens, cu soarele strălucitor în spate. Nu mai vorbisem cu el de când fusese la Williamsburg, iar inima care-mi bătea nebuneşte mi-a spus clar că sentimentele mele pentru el nu făcuseră decât să devină mai puternice. Belle l-a invitat înăuntru, iar el şi-a scos pălăria în timp ce se apropia de mine. Tulburată de zâmbetului lui, a trebuit să fac un efort să-l privesc în ochi.

— Domniţa Lavinia, a spus el salutându-mă cu o mişcare a capului, iată că ne vedem din nou.

— Domnule Stephens, am răspuns întorcându-i salutul.

— Eşti bine? a întrebat.

— Da, am spus, luând-o pe Belle de mână.

— Înţeleg că plecai. Chiar trebuie să pleci aşa devreme? a spus el.

Spre stânjeneala mea, am izbucnit în plâns şi mi-am întors faţa de la el.

— O aduc imediat ce-i gata, i-a spus Belle lui Will.

După ce el a ieşit, mi-a şters faţa cu o batistă.

— Nu pot să mă întorc, am spus printre hohote, agăţându-mă de ea. Nu pot să mă întorc la el.

— Ştii că trebuie, a spus ea. Elly are nevoie de tine. Şi trebuie să ai grijă şi de Jamie.

Adevărul din cuvintele ei m-a făcut să-mi revin. Odată ajunsă afară, am fost surprinsă să-l văd pe Will călare pe calul lui Ben.

— M-am gândit să vin cu tine, a spus el.

Am îmbrăţişat-o pe Belle. Ben mi-a zâmbit când m-a ajutat să încalec pe Barney.

— Te pricepi la călărie, a spus el. Papa zice că te porţi tare bine cu calu'.

— Îmi place să călăresc, am spus, mângâindu-i gâtul lui Barney.

Le-am făcut cu mina pentru ultima oară şi, odată plecaţi, m-am surprins începând din nou să plâng. Simţeam că se dărâmase un zid; mă simţeam expusă şi vulnerabilă şi nu voiam să plec din acel loc unde eram în siguranţă. Will mi-a luat hăţurile din mână şi a condus el caii.

— Îmi pare rău, nu mă pot opri din plâns, am spus când am fost în stare să vorbesc.

— Atunci plângi, a spus Will.

Aşa m-am oprit. Dacă mi-ar fi spus să nu plâng, n-aş fi putut să mă

opresc, dar permisiunea lui mi-a secat cumva lacrimile. Peste puţin timp i-am cerut să-mi dea înapoi hăţurile.

Will a vorbit primul.

— Deci nu eşti fericită?

Am scuturat din cap.

A venit în faţa mea şi şi-a oprit calul.

— Lavinia… a început, dar s-a oprit.

Incapabilă să spun vreun cuvânt, îi sorbeam din priviri toate trăsăturile.

— Belle mi-a zis că ai crezut că ea şi cu mine… că Jamie… a spus el.

— Da, am răspuns. Aşa am crezut.

— Lavinia, cum de te-ai putut gândi la una ca asta? a întrebat el.

— Eram foarte tânără, am spus ca să mă explic.

Am fost surprinsă când a început să râdă cu poftă.

— Şi acum, la nouăsprezece ani, te consideri bătrână?

— Am împlinit deja douăzeci, l-am informat.

— Ei da, a râs el din nou, e într-adevăr o diferenţă.

— Will Stephens! Vrei să spui că încă mă consideri un copil?

Cuvintele lui blânde m-au dezarmat:

— Cred că eşti o foarte frumoasă femeie tânără, cu o inimă de copil.

Ei?! Ce răspuns puteam să-i dau la asemenea vorbe? Nu am răspuns, dar tandreţea lui m-a făcut să încep iar să plâng. Will a descălecat şi şi-a întins braţele după mine.

— Lavinia, a spus el, invitându-mă să cobor.

Am coborât în braţele lui şi m-a sărutat chiar atunci, iar eu i-am răspuns. Am continuat acel sărut până când am simţit o pasiune necunoscută până atunci. Tot ce-mi doream era să nu se termine, să mă abandonez în braţele lui, aşa că, atunci când s-a oprit, l-am implorat să continue. Dar el m-a ţinut la distanţă cu braţul.

— Nu, Lavinia, a spus, făcând un pas înapoi. E prea periculos şi nu poate să se termine decât rău.

Am început să plâng în hohote. El m-a privit neajutorat:

— Lavinia, eşti căsătorită.

I-am întors spatele. Era un laş! Dacă m-ar fi iubit, mi-ar fi spus-o şi ar fi găsit o soluţie la nebunia care ajunsese căsnicia mea. Furioasă şi disperată, am reuşit să încalec pe cal şi, înainte ca Will să poată spune ceva, l-am lovit pe Barney cu cravaşa şi el a pornit.

Will nu a venit după mine.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI ŞASE

Belle

Mi-e drag de micuţul George ca de ochii din cap. Are faţa lui Benny şi gropiţele lui Beattie. Nici eu, nici Lucy nu l-am auzit vreodată plângând. Da, se agită el când îi e foame, dar nu-i pasă dacă-l ţin în braţe eu sau Lucy. Se uită la mine la fel cum se uită la Lucy. Şi nici lui Lucy nu-i pasă, e prea bucuroasă să-l lase cu mine. Într-un fel iubesc copilul ăsta la fel ca pe Jamie al meu. Nu ştiu cum se face, dar de câte ori îmi lipseşte ceva, apare bebeluşul ăsta grăsuţ. Nu mă satur să-l ţin în braţe şi să-l pup. Lucy şi Ben râd de mine:

— Ce te-a apucat? De băieţii ăilalţi nu-ţi pasă.

Şi aşa e. M-am îndrăgostit de ăsta şi asta e.

De când a venit Lavinia şi mi-a adus un desen cu Jamie şi o şuviţă de părîntr-un medalion, l-am pus la gât şi nu-l mai dau jos, nici măcar seara, când mă culc.

Lavinia zice că Jamie e foarte bine, că învaţă să scrie şi să citească. Şi cel mai bine e că Marshall nu-l vede niciodată. Lavinia zice că Marshall nu stă prea mult pe la conac, vine doar să mănânce uneori. Nu ştie pe unde umblă noaptea, dar la ea nu urcă niciodată.

Lavinia zice că are grijă de Jamie, dar eu nu ştiu ce să zic. Nu arată prea bine. E prea nervoasă… plânge din orice.

Am văzut şi că încă-l mai iubeşte pe Will Stephens. Când i-am văzut împreună în ziua când a venit aici, mi-am dat seama imediat că sunt ca mine şi ca Ben, arde acelaşi foc în ei. Când Will Stephens s-a urcat pe cal ca să meargă cu ea acasă, m-am gândit: „O, Doamne!“. După ce-au plecat, am rămas cu Ben şi Lucy să ne uităm în urma lor. Ben a zis:

— Will Stephens e bisericos, nu să-ncurcă el c-o femeie măritată.

Lucy i-a răspuns:

— Dă parcă tu nu te duci la biserică. Şi uite ce faci!

A fost prima dată când l-am văzut pe Ben că rămâne fără cuvinte în faţa ei. Lucy a început să râdă când a văzut cum se uita Ben la ea, apoi m-a bufnit şi pe mie râsul. Ben a plecat de-acolo repede.

Dar mai întâi s-a uitat în urmă la mine şi la Lucy, când râdeam. A scuturat din cap, dar ştiam amândouă că se bucură că ne înţelegem bine.

Ben crede că nu s-a întâmplat nimic între Will şi Lavinia în pădure, dar eu şi Lucy nu suntem aşa de sigure.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI ŞAPTE

Lavinia

În noaptea aceea n-am reuşit deloc să-mi stăpânesc gândurile, care o luau razna. Nu mă interesa că erau lipsite de noimă; ştiam doar că trebuia să-l revăd pe Will. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără Sukey. Am tot trezit-o agitându-mă în somn, aşa că până la urmă a venit în pat lângă mine şi, cu ea alături, m-am mai liniştit.

În timpul zilei eram ocupate cu pregătirile pentru vizita lui Meg, dar a apărut o problemă cu domniţa Martha. Chiar dacă în cele mai multe privinţe era lucidă, grija ei pentru Jamie devenise o adevărată obsesie, de-acum refuza să-l mai piardă din priviri. Fanny ne-a amintit că domniţa Martha se purtase exact la fel şi cu Sally şi, când a fost de acord s-o lase mai liberă, Sally murise.

Nu încăpea îndoială că domniţa Martha credea că Jamie era al ei. Ceruse să i se aducă hainele de copil din pod şi îl îmbrăca pe Jamie cu ele. Mâncau împreună în salonaşul albastru, la aceeaşi masă, serviţi de Fanny. Până şi eu începusem să fiu îngrijorată de legătura lor şi, până la urmă, a trebuit să fiu de acord cu Mama Mae că trebuia să îi despărţim.

Problema era că Jamie nu avea cum să se întoarcă la bucătărie, pentru că Marshall părea să-şi petreacă destul timp acolo. Mama a spus că Unchiul Jacob era de acord să-l ia pe Jamie în coliba lui. Mama a mai sugerat ca, odată ce copilul se obişnuia cu schimbarea, Papa să înceapă să îl înveţe pe Jamie ce treburi erau de făcut la grajduri. Era un plan bun, dar ştiam că o asemenea schimbare nu avea să rămână fără urmări, aşa că am hotărât să aşteptăm şi să-i despărţim după vizita familiei Madden.

După ce Belle mi-a confirmat cine e tatăl lui Marshall, abia am mai reuşit să mă comport civilizat în prezenţa soţului meu. Dar ştiam că nu puteam aduce vorba despre asta, nu îndrăzneam nici să mă gândesc la urmări. Pe măsură ce se apropia data sosirii familiei Madden, Marshall a început să bea şi mai mult.

Într-o dimineaţă de septembrie, cu câteva săptămâni înainte să sosească familia Madden, m-am hotărât brusc să-l vizitez din nou pe Will la ferma lui. Am pretins că voiam să-i spun lui Belle că Jamie avea să se mute în coliba Unchiului Jacob, dar adevărul e că, în adâncul inimii mele tinere şi nesăbuite, credeam că Will era soluţia pentru fericirea mea. Aşteptasem destul un semn de la el, o vorbă care să-mi demonstreze că se gândea la mine. Dar nu venise nimic. Nu mai puteam aştepta.

În acea dimineaţă Marshall plecase deja cu Rankin pe plantaţie.

Ştiam că aveam la dispoziţie cel puţin patru ore până la prânz, când trebuia să mă aşez la masă cu soţul meu. N-am spus nimic nimănui despre planul meu. La grajduri nu era nici urmă de Papa, aşa că l-am înşeuat singură pe Barney. Eram în şa şi plecasem deja mai repede decât aş fi crezut cu putinţă şi, pe măsură ce mă îndepărtam prin pădure, m-am înveselit şi am început să cânt.

Aproape ajunsesem în luminiş când am auzit un strigăt în spatele meu. Nu încăpea îndoială că era vocea lui Rankin. Mi-am dat seama că mă urmărise. Îngrozită şi furioasă în acelaşi timp, am încetinit, dar nu m-am oprit.

Peste puţin timp Rankin m-a ajuns din urmă.

— Doamnă Pyke! a spus, prefăcându-se surprins că mă vede. Nu ştiu sigur, dar cred că soţul dumneavoastră o să vrea să afle despre povestea asta.

— Care poveste? am întrebat.

— Ei, că sunteţi singură pe-aici şi vă duceţi la ferma lui Will Stephens.

Am simţit că iau foc de furie. Fusesem prinsă în capcană şi nu-mi mai păsa ce spun.

— Cât eşti de josnic! am ţipat la el şi m-am întors, pornind către casă.

Rankin a început să râdă şi şi-a întors şi el calul, urmându-mă.

— Bine, o făptură înfocată ca tine e posibil să găsească o cale să mă convingă să tac.

Când am auzit una ca asta, l-am lovit pe Barney cu cravaşa. Mi-am muşcat limba ca să nu plâng şi, până am ajuns acasă, înghiţeam sânge. Papa era la grajduri şi, după ce am descălecat, i-am întins hăţurile. Eram amândoi conştienţi că Rankin, călare pe calul lui, ne observa fiecare mişcare. Am spus pe un ton cât am putut de calm:

— Bună dimineaţa, George. N-am vrut să te deranjez mai devreme aşa că, după cum vezi, mi-am înşeuat singură calul.

Papa a dat din cap.

— Văd, domniţa Abinia, da' data viitoare când vreţi să călăriţi să îmi spuneţi, şi-l înşeuez io.

— Mulţumesc, George, am spus şi n-am mai pierdut timp, pornind către casă.

Ştiam că Marshall avea să afle imediat ce se petrecuse şi nu aveam prea mult timp la dispoziţie ca să-mi pregătesc apărarea.

La prânz am întârziat cât de mult am avut curaj. Spre norocul meu, Fanny nu se simţea bine în ziua aceea, aşa că la masă servea Beattie. Când am intrat în sufragerie, Marshall deja se aşezase la masă. Nu l-am văzut prea des atât de posomorât. Mi-am dat seama imediat că Rankin îi spusese tot. Marshall nu s-a ridicat când Unchiul Jacob mi-a tras scaunul să mă aşez. Când i-am întâlnit privirea Unchiului, am

văzut că era foarte îngrijorat şi am îngheţat de frică. M-am forţat să apuc lingura şi am început să mănânc supa. Am mâncat în tăcere, în timp ce Marshall bea vin. Stomacul mi se revolta, dar am continuat să înghit lichidul fierbinte, pregătindu-mă pentru tiradă. Când Beattie a ieşit, am fost şocată să observ că era din nou gravidă. Brusc, toată teama mea s-a transformat în furie. Nu era normal! Cum îndrăznea! Cine era omul ăsta ca să-mi controleze viaţa în felul acela? În fiecare zi trebuia să îndur purtarea intolerabilă a soţului meu şi, văzând-o pe Beattie, eram din nou pusă în faţa urmărilor unui astfel de comportament. Eram şi eu o sclavă, la fel ca ceilalţi. N-am mai putut să-mi stăpânesc furia.

— Treaba asta trebuie să înceteze! am spus, izbind cu ambii pumni în masă.

— Care treabă? a întrebat Marshall, surprins.

— Asta! Cu Beattie! am spus.

Marshall s-a înroşit la faţă şi a chicotit, beat. L-am văzut pe Unchiul Jacob îndreptându-se către uşă. Nu voiam să ceară ajutor. Aveam să mă ocup de acea problemă singură.

— Nu pleca, Unchiule, am strigat. Ştii ce se întâmplă aici. Toată lumea ştie!

M-am ridicat de la masă şi m-am apropiat în grabă de Unchiul Jacob. Nu ştiu de ce m-am adresat lui; bănuiesc că nu am avut curajul să-l înfrunt pe Marshall. Unchiul nu a spus nimic, dar m-a avertizat cu o privire, de care nu am ţinut cont.

— Ştii ce face cu Beattie – cum o ia cu forţa. Şi acum, am scuipat eu cuvintele, o să mai aibă un copil.

L-am auzit pe Marshall ridicându-se de la masă şi apropiindu-se, dar nu-mi mai păsa de nimic.

— O foloseşte, Unchiule! am ţipat. Poţi să-ţi închipui?! Ca pe-un animal!

M-am oprit când am simţit mâna lui Marshall înfigându-mi-se în păr. Şi-a răsucit degetele şi m-a tras după el, afară din cameră. Am ţipat de durere şi Unchiul a încercat să mă ajute. Înfuriat, Marshall l-a împins pe Unchiul înspre dulap cu atâta forţă, că un platou cu carne s-a făcut ţăndări pe podea. M-a împins pe lângă Beattie, care tocmai intra. Ea s-a întins după mine, scăpând ceştile de porţelan din mână, dar Marshall a continuat să mă împingă. Beattie a căscat ochii de spaimă privindu-l pe Marshall trăgându-mă în dormitorul lui. Încremenisem de spaimă când a trântit uşa în urma noastră.

Nu a ţipat, a început doar să mă lovească. Se înroşise la faţă şi arăta de nerecunoscut. Era beat, dar nu am să dau vina pe vin. Şi nici pe cuvintele pe care le rostisem mai devreme. Violenţa care a urmat a fost atât de oribilă, încât nu voi vorbi despre ea.

Când s-a terminat şi el a ieşit din cameră, m-am dus la lavoarul lui

şi am început să mă spăl, fără să-mi pese că-i umpleam prosoapele de sânge. Apoi am început să vărs şi păream să nu mă mai opresc. Epuizată, m-am aşezat pe marginea patului şi am rămas acolo până când mi s-a părut că totul fusese doar un coşmar.

Când Mama a venit după mine, am zâmbit şi i-am spus:

— Mama, Beattie o să aibă un copil.

Mama a dat din cap.

Hai, copilă, a spus, vino cu

Mama.

M-am dus cu ea în camera mea, unde m-a băgat în pat şi m-a mângâiat pe cap mult timp. S-a uitat de multe ori pe fereastră. Părea că niciuna din noi nu avea cuvinte într-o asemenea împrejurare.

Peste trei săptămâni, la începutul lui octombrie 1804, când frunzele prinseseră culori minunate, au venit Meg şi părinţii ei, încărcaţi de cadouri pentru Elly. În primele zile îmi doream atât de mult să se simtă bine, încât îmi era rău.

Marshall bea mult şi, spre surprinderea lor, îşi cerea scuze şi pleca aproape întreaga zi. În seara celei de-a patra zile, Meg a venit în camera mea şi m-a întrebat dacă puteam să vorbim între patru ochi.

A închis uşa iar eu i-am spus să se aşeze pe unul dintre fotoliile roşii din faţa căminului. Meg avea nouăsprezece ani şi, deşi se maturizase în ultimii doi ani, nu se schimbase mult faţă de cum mi-o aminteam. Era în continuare pasionată de botanică mai mult decât de orice altceva şi mi-a mărturisit că relaţia ei cu Henry continua, dar lent, ceea ce le convenea amândurora.

Meg şi-a schimbat poziţia şi, chiar dacă nu s-a plâns, mi-am dat seama că o durea şoldul bolnav. Ştiam că nu voia să aduc vorba despre asta, aşa că am ales alt subiect de conversaţie. Ce părere avea despre colecţia pe care o făcusem împreună cu Sukey?

A zis că era minunată, dar nu de aceea venise în camera mea.

— Lavinia, a spus, tu nu te simţi bine?

— Ba da, am asigurat-o.

— Nu poţi să dormi? m-a întrebat.

— Nu, Meg, am minţit. De ce întrebi?

— Nu eşti tu, a spus ea. Eşti aşa de… nervoasă. Şi eu şi mama credem că eşti prea slabă. Mult prea slabă.

— Ah, da. Din cauza emoţiilor. N-ai idee cât de nerăbdătoare am fost să veniţi în vizită.

— Lavinia. Ce-a păţit Marshall? E de nerecunoscut. Nu-mi vine să cred că s-a îndepărtat atât de părinţii mei.

— Ah, Meg, sunt sigură că vrea doar să le fie pe plac şi-i e teamă că nu reuşeşte, am spus.

— Eşti sigură că e totul în regulă? A întrebat ea, din nou.

— Sunt bine, am minţit.

Ce puteam să spun? Mi-era teamă să deschid gura, mi-era teamă că n-aveam să mă mai opresc până nu spuneam tot. Şi nu puteam să fac aşa ceva. Cum puteam să-i spun despre ce simţeam pentru Will? Cum puteam să-i spun despre sarcina lui Beattie, despre relaţia lui Marshall cu ea? Cât despre lucrul oribil pe care mi-l făcuse cu puţin timp în urmă, abia reuşeam să mă gândesc eu la el, nu se punea problema să vorbesc despre aşa ceva.

Meg, dându-şi seama că nu mă simţeam în largul meu, s-a uitat prin cameră şi a schimbat subiectul.

— Ce primitoare e camera ta, a spus, cât e de drăguţă.

— Da, am spus, uşurată că renunţase la ideea de a-mi afla problemele, nu ştiu cum să vă mulţumesc, ţie şi mamei tale, că v-aţi gândit să faceţi asta pentru mine.

Am continuat să vorbim despre camera mea şi despre restul casei, cu toate comorile pe care le adăpostea. După ce a plecat, m-am prăbuşit pe pat, întrebându-mă cum aveam să fac faţă la tot cât timp avea să mai dureze vizita lor. Cu abia câteva săptămâni înainte, ardeam de nerăbdare să vină. Acum, îngrozită că ar fi putut să ne afle secretele ruşinoase, abia aşteptam să plece.

Domniţa Sarah era mulţumită de felul cum îşi revenise sora ei, dar o îngrijora ataşamentul acesteia faţă de Jamie. Când am rămas singure, m-a întrebat cine era copilul şi ce ştiam despre el.

— Ştiu că e de la colibe, a spus ea, dar la culoarea pe care o are îţi cam pui întrebări.

— E fiul lui Belle, am spus.

— Fiul lui Belle! Nu era…

S-a oprit, dar nu înainte să-i percep dezgustul din glas. Ştiam că nici ea nu cunoştea adevărul despre relaţia lui Belle cu Căpitanul, dar nu ştiam unde să încep şi unde să mă opresc cu dezvăluirea lui, aşa că n-am spus nimic.

După discuţia noastră, a lansat o adevărată campanie pentru a-l îndepărta pe Jamie de domniţa Martha, dar nu a reuşit decât să distrugă orice progres pe care îl făcuse sora ei. După ce, la insistenţele domniţei Sarah, Jamie a fost scos din casă, domniţa Martha a devenit atât de agitată, încât nici dozele masive de laudanum n-au reuşit s-o liniştească. După două zile în care a văzut cât de nefericită era sora ei, domniţa Sarah a cedat şi a acceptat ca Jamie să fie adus înapoi. Dar soacra mea deja trebuia să ia din nou doze mari de laudanum, iar dependenţa lui Jamie de ea era la fel de puternică.

Vizita familiei Madden a părut să dureze mai mult decât aş fi putut să-mi închipui. Deşi am petrecut mult timp cu domniţa Sarah şi Meg, nu reuşesc să-mi amintesc despre ce am vorbit. Pur şi simplu nu ştiam ce să fac sau ce să spun ca să le explic în ce situaţie dificilă ne aflam. În fiecare seară mă chinuiam să adorm, dar nu reuşeam, gândindu-mă

la zilele următoare. Nu reuşeam să mănânc prea mult în atmosfera apăsătoare de la masă, când Marshall ori lipsea, ori bea prea mult. Era aproape imposibil de suportat.

În ajunul plecării oaspeţilor, m-au îngrijorat ţipetele care se auzeau din bibliotecă. Am luat-o la fugă pe scări, dar Mama nu m-a lăsat să intru.

— E domnu' Madden, stă de vorbă cu conaşu' Marshall, mi-a spus ea. Fă bine şi nu intra acolo.

Mama a rămas lângă mine şi am ascultat amândouă la uşă.

— Dar tu ştii bine! Ştii cât a avut pământul de suferit de la tutun! a spus domnul Madden.

— Rankin spune că… a început Marshall.

— Rankin nu-i decât un beţiv! Ce ştie el despre rotaţia culturilor?

A urmat o tăcere scurtă, după care domnul Madden a continuat:

— Marshall. Oamenii tăi mor de foame. Cum vrei să muncească dacă sunt înfometaţi şi bolnavi?

A urmat o nouă tăcere, apoi domnul Madden a spus mai încet:

— Ce s-a întâmplat aici, fiule? Ştii bine că o să pierzi totul dacă continui aşa.

Marshall a explodat:

— Nu mai ai treabă cu locul ăsta! Lasă-mă în pace!

Eu şi Mama am sărit, speriate, când Marshall a deschis uşa cu forţă, dar nu cred că ne-a observat cânt a trecut în grabă pe lângă noi şi a ieşit din casă. Domnul Madden m-a văzut şi mi-a făcut semn să intru, închizând uşa şi lăsând-o pe Mama pe-afară.

— Pot vorbi sincer cu tine, draga mea?

Am făcut semn că da, fără să mă pot mişca.

— Mă tem că eu şi domniţa Sarah suntem foarte îngrijoraţi, a spus el.

Când nu a primit un răspuns, a continuat:

— De când am venit, am observat că gospodăria aceasta e într-o stare proastă.

M-am prăbuşit pe canapea.

— Nu e vina ta, Lavinia, a spus, intuind la ce mă gândeam. Nu, mă tem că întreaga răspundere e a soţului tău.

Văzând cât era de binevoitor, mi-a venit brusc o idee.

— Domnule Madden…

— Te rog, spune-mi unchiule, m-a întrerupt el.

— Da. Da. Unchiule. Mulţumesc. Pot să vă cer o favoare?

— Orice, draga mea.

— Aş putea… Ar fi posibil ca eu şi Elly să ne întoarcem la Williamsburg cu voi?

Mi-am ţinut respiraţia cât timp am aşteptat să-mi răspundă.

— În ce fel să te întorci cu noi? În vizită?

— Nu, am spus cu un glas care până şi mie mi s-a părut neconvingătoare. M-am gândit că am putea să ne întoarcem de tot.

Domnul Madden s-a aşezat lângă mine şi mi-a vorbit încet:

— Nu cred că Marshall ar fi de acord să pleci pentru o perioadă nedeterminată. Şi chiar dacă ar fi, mă îndoiesc că ar lăsa-o pe fiica lui să plece cu tine. Te îndoieşti de asta?

— Nu, nu. Aşa e, desigur.

— Ai veni fără fiica ta? a întrebat el.

Nici nu se punea problema s-o părăsesc pe Elly, i-am spus. Mi-a spus că înţelegea problema mea şi că, dacă aveam nevoie de el, trebuia doar să-i scriu. Avea să facă tot ce putea să mă ajute. I-am mulţumit pentru generozitate, având grijă să nu arăt cât eram de disperată.

Abia a doua zi dimineaţă, după ce trăsura lor a pornit la drum, iar eu am rămas să le fac cu mâna, mi-am permis să dau frâu liber sentimentelor. La mult timp după plecarea lor, când praful ridicat de trăsură se aşezase de mult, Unchiul Jacob a venit şi m-a acoperit cu un şal. M-a îndemnat să intru. M-am uitat la chipul lui îmbătrânit şi blând, căutând un răspuns.

— Unchiule? am spus.

— Haide, copilă, a zis el şi mi-a oferit braţul ca să mă conducă pe scări.

Am rămas nemişcată aproape toată ziua; îmi pierdusem orice speranţă. Sukey a venit, dar am dat-o afară. Când se întuneca şi situaţia mea părea din ce în ce mai fără ieşire, am început să devin neliniştită, gândindu-mă că nu puteam să mai îndur încă o noapte în compania gândurilor şi frământărilor mele. În timp ce mă plimbam de colo-colo, mi-a venit o idee.

Am traversat coridorul până în camera domniţei Martha, unde Mama o pregătea pentru noapte. M-am dus direct la sticla de laudanum şi mi-am turnat o doză într-un pahar de apă. Mama m-a privit când amestecam în el şi, înainte să apuce să protesteze, l-am băut pe tot. Peste câteva minute, când drogul a început să-şi facă efectul, mi-am dat seama că, în sfârşit, găsisem o scăpare.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI OPT

Belle

Lavinia a mai încercat o dată să vină, dar Rankin a prins-o. După aia, Papa n-a mai venit vreo două săptămâni. Ben s-a dus să vadă ce se întâmplă, dar Papa l-a trimis înapoi şi i-a zis să nu mai vină, că Rankin e cu ochii pe toată lumea.

Fanny şi Eddy au venit în toiul nopţii să ne povestească, mie, lui Ben şi lui Lucy, cum merg treburile.

Fanny şi Eddy arată nostim împreună. El e tare scund şi Fanny e foarte înaltă, dar slabă ca el.

Eddy e băiatul lui Ida şi e un om bun, chiar dacă e al lui Rankin. N-a ales Ida să-i tot facă copii lui Rankin. Dintre toţi copiii ei, numai unul nu era al lui Rankin, Jimmy, bărbatul lui Dory, dar Rankin l-a omorât în bătaie. Eddy era copil, dar l-a văzut pe Jimmy murind. Nu e niciun secret la colibe că Eddy, aşa mic cum e, ar vrea să-l omoare pe taică-su.

Eddy e foarte tăcut, iar Fanny vorbeşte şi pentru el, dar, de fiecare dată când ea spune ceva, el adaugă: „Mda, aşa e. Fanny are dreptate. Îhî, are dreptate". Parc-ar vrea să-i binecuvânteze vorbele.

Fanny ne-a povestit ce i-a făcut Marshall Laviniei când Rankin a prins-o venind încoace.

— Se poartă tot ciudat de-atunci, a spus ea.

— Îhî, a zis Eddy.

— Cineva tre' să-l bată p-ăla, a spus

Ben.

— Nu zice tâmpenii, a spus Fanny. Te-ar omorî.

— Are dreptate, a spus Eddy.

Ben n-a mai zis nimic. Fanny a văzut că l-a jignit.

— Ben, ţi-aduci aminte cum îi ziceai mereu „păsărică" lu' Abinia. Aşa e acuma. Ca o păsărică speriată care stă pe pământ. Trebe ceva mai mult ca vântu' ca s-o facă să zboare iar. Normal, să poartă ca o albă, să dă bătută şi stă la ea-n cameră. Şi Beattie are necazuri, da' ea face cumva să să descurce. Nu ştiu de ce Abinia nu face la fel. Mă enervează!

— Îhî, chiar c-o…

— Aşteaptă, Fanny, i-am retezat-o lui Eddy. Mie mi se pare că încearcă, dar Marshall e prea mult pentru ea. Nu uita, Fanny, eu ştiu cum e Marshall. Nu ţi-am povestit fiindcă era prea mică atunci, dar când îl apucă, n-ai cum să-i faci faţă.

— N-am zis nimica de tine, Belle… a spus Fanny.

— Adu-ţi aminte că Lavinia e ca şi copilul meu, Fanny.

— Belle, ştii că io vorbesc cam mult câteodată. Acuma suntem toţi speriaţi. Mama şi Papa nu ştiu ce să facă. Şi Mama ne-a zis că Lavinia a-nceput să ia din picături, ca domniţa Martha.

Eddy nu spunea nimic, dar se vedea că nu-i făcea plăcere discuţia mea cu Fanny.

— Chiar dacă-i albă, Fanny, pentru mine ea face parte din familie. Şi n-are cum să iasă din asta, la fel ca noi, am spus.

— Dar de ce nu fuge? A întrebat Lucy. E liberă, nu ca noi.

— Mama zice că Abinia i-a cerut lu' domnu' Madden să plece la Williamsburg, a spus Fanny, da' el i-a zis că tre' s-o lase pă Elly cu Marshall. Ştim cu toţii că n-o să facă una ca asta.

Am tăcut toţi, îngânduraţi.

— Ce face Jamie al meu? am întrebat, chiar dacă îmi era frică de ce aveam să aud.

Fanny s-a uitat în altă parte.

— E bine, a zis, da' o să-l luăm dă la conac cât dă curând.

— De ce?

— Unchiu' Jacob vrea să-l ia la el şi Papa vrea să-l înveţe treburile pă la grajduri.

Mi-am dat seama că Fanny ascunde ceva.

Înainte să apuc s-o mai întreb ceva, s-au ridicat şi au zis că trebuia să plece.

Uneori simt că înnebunesc de grija lui Jamie, mă tot întreb cum aş putea să-l iau la mine. Nu ştiu ce m-aş face fără micuţul George aici.

Mă înţeleg tare bine cu Lucy, dar când am văzut că iar e gravidă, m-am supărat pe Ben.

— Când îi tot faci asta lui Lucy? l-am întrebat.

— Ce tot zici? a spus el.

— Crezi că-s chioară? am întrebat.

Când a bătut la uşă în seara aia, l-am trimis înapoi la Lucy. După un timp m-am gândit că, totuşi, dacă n-ar fi cu Lucy, nu l-aş avea pe George al meu. Lucy mă lasă pe mine să am grijă de copil. Ea doar îi dă să mănânce, apoi mi-l dă mie şi zice:

— Du-te la Mama Belle.

Cuvintele alea sunt dulci ca mierea pentru mine.

N-a durat mult să-l primesc înapoi pe Ben.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI NOUĂ

Lavinia

Am dat peste cele şase sticle nedesfăcute de laudanum în aceeaşi zi când am găsit actele de eliberare ale lui Belle. După vizita lui Meg, nimic nu mi se mai părea că are sens şi de multe ori rătăceam fără rost prin casă. Iarna îşi intra în drepturi, dar nu acela era motivul pentru care nu mai ieşeam să călăresc. Fiindu-mi prea teamă de urmări, nu mai aveam curaj s-o vizitez pe Belle şi, fără asta, nu aveam nicio altă destinaţie. Complet lipsită de raţiune, nu pricepeam de ce Will nu încercase să mă mai vadă. Nu mai aveam chef să citesc şi, încercând să-mi liniştesc mintea, îmi căutam o altă ocupaţie. Făcusem, împreună cu Mama, inventarul lucrurilor din casă în anul dinainte dar, din diferite motive, ne opriserăm înainte să ajungem la camerele domniţei Martha.

După vizita domniţei Sarah, domniţa Martha avea din nou nevoie de supraveghere permanentă. Mama, Fanny şi cu mine o îngrijeam cu rândul şi întruna din acele zile, când copiii şi domniţa Martha dormeau, am observat dulapul înalt pentru lenjerie din salonaşul albastru. Mi-am amintit că nu verificaserăm ce conţinea. Nu era o treabă care să-mi facă plăcere, dar nu puteam să mai stau degeaba ore în şir, aşa că m-am hotărât să mă apuc.

M-am urcat pe un scaun de lemn ca să ajung la rafturile de sus. A fost obositor să dau jos toate teancurile de cearşafuri şi cutii pentru pălării, aşa că m-am bucurat când am terminat şi cu ultima. Auzind sunet de sticle din ea, am fost curioasă şi am deschis-o. Înăuntru erau şase sticle pline cu laudanum. Oare domniţa Martha le ascunsese cu ani în urmă? Probabil că da, altă explicaţie nu exista. Oare era un loc unde obişnuia să ascundă lucruri? Stăteam în picioare pe scaun, dar nu reuşeam să văd până în fundul dulapului. Am pipăit cu mina şi aproape că am ratat pachetul dar, odată ce l-am simţit, l-am învârtit până am reuşit să-l apuc. Era un plic adresat lui Belle. Am recunoscut imediat pachetul luat de domniţa Martha de Crăciun, cu mulţi ani în urmă. Ştiam că în el erau actele de eliberare ale lui Belle. Plicul mă speria. Oare ce semnificaţie ar avea acele documente pentru ea acum? Ar fi putut Marshall să le folosească împotriva ei?

Înainte să vină Fanny să mă înlocuiască, am dus pachetul şi sticlele de laudanum în camera mea. Nu am vorbit cu nimeni despre ce descoperisem şi intenţionam să fac ca actele să ajungă la Belle cât mai curând.

În seara aceea am luat laudanum ca să mă liniştesc înainte de culcare. A funcţionat aşa de bine, încât a doua zi am amestecat câteva

picături cu puţin vin de Xeres cu o jumătate de oră înainte de masa de prânz. Combinaţia s-a dovedit cu adevărat magică. Am putut să stau liniştită în prezenţa lui Marshall şi am reuşit chiar să mănânc fără să-mi fie rău. Am văzut că nici măcar prezenţa lui Beattie, gravidă cum era, nu mă mai deranja ca înainte. Marshall părea mulţumit de starea mea relaxată şi, crezând că era din pricina vinului, m-a îndemnat să mai beau. Nu m-am împotrivit.

Am continuat să folosesc drogul, şi văzând că îşi făcea mereu efectul, nu a durat mult până când am început să mă bazez pe el zilnic pentru a mă simţi mai bine.

I-am scris lui Meg, povestindu-i despre cât de bine îmi făcea, dar când mi-a răspuns avertizându-mă în legătură cu efectele nocive ale opiumului, m-am supărat atât de tare, că voia să mă lipsească de alinarea pe care mi-o găsisem, încât am încetat să-i mai scriu.

În seara de Crăciun, Fanny m-a trezit dintr-un somn adânc.

— Mama are nevoie dă tine, mi-a spus. Beattie naşte.

— Unde-i Ida? am întrebat, încercând să mă trezesc.

— E bolnavă, a spus Fanny.

— Du-te, i-am zis. Rămân eu cu domniţa Martha.

— Mama zice că pă tine te vrea, a spus Fanny. Zice că-i o naştere grea.

M-am îmbrăcat, nemulţumită. Papa George mă aştepta la uşa din spate şi mi-a întins braţul, apoi m-a condus, ţinând o torţă aprinsă. Am auzit ţipetele lui Beattie venind din bucătărie. Încă indignată că mi se dădea acea sarcină, aş fi mers mult mai încet dacă Papa nu mă trăgea după el.

Dar nu am rămas rece pentru mult timp. Mama o făcuse pe Beattie să se ridice şi să facă câţiva paşi şi, când am văzut cât suferea, mi-am aruncat şalul de pe umeri şi m-am dus s-o ajut.

— Ţine-o-n picioare şi ajut-o să se mişte, a spus Mama.

— Sprijină-te pe mine, Beattie, am spus.

Am ţinut-o bine de braţ şi, cu faţa contorsionată de durere, m-a privit.

— Îmi pare rău, domniţa Abinia, mia spus.

— Şşt, Bea, am zis, dar o nouă contracţie i-a arcuit spatele şi nu sunt sigură că m-a auzit.

Dimineaţa devreme, când copilul s-a născut, eram toate trei epuizate, dar bucuroase de succes. M-am simţit atât de uşurată când Mama i-a dat copilul ciocolatiu lui Beattie.

Proaspăta mămică dormea, iar eu şi Mama Mae pregăteam micul dejun. Când Mama a dus mâncarea la conac, eu am rămas cu copilul, mângâindu-i feţişoara până când Beattie s-a trezit. I-am pus copilul în braţele întinse şi am râs amândouă când şi-a încreţit faţa micuţă. S-a uitat la el şi a spus:

— Îmi pare rău de deranj.

I-am făcut semn să tacă. Mi-a luat mâna şi mi-a sărutat-o. Drept răspuns, i-am sărutat-o şi eu pe a ei. Nu i-am spus prietenei mele din copilărie că în timp ce se chinuia să nască, am văzut semnele de pe trupul ei. Nu mai aveam nevoie de altceva ca să fiu sigură că nu era decât o victimă nefericită a soţului meu şi m-am întristat tare când m-am gândit la necazurile pe care i le făcusem şi eu.

Am rămas cu ea cât şi-a alăptat copilul şi în continuare, când au dormit amândoi. Stând acolo, în casa în care copilărisem, am luat hotărârea să îndrept lucrurile.

Inima îmi bătea nebuneşte, dar mi-am păstrat calmul când m-am adresat lui Marshall la prânz:

— Beattie a avut o naştere foarte grea, am spus.

El s-a înroşit, dar nu m-a privit.

— Are nevoie de timp până-şi revine, am spus.

S-a ridicat, iar eu am împietrit, pregătită pentru o izbucnire, dar a ieşit din cameră fără să spună nimic.

Când vremea s-a încălzit puţin pe la sfârşitul lui ianuarie, Marshall a plecat pe neaşteptate pentru o zi întreagă. Înarmată cu curajul pe care mi-l dădea opiumul şi dorind să-l văd pe Will, m-am hotărât să profit de ocazie şi să-i duc actele lui Belle. I-am mărturisit lui Sukey pentru că ştiam că nu avea să mă lase să plec până nu-i dădeam vreo explicaţie.

— Vreau să rămâi aici, dar eu trebuie să mă duc s-o văd pe Belle.

— De ce? m-a întrebat. De ce tre' s-o vezi pă Belle?

— Am găsit nişte acte, i-am şoptit.

— Ce acte? M-a întrebat ea, tot în şoaptă.

— Îţi spun când mă întorc, am zis, dar trebuie să-mi promiţi că nu vei spune nimănui.

— Promit.

Aveam încredere în ea mai mult decât în oricine.

M-am certat cu Papa când am insistat să mi-l înşeueze pe Barney. Şi-a dat seama imediat unde voiam să mă duc. Mi-a spus că vremea era capricioasă şi nu avea idee nici când urma să se întoarcă Marshall. Mai mult, mi-a spus, era mult mai probabil ca Rankin să vină la grajduri în timpul iernii. N-am avut curaj să-i spun lui Papa despre actele lui Belle sau despre dorinţa de a-l vedea pe WUl. Am insistat cu încăpăţânare. Chiar dacă s-a posomorât, am ţinut să facă ce-i ceream şi până la urmă am plecat în galop. Nu m-am întors să-i fac cu mâna; am pipăit, în schimb, pachetul pe care Sukey mă ajutase să mi-l leg la piept, pe sub haine.

Ajunsesem pe la jumătatea drumului când, în sfârşit, am avut curaj să încetinesc puţin. Chiar atunci am auzit nechezatul unui cal în spatele meu. L-am oprit şi l-am întors pe Barney ca să văd cine era.

Bineînţeles, nimeni altul decât Rankin.

— O, doamna Pyke, a spus el, speram să vă prind din urmă. Chiar mă întrebam unde vă grăbiţi aşa, dar acum că aproape aţi ajuns, nu mai e cazul să mă întreb. Bun prieten vă e Will Stephens, nu-i aşa? a adăugat zâmbind.

Când a văzut că nu primeşte niciun răspuns, a apucat hăţurile calului meu şi ne-a întors spre casă.

— Ştiţi că soţul dumneavoastră nu vrea să veniţi aici.

L-am lovit cu cravaşa peste mână. Barney s-a smucit înainte şi, când a luat-o spre casă, i-am prins hăţurile.

Eram pregătită să-mi înfrunt soţul când a venit în camera mea în seara aceea. Îi cerusem lui Fanny s-o ia pe Elly şi s-o culce în camera copiilor. Sukey a refuzat să plece de lângă mine, aşa că ne aşezaserăm amândouă şi jucam cărţi. Când i-am auzit paşii lui Marshall pe scări, au început să-mi tremure mâinile.

— Nu-ţi fie teamă, domniţa Abby, stau aici cu tine.

— Te rog, du-te la Mama, i-am şoptit, dar ea a scuturat din cap.

Când a intrat Marshall, Sukey s-a ridicat în picioare, aşa cum i se cerea.

Marshall s-a apropiat de mine şi mi-a dat o palmă peste faţă. Sukey a icnit.

— Unde te duceai? A întrebat el.

Am privit în jos.

— Am ieşit să călăresc.

De data aceasta m-a lovit cu atâta forţă, că am căzut de pe scaun. A vrut să mă lovească din nou şi, înainte să apuc s-o împiedic, Sukey a sărit la el. L-a muşcat adânc de braţ. Spre surprinderea şi uşurarea mea, el a ieşit brusc din cameră. Eu şi Sukey ne linişteam una pe cealaltă când Marshall s-a întors însoţit de Papa George.

— Ia-o, a spus Marshall arătând spre Sukey. Du-o de-aici.

— Nu, l-am implorat, strângând-o pe Sukey în braţe. Te rog, Marshall, n-a făcut nimic rău.

— Laşi o cioară să mă muşte şi mai zici şi că n-a făcut nimic rău! a ţipat el.

— Vroia doar să te oprească.

— Să mă oprească? Să mă oprească?!

S-a întors către Papa, care rămăsese la uşă.

— George, am zis să vii s-o iei de-aici, a spus el.

Sukey se ţinea strâns de mine cu braţele, dar Marshall a smuls-o de lângă mine şi a aruncat-o spre Papa George.

— Du-o de-aici!

Ochii lui Papa aruncau scântei şi trupul i se cutremura şi, pentru o clipă teribilă, am crezut că avea să-l refuze pe Marshall. Dar s-a stăpânit şi, cu o blândeţe ieşită din comun, a convins-o pe Sukey să

vină cu el.

După ce au ieşit, am căzut în genunchi.

— Marshall! Te rog! Te rog! Nu-i face rău. Unde vrei s-o duci?

— La colibe, unde-i locul ei.

— Dar Elly? l-am implorat, schimbând tactica.

— Are cine să aibă grijă de ea, a spus el.

— Dar Sukey n-a locuit niciodată acolo, o să-i fie prea greu!

— E numai vina ta, Lavinia, a spus el. Îndrăzneşti să mă pui într-o situaţie atât de jenantă! Te duci să te vezi cu altul!

Eram încă în genunchi şi am continuat să-l implor:

— Te rog, Marshall. Pedepseşte-mă pe mine, nu pe Sukey. Nu mi-o lua. E ca şi copilul meu.

M-a lovit cu piciorul.

— Ridică-te. Îmi faci scârbă!

Numele pe care le dai ciorilor ăstora! Zici că-i ca şi copilul tău. Le spui Mama şi Papa de parcă ţi-ar fi rude! Continuă să te porţi aşa şi o să-i duc pe toţi de-aici.

După ce a ieşit din cameră, m-am dus la fereastră. Totul era cufundat în întuneric şi nu se vedea nimic. Era linişte în casă; nimeni nu îndrăznea să facă vreo mişcare. Am încuiat uşa şi m-am dus la dulap. Tremurând, mi-am dezlegat actele lui Belle de la piept. Le-am ascuns pe raftul de sus, în spatele cutiei de pălării în care se aflau sticlele cu laudanum. N-a trebuit să mă gândesc prea mult până m-am hotărât să-mi torn o doză mare într-un pahar de Xeres, apoi am băut lichidul şi am aşteptat să-şi facă efectul.

A doua zi dimineaţă Mama mi-a spus în şoaptă că o duseseră pe Sukey în coliba lui Ida şi n-o lăsaseră să-şi ia lucrurile. Toţi fuseseră avertizaţi că, dacă mă ajutau, vor fi vânduţi imediat. Îmi aminteam prea bine avertismentul lui Marshall. Dacă o luase pe Sukey de lângă mine, nu mă îndoiam că avea să facă la fel cu oricine. După aceea, n-am mai avut curaj să întreb pe nimeni despre Sukey.

Disperată, i-am scris o scrisoare domnului Madden, apoi mi-am dat seama că Marshall o va vedea mai mult ca sigur, aşa că am ars-o chiar în seara aceea.

În săptămânile următoare m-am dus de două ori la Marshall să-l rog să revină asupra hotărârii lui. Prima dată, Marshall mi-a spus s-o las baltă. A doua oară l-am implorat din nou să se răzgândească. A râs cu cruzime de ataşamentul meu faţă de Sukey, spunând că era copilul meu pierdut. Cine era tatăl ei? m-a întrebat. Disperarea mi-a dat curaj şi l-am lovit. I-am cerut să mă lase s-o văd. M-a privit cu nişte ochi pe care nu-i cunoşteam. A doua zi după-amiază a trimis-o pe Mama să-mi spună că Sukey fusese vândută. Mama avea ochii umflaţi şi chipul schimonosit când a venit să-mi aducă vestea.

— Tre' să-ţi zic că Sukey a plecat.

— Unde a plecat? m-am văitat.

— Au vândut-o.

— Nu, Mama! Nu! Nu pe Sukey, Mama! Nu pe Sukey! am spus hohotind.

Dar şi Mama suferea la fel de mult ca mine, aşa că mă privea neajutorată, cu lacrimile curgmdu-i. Am fugit la fereastră. Nu putea să fie prea târziu.

— Au luat-o azi-noapte. S-a dus, a spus Mama.

Am privit-o pe Mama, refuzând să cred.

S-a apropiat şi mi-a şoptit la ureche:

— Domniţa Abinia, tre' să mă duc jos. Conaşu' Marshall m-aşteaptă.

— De ce, Mama? am întrebat-o.

— Zice că nu vrea să te mai răsfăţ. A zis că dac-o ţin tot aşa, o să mă vândă pă mine.

Expresia ei înfricoşată mi-a spus că lua în serios ameninţarea. Am rămas să privesc în gol după ce a ieşit din cameră. Scaunul de lemn de lângă perete mi s-a părut uşor ca un fulg când l-am ridicat. L-am izbit de pat cu atâta forţă, că s-au făcut ţăndări atât scaunul cât şi stâlpul baldachinului. Cu toate acestea, am continuat să trântesc tot ce mă înconjura. Când n-am mai găsit nimic, m-am prăbuşit pe podea şi am dat frâu liber durerii.

După ce Sukey a fost vândută, am refuzat să mai cobor în sufragerie la masă, iar Marshall nu a trimis după mine. Nu ne vedeam deloc, fiindcă rămâneam sus de câte ori ştiam că e acasă.

Marshall îşi impusese punctul de vedere în casă. Tuturor le era teamă. După ce Sukey a fost vândută, nimeni nu se mai simţea în siguranţă. Aveam senzaţia că toată familia mea mă învinovăţea pe mine şi de ce n-ar fi făcut-o? Era vina mea. Mai mult, îmi era teamă că Marshall avea să înţeleagă greşit orice încercare de-a mea de a comunica cu vreunul din ei, aşa că nu vorbeam prea mult cu ei. Sufeream pentru Sukey aşa cum nu mai suferisem vreodată şi, simţindu-mă vinovată, refuzam orice consolare mi-ar fi putut oferi ai mei.

Disperată, mă bazam din ce în ce mai mult pe laudanum; n-a durat mult să am nevoie de el ca să funcţionez. Deja descoperisem că era uşor de procurat; putea fi comandat cu uşurinţă prin poştă. În fiecare dimineaţă, câteva picături dizolvate în apă făceau realitatea mai uşor de îndurat. Peste câteva ore, când mă simţeam epuizată, o nouă doză turnată într-un pahar de vin mă ajuta să rezist până la sfârşitul zilei. Seara, singură în dormitorul meu, urzeam planuri. Aveam să plec, s-o găsesc pe Sukey şi s-o ajut să fugă. Noaptea, târziu, desenam hărţi cu pădurea, aşa cum mi-o aminteam, plănuind traseul pe care aveam să-l urmez, dar până la urmă le ardeam, de frică să nu le descopere Marshall. Când nu puteam dormi, o doză mai mare de laudanum mă

ajuta. Am continuat în felul acesta, considerând opiumul un prieten de nădejde, dar eram din ce în ce mai prinsă în mrejele lui.

În tot acel timp, Marshall şi-a continuat legătura cu Beattie, chiar dacă şi-a găsit şi alte distracţii: a început să parieze pe cai şi să joace cărţi.

Fanny mi-a spus că vânduse din oameni ca să-şi plătească datoriile. Meg mi-a scris, dar i-am ignorat rugăminţile de a comunica cu ea. Aveam din ce în ce mai mare nevoie de laudanum şi mă simţeam mai neajutorată decât oricând şi, cu fiecare an care trecea, mă afundam tot mai adânc în uitare. Abia mi-au dat lacrimile când Mama m-a anunţat că Will Stephens se căsătorise.

CAPITOLUL CINCIZECI

1810
Belle

Sukey s-a dus de cinci ani.

În timpul ăsta Beattie i-a mai făcut doi băieţi lui Marshall. A reuşit să-l înveţe şi acum el stă mai mult la bucătărie decât la conac. Mama zice că dacă lui Marshall îi pasă de cineva, aia e Beattie. Beattie zice că nici nu prea mai are relaţii cu ea. Vine doar să doarmă. Zice că uneori chiar se joacă cu copiii. Dar de cele mai multe ori e prea beat ca să-şi dea seama unde e.

Will Stephens ne-a zis că în curând Marshall o să piardă tot la cărţi şi la pariuri. Vinde tot mai mult pământ şi chiar oameni de la colibe. Mi-a fost frică să nu-l vândă pe Jamie al meu, dar Will Stephens a spus că n-o s-o facă. Marshall ştie că Will Stephens abia aşteaptă să-l cumpere pe Jamie dacă se iveşte ocazia.

Mi-au zis că Jamie al meu e tare deştept. Citeşte toată ziua. Mama zice că vorbeşte foarte bine, ca şi cum ar fi chiar de la conac. Au zis că toţi îl iau de alb. Când mi se face dor de el, îmi spun că poate că aşa o să scape. Poate că într-o zi o să plece şi o să trăiască ca un alb.

Mi-au spus că Lavinia ia picături la fel ca domniţa Martha. Încă se mai mişcă prin casă, dar Mama a zis că are ochii goi. Nu-i mai pasă decât de Elly a ei.

Mama zice că Elly e o figură. Seamănă leit cu Lavinia, dar e obraznică şi isteaţă cum n-a fost niciodată Lavinia. Cel mai des stă pe-afară şi se joacă cu Moses, băiatul cel mare al lui Beattie, dar se înţelege bine şi cu Jamie al meu.

De câteva ori m-am ascuns în pădure, sperând să-l văd pe Jamie când se duce la grajduri, dar ultima oară Papa mi-a zis:

— Nu mai veni încoa'. Rankin caută nod în papură.

Ben zice că, după ce-au vândut-o pe Sukey, Papa se teme de orice. Cel mai mult îi e frică fiindcă a auzit că Ben ajută oamenii să fugă. Ben a găsit un loc unde să-i ascundă la el acasă, dar nu vorbim despre asta. Bănuim că Will Stephens ştie, dar nu zice nici el nimic. Lui Lucy nu-i place deloc treaba asta. Se teme pentru micuţii ei.

Pe aici lucrurile merg bine. Will Stephens s-a însurat în sfârşit. Ştim toţi că a aşteptat să vadă cum se rezolvă treburile cu Lavinia. O dată s-a dus acolo să vadă ce mai face. S-a dus la uşa din faţă, ca un domn, şi a cerut s-o vadă pe Lavinia. Marshall a venit la uşă cu puşca îndreptată spre Will şi i-a zis că dacă se întoarce o să tragă.

Când Will a văzut că nu putea să facă nimic, nu s-a mai întors. Anul trecut s-a însurat cu o fată de la biserică, iar nouă ne place de ea

destul de mult. Nu e vreo frumuseţe. Are pielea tare albă şi părul galben şi parcă nici n-are gene. Nu prea râde şi vorbeşte despre Domnu' mai mult şi decât Mama. Şi, ca să vezi, o cheamă Martha, aşa că uite cum îi zic eu altcuiva domniţa Martha.

Lucy munceşte la conac. Eu rămân aici şi gătesc şi am grijă de copii. Lucy e fericită. Zice că nu i-a trecut niciodată prin cap că o să lucreze în casă. I-am zis că nici eu nu m-am gândit că o să muncesc la bucătărie şi o să am grijă de copiii pe care bărbatul meu i-a făcut cu altă femeie. Am râs amândouă pentru că ăsta e tristul adevăr.

Ben e totul pentru mine şi Lucy, dar uneori Lucy vine la mine şi-mi zice:

Belle, ia-ţi-l, nici să nu-l mai văd!

Alte dăţi mă duc eu la ea şi-i spun:

— Lucy, ţine-ţi-l! Să nu se mai apropie de mine!

Cam aşa merg lucrurile între noi, amândouă împărţim acelaşi bărbat. Normal, uneori am impresia că Ben ar vrea să fugă, să scape de două femei care fac cum le taie capul.

De Crăciun, George al meu împlineşte şase ani. Deja ştie să scrie numele lui şi al meu. Îmi zice Mama Belle şi nu mă mai satur să-l aud cum mă strigă. Stă cu mine de când nici nu învăţase să meargă şi Lucy nu s-a opus niciodată.

Ben m-a întrebat:

— Ce-o să te faci când o să trebuiască să muncească la câmp?

— Îl învăţ treburile de la conac. N-o să muncească la câmp, i-am zis.

Ben şi Lucy cred că George l-a înlocuit pe Jamie, dar nu-i aşa. Fiecare are locul lui în inima mea.

CAPITOLUL CINCIZECI ŞI UNU

1810
Lavinia

Cea mai mare parte a terenurilor fusese vândută până în primăvara lui 1810. Eu eram sub efectul laudanumului, iar totul în jurul meu se duce de râpă. Marshall era rareori acasă şi, în rarele ocazii când îl vedeam, întâlnirile noastre erau scurte şi glaciale. Mă asiguram că o vedea pe Elly când voia, dar nu se întâmpla prea des. Fanny, care stătea cu Elly în timpul vizitelor, mi-a spus că Marshall era stingher în prezenţa fiicei lui.

— Nu ştie ce să zică, fin'că fetiţa seamănă din ce în ce mai mult cu tine, mi-a explicat Fanny.

Fanny o iubea pe fiica mea ca pe ochii din cap. Fanny suferea pentru că ea şi Eddy nu aveau copii, aşa că se purta cu Elly ca şi cum ar fi fost a ei. În fiecare dimineaţă, după ce o hrănea şi o îmbrăca, urmau un ritual ştiut doar de ele. Fanny întreba:

— Şi cine-i Fanny pentru frumoasa asta mică?

Elly o lua în braţe şi, făcând-o pe Fanny să râdă în hohote spunea, imitându-i expresia şi limbajul:

— Fanny, ştii bine că eşti binecuvântarea vieţii mele!

Fanny o îngrijea şi pe domniţa Martha. În mare, starea soacrei mele se stabilizase. Se întâmpla totuşi, uneori, ca ţipătul vreunui animal de afară s-o neliniştească profund. Atunci mă striga:

— Isabelle! Isabelle!

Dacă nu veneam, singurul care putea s-o liniştească era Jamie. Era la fel de obsedată de el şi, chiar dacă ştiam că nu e normal, la cum mergeau lucrurile în casa aceea nici nu mi se mai părea un neajuns.

Jamie a împlinit treisprezece ani în acea vară. În primăvară crescuse foarte mult. Era înalt şi slab şi, cu excepţia ochiului bolnav, avea un chip frumos şi trăsături fine. Fanny i l-a descris cel mai bine lui Mama:

— E prea frumos pentru un băiat, i-a spus.

Jamie era foarte mofturos. Voia ca hainele să i se potrivească întotdeauna perfect şi îşi ţinea mereu părul buclat şi moale legat la spate cu o panglică neagră de satin. Făceam eforturi să-l iubesc aşa cum o iubeam pe Elly, dar ceva din el nu mă lăsa să mă apropii. Nu se purta niciodată rău cu domniţa Martha sau cu mine, dar dacă altcineva nu-i era pe plac, imediat căpăta un aer superior care a făcut-o de multe ori pe Mama să spună că avea o părere prea bună despre el însuşi.

De-a lungul anilor, Papa a tot încercat să-i trezească interesul lui Jamie pentru activităţi în aer liber. L-a învăţat să călărească şi, când

Marshall nu era prin preajmă, chiar să vâneze cu puşca pe care o ţinea încuiată în grajd. Dar Jamie nu petrecea mult timp cu Papa şi, de cele mai multe ori, rămânea închis în casă. Cărţile erau pasiunea lui, aşa că-şi petrecea ore în şir la biroul din salonaşul albastru, unde citea, scria şi studia poezia. Îl fascinau şi păsările, şi în felul acesta îmi amintea deseori de Meg. Obiectul cel mai de preţ al lui Jamie era o carte despre păsările din America de Nord, pe care i-o dăruisem eu. După ce şi-a petrecut zile în şir studiind cartea, ne-a anunţat că într-o bună zi avea să se ducă la Philadelphia să-l cunoască pe ornitologul care o publicase. Era atât de hotărât, încât nu mă îndoiam că avea să facă întocmai.

În salonaşul albastru erau şi alte teancuri de cărţi şi ne obişnuiserăm să ne adunăm seara în dormitorul domniţei Martha ca să îl ascultăm pe Jamie citind. Domniţa Martha îi dăduse lecţii, iar dicţia lui era perfectă. Acele seri au fost salvarea mea. Unchiul Jacob venea mereu în camera mea să mă cheme. Dacă îi spuneam că sunt obosită sau nu mă simt bine, era de ajuns să mă privească cu ochii lui căprui, îmbătrâniţi, ca să-mi amintesc de datoriile pe care le aveam în acea casă. Deseori eram amorţită când venea să mă ia de braţ şi să mă conducă în camera domniţei Martha. După ce mă instala, îşi lua şi el un scaun şi se aşeza în spatele meu. Până la sfârşit, de obicei, Elly adormea în braţele Unchiului Jacob.

Fiul cel mare al lui Beattie şi Marshall, Moses, avea şase ani în vara aceea, era cu un an mai mic decât Elly. Se jucau deseori împreună.

În primii ani, Beattie îl ţinuse pe Moses la distanţă de conac, dar după un timp bănuiesc că Mama Mae i-a spus că nu mă deranja dacă venea să se joace cu Elly. Adevărul e că Moses, cu gropiţele şi veselia lui, îmi amintea atât de mult de cum fusese Beattie în copilărie, încât era o plăcere să-l văd.

Nu-mi mai făceam griji pentru Beattie. Mi-am dat seama că găsise singură un mod de-a face faţă situaţiei. M-am bucurat să aflu că o chema pe Elly la bucătărie şi se purta bine cu ea. Nu mă vedeam mult cu Beattie fiindcă nu mă mai duceam la bucătărie; nu aveam idee când era Marshall acolo.

Pe la afârşitul verii lui 1810, Marshall venea rareori acasă. Bea şi juca jocuri de noroc din ce în ce mai mult, iar eu nu puteam decât să ghicesc cât de aproape eram de dezastru. În acea vară cei mai mulţi oameni au fost vânduţi, iar puţinii rămaşi la colibe erau atât de istoviţi, încât mă întrebam cum făceau să supravieţuiască.

Nu vedeam nicio cale de scăpare. Chinuită de faptul că îmi era imposibil să fac ceva, îmi petreceam nopţile, când toţi dormeau, umblând de colo-colo, ameţită de opium. Care era soluţia? Marshall era la curent cu toate cheltuielile mele, aşa că de unde aş fi putut face rost de bani pentru a organiza fuga? Şi chiar dacă aş fi reuşit, pe cine

aş fi luat cu mine?

Era Elle şi, desigur, iubita ei, Fanny. Dar ce-aş fi făcut cu domniţa Martha? Trebuia s-o protejez cumva. Şi Mama Mae! Cum aş fi putut s-o las? Era reperul meu, fără de care nici nu mi-aş fi putut imagina viaţa. În ultimii an avusesem numai două neînţelegeri cu Mama. Una era legată de Jamie. A doua, de laudanumul pe care îl luam.

Am ştiut dintotdeauna că Mama nu era de acord cu prezenţa lui Jamie la conac şi cu ataşamentul reciproc dintre el şi domniţa Martha. Ori de câte ori a propus să-i despărţim, eu am cerut să-i mai lăsăm o vreme. Nu puteam să uit vizita domniţei Sarah şi efectele dezastruoase pe care le-a avut despărţirea celor doi pentru numai câteva zile. Iar Jamie era la fel de dependent de domniţa Martha cât era şi ea de el. Îşi petreceau ore în şir împreună, deşi domniţa Martha de multe ori dormea, iar Jamie citea sau studia. Jamie a fost întotdeauna respectuos cu mine, dar uneori – mai ales după ce a împlinit treisprezece ani – era destul de obraznic cu Fanny. Eu îi atrăgeam atenţia, dar el a continuat până când Fanny s-a plâns la Mama Mae.

Într-o dimineaţă de mai din acel an Mama mi-a cerut să cobor şi să o ajut să deschidă ferestrele ca să intre aerul de primăvară în casă. Am deschis în sufragerie; nu prea mai era folosită şi, aruncând o privire, am observat că nu prea mai strălucea ca pe vremuri. Am vrut să ies, dar m-a întrebat dacă puteam vorbi. I-am oferit un scaun, apoi m-am aşezat şi eu.

— Ce s-a întâmplat, Mae? am întrebat.

— Tre' să-l scoatem pă Jamie d-aci, a spus, îngrijorată.

M-am foit, stânjenită. Reuşisem să evit discuţia aceea pentru mult timp, dar, auzind tonul lui Mama, mi-am dat seama că nu mai puteam să scap. Am început să-mi trec degetele pestre marginea lustruită a mesei, dar Mama m-a oprit:

— Domniţa Abinia?

— Dar de ce acum? am întrebat pe un ton care până şi mie mi s-a părut plângăcios.

— Fin'că o s-avem necazuri. Simt.

— Şi ce putem să facem? Unde o să se ducă? Nu putem să-l trimitem înapoi la bucătărie. Marshall e tot timpul pe-acolo.

— Jacob a zis că-l ia la el şi George o să-l ia să muncească la grajduri. Zice că Jamie se pricepe la cai.

— Dar ştii că Jamie n-o să vrea să muncească la grajduri.

— D-aia tre' să-l ducem d-aci. Creşte repede. Tre' să-nveţe unde-i e locu'.

— Dar unde e locul lui? Mă îndoiesc că-şi aminteşte de Belle.

— Când a fost la grajduri ultima oară, Papa i-a zis dă Belle, că ea e mama lui adevărată. Jamie s-a enervat, i-a zis lu' Papa că nu ştie ce zice. Jamie a zis că-i alb. Papa i-a zis: „Nu, eşti negru ca şi mine“.

Jamie a fugit şi acu' nu vrea să se mai ducă pă la grajduri. Sa făcut prea mare pentru asta, Abinia. Şi e din ce în ce mai rău dă gură. E timpu' să înveţe că-i negru şi să-nceapă să muncească ca un negru.

— Mae, ştiu că ai dreptate. Am auzit cum îi vorbeşte lui Fanny. Dar ştii că domniţa Martha crede că e fiul ei. Nici nu e de mirare că crede că locul lui e aici, la conac.

— Tre' să-nceteze povestea asta. A-nceput să se creadă tare dăştept dă la o vreme. O să aibă necazuri, a spus Mama.

— Am putea să-l trimitem undeva de-aici. Pare alb. Nimeni n-ar putea să-şi dea seama că…

— Mă-sa-i Belle. E negru! Şi oricum n-are hârtii.

— Crezi că are idee despre cine e tatăl lui?

— Nu tre' decât să-şi vadă faţa. Dacă nici el nu seamănă cu conaşu' Marshall, atunci nu ştiu cine seamănă. D-aia şi crede domniţa Martha că-i al ei.

— Ştiu că trebuie să facem asta, dar îmi e atât de teamă pentru domniţa Martha…

— Jamie o să vie s-o vadă, m-a asigurat ea.

— Putem să mai aşteptăm câteva săptămâni? O să vină vara şi, când e cald, ea doarme mai tot timpul. Poate că nu i se va face prea dor de el.

Mama nu mi-a răspuns.

— Promit că dacă eşti de acord să aşteptăm până în iunie, o să vorbesc chiar atunci cu Jamie.

— Mă bazez pă tine, a spus.

I-am dat cuvântul că voi face întocmai.

Niciuna dintre noi nu ştia că Jamie, care tocmai voia să iasă, ascultase discuţia noastră.

Din acea dimineaţă Jamie a devenit capricios şi ursuz. Deseori pleca dimineaţa devreme şi nu se întorcea toată ziua. La întoarcere refuza cu încăpăţânare să ne spună unde fusese. Mă întrebam dacă aflase cumva despre schimbarea care se pregătea; mă întrebam şi ce anume ştia despre părinţii lui.

În prima zi de iunie a trebuit să-mi ţin promisiunea pe care i-o făcusem lui Mama. În dimineaţa aceea Jamie era singur cu domniţa Martha. Ştiind că ceilalţi erau la bucătărie, am luat o doză de laudanum ca să-mi fac curaj şi am intrat să-l văd. Domniţa Martha fusese foarte afectată de absenţa lui din ultimele săptămâni, iar în dimineaţa aceea nu-şi încăpea în piele de bucurie că el era lângă ea. Când l-am întrebat dacă puteam să vorbesc cu el când se întorcea Fanny, Jamie s-a albit la faţă, iar eu am simţit cum hotărârea mea începe să pălească.

M-am întors în camera mea să aştept să revină Fanny şi m-am hotărât să-mi fac mai mult curaj. Am descoperit că sticla maronie de

la capul patului meu era goală. Mi-am tras repede un scaun ca să-mi iau alta din dulap, unde îmi ţineam rezervele. Deja mă clătinam pe picioare, iar scaunul s-a mişcat sub tălpile mele când m-am întins după altă sticlă. Am pipăit cu degetele plicul în care erau actele lui Belle. Într-o inspiraţie de moment, l-am tras afară, gândindu-mă că l-ar putea ajuta pe Jamie să înţeleagă câte ceva despre cine este mama lui.

Jamie m-a speriat când a deschis uşa pe neaşteptate. M-am întors, iar scaunul s-a dezechilibrat; am încercat să mă agăţ de ceva, dar mâinile mele n-au găsit decât aerul, apoi am căzut. Înainte să ajung jos, plicul lui Belle mi-a zburat din mână. Când m-am lovit cu capul de podea, mi-am pierdut cunoştinţa.

Cum Marshall nu era acasă, Mama a trimis după doctor. După ce m-a vizitat, i-a spus lui Mama să stea cu ochii pe mine şi, sub nicio formă, să nu-mi dea laudanum.

A doua zi m-am trezit cu o durere îngrozitoare de cap. Întregul corp îmi tremura la cel mai mic zgomot şi mă dureau toate oasele. Am implorat-o pe Mama să-mi dea laudanum. M-a refuzat cu hotărâre şi, timp de vreo săptămână, mi-a fost prea rău ca să mă pot certa cu ea.

Când Marshall s-a întors la sfârşitul săptămânii, i s-a spus despre accidentul pe care-l avusesem, dar nu a simţit nevoia să vină să mă vadă. Cam pe-atunci am început s-o rog pe Mama să-mi dea laudanum. Sătulă de cererile mele, a venit la capul patului:

— Dă la mine n-ai să capeţi nicio picătură, să fie clar! mi-a spus.

Nu aveam de ales şi, cu fiecare zi ce trecea, mă simţeam puţin mai bine. Într-o zi m-a vizitat Fanny şi chiar am râs în hohote la o glumă de-a ei. După ce a ieşit am auzit-o spunându-i lui Mama:

— Poate că lovitura aia la cap i-a făcut bine. Parcă-i iară fata cu care-am crescut io.

— Aşa e, a spus Mama. Doar că mie groază că o să vie doctoru' ăla şi-o săi dea iară voie să ia picături.

Abia după câteva săptămâni mi-au trecut ameţelile cât să pot să stau pe un scaun. Timp de câteva minute camera se învârtea în jurul meu, dar apoi se oprea. În ziua aceea Elly a insistat să mă vadă, aşa că Mama mi-a adus-o. Am auzit-o pe Mama spunându-i, înainte să intre la mine:

— Să n-o superi, ca să nu vrea iară picături, da?

Am simţit cuvintele ei ca pe o lovitură. Nu aveam idee că Elly ştia că luam laudanum. Când fiica mea s-a apropiat prudentă, m-a durut sufletul să văd că se temea de mine şi am zâmbit ca s-o liniştesc.

— Ai terminat cu boala? m-a întrebat.

— Aproape mi-am revenit, draga mea, am spus, luând-o de mânuţă. Mae a zis că mâine pot să fac o plimbare.

— Şi o să fii mai bine?

— Aşa cred, am liniştit-o.

— O să iei iar picături? m-a întrebat cu glas tremurător. Picături? De ce întrebi, draga mea?

— Nu-mi place când le iei, a spus ea.

Am făcut un efort s-o întreb:

— De ce nu-ţi place, Elly?

Am observat că a fost nevoie să-şi adune tot curajul ca să-mi răspundă:

— Pentru că dormi toată ziua sau plângi şi îmi spui să plec.

Ochii i s-au umplut de lacrimi şi bărbia a început să-i tremure.

— Vino.

Mi-am desfăcut braţele s-o primesc. În timp ce o ţineam strâns, a plâns în hohote. Lacrimile ei m-au făcut să înţeleg un adevăr dureros. Îmi abandonasem copilul în încercarea mea egoistă de a evada din realitate.

— Draga mea, chiar azi vorbeam cu Mae despre picături. Cred că nu o să le mai iau. Adevărul e că mă simt mult mai bine.

I-am luat chipul în mâini şi i-am zâmbit:

— Îţi dai seama? Mamei tale i-a trebuit o lovitură zdravănă la cap ca să se facă bine.

Am asigurat-o că nu avea de ce să-şi facă griji, că Mama Mae mă îngrijea foarte bine şi că aveam să îmi revin complet în curând.

După ce a plecat Elly eram epuizată, dar, când Mama mă ajuta să mă întind din nou în pat, am pus-o să-mi promită că va ascunde picăturile de mine. Mama nu părea prea convinsă. I-am spus să o aducă pe Fanny în camera mea şi, când a venit, le-am cerut să-mi promită că, dacă voi cere, nu-mi vor da picăturile. Ca să le arăt că eram serioasă, le-am spus unde ţineam rezervele şi i-am cerut lui Fanny să le ia. Când s-a urcat pe scaun şi s-a întins ca să ajungă la fundul raftului de sus mi-am amintit de actele lui Belle.

M-am hotărât repede că, dacă Fanny avea să le scoată, i le voi arăta lui Mama; uitasem că îmi zburaseră din mmă când căzusem şi nu aveam idee că erau la Jamie. Când Fanny a scos numai sticlele de laudanum, m-am hotărât să-i spun altă dată lui Mama despre actele lui Belle şi să mă ocup deocamdată numai de renunţarea la drog.

Şi aşa aş fi făcut dacă n-ar fi fost atât de greu. Deşi eram hotărâtă să-mi ţin promisiunea pe care i-o făcusem lui Elly, n-aş fi crezut că, odată ce-mi recăpătasem puterile, drogul va deveni o adevărată obsesie. În săptămânile următoare, în momentele cele mai negre, imploram să mă lase să nu-mi ţin promisiunea. Dar Mama m-a refuzat. Noaptea dormea în pătuţul lui Sukey, iar în timpul zilei nu rămâneam niciodată singură. După un timp, Mama a insistat să ies şi să fac câţiva paşi pe-afară cu ea. Nu voiam să ies, fiindu-mi teamă să nu-l întâlnesc pe Marshall, dar ea m-a asigurat că nu prea dădea pe-acasă.

Când am cedat şi am ieşit la soarele tămăduitor, mi-am dat seama cât de mult mă izolasem. Într-o zi ne-am dus la grajduri să-l vedem pe Papa George. M-a salutat atât de călduros, încât m-am întrebat de ce nu venisem să-l văd mai demult. M-a spurprins că avea părul cărunt şi i-am spus.

— Îhî, a zis zâmbind şi trecându-şi mâna muncită prin păr. Trece timpu'.

M-a privit în ochi şi am văzut că e mulţumit de ce vede.

— Tare mă bucur c-o vedem iară pă Abinia a noastră, a spus şi mi-am dat seama că a folosit intenţionat numele meu din copilărie.

Am vrut să-l îmbrăţişez, dar ştiam că un asemenea gest era periculos pentru amândoi. Am început însă să vorbesc despre cât era de cald şi cum iarba arsă de soare foşnea sub paşii noştri şi avea atât de multă nevoie de ploaie. Am spus că sunetul îmi amintea de cum mergeam pe frunze uscate. Mama şi Papa au fost de acord cu mine, iar eu mi-am amintit de prima petrecere la care fusesem împreună cu ei, la colibe. Mi-am adus aminte cu plăcere cum i-am privit dansând împreună. Aşa am ajuns să ne amintim alte lucruri plăcute, de toţi anii în care avuseseră grijă de mine.

— Mama, Papa, am explodat, îmi pare aşa de rău pentru Sukey.

S-au privit, apoi Papa a spus:

— La toţi ne pare rău, da' ştim că n-ai vrut să-i faci niciun rău. Ştim c-ai făcut mereu tot ce-ai putut pentru Sukey. Acuma ne rugăm la Domnu' să te faci bine. Tare avem nevoie dă asta.

— Mulţumesc, Papa, am spus.

Din ziua aceea, auzind cuvintele prin care Papa mă ierta, obsesia mea pentru drog a început să scadă.

CAPITOLUL CINCIZECI ŞI DOI

Belle

Dimineaţa devreme, la început de august. Muncesc în grădină. Anul ăsta e aşa de cald şi de secetă, că parcă tot ce fac e să car apă. Mă uit la George care face pe măscăriciul pentru copii, îi stropeşte cu apă şi-i face să râdă. Dar de la o vreme am tot timpul senzaţia că mă priveşte cineva. N-am văzut nimic, dar simt că aşa e.

Când a venit vremea mesei, am scos mâncarea şi ne-am aşezat toţi în faţa bucătăriei. N-a fost nevoie să gătesc pentru conac, mai e supă de ieri şi nişte pesmeţi de azi-dimineaţă. Lucy vine de la conac să mănânce şi ea şi să-i dea şi bebeluşului cel mai mic. I-am pus nişte unt şi jambon pe o felie groasă de pâine şi i-am dat-o s-o mănânce cât îi dă copilului. Ştiu că-i e foame pentru că nimănui nu-i place să mănânce mai mult decât lui Lucy.

— Azi n-avem castraveţi d-ăia muraţi? m-a întrebat.

— Ba da, am zis, ţi-aduc acum.

Am intrat, am luat un borcan şi am tăiat câţiva castraveţi, apoi i-am dus afară. De data asta am fost sigură că mă urmărea cineva. M-am uitat iar în jurul meu, dar n-am văzut-o decât pe Lucy uitându-se cu poftă la murături. Apoi m-a apucat râsul.

— Aoleu, nu! am zis, uitându-mă urât la ea. Iar eşti gravidă, Lucy? Ultima oară ai fi mâncat murături de dimineaţă până seară!

Lucy şi-a dat ochii peste cap şi a zis:

— Acolo, la conac, domniţa Martha zice că-i o binecuvântare. Pentru mine e doar mai multă muncă.

Am început iar să râd, dar adevărul e că mi-e milă de ea. Încă-i mai dă să sugă celui mic.

— Ştii că o să te-ajut, i-am zis.

— Dacă n-ai fi tu, Belle, nu ştiu ce m-aş face. Îmi eşti ca o soră.

I s-au umplut ochii de lacrimi. Aşa face mereu când e gravidă. I se ascute şi limba. Ben vine la mine uneori şi-mi zice că nu ştie ce-a apucat-o. Eu îi zic:

— Ia încearcă şi tu să umbli de colo-colo când eşti cât casa şi să vedem dacă-ţi mai arde să cânţi.

— Ce face Martha lui WUl? am întrebat-o pe Lucy.

— Mai bine, da' cu cât îi creşte burta mai mult, să umflă şi picioarele mai rău. O mai doare şi capu'. N-o ajută dăloc ce i-a dat doctoru'. Parcă mai rău îi face.

— Când mai vine Fanny o să-i zic să ceară vreun leac de la Ida. Oare l-ar lua? Am zis.

— Poate. Ştiu că-i e frică. Aşa a murit mama ei când a născut

ultimu' copil, a spus Lucy.

— Sper să nască uşor, am zis, ştii că noi o să trebuiască s-o ajutăm.

— Poate s-o aducem pă Mama Mae?

Am clătinat din cap.

— E prea greu pentru ea. Ultima dată când a venit Eddy, a zis că au atâtea necazuri, că le e frică să mai plece. Marshall deja a vândut mai toţi oamenii de la câmp.

Lucy m-a întrebat în şoaptă:

— Ţi-e frică pentru Jamie?

Am dat din cap că da, fiindcă uneori îmi e prea greu şi să-i spun numele.

— Uneori nu pot nici să dorm de grija lui, am zis. Dar Will Stephens mi-a promis că dacă Marshall îl vinde pe Jamie, o să-l găsească şi o să mi-l aducă.

Lucy mi-a întins copilul.

— Tre' să mă-ntorc, mi-a zis.

Am intrat în bucătărie şi m-am întors să-i spun lui George să aibă grijă de micuţi şi am zărit un băiat în pădure, cu colţul ochiului. Lui George nu i-a convenit, dar i-am zis:

— Tu fă cum îţi spun şi mai târziu o să-ţi fac prăjiturelele alea care-ţi plac ţm.

Tot nu l-am mulţumit, dar e în stare de orice pentru prăjiturelele mele. Seamănă cu Lucy.

Mi-am luat săpăliga şi m-am apucat să sap, cu faţa spre pădure. Şi l-am văzut imediat. Am ţinut capul în jos şi m-am uitat la pământ, apoi am zis tare:

— Dacă acolo printre copaci e Jamie Pyke, nu trebuie să-i fie frică. Eu o să fac treabă în continuare, dar m-aş bucura dacă Jamie Pyke ar veni aici să-l văd şi eu, acum că s-a făcut mare.

N-am ridicat privirea, am continuat să sap, dar l-am auzit apropiindu-se. Nu ştiu de ce îi e frică de mine, dar când s-a apropiat a început să-mi fie şi mie frică de el. Are ce caută aici? Ce vrea?

— Eşti Belle? a întrebat.

Mi-am ridicat ochii încetişor, mi-era frică să nu fugă. M-am ţinut bine de coada săpăligii pentru că m-apucase ameţeala şi mi se uscase gura. În faţa mea era un băiat alb. Jamie al meu. De treisprezece ani. Nu mai era un băieţel şi nu era nici bărbat încă.

— Io-s aia, am zis.

A scos repede nişte hârtii.

— Atunci astea sunt ale tale, a spus. Cred că sunt actele tale de eliberare.

Am rămas locului, uitându-mă la băiatul meu. Nici n-auzeam ce zice. Mă gândeam doar că trebuie să mi-l iau înapoi.

— Uite, a zis el, ia-le, eşti liberă.

Am luat actele. Mâna îmi tremura.

— Jamie? am întrebat.

— Da, a zis.

— Ştii cine sunt eu?

— Da. Eşti mama mea.

Am dat din cap.

— Dar nu-mi aduc aminte de tine.

— Nu-i nimic, am zis. Aveai numai patru ani când te-a luat.

— În toţi anii aceştia… Papa George mi-a spus. Am crezut că sunt fiul domniţei Martha.

M-am uitat bine la el. E la fel de alb ca Marshall, dar seamănă la chip cu mama Căpitanului. Când mă uit la el, parc-o văd din nou pe bunica mea albă.

M-am tot holbat la el şi ştiam că trebuie să zic ceva.

— Domniţa Martha nu ştie, Jamie, dar e bunica ta. Mama Mae zice că e tare bună cu tine şi…

— Deci e adevărat că Marshall e tatăl meu?

— Da, am zis. S-a folosit de mine. Lucy a apărut de după colţul bucătăriei strigându-mă, zicând că are nevoie de George s-o ajute la ceva. Jamie nici n-a stat pe gânduri. S-a întors şi a luat-o la sănătoasa înainte să apuc să deschid gura şi să-i zic:

— Nu-i nimic, e Lucy.

Am început să tremur din toate încheieturile. Lucy l-a văzut pe Jamie fugind.

— Cine-i ăla? Cine-i ăla? a strigat când s-a apropiat, gâfâind.

— Şşt, Lucy! i-am zis.

— Cine-i ăla? a şoptit tare.

I-am întins actele. A deschis plicul şi s-a uitat de aproape, apoi mi le-a dat înapoi.

— Nu ştii că nu ştiu să citesc? A zis. Ce-a căutat un alb aci să vorbească cu tine?

— Mi-a dat actele de eliberare, am zis.

M-am uitat, sperând că Jamie mai era în pădure deşi eram sigură că plecase.

— E Jamie al meu.

M-am aşezat în ţărână şi am început să plâng.

În seara aceea m-am dus să-l văd pe Will Stephens. S-a uitat la acte şi a zis:

— Ei, Belle, asta înseamnă că eşti liberă.

— Dar ai dat o grămadă de bani pe mine, am zis.

— Şi a meritat până la ultimul bănuţ, a spus el.

— Dacă rămân aici şi muncesc bine de tot pentru tine, ai putea să-mi dai bani să-l cumpăr pe Jamie?

— Nu cred că Marshall o să îl vândă, dar la tribunal s-ar putea să fie

de ajuns actele acestea ca să fie liber.

— Mai degrabă l-ar omorî decât să-i dea hârtiile! Marshall are mare nevoie de bani şi mă gândesc că dacă l-aş plăti dublu poate l-ar lăsa.

Will a scuturat din cap.

— Ţi-ar trebui toată viaţa să faci rost de atâţia bani.

— N-am unde să mă duc. Adevărul e că, dacă mă vrei, vreau să rămân aici, am zis.

Will Stephens şi-a trecut manile prin păr, aşa cum face el când se gândeşte.

— Uite cum facem. Sunt sigur că Lucy ţi-a zis că doctorul mi-a recomandat s-o duc pe Martha la munte câteva săptămâni. Crede că o să-i facă bine răcoarea. O să-l las pe Ben să se ocupe de treburi şi mă bazez pe tine să-l ajuţi. Imediat ce mă întorc, o să ne ocupăm de treaba asta. Şi dacă te hotărăşti să nu mergi la tribunal, o să-ţi fac rost de bani. Când te hotărăşti ce vrei să faci, o să trimitem pe cineva să-i facă propunerea.

N-am mai zis nimic. Ştiu că Will Stephens e un om de cuvânt. Dacă a zis că o să-mi facă rost de bani, aşa o să facă. Dar ştiu sigur că n-o să se rezolve nimic cu avocatul lui. Am mai încercat de nu ştiu câte ori. Nu. Ştiu că Marshall trebuie să mă vadă pe mine. Trebuie să mă vadă pe mine în genunchi.

A doua zi dimineaţă Will şi domniţa Martha au plecat şi era aşa de cald şi uscat totul, că pământul suna ca piatra sub roţile trăsurii. Ştim cu toţii că Will nu vrea să plece de aici, dar aşa e el, trebuie să stea lângă nevasta lui.

Au trecut aproape două săptămâni. Ştiu că Will Stephens trebuie să se întoarcă zilele astea. În fiecare dimineaţă mă uit după Jamie, dar nu s-a mai întors. După ce mi-am văzut băiatul, n-am mai putut să mă gândesc la altceva. Ştiu că trebuie să-l ajut, să-l iau de-acolo, de lângă Marshall. Tot aştept să apară ca să-i spun că Will o să-mi dea bani ca să-l eliberez.

Când am văzut că tot nu apare Jamie, m-am gândit că trebuie să mă duc acolo înainte să vină Will. Mi-a intrat în cap că, poate, dacă vorbesc cu Marshall, o să înţeleagă. O să-i arăt lui Marshall actele mele, poate că o să-i spun şi că tatăl meu e Căpitanu'.

Am aşteptat până la ora cinei, când Ben şi Lucy s-au aşezat la masă, apoi l-am trimis pe George la ei să le spună că mă doare capul şi mă culc. Apoi am plecat. Am mers repede şi nu m-am gândit la nimic, ca să nu mi se facă frică şi să dau înapoi. Când am ajuns, m-am dus drept la bucătărie. Mi-am numărat paşii ca să nu mă întorc. Unu, doi, trei. Unu, doi, trei. Nu m-am uitat în jur, m-am uitat doar la picioarele mele care mă duceau la bucătărie. Unu, doi, tre. Unu, doi, trei.

Era chiar acolo, cu Beattie.

N-a zis nimic, a rămas aşa, holbându-se la mine. Moartă de frică, mă

holbam şi eu la el. Nu-l mai văzusem de vreo cinci ani. Ştiu că n-avea mai mult de treizeci de ani, dar părea la fel de bătrân cât Căpitanu' înainte să moară. Era aproape chel şi mai mult galben decât alb. Ştiu că bea pentru că mirosea de la o poştă. M-am dus la el şi i-am arătat actele. I-am zis:

— Sunt liberă, Marshall. Tatăl tău mi-a dat actele acum mulţi ani. Acum vreau să-l cumpăr pe Jamie de la tine. O să-ţi dau bani cât pentru doi oameni zdraveni.

Marshall s-a ridicat cu greu, dar când a făcut-o s-a înroşit la faţă.

— Ai înnebunit? a zis. Ce caută aici?

S-a uitat în jurul lui de parcă ar fi fost cineva care să-i răspundă acolo.

Am continuat:

— Sper să-ţi convină, am zis. Dacă-l trimit pe Jamie la Philadelphia. Acolo poate să zică că-i alb.

— Alb?! E un cioroi, proasto! Un cioroi!

— Dar e la fel de alb ca tine. Tu eşti tatăl lui, am zis. Ar fi timpul să te gândeşti la asta.

— Ieşi de-aici!

— Marshall, am zis, Jamie e băiatul tău…

Beattie, din spatele lui Marshall, îmi tot făcea semne să tac, dar deja era prea târziu. O să zic tot ce am de zis.

— E copilul tău, Marshall! Ce-o să faci? O să-l vinzi cum ai făcut cu toţi ceilalţi?

Marshall a fost aşa de iute, că nici n-am apucat să-i văd pumnul. M-a lovit aşa de tare, că am ameţit.

— Unde mi-e puşca? a început să ţipe.

Beattie îl ţinea.

— Fugi, Belle, fugi! mi-a zis plângând.

Aşa că am fugit.

CAPITOLUL CINCIZECI ŞI TREI

Lavinia

Aerul parcă pocnea de cald ce era. Într-o după-amiază insuportabil de fierbinte, pe la sfârşitul lui august, am insistat ca Elly să rămână în casă, la adăpost. Fanny stătea cu ea şi se jucau cu păpuşa lui Elly. Domniţa Martha era agitată şi eu încercam să o liniştesc, citindu-i. Jamie, care plecase încă de la primele ore ale dimineţii, de-abia se întorsese. Stătea tolănit pe un fotoliu şi se uita la mine. Era prudent de când îmi revenisem şi nu mai luam laudanum. Şi eu eram în permanenţă atentă la el. Căutasem actele lui Belle peste tot prin cameră şi nu le găsisem. Am bănuit, eliminând orice altă posibilitate, că erau la Jamie şi, chiar dacă voiam să-l întreb de ele, nu prea mă trăgea inima să mă confrunt cu băiatul acela posac.

Purtarea rea a lui Jamie o deruta pe domniţa Martha şi, chiar dacă era în continuare grijuliu cu ea, nouă nu ne adresa nicio vorbă bună. Cu câteva zile înainte mă dusesem la Mama Mae să vorbim despre situaţia lui Jamie. I-am spus că până şi eu îmi dădeam seama că era timpul pentru o schimbare şi eram gata să îmi ţin promisiunea făcută.

Încă îngrijorată de starea mea, Mama a propus să mai aşteptăm o săptămână până să îi spun ceva băiatului. Credea că aveam nevoie să-mi recapăt puterile ca să pot face faţă nu numai la reacţia lui Jamie, ci şi la a domniţei Martha. M-am simţit uşurată fiindcă îmi era groază de ce avea să se întâmple.

Soacra mea a ridicat mâna ca să mă oprească din citit şi i-a cerut lui Fanny să mai deschidă obloanele ca să intre aer. Când Fanny s-a dus să facă ce i se ceruse, a aruncat o privire afară. A ţipat strident, iar Jamie a sărit din fotoliu şi a alergat la fereastră, lângă ea. Exclamaţia lui m-a făcut să las cartea din mână. M-am apropiat şi eu de fereastră.

Rankin era lângă grajdul cel mare, însoţit de un străin cu un aspect neîngrijit. Eddy, soţul lui Fanny, era între ei, legat, iar străinul trăgea de el în timp ce Rankin îl împingea. Obloanele s-au trântit când Fanny le-a dat drumul şi, în câteva clipe, era afară, alergând către bărbatul ei. S-a aruncat între ei şi l-a prins pe Eddy cu braţele ca să-l ţină locului. Rankin a împins-o, iar ea a căzut, apoi cei doi au continuat să-l tragă pe Eddy după ei spre colibe.

Marshall a ieşit din grajd cu un bici în mină. Fanny, în genunchi, l-a implorat s-o ajute, dar el nu i-a dat atenţie şi şi-a continuat drumul, în urma celor doi. Fanny a rămas în genunchi uitându-se lung după ei, până când Beattie a venit după ea din bucătărie. Peste câteva minute au venit amândouă la noi, în dormitor. Fanny era înnebunită.

— O să-l vândă! a spus, scuturându-mi braţul. O să-l vândă pă Eddy

al meu. Te rog, te rog, domniţa Abinia, nu le da voie. E un băiat bun, ştii doar, te rog, fă ceva, fă ceva, te rog, Abinia.

Domniţa Martha a rostit cu o voce subţire, dar autoritară:

— Chemaţi-l pe Căpitan. Cu siguranţă s-a făcut o greşeală.

— Nu! Nu! a spus Fanny, repezindu-se lângă domniţa Martha. L-au luat, nu-i nicio greşeală, l-au luat. Beattie a zis ca venit negustoru' dă sclavi aci, o să-l ia cu el.

Mama Mae şi Unchiul Jacob, care făceau ordine în pivniţă, auziseră că se întâmpla ceva şi au venit şi ei. Mama respira greu şi s-a aşezat pe cel mai apropiat scaun. Fanny s-a dus la ea, iar Elly, speriată de ce i se întâmpla lui Fanny, a fugit la Unchiul Jacob.

— L-au luat pă Eddy, a hohotit Fanny, a venit negustoru' dă sclavi să-l ia pă Eddy. Cred că o să-i ia şi pă alţii dă la colibe.

Beattie a vorbit pentru prima dată de când intrase în cameră. Ne-a şoptit:

— I-au luat aproape pă toţi dă la colibe. I-au legat. Mâine pleacă.

N-a suportat să ne privească, aşa că şi-a acoperit faţa cu mâinile şi a spus printre degete:

— I-am auzit vorbind. VOr să-i ia şi pă Mama şi pă Jamie.

Chiar dacă-şi acoperise gura, am auzit prea bine ce-a spus. M-am întors către Mama Mae.

— Nu se poate, am spus.

Mama Mae m-a privit, dar nu a răspuns.

— Cineva să facă ceva, l-au luat pă Eddy al meu, a ţipat Fanny din nou.

— Pentru Dumnezeu! am spus, neajutorată şi, întorcându-mă către Beattie: Ai mai auzit ceva? Ce-au mai zis, Beattie?

— Ştiu doar că o să-i ia aproape pă toţi dă la colibe mâine dimineaţă. Şi că vor să-i vândă şi pă Mama şi Jamie.

— Nu se poate! N-ai auzit tu bine! am strigat, bătând din picior.

Beattie a clătinat din cap. A spus în şoaptă:

— Nu, Abinia, ştiu bine. Conaşu' Marshall a zis că dacă scot vreo vorbă despre Mama şi Jamie, o să-mi vândă băieţii.

— Şi ceilalţi? Papa George? Vrea să-l vândă şi pe el Marshall? am întrebat.

— Nu, a spus Beattie, zice că dă el are nevoie.

— Nu poate să facă una ca asta! am spus, strmgând-o de braţ şi făcând un efort să nu mă las cuprinsă de panică.

Beattie a spus repede:

— Zice că-i trebe bani, că tre' să-i vândă. Zice că Mama-i cam bătrână, da' tot poa' să ia ceva pă ea. Fanny şi Unchiu' rămân să aibă grijă dă casă. Marshall a zis că o să-l vândă pă Jamie după ce-a venit Belle aci să-i arate hârtiile alea şi i-a zis că vrea să-şi cumpere băiatu'. Conaşu' Marshall zice că-l vinde ca să fie sigur că nu-l mai găseşte

niciodată Belle.

Mama Mae s-a făcut palidă ca un mort şi părea că mai are puţin şi cade de pe scaun. M-am apropiat de ea în grabă:

— Mama, te simţi bine? am întrebat-o.

Văzând că nu-mi răspunde, am luat un pahar cu apă de pe noptiera domniţei Martha şi i l-am dat. În timp ce bea, m-am dus să mă uit pe fereastră.

— Beattie, am spus, du-te înapoi la bucătărie. Nu trebuie să afle că ai fost aici. Du-te acum, cât nu e nimeni. Fugi! Şi nu spune nimic.

— Da' Mama… a început Beattie.

Mama Mae a spus, în sfârşit:

— Fugi, copilă, fugi. Repede.

Am împins-o pe Beattie afară din cameră, apoi am închis uşa.

— Jamie, am spus, trebuie să te duci la Belle. Chiar azi.

Domniţa Martha s-a ridicat, iar picioarele îi atârnau peste marginea patului. S-a întins spre Jamie, iar el a venit lângă ea.

— O să te ţinem ascuns până se întunecă, am spus. Mama, tu trebuie să mergi cu el.

— Nu, n-o să meargă, a clătinat Mama din cap. Conaşu' Marshall o să mă caute chiar acolo. Io rămân aci. Să să ducă Jamie la Belle, să fugă amândoi.

— Mama, te rog, am implorat-o, trebuie să mergi cu ei.

— Io stau aci, Abinia. O să vorbesc cu conaşu' Marshall. Aşa-i cel mai bine. Nu-l las pă George. Conaşu' Marshall ştie.

— Mama, te rog!

— Nu, Abinia, stau aci, a spus Mama Mae, şi gata, asta e.

S-a sprijinit de spătarul scaunului.

Jamie a îngenunchiat lângă domniţa Martha, dar a privit către mine:

— Trebuie să plec acum?

— Nu, o să te ascundem până se întunecă.

Mă gândeam cu disperare la o ascunzătoare: podul, pivniţa, afumătoarea? Deodată s-au auzit strigăte, apoi paşi pe scări, iar uşa dormitorului s-a dat de perete înainte să apuc să ajung la ea. Rankin stătea lângă Marshall, rânjind la mine, beat.

— Marshall! Ce Dumnezeu…

— Duceţi-o de-aici, a spus, făcând semn spre Elly.

Unchiul Jacob, care o ţinea în braţe, a dat să se ridice, dar i-am făcut semn să se aşeze la loc.

— Nu, Marshall, am spus. Vreau ca Elly să stea cu mine.

— Prea bine, a spus Marshall, n-ai decât. Să vadă şi ea ce harababură ai creat.

Nu vorbea clar şi mirosea a băutură de la distanţă. S-a apropiat de Jamie şi l-a aruncat la picioarele lui.

— Băiete, a zis, tu vii cu noi.

Jamie n-a avut curaj să reacţioneze.

Domniţa Martha s-a îndreptat de spate:

— Domnule, a spus ea pe un ton ameninţător, chemaţi-l pe Căpitan. O să rezolve el problema.

— Mamă, m-am săturat de povestea asta, a spus Marshall, întorcându-se spre ea. E copilul unei ciori! Uită-te la el! E negru!

L-a apucat pe Jamie de ceafă şi i-a apropiat faţa de ea, iar Jamie a ţipat de durere.

— Isabelle! a ţipat domniţa Martha la mine, ca să intervin.

— Marshall, nu face asta, am spus făcând un pas înainte şi chinuindu-mă să-mi păstrez liniştea în glas. Jamie e totul pentru ea.

Marshall l-a împins pe Jamie deoparte şi s-a apropiat de mine:

— Tu! Numai tu eşti de vină pentru toată povestea asta. Dar gata, s-a terminat. Băiatul a fost vândut, a spus el.

Îngrozită, i-am spus:

— Marshall, dar e al tău! Îţi vinzi propriul copil?

A urmat o tăcere cumplită înainte săi simt palma izbindu-mi obrazul. Îmi ţiuiau urechile şi am avut nevoie de puţin timp să-mi recapăt echilibrul. Cu toată furia pe care o strânsesem în mine de-a lungul anilor, m-am năpustit asupra lui. Palma mea l-a luat prin surprindere, dar Rankin a început să râdă, ceea ce l-a înfuriat şi mai tare pe Marshall.

Înainte să ajungă cu mâinile la gâtul meu, Mama Mae a venit între noi.

— Conaşu' Marshall, încetaţi cu asta, a spus ea.

Marshall s-a oprit, dar, când mi s-a adresat, a făcut-o pe un ton sumbru:

— Eşti la fel de nebună ca mama. Pregăteşte-te. Pleci mâine dimineaţă. Vă duc pe amândouă la spital, la WUliamsburg. O să mă asigur că nu mai ieşiţi de-acolo.

— N-ai s-o faci, am spus, fiind sigură că putea prea bine s-o facă. Ce-o să se întâmple cu Elly?

— Fanny rămâne aici, a spus.

Înainte să apuc să-i răspund,

Marshall i-a făcut lui Rankin semn către Jamie. Rankin l-a luat pe Jamie de lângă domniţa Martha, iar ea a scos un ţipăt sfâşietor. Jamie s-a smuls din strânsoare şi s-a întors la ea. S-a aşezat pe jos şi ia luat mâinile într-ale lui. Priveam toţi, neputând să ne uităm în altă parte.

— Şşşt, bunico, a spus el. O să fie bine.

Ea a tăcut, iar Jamie a continuat:

— O să mă întorc să te iau cu mine, bunico. O să mă întorc.

Apoi s-a ridicat şi l-a fixat pe Marshall cu ochiul sănătos.

— Scoate cioroiul ăsta de-aici! a ţipat Marshall la Rankin.

După ce-au plecat, Mama Mae a fost prima care a deschis gura.

— Abinia, a spus ea, trebuie s-o iei pe Elly şi să vă duceţi la Will Stephens înainte să fie prea târziu.

Domniţa Martha ţipa într-un fel pe care-l cunoşteam prea bine şi am ştiut imediat ce aveam de făcut. Am amestecat o doză mare de picături cu apă. Mirosul mi-a amintit imediat de scăparea pe care mi-o puteam oferi dar, chiar dacă mâinile îmi tremurau de dorinţa de a lua drogul, i l-am dat femeii care avea nevoie şi nu m-am atins de el.

Am trezit-o pe Elly când se întunecase deja. În timp ce o îmbrăcam, i-am spus că nu trebuia să facă niciun zgomot, să nu spună nicio vorbă.

— Plecăm într-o aventură, i-am spus.

— Poate să vină şi Fanny? a întrebat, în timp ce eu îi încheiam pantofii.

Mi-am dus degetul la buze şi am făcut semn că da. Mama Mae şi Fanny au venit la uşă. Se vedea că le era frică.

— Fuga, a spus Mama, George a zis să vii acuma.

— Ia ăsta!

Fanny mi-a aruncat un săculeţ, grăbită să se descotorosească de el.

— Dormea? am întrebat, muşcându-mi buza ca să nu plâng.

Fanny a făcut semn că da.

— Ai luat tot din cutie? am întrebat. Fanny a dat din nou din cap că da.

— Ai luat şi perlele? am întrebat. Fanny, mută de spaimă, a făcut semn că erau în săculeţ.

Mama Mae ne-a zorit; Papa George ne aştepta jos. Văzuse semnalul de la bucătărie, ceea ce însemna că Beattie terminase. Unchiul Jacob era la uşă, cu Papa George.

— Te rog, Unchiule, mai gândeşte-te, i-am spus.

— Nu, stau aci, a spus Unchiul Jacob. Sunt prea bătrân să fug. Şi tre' să am şi grijă dă Beattie şi domniţa Martha.

Papa ne-a repetat instrucţiunile chiar înainte să ieşim din casă. Urma să ne conducă prin pădure, pe lângă cimitir şi ocolind colibele. Dacă planul funcţiona, dacă Beattie reuşea să ajungă la Jamie şi la Eddie şi să taie sforile cu care erau legaţi, urma să ne întâlnim cu ei în pădure. Dar, ne-a avertizat Papa, trebuia să plecăm fără ei dacă nu ne aşteptau acolo. A privit-o pe Fanny în timp ce ne vorbea, şi toţi ştiam cât de important era pentru ea să reuşim. Eddy era viaţa ei.

— Hai, duceţi-vă acum, a spus Unchiul Jacob, deschizând uşa fără să facă zgomot. Allah fie cu voi.

Am prins-o pe Elly de o mină, iar Fanny de cealaltă. Lui Elly i se spusese să nu scoată niciun sunet şi mă rugam să asculte.

Când ochii ni s-au obişnuit cu întunericul, a devenit mai uşor să ne ţinem după Papa. Când l-am văzut pe Eddy în pădure, Fanny i-a dat

drumul lui Elly şi a alergat la el. Ceva mai departe a nechezat un cal şi Elly, uitându-şi promisiunea, l-a întrebat pe Papa ce cal era acela. Ca la comandă, toţi adulţii iau făcut semn să tacă.

Eddy a vorbit repede. Beattie venise la ei după ce reuşise să-l adoarmă pe Marshall cu picături. L-a asigurat pe Eddy că dormea dus în bucătărie, iar Rankin era la colibe, prea beat ca să mai ştie ce-i cu el.

— Unde-i Jamie? a întrebat cineva.

— S-a dus fuga la Belle, a spus Eddy. I-am zis s-aştepte, da' n-a vrut s-asculte.

Planul era ca, odată ajunşi la Belle, eu să rămân. Intenţionam să-i cer lui Will Stephens să mă primească la el şi apoi să mă ajute să ajung la Williamsburg. Speram, date find împrejurările, că părinţii lui Meg erau dispuşi să ne ajute pe mine şi pe Elly. Ceilalţi aveau să plece pe jos, spre nord. Părea să fie singura lor speranţă.

— Hai să mergem, a spus Papa, conducându-ne mai adânc în pădure. Ben a zis că o să ne arate pe unde s-o luăm.

Am pornit repede şi, chiar dacă făcea eforturi să ţină pasul, Elly a obosit în curând şi a început să se plângă. După ce Eddy a luat-o pe umeri, am grăbit toţi pasul şi în curând mi se părea şi mie greu să ţin ritmul. Am auzit-o pe Mama, în faţa mea, gâfâind. Ajunseserăm aproape de luminiş când a căzut. Papa a ajutat-o să se ridice şi Mama şi-a sprijinit toată greutatea pe el când a condus-o s-o aşeze pe un buştean căzut. Era furioasă pe ea şi s-a răstit la Papa când a propus să ne oprim şi să facem o mică pauză. El a îmbrăţişat-o şi ea a izbucnit în plâns, ceea ce nu mai văzusem până atunci.

— O să fie bine, Mazzie.

Papa a folosit un nume de alint pe care nu-l mai auzisem şi l-a rostit cu atâta tandreţe, încât mi-a venit să plâng.

— Da' Beattie şi băieţii ei?

— Mae, ştii că n-avem de-ales. Cum să fugă cu ăia mici? Şi ştii doar că n-o să-i lase-aci.

— Şi cum o să trăim? Unde-o să ne ducem, George? N-avem nimica.

Cuvintele ei mi-au amintit de săculeţul pe care mi-l dăduse Fanny când eram încă acasă. În el erau toate bijuteriile soacrei mele. Pietrele au sclipit când am luat o parte din ele.

— Mama, scoate-ţi basmaua, am spus, şi pune astea dedesubt.

Mama Mae şi-a suflat nasul şi a scuturat din cap.

— *Nu,* alea-s pentru tine şi pentru Elly. O să aveţi nevoie dă ele.

— Ia-le, Mama. Sunt ale tale la fel de mult cum sunt şi ale mele.

N-am mai aşteptat să-mi răspundă şi i-am dezlegat basmaua, am ascuns bijuteriile în părul cărunt şi am legat la loc basmaua roşie, pe care o cunoşteam atât de bine. Când Papa a zis că era vremea să plecăm, am văzut cât de greu i-a fost lui Mama să se ridice şi m-am

întrebat dacă n-ar fi fost mai bine să-i dau bijuteriile lui Fanny. Dar nu mai era timp.

Hai, hai, ne-a zorit Eddy şi am pornit din nou la drum.

Ben şi Belle ne aşteptau în luminiş, la marginea pădurii.

— Unde-i Jamie? a întrebat Belle, neliniştită.

— Nu-i aci? a întrebat Eddy. A luat-o înainte, a zis că vine la tine.

— N-a venit, Eddy, a spus ea.

— De fugit a apucat să fugă, ştiu, a spus Eddy, imediat ce-a adormit negustoru' a venit Beattie şi ne-a tăiat sforile.

— Hai, nu mai e timp de pierdut, a spus Belle cu voce tremurătoare, trebuie să plecaţi.

Ben a dat din cap.

— Are dreptate, Papa.

Au tăcut toţi, şovăind. Belle i-a împins de la spate.

— Hai, plecaţi, a spus ea. Când vine Jamie îl trimit după voi. Plecaţi acum.

Mama a rămas în urmă. A îmbrăţişat-o pe Belle, apoi pe mine.

— Abinia, mi-a şoptit, o să fiu mereu Mama a ta.

Am sărutat-o, dar n-am avut curaj să îi spun vreun cuvânt tandru. I-am zis:

— Mama, nu-ţi face griji pentru Beattie şi băieţii ei. Imediat ce mă aşez, o să trimit după ei.

Papa a luat-o de mină. Ben a trecut înaintea lor. M-am uitat, cu Belle, cum dispar în întuneric şi, după ce s-a mai uitat o dată după Jamie, ne-a zorit pe mine şi pe Elly să intrăm în casă. La uşă am ezitat.

— Cred că ar trebui să ne ducem direct la Will Stephens, am spus.

Belle m-a tras înăuntru.

— Lavinia, Will Stephens nu s-a întors încă. E sus, la izvoare, cu domniţa Martha.

— Ce?! Cum adică?! Nu-i acasă?

— Trebuie să apară de-acum. Domniţa Martha o să aibă un copil. E prea cald pentru ea aici. Will a dus-o la munte, la Salt Springs.

Am îngheţat de frică.

— Belle! N-aş fi venit dacă aş fi ştiut. Nu putem să rămânem aici. E prea periculos.

— O să fie bine, Lavinia. O să vă ascundeţi la Ben şi la Lucy, a spus Belle.

— Nu, nu! Nu putem să riscăm atât de mult, am spus. O să-l omoare pe Ben dacă mă găseşte la el.

— Ben a zis că te ascunde până vine Will Stephens înapoi.

— O, Doamne, o să ne omoare pe toţi.

Pradă panicii, începusem să mă mişc de colo-colo.

— Trebuie să mă întorc, Belle. Trebuie să mă întorc!

Belle m-a prins de braţ şi m-a întors către ea.

— Lavinia, la ce să te-ntorci? N-a mai rămas nimic. Marshall nu-i sănătos la cap. Ştii bine.

— Ce să fac? am întrebat-o.

Elly a început să plângă.

— Ce s-a întâmplat, Mama? Unde-i Fanny, Mama? O vreau pe Fanny.

Am făcut un efort să mă liniştesc şi să-mi liniştesc copilul. Am întins-o pe o saltea într-un colţ şi am mângâiat-o până când a adormit. Apoi am rămas să aştept, cu Belle, mergând de colo-colo prin cameră.

Când Ben s-a întors, târziu, era leoarcă de transpiraţie.

— Au făcut o bucată bună de drum, a spus.

N-a mai pierdut timpul. S-a apropiat de fiica mea, care dormea, şi a ridicat-o în braţe. I-am privit din nou cicatricea vineţie care se întindea pe gât şi pe maxilar, până la urechea care-i fusese tăiată. Mă întrebam ce oare îl făcea să fie atât de curajos.

— Ben, eşti sigur? l-am întrebat.

M-a privit cum făcea când eram copil.

— Hai, Abinia, mi-a spus, luând-o înainte.

În noaptea aceea am tot adormit şi ne-am trezit până când căldura zilei a devenit insuportabilă în ascunzişul nostru de sub acoperişul de şindrilă.

Mă îndoiesc că am fi supravieţuit dacă nu erau câţiva copaci care să umbrească coliba. Când Ben a deschis trapa micuţă, eu şi Elly am scos capetele ca să putem respira în aerul mai răcoros.

Lucy, soţia lui Ben, ne-a dat apă rece, dar au închis din nou uşa. Spaţiul în care ne ascundeam se afla imediat sub acoperişul unei anexe aflate în spatele colibei lui Ben şi era foarte jos, cât să reuşim doar să ne târâm. La început am crezut că aveam să ne ascundem sub scândurile podelei, în groapa unde ţineau plantele rădăcinoase. Dar Ben a spus că acela era primul loc unde ne-ar fi căutat.

Coliba lui Ben era diferită, având acel spaţiu neobişnuit, despre existenţa căruia nu ştia nimeni. Nu aveam idee de ce fusese construit, dar bănuiam că noi două nu eram primele care se ascundeau acolo.

I-am explicat situaţia lui Elly cât de bine m-am priceput. La început m-a surprins faptul că era atât de ascultătoare, dar mi-am dat apoi seama că fusese de mult conştientă de situaţia tensionată din casă. Nu-şi făcea griji decât pentru Fanny. Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă s-o liniştesc şi am încercat să omor timpul povestindu-i, în şoaptă, cum mă jucam cu Fanny şi Beattie în copilărie. Încercam s-o răcoresc pe Elly udându-i hainele cu apă; din fericire era epuizată şi de multe ori aţipea.

Spre uşurarea noastră, Lucy a deschis trapa după-amiaza, târziu, ca să ne dea nişte mămăligă şi lapte. Mi-am dat seama din felul rece în

care ne trata că nu-i convenea că ne aflam acolo şi îi era teamă şi n-am învinovăţit-o. Mai mult, chiar dacă era grasă de fel, era evident că era gravidă. Am încercat să-i mulţumesc în şoaptă, dar mi-a răspuns numai printr-o mişcare a capului.

Scoseserăm capetele afară şi inspiram cu nesaţ aerul răcoros, când Lucy ne-a sâsâit să ne ascundem la loc. N-a mai aşteptat şi a trântit uşa, închizându-ne din nou în bezna sufocantă. La puţin timp după aceea am auzit cai şi, spre groaza mea, vocea lui Marshall. I-am acoperit lui Elly gura cu mâna ca să-i amintesc că-mi promisese să nu răspundă dacă tatăl ei o striga. Dar nu a strigat-o. În schimb l-am auzit spunându-i lui Lucy că întrase în casa lui Will Stephens, şi, negăsind pe nimeni acolo, mă căutase peste tot. Fusese şi la bucătăria goală şi căutase şi acolo. Marshall n-a coborât de pe cal, ci s-a mulţumit să spună:

— Bănuiesc că nu sunteţi chiar atât de proşti încât să ascundeţi pe cineva.

— O, nu, conaşu' Marshall, a spus Lucy. N-ascund pă nimenea.

— Unde-i Ben?

— La câmp, cu ăilalţi negri.

— Şi Belle? a întrebat el. Unde e?

— Nu ştiu, conaşu' Marshall, nu-i niciodată la treabă, a spus Lucy. Belle asta nu munceşte dăloc! Să-nvârte dă colo-colo p-aicea. Conaşu' Will nu poa' s-o facă să muncească dăloc. Nu-i bună dă ni…

Marshall a râs, cu cruzime.

— Nu-ţi face griji, o s-o caut şi dacă pun mâna pe ea n-o să-i mai facă necazuri.

A plecat, apoi s-a oprit şi s-a întors spre ea:

— Lucy, a spus de parcă s-ar fi răzgândit, să-i spui lui Ben că o să-l spânzur împreună cu toată familia lui dacă aflu că ascunde vreunul dintre fugarii mei.

— Nu, domnu', conaşu' Marshall, nu face Ben una ca asta, a spus Lucy.

Mult timp după plecarea lui, Lucy nu a deschis uşa ca să ne lase să luăm aer. Am aşteptat până când am crezut că ne sufocăm şi am bătut uşor în scânduri. Când Lucy a răspuns, avea faţa încă schimonosită de frică.

— Unde e Ben? am întrebat.

A ridicat din umeri.

— Belle?

A scuturat din cap.

În noaptea lungă care a urmat, Lucy a deschis uşa de două ori. Elly a dormit pe sponci, iar eu n-am închis ochii. Mă tot gândeam la cum avea să se încheie acel coşmar şi niciun scenariu nu se sfârşea bine. Până dimineaţă, convinsă că singura soluţie era să mă predau, eram

disperată să trec la fapte. Cu toate acestea, ştiam că nu puteam să continui fără ajutorul lui Ben. Aşteptarea părea fără sfârşit.

CAPITOLUL CINCIZECI ŞI PATRU

Belle

După ce Ben le-a dus pe Lavinia şi pe Elly la el, am rămas trează toată noaptea, aşteptând să apară Jamie. M-am gândit la Beattie şi la cât de frică trebuia să-i fie, aşteptând dimineaţa. M-am gândit la Unchiul Jacob, singur la conac cu domniţa Martha şi la cum trebuia să se descurce de unul singur. Mă întrebam cât de departe ajunseseră, cum rezistă Mama. Şi unde era Jamie al meu?

În prima dimineaţă când Lavinia era ascunsă sub acoperiş, Ben a zis că trebuie să se ducă să muncească la câmp. Ştia că Marshall o să vină şi a zis că trebuia să ne purtăm ca şi cum era o zi ca oricare alta. Ne-a zis mie şi lui Lucy să facem treabă şi, când vine Marshall, să zicem doar „Da, domnu'“, nimic altceva, doar „Da, domnu'“.

Şi după-masă, spre seară, Marshall chiar a apărut. Duceam laptele în cămară, dar l-am auzit şi m-am ascuns ca să nu mă vadă.

M-am pus iar pe aşteptat, dar când sa întunecat, iar i-am zis lui Ben că nu mai pot să rabd. Trebuia să-l găsesc pe Jamie. Cine ştie, poate zăcea pe undeva şi avea nevoie de mine sau poate că doar se ascundea în pădure. Sau, mai rău, poate că se-ntorsese la domniţa Martha. Ştiam că Marshall şi Rankin erau plecaţi să-i caute pe ceilalţi şi eram sigură că nu aveau să se întoarcă în noaptea aceea.

La început Ben a refuzat, a spus că trebuia să rămânem acasă să-l aşteptăm pe Will Stephens. I-am zis că eu mă duc oricum. Ben n-a vrut să mă lase să mă duc singură, aşa că a zis că vine cu mine.

Luna era sus pe cer când am plecat; am luat-o pe lângă cimitir, apoi am ajuns la conac şi am intrat în pivniţă. Am mers încet, ca atunci când eram mici şi ne jucam, încercând să nu facem zgomot. Călcâi, vârf, călcâi, vârf. Am ascultat bine, apoi am deschis uşa care dădea în culoar. Era beznă şi pustiu, aşa că am urcat repede scările şi am intrat direct la domniţa Martha, unde ştiam că trebuia să fie Unchiul. Era o lampă aprinsă şi Unchiul era la capul patului, pe un scaun, lângă domniţa Martha care dormea ca un copil. Ben a rămas cu spatele lipit de uşă. Nu cred că mai fusese vreodată în camera domniţei Martha.

— Unchiule, am spus în şoaptă.

Nu m-a auzit, aşa că l-am strigat din nou. Atunci s-a uitat la mine, dar a rămas locului; m-am apropiat, apoi am încremenit. Ceva nu mergea bine. M-am tot uitat în jurul meu până am văzut că domniţa Martha nu părea în regulă. Era prea tăcută şi, când m-am apropiat, am văzut că avea ochii deschişi, gura deschisă, dar de respirat nu mai respira.

— Făcea tare urât, a zis Unchiul. I-am dat picături, da' tot ţipa după

Jamie al ei, aşa că i-am mai dat. Nu-i mai dădusem niciodată, aşa că am tot pus în apă şi i-am dat să bea pân-a tăcut.

— S-a dus, am zis.

Unchiul Jacob se tot uita la ea, de parcă ochii lui ar fi putut s-o mai trezească.

— Unchiule! i-am zis, scuturându-i braţul. Du-te şi cheam-o pe Beattie, zi-i să vină aici, i-am spus, când s-a uitat la mine. Du-te repede, Unchiule.

L-am sărutat pe capul albit şi apoi l-am tras în sus şi l-am împins spre uşă. A trecut pe lângă Ben de parcă nici nu l-a văzut.

— Du-te, am zis. Du-te şi adu-o pe Beattie. Trimite-o încoace.

N-a zis nimic, dar a pornit pe scări. M-am întors s-o mai verific o dată pe domniţa Martha.

— E moartă de-a binelea, i-am zis lui Ben.

M-am uitat pe geam şi am văzut că Unchiul Jacob aproape ajunsese la bucătărie.

— Hai, Belle. S-o-ntindem d-aci, a zis Ben.

— Stai, am zis.

Imediat am văzut-o pe Beattie ieşind în fugă din bucătărie şi venind spre conac.

— Vine Beattie, i-am zis lui Ben.

Am coborât scările şi am aşteptat-o pe Beattie la uşa din spate. Plângea, se bucura că ne vede.

— L-ai văzut pe Jamie? am întrebat-o.

A dat din cap.

— Am impresia că da, cre'că l-am văzut o dată prin spatele grajdurilor. După ce-au plecat toţi, am ieşit să mă uit după el, da' nu mai era.

— Dacă-l vezi, zi-i să vină la mine, i-am spus.

— Belle! Tre' să plecăm! a spus Ben.

Beattie s-a uitat în sus pe scări.

— Mă duc să văd ce face domniţa Martha.

— S-a dus, i-am zis.

— Aşa zice şi Unchiu'. Tre' să văd cu ochii mei, a zis Beattie.

Am plecat cu Ben pe unde veniserăm. Am trecut pe lângă cimitir, apoi pe lângă livadă, până când am ajuns dincolo de colibe. Era destul de întuneric, dar cunoşteam amândoi foarte bine locurile, aşa că am ştiut pe unde s-o luăm. Mai întâi a auzit Ben caii, apoi amândoi am auzit voci. Ne-am întins pe jos.

— Ahh! A zis Ben.

— Şşşt, am făcut la el, dar mi-am ridicat capul să văd şi eu.

Şi i-am văzut pe toţi, legaţi unii de alţii, cu Rankin şi încă doi pe cai, împingându-i de la spate. Toţi. Mama, Papa… apoi l-am văzut pe Jamie! Era legat şi el. Îi duceau pe toţi la colibe.

— Îl vezi pe Marshall? l-am întrebat pe Ben.

— Nu, cre'că o fi căutând-o încă pă Abinia.

— Ce ne facem?

— Tre' să ne-ntoarcem la conac şi să vorbim cu Beattie.

— Şi ea ce-o să facă? am întrebat.

— Nu ştiu, da' tre' să ne gândim la ceva, a spus Ben şi m-a apucat de braţ.

Când am ajuns, Beattie cobora scările ţinând lampa din camera domniţei Martha. Era s-o scape când ne-a văzut.

— Ce căutaţi aci să mă speriaţi în halu' ăsta? a zis ea.

— Şşşt, a spus Ben, stinge lumina. S-a-ntors Rankin şi i-au prins pă toţi.

— Papa, Mama… am zis.

— Nu! a zis Beattie.

Apoi s-a aşezat pe trepte şi a început să plângă.

— Marshall a zis că dacă-i prinde, îi vinde, până şi pă Papa.

Ben i-a spus:

— Beattie, n-avem timp dă plâns.

— Da' o să-i vândă pă toţi, a zis, plângând în hohote. Mama, Papa…

— Opreşte-te şi stinge aia! I-a zis Ben. Tre' să ne gândim la ce-avem dă făcut.

Beattie a încercat să stingă lampa, dar tremura aşa de tare că Ben i-a smuls-o din mână. Cumva au reuşit s-o scape. Faţa de masă s-a aprins şi a trebuit să călcăm toţi pe ea ca s-o stingem. Apoi i-a venit lui Ben ideea.

— Beattie, a zis el, în seara asta o să dai foc la casă.

Ne-am uitat amândouă la el de parcă o luase razna. Dar el a continuat:

— Când vin ei încoa' să stingă focu', io le dau drumu' la toţi. De data asta o s-o ia peste pârâu, pă lângă afumătoare. E mai greu, da' au mai mulţi sorţi, Papa ştie drumu'.

— Şi cum să dau io foc? a întrebat Beattie.

— E uşor, a zis Ben. Îţi pregătesc io cu Belle tot ce trebe. După aia noi ne ducem dincolo dă colibe şi ne uităm d-acolo. Tu n-ai decât s-aştepţi să să liniştească toţi şi după aia zici că te duci să vezi ce face domniţa Martha, vii încoa' şi dai foc. Ai grijă să ardă ca lumea şi după aia ieşi afară. Când o să vadă focu', Rankin şi ăilalţi o să vină să-l stingă. Când pleacă, noi îi dezlegăm pă toţi. Tu îţi iei băieţii şi fugi cu ei.

— O, Ben, eşti sigur? a zis Beattie.

— Ce altceva să facem? a spus Ben.

— Belle? a întrebat Beattie.

— Trebuie să facem ceva, am zis.

Mi s-a părut că am aşteptat o veşnicie în pădure cu Ben. L-am auzit

cum a început să respire greu când s-a văzut, în sfârşit, focul. Beattie a reuşit să-l aprindă cum trebuie, dar nenorocirea era că Marshall încă o căuta pe Lavinia şi Rankin nu vedea nimic fiindcă era prea beat. Până a ajuns Rankin, focul deja ieşea pe ferestre şi el băuse atât de mult, că nici nu mai era în stare să gândească. Mai întâi s-a dus să vadă mai de-aproape şi abia după aceea a început să strige la oameni să aducă apă. Eu şi Ben n-am mai pierdut timpul. Ben a fugit la colibe să-i dezlege, iar eu m-am dus s-o ajut pe Beattie cu copiii. Dar am găsit-o la uşa bucătăriei, plângând. Zicea că nu-l găsea pe Unchiul. Focul ardea puternic, aşa că am apucat-o pe Beattie şi i-am zis să ia băieţii şi să se mişte, fiindcă nu mai aveam timp şi toţi o aşteptau pe ea. Dar nu s-a oprit din plâns, îşi făcea griji că Unchiul se întorsese în casă. Focul lumina de parcă era miezul zilei şi nu-mi trecea prin cap decât că trebuia să fugim de-acolo, aşa că i-am tras una lui Beattie şi i-am zis să aducă imediat copiii.

Când am ajuns la colibe, Ben îi dezlegase deja pe toţi şi se pregăteau să fugă, dar Mama se tot agita. Zicea că nu vrea să plece. Că şi prima dată îi prinseseră din cauza ei, că nu putea să alerge destul de repede, aşa că ea rămâne acolo şi gata. Apoi Papa a zis că dacă Mama nu pleacă, nu mai pleacă nici el, dar Mama s-a supărat şi i-a zis să plece. Ben a zis:

— Papa, tre' să mergi cu ei, să le-arăţi pă un' s-o ia. Au nevoie dă tine.

Aşa că Papa a zis că o să le arate drumul şi apoi o să se întoarcă după Mama. Mama i-a spus:

— George, du-te şi stai acolo, ajut-o pă Beattie cu băieţii. Io mă descurc.

Dar ştim cu toţii că Papa o să se întoarcă.

Focul de la conac ardea straşnic şi am văzut că lui Jamie al meu îi trecea prin cap să se ducă acolo. M-am dus repede la el.

— Jamie, domniţa Martha s-a dus, i-am zis.

— Cum adică s-a dus? De unde ştii?

— Am văzut-o. A murit, i-am zis. A luat prea multe picături. A murit dinainte să ia foc casa. S-a dus, Jamie.

— Marshall a făcut-o! A ucis-o! E numai vina lui!

— Hai, i-am zis, împingându-l. Du-te cu ei. După ce scapi, scrie-mi. O să-ţi trimit bani să-ţi iei actele.

— Haide, a zis Ben. Tre' să mergem. Fanny plângea, Beattie plângea, Papa plângea.

Ben le-a zis:

— Gata cu bocitu'! Luaţi-i p-ăia mici şi hai!

Fanny l-a luat în braţe pe unul dintre băieţii lui Beattie, Eddy l-a luat pe celălalt şi Jamie se uita la mine de parcă mă întreba ce să facă. E cât mine de înalt, dar se uita la mine cum făcea când era mic.

— Du-te, i-am zis. Repede, după ei. Scrie-mi, o să-ţi trimit bani.

Ben a spus:

— Haide!

A tras de Papa şi, când a plecat el, au luat-o toţi în urma lui.

După ce-au plecat, Mama a rămas locului, pe jos. Cerul era roşu şi vuietul focului de la conac suna ca o furtună. I-am zis lui Mama să se întoarcă cu mine la Will Stephens, dar a zis că se duce la ea acasă să-l aştepte pe Marshall acolo. Nu părea în stare să se descurce singură, aşa că am ajutat-o, dar nici la bucătărie n-am ajuns, că a trebuit să se aşeze din nou. Zicea că o doare-n piept şi am văzut că nici nu putea să respire bine. Îmi tot zicea să plec, că ea se descurcă.

— O să stăm aici, pe iarbă, până-ţi revii, Mama.

Ne-am aşezat şi niciuna din noi nu zicea nimic. Am îmbrăţişat-o şi ea a închis ochii. Ne-am ridicat şi am pornit din nou, dar n-a reuşit să ajungă decât până la bucătărie. Chiar atunci, acoperişul conacului s-a prăbuşit.

— Crezi că o să ajungă până aici, o să ardă şi bucătăria? am întrebat-o.

— Nu, a zis ea, au construit bucătăria destul de departe cât să nu ardă casa dacă ia foc ceva aci.

Am ajutat-o să se aşeze şi mi-a zis din nou să plec. Ştiam că are dreptate.

Am luat-o în braţe şi i-am zis să reziste până mă întorc după ea cu Will Stephens. Am luat-o spre uşă, dar Mama m-a strigat. Şi-a scos basmaua şi a luat de sub ea nişte perle. Le ştiam de la conac. Erau ale domniţei Martha! Mama le-a legat strâns cu basmaua şi mi le-a băgat în buzunar.

— Dă-le la ăilalţi, mi-a zis.

M-am dus spre uşă, dar am auzit-o vorbind singură:

— Mi-e frig la cap, zicea, frecându-şi urechile.

Părea pierdută ca un copil.

Mi-am scos basmaua mea verde, murdară şi i-am pus-o pe cap, apoi am sărutat-o şi i-am zis:

— Stai aici, Mama. Mă întorc după tine.

Ştiam că trebuie să fug. Simţeam că avea să se întâmple ceva rău. M-am întors să mă uit la uşa deschisă a bucătăriei şi am dat cu ochii de el. Era negru tot la faţă de la foc de nici nu-mi dădeam bine seama cine e, dar, când mia spus numele, mi s-au înmuiat picioarele şi mi-a stat mintea-n loc. După aia îmi aduc aminte doar cum mă târa Rankin în sus pe deal, unde mă aştepta Marshall cu funia în mână ca să mă spânzure că dădusem foc la casă.

Se pregăteau să îmi lege mâinile când a apărut Mama. Ţipa la Marshall să se oprească chiar în clipa aia. Vorbea cu el de parcă era copil mic, aşa că s-a oprit s-o asculte. Gâfâia tare când a ajuns lângă

noi, dar ştia ce-avea Marshall de gând să facă, aşa că a venit direct la noi şi m-a tras deoparte.

— Marshall! Ce crezi că faci aci? a zis Mama. Nu crezi c-ai făcut destule rele?

Marshall s-a repezit să mă înşface. Eu m-am ascuns după Mama. Avea funia în mână, dar Mama a rămas acolo, uitându-se fix la el.

— Conaşu' Marshall, a spus ea, ai dă gând să-i faci ceva la Mama care-a avut grijă dă tine când erai mic?

Marshall a dat să mă apuce din nou, dar Mama s-a aşezat în calea lui.

— Marshall, a zis ea, opreşte-te odată! Ce tot faci?! A intrat dracu-n tine? Dă când a murit Sally parcă numa' rău faci. Opreşte-te odată! Mi-ai folosit fata toţi anii ăştia ca p-un animal din grajd. Ai făcut la copii… că-s albi, că-s negri, ţie nu-ţi pasă. Elly a ta e soră cu Jamie, cu Moses, cu toţi băieţii lu' Beattie – toţi sunt fraţii ei! Da, aşa e! Da' au fugit toţi.

Au fugit dă tine. Abinia a fugit, Elly a fugit, până şi Beattie a mea a fugit dă tine cu copii cu tot. Acu' ce-ai să faci?!

Marshall s-a întins iar după mine, iar Mama s-a aşezat iar în calea lui.

— Marshall! a zis ea. Ajunge! Acu' vrei s-o omori pă Belle? E sor-ta! Las-o-n pace! Era timpu' să-ţi zică cineva că-i sor-ta. Mai întâi i-ai făcut un copil şi acu' vrei s-o omori. Tu eşti chiar dracu', să-ţi omori sora!

Marshall n-a zis nimic. S-a uitat tare ciudat la mine. Mi-am dat seama că nu-i mai spusese nimeni până atunci că sunt sora lui.

Dar Mama nu s-a oprit.

— Chiar aşa, Marshall! a zis ea. Belle e sora ta. Tac-tu a iubit-o, da' nu aşa cum aţi crezut tu şi cu domniţa Martha. Eram acolo când s-a născut şi ştiu că e copilu' lu' tac-tu.

Marshall se uita la Mama. Ea continua să vorbească.

— Aşa, Marshall. Ia-mă pă mine. Io am dat foc la casă. Io am ascuns-o pă Abinia. Io i-am zis lu' Beattie să fugă, ştiu şi unde s-au dus, da' n-o să-ţi zic nimica.

Marshall a scos un urlet şi a prins-o pe Mama. Am încercat să trag de ea când s-a apucat să-i pună funia de gât, dar Rankin m-a lovit din spate şi am căzut.

CAPITOLUL CINCIZECI ŞI CINCI

Lavinia

Noi, din coliba lui Lucy, nu ştiam nimic din ce se întâmplase în noaptea aceea lungă. Aproape de zorii zilei, Ben a venit în fugă. L-am auzit din ascunzătoare. Zicea că se duce după Will Stephens. Lucy l-a implorat să nu plece, fiindcă se temea de ce s-ar fi putut întâmpla dacă era prins fără învoire scrisă. El a spus că trebuia neapărat să plece. Marshall şi Rankin o prinseseră pe Belle. Erau siguri că ştie unde fugiseră ceilalţi şi aveau de gând s-o spânzure dacă nu le spunea.

Auzind aşa ceva, n-am mai rezistat. Ştiam că Belle ar fi preferat să moară, decât să ne pună în pericol pe vreunul dintre noi, şi ştiam că Marshall n-ar fi ezitat s-o omoare. Am simţit că înnebunesc şi am început să bat în uşă până când Ben a deschis-o. A încercat să mă liniştească, dar nu s-a putut înţelege cu mine.

— Ajută-mă să cobor! Am insistat. Ajută-mă să cobor!

Aş fi sărit dacă nu s-ar fi întins Ben după mine şi, odată ce am simţit pământul sub picioare, am luat-o la fugă.

Dar Elly nu a vrut să rămână singură. A sărit şi ea în braţele lui Ben, după mine. I-am strigat să se întoarcă la Ben, dar nu m-a ascultat. Nu ştiam ce să fac, aşa că am prins-o de mână şi am luat-o din nou la fugă pe poteca ce se întindea de-a lungul pârâului. Mi se părea că alergăm de ore în şir când am auzit nechezat de cai în spatele nostru. Am apucat-o pe Elly şi am tras-o după mine în tufişuri, unde i-am făcut semn să nu facă zgomot. Am auzit caii apropiindu-se, apoi o voce de bărbat.

— Rankin, am spus în şoaptă, apoi ne-am ascuns mai adânc în desiş. Am rămas acolo cât au trecut ei, la o distanţă destul de mică încât să aud ce vorbeau şi să aflu că erau din nou în căutarea fugarilor.

Oare unde era Marshall? Unde era Belle? Imediat ce mi s-a părut că suntem în siguranţă, am luat-o din nou la fugă. O trăgeam pe Elly după mine, înciudată că ea era prea înceată. În cele din urmă n-a mai putut să alerge şi a început să mă tragă de mină. M-aş fi oprit să vorbesc cu ea, dar, pe măsură ce ne apropiam de casă, am simţit un miros puternic de fum şi o teamă pe care n-o mai încercasem a început să mă împingă de la spate. Am lăsat-o acolo şi am gonit înainte. Nu-mi mai simţeam picioarele, nu erau obişnuite cu un asemenea ritm, iar plămânii ameninţau să nu mai facă faţă. Mi-am interzis să mă gândesc că putea fi prea târziu şi mi-am adunat toate puterile ca să ajung acasă. Apoi am făcut o greşeală. Vrând să o iau pe o scurtătură, am lăsat în urmă poteca şi m-am aventurat printre arbuşti unde, în scurt timp, m-am trezit, spre groaza mea, înţepenită. Am tras tare ca să-mi eliberez fustele dintre spinii rugilor de mure în care se prinseseră. În

timp ce mă chinuiam să mă eliberez, Elly m-a prins din nou din urmă. S-a agăţat de braţul meu, plângând în hohote şi încercând să mă oprească. Dar un copil de şapte ani n-are destulă forţă ca să oprească o femeie în toată firea, aşa că am împins-o, înnebunită, iar ea a căzut. M-a privit de parcă nu-i venea să creadă.

— Rămâi aici, am rugat-o.

M-am întors şi am luat-o din nou la fugă, pe potecă, până am ajuns la pârâu.

Voiam să-l traversez păşind pe pietrele care ieşeau din apă, dar, din greşeală, nu mi-am scos pantofii şi pe la jumătate am alunecat pe pietre şi am căzut cu zgomot în apă. Răceala apei m-a şocat şi am rămas pe loc o clipă, năucită, cu pârâul curgând zgomotos în jurul meu, până când am privit în sus şi am recunoscut afumătoarea noastră pe malul celălalt. Clădirea gri mi-a amintit că mă aflam aproape de casă. M-am ridicat, cu fustele ude şi grele, şi m-am grăbit să ajung la mal, agăţându-mă de pietrele care ieşeau din apă.

La poalele dealului m-am oprit gifiind şi m-am îndoit de mijloc, încercând să-mi recapăt suflarea. Elly m-a prins cumva din urmă din nou şi de data asta s-a agăţat ca un pisoi de fustele mele ude. Mi-era groază de ce ar fi putut să vadă, dar deja era prea târziu, aşa că am luat-o de mână şi, împreună, am urcat până în vârf. Ajunsă acolo, am înmărmurit. Elly a văzut şi ea şi a scâncit; şi-a desprins mâna dintr-a mea şi s-a aşezat pe jos. Am înaintat încet, ca într-un vis.

Stejarul nostru uriaş se înălţa în vârful dealului, iar frunzişul bogat umbrea creanga de care atârna trupul. N-am mai vrut să privesc din nou în sus după ce am recunoscut basmaua verde şi pantofii lucraţi manual, cu vârfurile îndreptate în jos. Am simţit o durere ascuţită în piept. M-am aplecat, icnind. Trebuie să ajung acasă, mi-am spus, poticnindu-mă. Să iau un cuţit, m-am gândit, şi să tai funia. O să respire din nou; o să-şi revină.

Dar nu mai era nicio casă. Mă uitam şi nu-mi venea să cred. Casa noastră dispăruse; pe locul ei era doar nişte moloz din care ieşea fum. Mă chinuiam să înţeleg ceva.

Am auzit un strigăt. Cuvintele parcă fierbeau în arşiţa zilei de august. Era vocea lui Jamie.

— Ai ucis-o! Ai ucis-o!

Mi-am adunat curajul şi am mai aruncat o privire către copac. Marshall era alături, în picioare. Jamie se apropia de el cu pas hotărât, un băieţandru cu atitudine de om în toată firea. Avea în mină o puşcă. Se auzea bâzâit de muşte şi urletul unui câine.

Marshall m-a privit.

— Lavinia.

Ne-a făcut cu mâna, de parcă se bucura că ne vede.

Jamie a îndreptat puşca spre Marshall.

— Tată! a scuipat el cuvântul. Tată!

Marshall s-a întors spre băiat. Puşca s-a descărcat cu zgomot iar lovitura l-a împins pe Marshall înapoi. Au sărit bucăţele din el, parcă erau seminţe de păpădie purtate de vânt. M-am năpustit înainte ţipând, fără să mă pot opri. I-am luat puşca lui Jamie.

— Fugi, am ţipat la el, fugi!

Am rămas locului, privind, dar nu m-am putut apropia de copac. Am auzit hohote de plâns şi mi-am dat seama că şi ceilalţi urcau dealul. M-am întors spre ei, implorând ca cineva să se ducă după căruţă, să o dea jos pe Mama. Apoi m-am prăbuşit pe iarba arsă de soare.

Am auzit căruţa apropiindu-se cu zgomot pe pietre. Lodo, catârul nostru, sa poticnit simţind mirosul morţii, dar Eddy l-a lovit cu biciul şi l-a făcut să pornească din nou. În sfârşit, catârul a ajuns sub stejar, tremurând şi cu spinarea lucind în soare, trăgând după el căruţa.

— Aveţi grijă, i-am implorat, fără să am curajul să-mi ridic privirea.

Dar, înainte să aud zgomotul înfundat, m-am uitat şi am văzut basmaua verde a lui Belle căzând în căruţă. Când Lodo a început să coboare, ţipetele lui Papa păreau să străpungă dealul.

M-au dus la închisoare când am spus că eu îl împuşcasem pe Marshall. În prima zi sufeream atât de tare, că n-am putut decât să mă mişc de colo-colo. Nu puteam să-mi scot din cap imaginea groaznică a lui Mama. N-am vrut să văd pe nimeni până a doua zis, când mi s-a spus că venise Will Stephens să îmi spună ceva despre fiica mea.

Nu-l mai văzusem pe Will de câţiva ani. I se citea îngrijorarea în ochi, nu mai părea deloc calm cum îl ştiam. S-a aşezat faţă în faţă cu mine.

— M-am gândit că ai vrea să ştii că avem grijă de Elly, a spus el. Stă cu Fanny la Belle. O luasem la mine în casă, dar nu se oprea din plâns, aşa că am dus-o la Belle, gândindu-mă că ea ar putea s-o liniştească. Belle însă nu se simte prea bine şi Ben a propus s-o aducem pe Fanny. A funcţionat bine, Elly s-a liniştit.

Am dat din cap.

— Lavinia, a spus el încet. Trebuie să vorbeşti. Ştim amândoi adevărul.

— A fost numai vina mea! A fost numai vina mea! am spus.

Will a încercat să mă convingă, dar eu am început să vorbesc fără şir. Nici măcar eu nu înţelegeam ce spuneam.

— Am trimis după domnul Madden, a spus Will înainte să plece.

Will s-a întors a doua zi împreună cu Belle şi, când ne-am îmbrăţişat, a plecat. Belle era disperată şi avea nevoie să vorbească cu cineva. Am stat să ascult ce povestea.

Rankin o ţinuse pe Belle şi o forţase să privească cum o spânzuraseră pe Mama Mae. Când i-a dat drumul, s-a poticnit până la

bucătărie. Probabil că până şi Marshall se săturase de plânsul ei, pentru că nu s-a dus după ea. Nu ştia nimeni de ce Marshall rămăsese sus pe deal când Rankin a plecat din nou să-i caute pe Papa George şi pe ceilalţi.

La câteva ore după ce plecaseră, fugarii începuseră să aibă îndoieli. Papa nu mai voia să continue fără Mama şi nimeni nu voia să continue fără Papa. Jamie s-a întors primul. Cu câteva zile înainte, fără să-i spună cuiva, luase o puşcă din casă şi o ascunsese sub clădirea afumătoarei. Acum se întorcea după ea. Ceilalţi aproape că ajunseseră acasă când au auzit împuşcătura.

— Şi Jamie? Unde e acum? am întrebat.

M-a liniştit, spunându-mi că avea să fie în siguranţă.

Mi-era groază să continui cu întrebările.

— Domniţa Martha? Unchiul Jacob?

M-am liniştit când am aflat că domniţa Martha murise înainte de incendiu. Nu-i găsiseră trupul Unchiului Jacob, deşi credeau că se întorsese în casă şi-şi găsise sfârşitul acolo.

— Cu Rankin ce s-a întâmplat? am întrebat.

Nimeni nu ştia, dar Will le dăduse arme lui Ben şi lui Papa, care stăteau să păzească ce mai rămăsese din Tall Oaks.

Când a terminat de povestit, am ţinut-o strâns în braţe pentru mult timp. Înainte să plece, i-am cerut să le spună celor de acasă să aibă grijă. Mă temeam să nu spună ceva care să fie auzit de urechile nepotrivite.

La tribunal m-am declarat vinovată. Curtea a decis că voi fi acuzată, aşa că am rămas în închisoare toată luna septembrie, aşteptând procesul. Nu mă simţeam nefericită în celula minusculă, unde aveam porţii de mâncare mici şi dormeam pe o saltea, la umezeală. În felul acela mă pedepseam nu numai pentru moartea lui Mama, dar şi pentru a domniţei Martha şi a Unchiului Jacob. Eram convinsă că aş fi putut face ceva ca să le salvez vieţile. La moartea lui Marshall nu prea mă gândeam; de fapt, mă simţeam uşurată că scăpasem de el.

Aşa cum spusese Will, domnul Madden a venit să mă ajute. În calitate de avocat al meu, a insistat să mă declar nevinovată. Când am discutat între patru ochi, m-a asigurat că ştia că nu eu îl împuşcasem pe Marshall. Nu i-am spus domnului Madden ce se întâmplase, ştiind că dacă Jamie ar fi fost judecat ca negru pentru uciderea unui om alb, ar fi fost cu siguranţă condamnat la moarte.

Am continuat să insist că numai eu eram vinovată şi, încercând să-l conving, i-am mărturisit cum în anii de dinainte mă comportasem atât de rău, sub influenţa laudanumului.

M-a privit peste ochelari şi a ascultat cu atenţie. După o tăcere destul de lungă, a spus cu blândeţe:

— Draga mea, îmi e foarte uşor să cred că ai fost egoistă fiindcă şi

acum faci acelaşi lucru.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Încerci să îmi spui că în anii când luai laudanum nu ai fost o mamă bună, aşa e?

— Da, eram confuză. Numai Fanny avea grijă de Elly.

— Şi acum ai de gând să-ţi lipseşti din nou fiica de mama ei? m-a întrebat.

— Dar o are pe Fanny… am început, dar m-am oprit când am înţeles ce voia să spună.

N-a fost nevoie să mai spună nimic pentru a mă convinge să mă apere cum se pricepea mai bine.

În prima zi a procesului, domnul Madden împreună cu un alt avocat au susţinut că nu eu îl împuşcasem pe Marshall, dar fusesem în stare de şoc când mărturisisem fapta. A doua zi au spus că Unchiul Jacob nu numai că dăduse foc casei, dar rămăsese şi să-l aştepte pe Marshall să se întoarcă. Era singurul care putea fac rost de o puşcă, pentru că toate erau ţinute în casă. Au spus că Unchiul probabil fugise, adăugând că fusese chiar văzut îndreptându-se spre nord. Nu ştiu dacă juriul a fost pe deplin convins de argumentele domnului Madden, dar bănuiesc că reputaţia lui Marshall i-a convins să fie foarte binevoitori în privinţa mea şi să mă achite.

În după-amiaza în care m-au eliberat, am fost dusă la moşia lui Will cu trăsura. Am coborât acasă la Belle, unde le-am regăsit pe Elly, Fanny şi Belle şi am vărsat lacrimi împreună. Peste puţin timp m-au băgat într-o cadă cu apă. Le-am lăsat să mă ajute să mă curăţ de toată murdăria din ultima lună şi aş fi vrut să rămân acolo, în apă, pentru totdeauna, dar Will mă aştepta la cină ca să sărbătorim. Cât eram încă în cadă, Belle mi-a spălat părul şi, când s-a uscat, mi l-a periat şi mi l-a strâns în vârful capului. M-am îmbrăcat în haine de-ale lui Belle care mi se potriveau de minune, apoi le-am sărutat pe toate şi am plecat.

Casa lui Will era spaţioasă şi, imediat ce am intrat, am observat că atmosfera era primitoare. Casa era construită din lemn şi era împărţită asemănător cu Tall Oaks. Nu era la fel de mare şi nu avea mobile scumpe, dar calitatea obiectelor era vădită, mai ales când observai şemineele şi lemnul lucrat cu atâta grijă. Pereţii erau vopsiţi în alb, iar podelele de pin străluceau de curăţenie, chiar dacă nu se bucurau de luxul oferit de covoare.

Lucy m-a întâmpinat la uşă, iar eu am îmbrăţişat-o.

— N-o să uit niciodată cât de bună ai fost cu noi, i-am spus şi, când i-am dat drumul din braţe, mi-a zâmbit.

Will a venit la uşa salonului.

— Mi s-a părut că-ţi aud vocea, a spus el, apoi a venit să mă conducă în cameră. M-a dus la soţia lui, care stătea într-un fotoliu albastru cu verde, lângă cămin. Domnul Madden s-a ridicat de pe

scaunul din celălalt capăt când am intrat, dar i-am făcut semn să se aşeze înapoi.

Soţia lui WUl era o femeie banală, dar am observat imediat că i se citea bunătatea pe chip. Nu aveam idee ce ştia despre mine, dar când m-a salutat mi-am dat seama că nu mă judeca deloc. Era palidă şi avea burta mare şi, văzându-i faţa suptă, am înţeles imediat că nu se simţea bine. N-am observat cu ce era îmbrăcată pentru că mi-au atras atenţia papucii imenşi pe care-i purta în picioarele umflate. Imediat după ce am făcut cunoştinţă, Martha m-a rugat s-o scuz. Mi-a explicat că medicul îi recomandase să stea mai mult în pat până când „binecuvântarea“ avea să vină. Lucy a ajutat-o să iasă şi, privindu-le, am simţit cum mi se înfige un pumnal în inimă, fiindcă îmi aminteau atât de mult de domniţa Martha şi Mama Mae. Am fost salvată de la gândurile mele când Will a propus să ne aşezăm la masă.

Lucy s-a întors să ne servească şi, chiar dacă nu îmi era prea foame, m-am bucurat să gust din nou din bucatele gătite de Belle. Când Will a propus un toast, am preferat să beau apă în loc de vin. Nu mai voiam nici să aud de lichidul care-mi transformase viaţa într-un asemenea coşmar.

După desert, am început să discutăm despre viitorul meu. Will s-a ridicat şi s-a oferit să mă lase singură cu domnul Madden. I-am cerut să rămână, spunându-i că m-aş bucura să aud şi părerea lui. Am recunoscut că mă temeam de ce-mi rezervă viitorul.

Domnul Madden m-a întrebat ce voiam să fac. Mă gândeam oare să mă întorc la Williamsburg, împreună cu Elly? M-a asigurat că am fi binevenite la ei acasă. De fapt, a adăugat râzând, Meg – care tot nu se măritase – îl forţase să-i promită că nu se va întoarce fără mine.

I-am mulţumit cu sinceritate pentru tot ceea ce făcuse şi i-am spus că nu va pleca fără o scrisoare pentru Meg. Voiam să-mi exprim recunoştinţa faţă de Meg şi de domniţa Sarah pentru o ofertă atât de generoasă.

— Dar, am adăugat, vreau să rămân aici. VOi face tot ce-mi stă în putere să rămân.

Domnul Madden nu a fost surprins de dorinţa mea. Cu ceva timp înainte, când sosise, îi cerusem să verifice ce mai rămăsese din proprietate şi să acţioneze în numele meu. Acum era gata să-mi spună ce aflase. Reuşise să salveze vreo patruzeci de hectare de teren, împreună cu ceea ce mai rămăsese din Tall Oaks şi anexele casei. Will Stephens fusese de acord să cumpere sclavii care mai rămăseseră la colibe. Aşa cum cerusem, fuseseră întocmite actele de eliberare pentru Papa, Eddy şi Fanny şi Beattie şi copiii ei; aveam de gând să le cer să rămână cu mine, iar eu să le dau mâncare şi adăpost. Cu timpul, intenţionam să-l plătesc. Domnul Madden era de părere că se putea pune pe picioare o fermă micuţă, cu iscusinţă şi multă muncă. Apoi

mi-a făcut o ofertă copleşitoare. Vbia să-mi dea nişte bani pentru a construi o casă nouă. Voia să-i înapoiez împrumutul promiţând că le voi trimite în fiecare lună câte o scrisoare în care să le descriu progresele făcute, astfel încât să devină şi ei parteneri la realizările mele.

Domnul Madden a fost puţin jenat de lacrimile mele de uşurare şi recunoştinţă, iar Will a pretins că se duce să vadă ce face soţia lui.

Will s-a întors şi mi-a spus că soţia lui se oferise să mă găzduiască în camera de oaspeţi. Când i-am mulţumit şi i-am spus că voi sta la Belle, n-a mai insistat.

Mai târziu, când Will m-a condus înapoi la colibă, eram atât de uşurată, că nu-mi încăpeam în piele. Plină de speranţă, trăgeam adânc în piept aerul cu parfum de libertate. Eu şi Elly aveam să rămânem la Tall Oaks cu familia noastră şi nimic nu ne lipsea ca s-o luăm de la capăt.

Eram în octombrie. Luna era portocalie şi atât de mare, încât am observat şi eu şi Will cât era de frumoasă. Când am ajuns la colibă, m-a luat de mână. M-a străbătut un fior de dorinţă şi, dacă mai era nevoie, mi-am dat seama că încă îl iubeam. Înainte să cedez şi să mă arunc în braţele lui, mi-am retras mâna şi mi-am oferit ajutorul pentru soţia lui, dacă avea nevoie de ceva. N-am avut curaj să mai rămân, aşa că i-am urat în grabă noapte bună.

Întoarsă în coliba lui Belle, le-am povestit noutăţile şi ne-am bucurat împreună. După ce a adormit Elly, am întrebat-o pe Belle de Jamie. Era la Philadelphia, în siguranţă, mi-a spus ea. Bănuiam că, după lege, eram stăpâna fiului lui Marshall, aşa că i-am spus asta. I-am spus că o să-i fac actele lui Jamie şi o să i le trimit. Belle mi-a mulţumit, apoi mi-a povestit cum i le adusese Jamie pe ale ei.

— Vrei să te duci la Jamie, la Philadelphia? am întrebat-o. Pot să mă ocup eu de asta.

Belle a refuzat. Will deja îi dăduse voie să plece oricând voia, mi-a spus. Apoi a tăcut, uitându-se la mâini. Când a ridicat din nou privirea, avea ochii umezi. Putea să mă roage altceva?

— Orice, i-am spus.

Putea să se întoarcă la Tall Oaks, cu mine?

Am căzut în genunchi şi i-am luat mâinile într-ale mele.

— Sigur că poţi să vii acasă, i-am spus.

A doua zi dimineaţă Ben a venit călare, aducându-mi şi mie un cal. Nu-l mai văzusem de când mă duseseră la închisoare. Am pornit amândoi, singuri, către ruinele de la Tall Oaks. Calul mă ducea pe poteca pe care o parcursesem împreună cu Elly cu atât de puţin timp înainte, iar eu mă chinuiam să-mi găsesc cuvintele. Până la urmă am spus:

— Ben, cum aş putea să-ţi mulţumesc pentru cât m-ai ajutat?

— Eşti din familia mea, Abinia, a răspuns el.

Îmi venea să plâng atât de tare, încât abia am reuşit să îngaim:

— Şi tu dintr-a mea.

Papa George ne aştepta la grajduri. Părul, care înainte era cărunt, îi albise de tot. Am ezitat, apoi i-am văzut zâmbetul. Am sărit de pe cal şi am alergat să-l îmbrăţişez, liberă, după toţi acei ani.

Când i-am dat actele, Papa le-a luat şi s-a întors cu spatele.

— Papa, am spus, punându-i mina pe umăr, eşti liber să pleci unde vrei, dar aş vrea mai mult decât orice altceva să rămâi. Nu m-aş simţi acasă fără tine. Nu pot încă să te plătesc, dar…

Papa s-a întors cu faţa.

— Un' să plec, Abinia? Aci e casa mea. Doar aci e locu' meu.

Uşurată, voiam doar să plâng, dar nu mi-am mai îngăduit s-o fac. Am început în schimb să vorbesc de viitor. I-am spus lui Papa că domnul Madden îmi oferise bani pentru construcţia unei case noi. Am studiat proprietatea împreună şi, când Papa George a propus să urcăm unde fusese casa veche, mi-am dat seama cât de mult suferea.

— Nu, Papa, am spus. Nu construim acolo. Nu ne atingem de dealul ăla. Trebuie să găsim alt loc.

Ne-am uitat în tăcere la deal, unde stejarul încă se înălţa, dar ne-a salvat Moses, fiul cel mare al lui Beattie, când ni s-a alăturat. În urma lui, veneau să mă salute Beattie şi ceilalţi doi băieţi. Neam îmbrăţişat cum nu mai făcuserăm din copilărie.

Am discutat cu toţii despre locul unde s-ar putea construi o casă nouă. Papa ne-a condus la un loc aflat lângă livadă, de partea cealaltă a bucătăriei. Ni s-a părut tuturor alegerea ideală. Mai târziu, după amiază, au venit Will şi domnul Madden, care au fost de acord cu locul ales. Am început să construim peste mai puţin de o săptămână.

Grajdurile erau în stare bună şi, din fericire, rămăseseră şi câţiva cai. Am căzut de acord să pornim de la ceea ce aveam şi, peste câţiva ani, deja aveam o afacere cu cai înfloritoare.

Belle s-a întors la Tall Oaks şi am înfruntat împreună tot ce ne-a adus viitorul. Când a murit, mulţi ani mai târziu, a fost dusă la cimitirul mare, lângă tatăl ei. Pe piatra ei funerară au fost gravate cuvintele:

BELLE PYKE
FIICA LUI JAMES PYKE

NOTA AUTOAREI

Acum câţiva ani, am restaurat împreună cu soţul meu un vechi han aflat pe pământul unei plantaţii, în Virginia. În timp ce făceam cercetări despre istoria lui, am descoperit o hartă veche, pe care fusese scris, lângă casa noastră, Dealul negrilor. Nu am reuşit să descopăr originea numelui, iar istoricii mi-au spus că probabil se referea la o tragedie.

M-am gândit timp de luni în şir la lucrul acesta. În fiecare dimineaţă mă plimbam pe teren şi mergeam să mă aşez lângă pârâu, unde rămâneam să meditez. La întoarcere, aveam în faţă Dealul negrilor şi mă tot întrebam ce se întâmplase acolo.

Până la urmă, într-o dimineaţă, pe când mă întorceam de la pârâu, m-am aşezat să scriu în jurnal. Ceea ce s-a întâmplat după aceea m-a uimit profund. Cu ochii minţii am văzut o scenă clară, ca şi cum ar fi fost un film. Am început să scriu, iar cuvintele curgeau pe hârtie. Am urmărit o fetiţă îngrozită, care urca dealul în fugă, în urma mamei ei. Când au ajuns în vârf, am văzut, prin ochii lor, o femeie de culoare spânzurată de o creangă a unui stejar imens. Am lăsat creionul din mină, îngrozită de întorsătura pe care o lua povestea. Tocmai scrisesem prologul la *Bucătăria sclavilor*. Deşi istoria antebelică mă fascina, ideea de sclavie mi se părea îngrozitoare, aşa că evitasem întotdeauna subiectul. Imediat, am pus colile scrise în sertarul biroului, hotărâtă să le dau uitării.

Peste câteva săptămâni, discutând cu tatăl meu, am aflat că o cunoştinţă de-a lui îi cercetase arborele genealogic şi descoperise că se trăgea din Irlanda. Pe la începutul secolului al nouăsprezecelea, strămoşii lui veniseră pe un vapor şi, în timpul călătoriei, ambii părinţi muriseră. Au supravieţuit doi fraţi şi sora lor mai mică. Familia reuşise să afle ce se întâmplase cu cei doi băieţi, dar nimeni nu izbutise să dea de urma fetiţei. M-a străbătut un fior în timp ce tatăl meu îmi povestea despre acele evenimente. Eu am simţit ce se întâmplase cu ea. Fusese luată acasă la căpitan şi ţinută ca servitoare în Southside, Virginia, unde fusese pusă să muncească alături de sclavii de la bucătărie. Mă aştepta în sertarul biroului.

Am început să fac cercetări. Am vizitat multe plantaţii din zonă, în special de pe lângă Prestwould. Am studiat povestiri ale sclavilor din acea perioadă şi am intervievat afro-americani ai căror strămoşi fuseseră sclavi. Am petrecut ore în şir în bibliotecile locale, la Black History Museum, la Virginia Historical Society şi la Poplar Forest. Am vizitat de multe ori Colonial Williamsburg. În cele din urmă, am început să scriu. În fiecare zi mi se dezvăluia mai mult din poveste şi când terminam, de multe ori epuizată emoţional, mă întrebam ce îmi

rezerva ziua următoare. M-am oprit din scris numai atunci când personajele mă duceau în vreun loc despre care încă nu făcusem cercetări.

Am încercat de câteva ori să schimb anumite evenimente (cele care mi se păreau prea tulburătoare), dar când am făcut-o, povestea s-a oprit, aşa că am continuat să scriu exact ce mi se dezvăluia.

Le sunt recunoscătoare sufletelor care au împărtăşit aceste evenimente cu mine. Pot doar să sper că mi-am îndeplinit bine sarcina.

MULŢUMIRI

Sunt mulţi cărora doresc să le mulţumesc, dar primele sunt Bessie Lowe, care mi-a istorisit cu generozitate povestea familiei ei, şi Quincy Billingsley, care m-a ajutat să privesc lumea prin ochii căprui la fel de bine ca prin cei albaştri.

Am primit un ajutor nepreţuit la scrierea acestei cărţi şi din partea următoarelor instituţii: Prestwould Plantation, Black History Museum din Richmond, Legacy Museum din Lynchburg, Virginia Historical Society, Poplar Forest, Colonial Williamsburg, bibliotecile publice ale universităţilor Longwood şi Virginia.

Le sunt recunoscătoare celor din Farmville Writers' Group – Reggie, Melvin şi Linda –, pentru că m-au ajutat să încep, şi celor din Piedmont Literary Society pentru că m-au ajutat să continui.

Cum se pot adresa mulţumiri prietenilor apropiaţi? De la bun început, Diane Eckert a crezut în capacitatea mea de a scrie. Carlene Baime m-a ajutat să mă ridic atunci când am început să mă clatin. N-aş fi putut să scriu această carte fără să fiu ghidată şi susţinută de Eleanor Dolan şi n-aş fi terminat-o niciodată fără ajutorul constant şi observaţiile lui Suzanne Guglielmi.

Îi mulţumesc agentei şi campioanei mele, Rebecca Gradinger, şi lui Trish Todd, editoarea mea atât de amabilă. Îi mulţumesc, de asemenea, curajoasei mele copyeditoare, Beth Thomas.

Le sunt profund recunoscătoare pentru ajutor fiicelor mele, Erin Plewes şi Hilary Cummings, şi ginerelui meu, Kyle Cummings, care a compus muzica pentru filmul de prezentare a cărţii.

Soţul meu a cărat aparatul de fotografiat, a luat notiţe în biblioteci, m-a însoţit de nenumărate ori la sfârşit de săptămână, când am mers să vizitez diferite plantaţii, muzee şi situri istorice, prea numeroase ca să le pot menţiona aici. Îţi mulţumesc, Charles, pentru că ai crezut întotdeauna în mine şi în munca mea.

{1} Pacat (eng.)
{2} Joc de noroc la modă în secolul al XVII-lea.

{3} Plictisitor (engl.).

Table of Contents

PROLOG 1810 Lavinia
CAPITOLUL UNU 1791 Lavinia
CAPITOLUL DOI Belle
CAPITOLUL TREI Lavinia
CAPITOLUL PATRU Belle
CAPITOLUL CINCI Lavinia
CAPITOLUL ŞASE Belle
CAPITOLUL ŞAPTE Lavinia
CAPITOLUL OPT Belle
CAPITOLUL NOUĂ Lavinia
CAPITOLUL ZECE Belle
CAPITOLUL UNSPREZECE Lavinia
CAPITOLUL DOISPREZECE Belle
CAPITOLUL TREISPREZECE Lavinia
CAPITOLUL PAISPREZECE Belle
CAPITOLUL CINCISPREZECE Lavinia
CAPITOLUL ŞAISPREZECE Belle
CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE Lavinia
CAPITOLUL OPTSPREZECE Belle
CAPITOLUL NOUĂSPREZECE Lavinia
CAPITOLUL DOUĂZECI Belle
CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU Lavinia
CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI Belle
CAPITOLUL DOUZECI ŞI TREI 1796 Lavinia
CAPITOULUL DOUĂZECI ŞI PATRU Belle
CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI CINCI Lavinia
CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞASE Belle
CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞAPTE Lavinia
CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI OPT Belle
CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI NOUĂ Lavinia
CAPITOLUL TREIZECI Belle
CAPITOLUL TREIZECI ŞI UNU Lavinia
CAPITOLUL TREIZECI ŞI DOI Belle
CAPITOLUL TREIZECI ŞI TREI Lavinia
CAPITOLUL TREIZECI ŞI PATRU Belle
CAPITOLUL TREIZECI ŞI CINCI Lavinia
CAPITOLUL TREIZECI ŞI ŞASE Belle
CAPITOLUL TREIZECI ŞI ŞAPTE Lavinia
CAPITOLUL TREIZECI ŞI OPT Belle
CAPITOLUL TREIZECI ŞI NOUĂ Lavinia
CAPITOLUL PATRUZECI Belle

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI UNU Lavinia
CAPITOLUL PATRUZECI ŞI DOI Belle
CAPITOLUL PATRUZECI ŞI TREI Lavinia
CAPITOLUL PATRUZECI ŞI PATRU Belle
CAPITOLUL PATRUZECI ŞI CINCI Lavinia
CAPITOLUL PATRUZECI ŞI ŞASE Belle
CAPITOLUL PATRUZECI ŞI ŞAPTE Lavinia
CAPITOLUL PATRUZECI ŞI OPT Belle
CAPITOLUL PATRUZECI ŞI NOUĂ Lavinia
CAPITOLUL CINCIZECI 1810 Belle
CAPITOLUL CINCIZECI ŞI UNU 1810 Lavinia
CAPITOLUL CINCIZECI ŞI DOI Belle
CAPITOLUL CINCIZECI ŞI TREI Lavinia
CAPITOLUL CINCIZECI ŞI PATRU Belle
CAPITOLUL CINCIZECI ŞI CINCI Lavinia
NOTA AUTOAREI
MULŢUMIRI